

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

♣ WILL YOU BET YOUR LIFE ON IT, MON CŒUR? ♣

GAMBLE *with* ME

SISSI GRANDEUR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HAYATIN ÜZERİNE BAHSE GIRER MİSİN, / \ON CÖE UR*

GAMBLE *with* ME

SISSI GRANDEUR

Copyright © 2025 by Sissi Grandeur Edit

© 2025 by Kirsty McQuarrie Kapak ©

2024 by MibiArt

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik olaylar tamamen tesadüfidir.

*Maskeli, tehlikeli ve çılgın adamlarını sevmekten başka bir şey
yapamayan tüm karanlık, zifiri karanlık mafya romantizmi sevenlerime
onlara takıntılı. Bu senin*

için.

Şimdi iyi bir kız ol ve sayfayı çevir...

♥*Zyon Zhumagulov seni bekliyor*♥

İçindekiler

1. Tetikleyici uyarılar

2. -1-

3. -2-

4. -3-

5. -4-

6. -5-

7. -6-

8. -7-

9. -8-

10. -9-

11. -10-

12. -11-

13. -12-

14. -13-

15. -14-

16. -15-

17. -16-

18. -17-

19. -18-

20. -19-
21. -20-
22. -21-
23. -22-
24. -23-
25. -24-
26. -25-
27. -26-
28. -27-
29. -28-
30. -29-
31. -30-
32. -31-
33. -32-
34. -33-
35. -34-
36. -35-
37. -36-
38. -37-
39. -38-
40. -39-
41. -40-
42. -41-
43. -42-
44. -43-
45. -44-
46. -45-
47. -46-

48. -47-

49. -48-

50. -49-

51. -50-

52. -51-

53. -52-

54. -53-

55. -54-

56. -55-

57. -56-

58. -57-

59. -58-

60. -59-

61. -60-

62. -61-

63. -62-

64. -63-

65. Sonsöz

Teşekkürler

Tetikleyici uyarılar

Gamble With Me, bazı ağır temalar içeren karanlık bir mafya sapığı romanıdır. Lütfen listeyi iyice inceleyin - ruh sağılığınız önemlidir.

- Casino ortamı - slot makineleri, rulet masaları, blackjack masaları, poker
- Cinsel içerikli sahneler ve tartışmalar
- İstismarcı evlilik
- Ekran dayağı
- Ekran dışı çocuk istismarı
- İntihar, aşırı dozda ilaç kullanımı, düşükten bahsetme

- Ruh sağlığı tartışmaları
- şiddet ve vahşet
- Atış
- Ölüml
- Ekrandaki cinayetler ve işkence
- Ekran dışı tecavüz (FMC değil)
- Aldatma (ana karakterler arasında değil)
- Takip, özel hayatın gizliliğinin ihlali
- Adam kaırma
- şüpheli onay
- Teşhircilik

-1-

Valeria

"Bütün paramızı ne yaptın?" Öfkeyle bağırdım.

Banka bugün beni arayarak hesabımızın boş olduğunu ve kredi kartlarımızdan fazla para çekildiğini bildirdi. Tasarruf hesabımız hakkında bilgi istedim ve böyle bir hesabın hiç var olmadığını öğrendim.

Üç yıl önce Chester birikimlerimizi bir işe yatırmam için beni ikna etti ve bugün telefondaki kadın bana paramızın hesaplarına hiç yatırılmadığını söyledi. Aptal kocam büyük ihtimalle kumarhanede her şeyini kaybetti. Kızımızın okuldaki ikinci yılına başlaması, ipotek ya da araba parasını ödemek zorunda olmamız umurunda bile değildi. Aklındaki tek şey kumardı.

"Beni rahat bırak Valeria. Sürekli çılgılık atmaktan başım ağrıyor," diye inledi, bana sırtını döndüğünde dirseğini tuttum,

hareketlerini durdurdu. Bana kötü bir bakış fırlattı, uzun fındık kahvesi saçları gözlerinin içine düşerken dudakları yüzünü buruşturdu.

"Bir açıklama bekliyorum!" Kanımın damarlarımda inanılmaz bir hızla aktığını hissettim ve başım patlayacakmış gibi oldu. Yine de geri adım atmayı reddettim. Bana yıllarca yalan söylemişti.

"Beni rahat bırak dedim!" diye kükreyerek kolunu tuttuğum yerden çekti. Beni yana doğru itti ve omzumla bir rafa çarptım ama acıyı görmezden geldim. Bu adama karşı gücümün ve sabrımın sonuna gelmiştim. Bu son damlaydı.

"Zara'nın doğum günü cumartesi günü," dedim arkasından koridorda tepinerek. "Parasını nasıl ödemeyi planlıyorsun?"

"Çocuk istiyordun," diye tersledi, aniden arkasını dönünce neredeyse göğsüne çarpacaktım. "Şimdi ona iyi bak!"

Tartışmayı bitirmek için yatak odasının kapısını çarparak kilitledi.

Sözleri beni derinden yaraladı ama küçük kızımızı sevmediğini kabul etmeyi reddettim. Ama benim gözümde dibe vurmuştu ve bu maskaralığa devam etmek için hiçbir bahane bulamıyordum.

Beş yıl önce berbat bir yatırım yaptıktan sonra, işi ve evliliğimiz yokuş aşağı gitti. Bir zamanlar sevdiğim ve saygı duyduğum adamın parçalarını kurtarmaya çalıştım ama o bizi umursamadığını açıkça belli etti. Ben ailemizin dağılmasını önlemek için mümkün olan her şeyi yaparken o geceleri arkadaşlarıyla dışarıda kâğıt oynayarak geçiriyordu. Yine de yorulmuştum, söylediği ve yaptığı tüm saçmalıklardan bıkmıştım.

Bir balta alıp kapıyı kırma isteğimi yenerek ceketimi aldım ve daireden çıktım. Asansörde, gözyaşlarımı geri iterek aynadaki yansımama akılsızca baktım. O benim mükemmel makyajıma değmezdi.

Müdür olarak çalıştığım kumarhanede gece vardiyam vardı. Zara büyükannesi ve büyükbabasının evindeydi çünkü başka bir tartışmaya tanık olmasını istemiyordum. Ve "harika" babası geçen sefer onunla birlikte olması gerekirken onu yalnız bıraktığı için; onun yerine kayınvalidemi aradım. Oğlunun sorumsuz bir piç olduğunu biliyordu ve bana her zaman yardım etti. En azından o benim tarafımdaydı.

Sinir bozucu derecede gürültülü asansör zili beni düşüncelerimden uyandırdı ve son kez görünüşümü kontrol ettim. Üniforma olarak kabul ettikleri V yakalı ve uzun kollu kraliyet mavisini bir elbise giymiştim. Elbise dizlerimin üzerinde bitiyordu ve topuklu ayakkabılarla birlikte bacaklarımın çarpıcı görüldüğünü fark etmeden edemedim.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde o kadar hızlı kilo verdim ki tüm kıyafetlerim bana büyük gelmeye başladı. Kocamla yaşadığım durum sağlığıma etkilemeye başlamıştı ama kızıma karşı sorumluluğumun da farkındaydım. Hastaneye yatıp onu aptal babasına bırakamazdım. Kendimi toparlamalı ve boşanma davası açacak cesareti bulmalıydım. Üçümüz için de yapabileceğim en iyi şey buydu.

Saat altıya tam beş kala kumarhanenin arka girişinden içeri girdim. Çantamı soyunma odasına bıraktım ve derin bir nefes aldım. Önümde rol yapacağım on iki saat daha vardı.

Personel odasına girdiğimde sahte bir gülümsemeyle "Merhaba," diye selam verdim. Sadece iki meslektaşım oradaydı ve eve gitmek için eşyalarını topluyorlardı.

"Güle güle." Gri saçları ve yumuşak mavi gözleriyle neredeyse altmış yaşında bir adam olan Tony bana el salladı, Richard da hemen onu takip etti. Karısı üç ay önce ikizlerini dünyaya getirmişti ve her zaman ona yardım etmek için eve koşardı. Harika bir ilişkileri vardı ve istemeden de olsa benim yıkılan evliliğimle karşılaştırdığımda derin bir iç çektim.

En iyi arkadaşım Alice'in tanıdık kadın sesi arkamdan, "Bok gibi görünüyorsun," diye seslenince gözlerimi devirdim.

"Yüzümü bile görmedin," diye zayıfça itiraz ettim ve kahve makinesini açtım. Çoktan dışarı çıkmış olmalıydık ama kafein dozuna çok ihtiyacım vardı.

"Omuzların çökmüş ve saçların yukarı kalkmış. Bu Chester'la başka bir tartışma olduğunu anlamam için yeterli," diye işaret etti.

Arkamı döndüm ve elbisesinin fermuarını çekerken onu izledim. Kısa boylu ve kıvrımlıydı -benim tam zıttım- ama öyle bir karizması vardı ki herkesi gölgede bırakıyordu. Kıvırcık kahverengi saçları sevimli yüzünün üzerinde uçuşuyordu ve burnuna kalın siyah çerçeveli bir gözlük yerleştirdiğinde görünüm kesinlikle mükemmeldi.

"Para konusunda bana yalan söyledi," diye sessizce itiraf ettim ve ona bir fincan buharlı karışım uzattım. Kaşları çatıldı ve dolgun kahverengi dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı.

"Yine mi?" diye sızlandı, fincanı yere bıraktı ve eski siyah deri kanepeye oturdu. Yanına çöktüm, neredeyse sıcak kahveyi üzerime dökecektim.

"Üç yıl boyunca her ay bin dolar alıp tasarruf hesabımıza yatırdı," diye açıkladım, fincanın yanan duvarını ruhumdaki acıyı ve hayal kırıklığını hafifletmek için kullanarak. "Bugün hesabın olmadığını öğrendim." Yutkundum ve ağlamamak için dişlerimi sıktım. "Ayrıca diğer hesaplarımızdaki tüm parayı da almış. Resmen beş parasız kaldım."

"Tanrım," diye fısıldadı Alice ve ben de derin bir nefes aldım. İyi ki konuşacak biri vardı; yoksa aklımı kaçıırırdım. Yıllarca çalışmamın kumar makinelerinde son bulması bir yana, kızımın doğum günü partisi muhtemelen hiç gerçekleşmeyecekti.

"Ne dedi?" diye sordu, homurdandım ve gözümünden kaçan tek bir damla yaşı sildim.

"Çılgınlarımdan bıktığını söyledi," diye fısıldadım, yanaklarım kızarmıştı.

Otuz yaşında bir kadın olarak, neden bu kadar ileri gitmesine izin verdiğimi anlayamıyordum. Parayı ilk kez çaldığında onu terk etmeliydim. Ama ikinci şanslara inanıyordum ve o aylarca mükemmel bir koca gibi davrandı. Beni kandırmasına izin verdim ve şimdi kendi saflığının ve aptallığının bedelini ödüyordum.

"Buna bir son vermelisin Val," dedi Alice nazikçe, elimi tutup destekleyici bir şekilde sıkarak. "Zara'yı düşün."

"Biliyorum," diye nefes aldım, tatlı, gülümseyen küçük kızımın görüntüsü gözlerimin önünde belirdi.

Ben daha fazlasını söyleyemeden, kumarhane müdürlerinden biri darmadağın ve kızgın bir halde kapıdan içeri daldı.

"Hadi kızlar!" diye mızızlanarak Alice'in kıkırdamasına neden oldu. Bay Travis Wright çabuk sinirlenen, hevesli ve son derece güvenilir biriydi ama birinin geç kalmasından nefret ederdi. "Bana kendini kötü hissettiğini söyleme Valeria. Az önce Marion aradı ve bugün gelemeyeceğini söyledi."

Yeşil gözlerini yüzüme dikmiş, elini dudaklarına götürürken onu izledim. Koyu renk takım elbisesi, beyaz düğmeli gömleği ve siyah papyonuyla son derece profesyonel görünüyordu. Las Vegas'ta çalıştıktan sonra New York'a dönmüştü ve oradaki en ünlü poker odalarındaki deneyimi nedeniyle, sahibi onu hemen müdür yapmıştı. Henüz yirmi altı yaşında olmasına rağmen kendisinden yaşça büyük çalışanlardan üstündü ama yine de herkesin saygısını kazanmıştı. İşinde müthişti.

"Ben iyiyim Travis," diyerek onu rahatlattım ve ayağa kalktım. Ona ilk ismiyle hitap etmemiz için ısrar etti ve başlangıçta biraz tuhaf gelse de

Birkaç ay sonra hepsi buna alıştı.

"Mükemmel. Bu gece için Marion'un yerini doldurmamız gerekiyor," dedi ve bana baktı. "Turnuvayla sen ilgilen Valeria. Blackjack masalarını denetlemesi için Linda'yı göndereceğim."

"Bu iyi bir fikir mi?" Sesimi yükselterek sordum ve o da şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Valeria," diye iç geçirdi ve bana yaklaştı. Ellerini babacan bir tavırla omuzlarıma koydu ve aşırı dostane yaklaşımıyla beni biraz rahatsız etti. "Yıllardır burada çalışıyorsun. İşleri nasıl idare edeceğini bilen mükemmel bir yöneticisin. Harika olacaksın."

"Ama-" Fısıldadım, gözlerim fal taşı gibi açılmış, yakışıklı ve yorgun yüzüne bakıyordum. Burnundaki çilleri ve kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığı fark ettim.

"Aması yok Valeria," diye sözümü kesti ve başını salladı. "Poker turnuvasından sen sorumlusun."

"Peki," diye nefes verdim, ilk bakışta görüldüğü kadar kötü olmayabileceğini fark ettim. Buraya servetlerini saçmaya gelen çakırkeyif milyonerlerle çalışacak kafada olmadığım kesindi.

"Mükemmel." Ellerini coşkuyla çırttı ve onu takip etmem için bana el salladı. Alice'e baktım, o da bana göz kırptı ve diğer yöne doğru gitti. Bu gece rulet masasında çalışıyordu.

Kalbim boğazımda bir yerlerde atarken tüm talimatları dinledim ve Travis gittiğinde oyun sırasında ihtiyacım olacağını düşündüğüm her şeyi hazırladım. Kumarhanemizdeki turnuvayı yönetmek o kadar da büyük bir iş değildi ama yine de emin olmak mümkün değildi. Yaklaşık elli oyuncunun on beş bin garanti para için yarışmasını bekliyordum ama yine de daha fazlasının gelme ihtimali vardı.

Akşam boyunca her şey sorunsuz ilerledi. Oyuncular kibardı ve beni yıllardır tanıyan birkaç kişi yeni pozisyonumdan dolayı beni tebrik etti. Bunun geçici bir durum olduğunu açıklayacak enerjim yoktu ve gülümsememi bir teşekkür olarak algıladılar.

Saat on bir civarında, turnuva kayıtları neredeyse kapanmak üzereyken, masama bir adamın geldiğini fark ettim. Kumarhanenin parlak ışıkları ve altın rengi dekoru beni sık sık kör ettiği için adamın yüzünü göremedim. Ancak benden birkaç metre uzakta durduğunda onu fark edebildim.

Basit bir kırmızı gömlek, mavi kot pantolon ve beyaz spor ayakkabı giymişti ama sanki oraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Etrafımdaki pek çok insan gündelik kıyafetler giyiyordu ama onun yanında kötü reklamlara benziyorlardı. Gömlek kaslı göğsünü ve omuzlarını sıkıca sarıyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu. Sağ kolu son santimine kadar dövmeyle kaplıydı ve sadece parmaklarına dokunulmamıştı. Bileğindeki kocaman altın saat lüksü haykırıyordu ve birkaç pahalı bilezik muhtemelen yanlış yerde olduğunu doğruluyordu. Büyük oyun VIP salonundaydı.

"İyi akşamlar," dedi bana milyon dolarlık bir gülümsemeyle. İstemsizce iç çektim. Her kadın üzerinde böyle bir etkisi olduğu kesindi. Yüzü, günlük kirli sakallarıyla kaplı mükemmel yontulmuş çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve uzun kirpiklerle çerçevelenmiş iri ela gözleriyle enfesti. Teninin koyu bir tonu kulaklarındaki piercingleri parlatıyordu ve boynundaki gümüş zincir de lezzetli pastanın üzerindeki krema gibiydi. Tam bir göz şekeriydi ve her kadının fantezisiydi.

"Merhaba." Gülümsedim, profesyonel davranmak için elimden geleni yaptım ama o bunu gerçekten zorlaştırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bana turnuvaya katılım ücretini gösteren küçük altın bir kart uzattığında hâlâ yanlış bir dönüş yaptığından ve bir bekleme salonunda olması gerektiğinden emindim.

"Oturacak bir yere ihtiyacım var," diye cevap verdi, hâlâ içimi titreten o dayanılmaz sırtışıyla.

"Masa üç, pozisyon yedi," dedim nefes almadan, onunla göz teması kurmaktan kaçınarak. Başka bir şey söylemedi ve masamın hemen yanındaki sandalyeye oturdu. Mekânın benden sadece iki adım uzakta olduğunu fark etmemiştim.

Gergin bir şekilde tüm altın kartları topladım, izlendiğimi hissediyordum ama etrafıma baktığımda kimse bana dikkat etmiyordu. Yakışıklı yabancı sıkılmış görünüyordu. Avucuyla başını destekleyerek fişlerle numaralar yapıyor ve karşı köşede televizyon izliyordu. Onun kadar iyi bir ilk izlenim bırakmadığım için garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. Ama o anda neredeyse kendimi tokatlayacaktım. Ben önce kendi sorunlarını çözmesi gereken evli ve çocuklu bir kadındım. Yakışıklı bir adamın ağzının suyunu akıtmak şu anda listemin üst sıralarında değildi.

Müzik son seviyenin bittiğini ve kırk dakikalık bir ara verildiğini duyurdu ve oyuncular slot makineleri ile canlı oyun masaları arasında dağıldı. Tezgâhımın arkasında durmuş kayıtları sayıyordum ki biri bana yaklaştı ve notlarımın üzerine gölgeler düşürdü.

"Sohbet için vaktiniz var mı, Bayan Kızıl?"

Başımı ekrandan kaldırdım ve üzerimde yükselen uzun boylu figüre baktım. Koltuğuma yaslandım ve gözlerimi ona diktim. İri yarı, benzersiz derecede çekici bir adamdı. Bir metreyi aşan saf kasları, büyüleyici gülümsemesi ve masum bakışlarıyla birleşince onu karşı konulmaz kılıyordu. Ancak ben on üç yaşında bir kız öğrenci değildim.

"Bayan ve benim adım Valeria," diye düzelttim onu, gülümsemesinin genişlemesini izleyerek.

"O zaman bunu evet olarak kabul ediyorum Valeria," diyerek sandalyeyi masama taşıdı, çevirdi ve üzerine oturdu. Kollarını koltuğun arkasına dayadı, geniş pazuları her hareketinde esniyordu.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay..." Ona bir kaşımı kaldırdım, o da anladı.

"Dorian," diye cevap verdi, elini bana doğru uzattı ve bir milisaniyelik tereddütten sonra elini tuttum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Göğsümde garip bir karıncalanma belirdi ve hemen avucumu geri çekerek diplomatik bir şekilde "Ben de," diye cevap verdim.

Yüzümü kısa bir süre inceledikten sonra başını çevirdi, dolgun dudaklarında küçük, muzip bir gülümseme dans ediyordu.

"Burada çalışmayı seviyor musun?" diye sordu, tavandan sarkan siyah ve altın ejderhalara kaşlarını çatarak. Kumarhane sahibi klişelere kafayı takmıştı ama yine de burası haftanın her günü ağzına kadar doluydu. Müşteriler bu gösterişli, kitsch lüks taklidine bayılıyordu.

"Evet, işimi seviyorum," diye cevap verdim, ela gözlerine kibarlıktan daha uzun süre bakarak. Beni mıknatıs gibi çekiyordu. "Neden sordunuz?"

"Sadece senin gibi zarif, şık bir kadının neden böyle umutsuz bir delikte çalıştığını merak ediyorum." Burnunu tiksintiyle kırıştırdı ve omuz silkti. "Senin deneyimine sahip birine daha fazla para ödeyecek çok daha iyi yerler var."

"O kadar da kötü değil." Aşırı tepki verdiğini düşünerek gülümsedim. Evet, bazı kumarhaneler daha başarılı ya da göz alıcıydı ama maaşımız iyiydi ve müşterilerimizle sıfır sorun yaşıyorduk.

"O zaman harika bir çalışma ortamının nasıl hissettirdiğini deneyimlememişsin," dedi başını yana eğerek. "Değerinden daha azına razı olma Valeria." Bana bir kez daha gülümsedi ve şaşkın ifademi görmezden gelerek ayağa kalktı. "Bir biraya ihtiyacım var."

Barın üzerine eğilip garsona bir şeyler söylerken geniş sırtına baktım, zihnim bir düşünceden diğerine atlıyordu

Bir yandan da onunla flört eden garsonu izliyordu.

"Valeria, lütfen, sana ihtiyacımız var." Alice topuklu ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde koşarak yanıma geldi. "Blackjack masasında büyük bir oyun var."

"Ne?" Başımı iki yana salladım, gecemi ezici varlığıyla mahveden Adonis'in görüntülerinden sıyrıldım ve aniden ayağa kalktım.

"Lütfen, oraya git. Natalia'nın kafası karıştı, makyajımı düzeltmem ve su içmem gerekiyor. Orada ölüyorum." Rahatsızlıkla inledi ve cevabımı beklemeden personel odasının kapısının arkasında kayboldu.

Sabırla zırhlanmış bir şekilde, canlı oyun masalarının bulunduğu köşenin arkasına doğru yürüdüm ve bir saniye önce barda duran adamın tam önünde durdum. Kaşlarımı çatarak onu aşağı yukarı süzdüm. Kravatsız siyah düğmeli bir gömlek ve siyah bir kot pantolon giymişti. Kolundaki saat aynıydı ama gözlerinde az önceki şakacı parıltı yoktu. Nasıl bu kadar çabuk değişebildiğini sormak için ağzımı açmıştım ki biri kolumu tuttu.

"Valeria, benimle gel." Bu Travis'ti ve ben tepki veremedim beni kenara sürükledi, gerginliği her halinden belliydi.

"Şu adam," diyerek, sıradan insanların arasında yaşamak için kaidesinden inmiş gibi görünen Tanrı'yı işaret etti, "Malin Zhumagulov. Kardeşiyle birlikte burada."

"Kardeşi mi?" İşaret ettiği yöne bakarak yineledim. Farklı isim birdenbire çok anlamlı gelmişti. Kırmızı gömlekli olan hâlâ garson kızla konuşuyordu.

"Evet, eminim temelde aynı olduklarını görebiliyorsunuzdur," diye homurdandı Travis, sinirli bir şekilde, ayaklarının üzerinde zıplayarak. Bu konuda endişeliydi

Bir şey. "Üçüncüsü burada değil ama ortaya çıkarsa mahvoluruz."

"Üçüncüsü mü var?" Bakışlarımı hayatımda gördüğüm en yakışıklı iki adamın arasında gezdirerek, belirgin bir şaşkınlıkla sordum. Ve sadece ben değilim. Kumarhanedeki tüm kadınlar gizli bakışlar atıyordu. Çocuklar beyaz minibüslerin arasında kırmızı bir Ferrari gibi göze çarpıyordu.

"Valeria, Zhumagulov kardeşlerin kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Travis sordu, ben başımı hayır anlamında sallayınca alını kırıştı. "Kahretsin," diye iç geçirdi ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Umalım da bu gece öğrenmeyesin." Kolumdan tutup beni sağa çevirdi ve derin bir nefes verdi. "Malin bin dolarlık bahisler oynuyor ve kaybediyor. Lütfen profesyonel ol ve onu biraz yatıştırmak için cazibeni kullan."

Dorian'ın kardeşine katıldığı masaya doğru ilerlerken "Harika," diye mırıldandım. Birbirlerine tamamen benziyorlardı ve tamamen zararsızdılar ama Travis'in gergin bakışlarını fark ettim. Merakım beni canlı canlı yiyordu.

Zhumagulov kardeşler de kimdi?

-2-

Valeria

Malin Zhumagulov tanıdığım en sessiz adamdı. Onun ve kardeşi için otuz dakika boyunca oynadığım halde sadece üç kelime söyledi: Natalia'nın yerine geçip geldiğimde "İyi akşamlar" ve bahsi aldığım da parmaklarımız kazara bir milisaniyeliğine birbirine değdiğinde "Özür dilerim".

Öte yandan kardeşi tamamen farklı bir hikâyeydi. Her zaman bir şeylere işaret etmek ya da oyun hakkında bir açıklama yapmak zorundaydı. Kendini tutamıyor ve her şey hakkında yorum yapmak zorunda kalıyormuş gibi görünüyordu. Neşeli doğası bulaşıcıydı ve Travis'in olayları biraz abartıp abartmadığını merak ettim.

Malin biraz tuhaftı ama sessiz olması ille de tehlikeli olduğu anlamına gelmiyordu. Dorian da kuduz bir hayvandan çok bir köpek yavrusuydu. Gözlerimiz her karşılaştığında patronumun yüzünde gördüğüm korku hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Turnuvayı yönetmek için geri mi dönüyorsun?" Dorian korna sesiyle aranın son iki dakikasına girildiğini anons ettiğinde sordu.

"Emin değilim. Belki de kardeşine eşlik etmek için burada kalırım," diye cevap verdim ve koltuğuna yaslanmış, kahverengi gözlerinde merakla beni izleyen Malin'e geniş bir gülümseme gönderdim. Gözleri kardeşininkilerden daha koyuydu ama yine de olağanüstü güzeldi.

Telefonumu elime alıp Google'da onlar hakkında bir şeyler aramak için sabırsızlanıyordum. Eşsiz yakışıklılıkları ilk başta dikkatimi çekmişti ama onları bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum. İnsanlar onlara büyük bir saygıyla yaklaşıyor, masada oturup oyun oynayanlar onlara korkuyla karışık bir hayranlıkla bakıyordu.

Düzenli müşterilerimiz bile her zamanki gibi rahat değildi. Herkes aptalca ya da kırıncı bir şey söylemekten korkar gibi ağzından çıkanlara dikkat ediyordu ve personele karşı son derece saygılıydılar. Böylesine terbiyeli kadın ve erkeklerle çevrili olmak çok sık rastlanan bir durum değildi. Zhumagulovlar bizi daha sık ziyaret etmeli. Çalışma ortamımızı kesinlikle iyileştirdiler.

Bir sonraki oyun için kartları karıştırırken, on yıl boyunca New York'ta yaşayıp da kardeşlerin adını nasıl hiç duymamış olabileceğimi düşünerek kendimi kaybettim. Sanki herkes onları tanıyor gibiydi. Bazıları onlardan vebadan kaçır gibi kaçarken, birkaç cesur kişi masanın etrafında oyalanarak büyük oyunu izliyordu.

Anormal bir şey görmedim ama sonra günlük müşterimiz Johnny'nin yanlışlıkla Malin'in sandalyesini tekmelediğini fark ettim. Neredeyse dizlerinin üzerine çöküp özür dileyecekti. Kaşlarımı kaldırdım ve Dorian kıkırdadı ama Malin kılını bile kıpırdatmadı. Gözleri bana sabitlenmişti ve kafamın içinde bir alarm çalmaya başladı. Masada bir kral gibi oturuyordu ve etrafındaki insanlar onun sıkılmış bakışlarına bile değmiyordu. Garipti ve onun varlığının etkilerini hissetmeye başlamıştım.

"Bizim kim olduğumuzu bilmiyorsun, değil mi?" Malin alçak bir sesle bana doğru eğilerek söyledi. "Valeria."

Stoacı yüzüne baktım, ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. İnceleyici bakışları beni esir almıştı. Sanki müzedeki bir sergiymişim gibi bana bakıyordu.

"Onu korkutma," diye araya girdi Dorian, beş yüz dolarlık fişlerle oynuyordu. Bana bir gülümseme attı ama gerginliği azaltmadı. Ortam hızla daha da ağırlaştı. "Bize iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı."

Malin yüzümü dikkatle izleyerek, "Herkes bize iyi davranıyor," dedi. Onun delici bakışlarından masanın altına saklanmak istedim.

"Sözde kahvaltıda bebekleri yiyorsun. Ben bile size karşı nazik olma ihtiyacı hissediyorum ve bir zamanlar aynı rahmi paylaşmıştık." Dorian omuz silkerek bana göz kırptı ama bu tuhaf konuşma beni gülümsetmek yerine zavallı boş midemi düğümledi. Diğer oyuncuların ifadeleri yüzünden bizimle dalga geçip geçmediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Sinirli bir şekilde gülümsedim, kartları dağıtıcının ayakkabısına koydum ve bahis oynamalarını bekledim.

"Ne düşünüyorsun Valeria? Kahvaltıda bebekleri sever miyim?" Malin sordu. Kaşlarımı çattım, ne yaptığını anlamamıştım. Belli ki gergin halimden hoşlanıyordu.

"Elbette." Başımı salladım ve o da tek kaşını kaldırdı. "Eminim bu sayede harika bir cildin vardır ve hiç kırışıklığın yoktur."

"Gördün mü?" Dorian kıkırdadı ve kardeşinin omzuna sertçe vurdu. "Sana onun iyi biri olduğunu söylemiştim."

"Evet, söylemiştin," diye fısıldadı Malin, tüylerim diken diken oldu.

Sonunda gözlerini benden kaçırdı, fişlerini sayıyor ve iki tane üç bin dolarlık bahis hazırlıyordu. Derin bir nefes aldım ama Dorian turnuvaya katılmak için ayrıldığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Travis bir tur daha oynamam için beni blackjack masasında bıraktı. Kibarca gülümsemeye devam ettim ve ellerim öğrenilmiş hareketler yaptı ama zihnim karşımdaki kişiyle meşguldü.

Yarım saat boyunca tek kelime etmedi. Hiçbir şey söylemedi. Otuz bin dolar kaybettiğinde ağzından bir iç çekiş bile çıkmadı. Ve sonra, kazanmaya başladı. Verdiği karar ne olursa olsun, kazandı. Beş kez, altı paket kart karıştırdım ve dağıttığım her oyunu kazandı. Bu imkansızdı. Travis'ten yeniden doldurmasını istemek zorunda kaldım çünkü elimdeki t ü m fişler onun tarafındaydı.

Canlı oyunları denetleyen Linda arkamda duruyordu ve Travis her şeyi yandan izliyordu ama hiçbirini buna engel olamadı. Arka arkaya belki otuz oyun oynadıktan sonra nihayet birini kazanmayı başardım. Patronuma baktım ama o sadece gözlerini devirdi. Belli ki Malin'in kumarhaneyi soymasını engellemeye cesaret edememişti.

"Yine kart mı sayıyorsun?"

Derin, düşmanca, hışırtılı bir erkek sesi konsantrasyonumu böldü ve sadece ben değil, Malin'in oyununu izleyen herkes, sadece görünüşüyle bile ciğerlerimdeki havayı söndüren adama doğru döndü.

Masaya gelen adam kesinlikle üçüncü Zhumagulov kardeşti. Adını bilmiyordum ama onu fark eden müşterilerin ve çalışanların tepkilerine bakılırsa patron oydu. İnsanlar ona yer açmak için hızla kenara çekiliyor ama doğrudan göz temasından kaçınıyorlardı. Korkmuşlardı ve doğruyu söylemek gerekirse ben de korkmuştum ama bunun nedeninin onun korkutucu, kibirli varlığı mı yoksa benim de etrafımdaki herkesle aynı tepkiyi vermem mi olduğundan emin değildim.

Tamamen siyah, üç parçalı bir takım elbise, düğmeli gömlek, kravat, saat ve ayakkabı giymişti; üzerindeki her şey siyahtı. Saçları o kadar koyuydu ki neredeyse ıslak görünüyordu ve cehennemdeki dipsiz çukurlara **benzeyen** gözlerinin içine düşüyordu. Boynunun tamamı dövmeyle kaplıydı ve yakasının altından kanatlı bir canavar bize bakıyordu. Bir kafatası da

Sağ elinin arkasını güzelleştirmişti, diğer elinde ise birkaç yılan vardı. Ürkütücü ve korkutucuydu, sanki bir ucube gösterisinden çıkmış gibiydi ama yine de onu tuhaf bir şekilde büyüleyici buluyordum.

Şok edici ve korkutucuydu; uğursuz gözlerine bir bakışım muhtemelen altıma işlememe neden olabilirdi, ama aynı zamanda midemde garip bir karıncalanma hissettim, bu tüm vücuduma yayıldı, hücrelerimi, sinirlerimi ve nihayetinde düşüncelerimi zehirledi.

Yüzü kardeşlerinininkiyle aynı hatlara sahipti ama ifadesi ölümcüldü. Dorian'ın şakacı gülümsemesi ve gözlerindeki heyecanla hiçbir ortak yanı yoktu. Bir ejderha gibiydi, ateş püskürtmeye ve yoluna çıkan herkesi ve her şeyi yok etmeye hazırды, ama belki, sadece belki, yeterince şanslıydık ve iyi bir ruh hali içinde olduğu için varlığıyla bizi onurlandırdı.

Malin uzun parmaklarını masanın sarı yüzeyine vurarak, "Onları test ediyorum ve başarısız oluyorlar," diye cevap verdi. Sesi beni gerçekliğe geri döndürdü ve hemen Travis'e baktım, o da dehşet içinde birbirinin aynısı iki adama bakıyordu.

"Çok yazık," dedi üçüncü rahatsız, üzgün numarası yaparak ve takım elbise ceketini açarak. Ağır çekimdeymiş gibi hissettiren bir hareketle altın bir silah çıkarmasını izledim.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Tetiği çektiğinde güzel kızımın görüntüsü gözlerimin önünde belirdi.

İçgüdüsel olarak çömeldim ve ellerimle başımı kapattım. Panik hızla yayıldı ve kurşun tavana saplanıp kimseye zarar vermediğinde bile insanlar korkmuş tavuklar gibi her yöne dağıldı.

Zor nefes alıyordum, yanımda Linda olduğu halde masanın altına saklanmışım ve korkudan titriyordum. Birinin konuklara dışarı çıkmaları ve bir daha geri dönmeleri için bağırdığını duydum ve masanın kenarından baktığımda Dorian'ın sol elinde bir silahla kapıda durduğunu gördüm. Malin

barın arkasındaydı, garsonları denetliyordu ve üçüncüsü ortadan kaybolmuştu.

Gözlerimi Linda'nın kilerle birleştirerek ona ayağa kalkmasını ve benimle kapıya kadar yürümesini işaret ettim. Kabul etti ve birlikte yavaşça ön girişe doğru ilerledik, ancak Dorian bizi anında durdurdu ve sadece müşterilerin çıkmasına izin verdi.

"Çalışanlar kalmalı," diye sanki bize silah doğrultmuyormuş gibi kayıtsızca anons etti ve bizi VIP salonuna doğru itti. Neredeyse tüm meslektaşlarım orada toplanmıştı ve yaşadıkları panik yüzünden rüzgârda savrulan yapraklar gibi titriyorlardı.

En üst düzey poker masasındaki yüksek tabureye oturdum ve ellerimi kucağıma koydum. Hafifçe titredim ama soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaptım. Kardeşlerin bize zarar vermek için bir nedeni yoktu. Muhtemelen bir şey açıklayacaklar ve gitmemize izin vereceklerdi.

"Neler olduğunu biliyor musun?" Alice yanıma oturduğunda sordu; gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. Çılgınca etrafına bakındı ama önümüzdeki birkaç dakika içinde ne olacağına dair hiçbir işaret yoktu.

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdim, Malin'in salonun girişinden geçip kalabalığı taramasını izliyordum. İçeride on üç kişiydik, hepimiz kanepeye ya da sandalyelere oturmuştuk. Kimse onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedi ve o yavaşça aramızda yürüdüğünde, hepimiz görünmez olmaya çalışarak bakışlarımızla altın halıyı deldik.

"Hepsi burada mı?" Bu gece ikinci kez düşmanca bir sesle irkildim ve bu kaostan sorumlu olan adamı görmek için başımı sağa çevirdim.

"Sonuncusu," diye gürledi Dorian, Travis'i salonun içine fırlatırken. Patronumun ceketi buruşmuştu, saçları dağınıktı ve alt dudak patlamıştı. Sol yanağında mavi bir morluk oluşmuştu.

Gereksiz sesleri bastırmak için ağzımı açtım. Durum açıkça düşündüğümden daha kötüydü.

"Harika. Şimdi hepimiz buradayız," kardeşlerin en korkuncu ellerini yüzünün önünde ırptı, dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı, "benim adım Zyon Zhumagulov ve ben buranın yeni sahibiyim."

Her yerden soluk sesleri duyuluyordu. Bu ani değişiklik beni de şaşırtmıştı. İki gün önce işletme sahibiyle aylık olağan toplantımızı yapmıştık ve işletmeyi satmakla ilgili tek kelime etmemişti.

"Artık kimin yetkili olduğunu bildiğimize göre bir sonraki **a ş a m a y a** geçebiliriz," diye devam etti Zyon, ellerini arkasında kavuşturup salonda, masa ve sandalyelerin arasında volta atarak.

Hepimiz korku ile karışık bir şok içinde ona bakıyorduk. Ortam gergindi. Birkaç kız sessizce hıçkırırken diğerleri endişeyle kıpırdandı ya da üniformalarıyla veya bilezikleriyle oynadı.

Dorian, varlığı depodaki bir fil gibi olan kardeşinin sözünü keserek, "Eski işvereniniz Adam Rivers'ın nereye kaybolduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi. Hâkimiyetiyle bizi eziyor, diz çökmeye zorluyordu. Ona bakıp da başımızı öne eğmemek çok zordu.

Travis yüzünü titreyen avuçlarının arkasına saklayarak, "Nerede olduğunu bilmiyoruz," diye bağırdı.

"Hayır mı?" Zyon bir kaşını kaldırıp ona baktı; bakışları insanın ruhuna saplanan zehirli bir ok gibi keskindi. "Bu odada yeğeni, metresi ve dün gece onunla poker oynayan iki adam var," diye tekrarladı, ilginç bir şey duymuş bir köpek gibi başını eğerek. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

Tüylerim diken diken oldu. Koltuğumun kenarındaydım çünkü birinin ona yalan söylediğini öğrenirse ne yapabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Hayır, efendim," diye kekeledi Travis. Zavallı yüzü kalbimi parçaladı. Bunu hak etmemişti; hiçbirimiz hak etmemiştik.

"O zaman cevap bekliyorum." Zyon omuz silkti, sahte tatlı sesi kulaklarımda çınlıyordu. "Ve sonra hepimiz sağlığınıza ya da ruhsal durumunuza zarar vermeden evimize dönebiliriz." Etrafına bakındı, sözleriyle birlikte havada asılı duran çiğ korkudan zevk alıyordu. Malin bir tabanca, bir beyzbol sopası ve demir pense getirip herkesin görmesi için rulet masasına koyduğunda sırıtarak, "Ya da bunu daha eğlenceli başka bir şekilde yapabiliriz," diye önerdi.

Malin'in gözleri bir şeyler yapma hevesiyle parlıyordu ve ilk kez dudaklarında gülümseme olarak yorumlanabilecek bir şey gördüm. Zyon ona manyakça bir ifadeyle göz kırptı ve midem dehşetle doldu. Yine de gözümü ondan alamadım. Önümüzdeki dehşetin heyecanını ifade eden o karanlık gözler beni hipnotize etmişti.

"Kim oyun oynamaya hazır?"

-3-

Valeria

Dorian bizi teker teker Zyon ve Malin ile Bay Rivers'ın eski ofisinde buluşmaya gönderdi. Natalia içeride on dakika geçirdi ve bir çocuk gibi ağlayarak, titreyerek dışarı çıktı. Ona d o k u n m u ş gibi görünmüyorlardı ama onlarla konuşmak kesinlikle travma yaratmıştı.

Yerimden kalktım ve ona doğru geldim. Göz ucuyla Dorian'ın bana bir kaşını kaldırdığını gördüm ama beni durdurmadı. Önünde çömelip ellerini nazikçe ellerimin arasına aldım.

"Yakında her şey bitecek," diye fısıldadım, güven verici bir ses çıkarmaya çalışarak. Ancak sesim titriyordu. Ofise girme ve delilerle konuşma sırası neredeyse bana gelmişti.

"Valeria."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Malin'in sesi, dünyadaki son günümü haber veren uğursuz bir çan gibi kulaklarımda çınlıyordu.

Yavaşça ayağa kalktım ve ona dönmeden önce son kez Natalia'nın elini sıktım. Elinde bir beyzbol sopasıyla eşikte durmuş, beklentiyle bana bakıyordu.

Kahverengi gözlerinde daha önce bir anlığına gördüğüm o çılgın parıltı vardı, ama şimdi kalıcı olarak oraya yerleşmişti. Vücudunun her hücrelerinden yayılan çılgın hisler, ona karşı koyma cesaretimi yiyip bitiriyordu. Ve yalnız da değildim. Salondaki herkes taş kesilmişti.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Zhumagulov?" Kibarca sordum, sesimin titrememesini zihinsel olarak kutladım. Soru işe yaramazdı. Benden ne istediğini biliyordum ama ona meslektaşlarım gibi yıkılmayacağımı gösterme ihtiyacı hissettim. Beni yalnız bırakması için yalvarmayacak ya da Dorian'ın Linda'ya yaptığı gibi beni isteğim dışında içeri sürüklemesine izin vermeyecektim. Oraya gitmeyi, ona ve kardeşine hiçbir şey bilmediğimi söylemeyi ve zarar görmeden oradan ayrılmayı planlıyordum. Bana zarar vermek için hiçbir sebepleri yoktu.

"Biraz sohbet etmek için bize katıl lütfen," dedi tatlı bir sesle ve içeri girebilmem için kenara çekildi.

Bana iri gözlerle bakan Alice'e son bir kez bakarak, tanıdık vanilya kokusunu içime çekerek mekâna girdim. Bay Rivers'ın karısı ona sık sık mum getirirdi ve o da her yerde küf kokusu aldığı için bu mumları yakardı.

Normalde bu ofisin küçük olduğunu düşünmezdim ama içeride iki iri adam varken burası bana dar gelmişti. Kibirleri ve düşmanlıkları odanın havasını emiyordu ve neredeyse ciğerlerime oksijen alabilmek için pencereyi açmalarını isteyecektim.

"Bayan Valeria Kellerman," dedi Zyon alçak ve ürpertici bir sesle, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Masanın arkasında duruyordu. Uzun parmaklarıyla önündeki yığından bir dosya aldı ve açtı. Kocamın ve kızımın fotoğrafını görünce gözlerim büyüdü.

"Ne güzel bir dosyamız varmış," diye devam etti kâğıtları çevirirken. "Oturun lütfen." Kahverengi koltuğu işaret etti ve ben de itaatkâr bir şekilde emrine uydum. "Chester Kellerman kocanız mı?"

"Evet, efendim." Başımı salladım, gergin bir şekilde kucağında parmaklarımla oynuyordum. Sorgulayıcı bakışları beni daha da endişelendiriyordu. Göğsümdeki baskı giderek artıyordu ve daha önce planladığım, sorularına cevap verip huzur içinde oradan ayrılma planım bir anda imkânsız görünmeye başladı.

"İlginç," diye mırıldandı benim duymamdan çok kendi kendine, Zara'nın görüntüsünü alarak. Kalbim küt küt atmaya başladı ve sırtımdan aşağı bir ter damlası süzüldü ama Zara hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece fotoğrafa baktı ve kaldırdı.

"Adam Rivers'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Malin arkamdan sordu ve irkilmeme neden oldu. Zyon'un ailem hakkında bir şeyler öğrenmesinden o kadar korkmuştum ki onun da orada olduğunu tamamen unutmuştum.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, başımı sallayarak. Ama ikna olmuş görünmüyorlardı. Zyon gözlerini bana dikti ve ofis koltuğuna oturdu. Malin yanımdaki koltuğa oturdu ve uzun bacak bacak üstüne atarak sanki güzel bir çay partisine katılıyormuşuz gibi rahat bir tavır takındı. Ancak acı gerçek şu ki, korkutucu varlıkları ve saldırgan sorularıyla beni ölümüne korkutuyorlardı.

Malin mükemmel manikürlü tırnaklarını kontrol ederken, "Bu çok garip," dedi ve ben yutkundum. Onun sakinliği şimdiye kadar tanık olduğum en korkutucu şeydi. Zihnim bir insanın sadece parmaklarına bakarak nasıl bu kadar korkutucu olabileceğini anlamakta güçlük çekiyordu. "Kocanız dün gece onunla poker oynadı."

Dehşet bir dalga gibi üzerime çöktü ve cesaretimin kalıntılarını alıp götürdü. Ellerim titredi, çenem titredi ama onlara beni ağlarken görme zevkini tattırmayı reddettim.

"Kocamın dün geceyi nerede geçirdiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim, utanmışım ve öfkem midemde kabarmaya başlamıştı. Chester paramızı yine kaybetmişti. Ailesini karanlık bir işin içine sürüklemiş olabilirdi. Sorumsuzluğu yüzünden küçük kızımızın başına bir şey gelseydi, ona ağza alınmayacak şeyler yapardım.

Zyon masanın üzerine doğru eğilerek, "Çok yazık," dedi. Koyu renk gözleri benimkilere dikilmiş, yakıcı bakışlarıyla beni esir almıştı. "Onun yerinde olsaydım, böyle bir güzelliği geceleri yalnız bırakmazdım."

Gözlerim şok içinde açıldı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Zaten yetersiz olan ciğerlerim biraz hava almak için yalvardı ama alamadım. Zavallı kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı sağır ediyordu ve bolca terliyordum ama onun saçma sapan muhteşem yüzünden başka bir yere bakamıyordum. Bana ziyafete hazır bir aslan gibi bakıyordu ve ana yemek bendim.

"Gururun okşanmalı Valeria," dedi Malin bana yan gözle bakarak. "Bir kadına ilgi göstermeyeli uzun zaman oldu."

"Ben evliyim," diye kekeledim, onlardan başka her yere bakıyordum. Korkmuş olmama rağmen vücudum Zyon'un sözlerine son derece uygunsuz bir şekilde tepki verdi.

"Bu tek bir kurşunla çözülebilecek bir engel." Dehşet içinde ona baktığımda Malin umursamazca omuz silktili. Panik hızla zavallı, titreyen bedenimin her hücresine yayıldı ama kocamı vurmaya karar verirse fazla bir şey yapamayacağımı biliyordum.

"Onu korkutma kardeşim," diye fısıldadı Zyon, vücudumdaki küçük tüyleri diken diken eden o ölümcül, emredici sesiyle. "O piç kurusunu önemsiyor."

Bir an için onun uğursuz gözlerine baktım ve bir tutam hüzün fark ettim. Ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu ve onu görüp görmediğimden bile tam olarak emin değildim.

Malin ayağa kalkarak, "Evet, kadınlar genellikle kendilerini umursamayan erkeklerle ilgilenirler," diye onayladı. "Kendine daha iyi bir partner bulmalısın."

Kapıyı kapattığında irkildim ve odaya sessizlik çöktü. Omurgamı dikleştirdim ve bu konuşmadan kurtulmak için tüm gücümü topladım. Cesaretim birkaç dakika önce beni terk etmişti ama kendimi ve meslektaşlarımı kurtarmak için Zyon'a en azından bir şey vermem gerektiğini biliyordum.

"Adam'ın karısı Gisele'e Teksas'ta bir mülk miras kaldı," dedim sessizce, korku ve endişemi bastırarak. Göğsümdeki suçluluk duygusu kalbimi kemiriyordu ama onu ittim. Korumam gereken bir ailem vardı. Adam aptalca bir şey yaptıysa, bu onun kavgasıydı. Hiçbirimiz onun suçlarının bedelini ödememeliydik.

"Tamam mı?" Zyon sandalyesine yaslanarak bana bir kaşını kaldırdı. Kuru dudaklarıma baktı ve ağır bir iç çekişle devam ettim.

"Bir ipotek ve Adam'ın bazı borçları nedeniyle paravan bir şirkete devrettiğini söyledi. Tek bildiğim bu." Masanın üzerindeki boş kâğıda baktım, gözlerimden acı yaşlar akıyordu. Rivers ailesini yavaş ve işkenceli bir ölüme mahkûm ettiğimi biliyordum ama yanlış bir şey yaptığımı kabul etmeyi reddediyordum. Bu onların pisliğiydi. Sonuçlarına katlanmalıydılar.

"İşbirliğin için çok minnettarım Valeria," dedi Zyon, soğukkanlı bir maske takarak. Bu duygusuz yüz ifadesi içimi titretti ama yine de daha önce gördüğüm şeytani gülümsemeden daha iyiydi.

Yavaşça ayağa kalktı ve onu dışarıda takip etmemi işaret etti. Benim için kapıyı açtı, her hareketimi bir gözetleme cihazı gibi izliyordu.

Kamera. Mikroskop altında nadir bulunan bir böcek gibi bakılmak tuhaf hissettiriyordu.

Dorian tarafından korunan VIP salonuna girdim, kardeşinin benimle birlikte olduğunu fark edince kaşları havaya kalktı. Malin bir köşede oturmuş meyve suyu içiyor, etrafında olup bitenleri umursamıyordu.

İş arkadaşlarımdan birkaçı başlarını kaldırıp bana baktı. Güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen ürkütücü bir yüz buruşturma gibi görünüyordu. Bu çılgınlığın sona ermesini ve eve dönmeyi istiyordum ve eminim onlar da aynı şeyi hissediyordu. Bu bir kâbustu ve hepimiz bu kâbustan uyanmak istiyorduk.

"Valeria sağ olsun," dedi Zyon beni hayallerimden uyandırarak, "sonunda eski patronunun nerede olduğuna dair bir ipucu buldum."

Bana büyüleyici bir gülümseme fırlattı ve kalbim istemsizce tekledi. Ama korkudan değil. Korkunç ya da deli gibi görünmüyordu. Bir an için ifadesi kesinlikle karşı konulmazdı. Yanaklarında gamzeler oluşmuş ve koyu renk gözleri heyecanla parlıyordu. Eğer deli olmasaydı bu adama bir milisaniyede aşık olabilirdim.

Ancak Travis ve Linda'dan aldığım bakışlar yaklaşımına katılmadıklarını gösteriyordu. Linda Adam'ın metresiydi ve Travis de yeğeniydi. Kız kardeşi garson olarak çalışıyordu ve muhtemelen hepsi Adam'ın nerede olduğunu biliyordu ama çenelerini kapalı tutmayı tercih etmişlerdi.

Yine de onların ekibinin bir parçası değildim. Bilgi saklarsam başım daha çok belaya girerdi ve bir deliye yalan söylemek için çaba sarf edecek durumda değildim. Evde bir kızım vardı. O, işyerindeki ilişkilerimden daha önemliydi.

"Travis, Linda ve Esther hariç herkes gidebilir," diye anons etti Dorian, çıkış kapısına bir silah doğrultarak. "Bu küçük maceradan kimseye bahsetmeyeceğinize eminim." Toplanan kalabalığa şakacı bir şekilde göz kırptı ve eğer bu kadar sarsılmamış olsaydım gözlerimi devirirdim.

"Ve bir şey daha," diye durdurdu bizi Zyon o derin, sahte tatlı sesiyle. Söyleyeceği şeyi duymaktan korkuyordum. "Burası kapandı ve yarından itibaren hepiniz işsizsiniz. Bu gelişme için eski patronunuza teşekkür edebilirsiniz."

Kalbim sıkıştı ve başımın döndüğünü hissettim. Kocam sadece bana ve kızımıza kazık atmakla kalmamış, bir anda işimi ve onunla birlikte gelen maaş çekimi de kaybetmiştim. Gelirimiz olmazsa evsiz ve aç kalacaktık ve çocuk koruma hizmetleri kızımı elimden alacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Zyon'un sözlerini protesto etmek için ağzımı açtım çünkü en azından bize biraz tazminat vermeliydi, ama kolumdaki bir el beni durdurdu.

"Yapma," diye fısıldadı Alice, beni salondan dışarı iterek. "Kararını değiştirmeyecek. Sen sadece onun radarına gireceksin."

"Beş parasızım," diye nefes aldım, kumarhaneden kaçmak için ayaklarımın üzerinde tökezledim. Başım dönüyordu ve düşmek üzere olan gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. "Maaşsız kalamam. Chester her şeyi mahvetti."

Arabanın camındaki yansımasına kaşlarını çatarak bakarken, "Bunu atlatacağız," diye beni rahatlatmıştı. Mükemmel makyajı yuvarlak yanaklarına bulaşmıştı. "Sana yardım edeceğim."

"Tanrım," diye iç geçirdim, içinde bulunduğum durumun ağırlığı beni eziyordu. Vardiyadan önce, birinden yardım istemek zorunda kalmadan kızım için bir doğum günü partisi yapmayı düşünüyordum; şimdi ise gelecek ayın ipotek ödemesini ve nerede yeni bir iş bulabileceğimi düşünmek zorundaydım.

Zyon, kardeşleri ve aptal kocamın kararları sakın, günlük hayatımı mahvetmişti. Şimdi ne yapmalıyım?

-4-

Zyon

Adam Rivers'ın ofisindeki eski pencerenin önünde durmuş Valeria Kellerman'ın iş arkadaşıyla konuşmasını izliyordum. Alice babasının tedavi masrafları için paraya ihtiyacı olduğundan diğer kumarhanelerimde sık sık kayıt dışı çalışırdı ama böyle muhteşem bir patronu olduğundan hiç bahsetmemişti.

Her neyse, ikisi de korkmuş ve gergin görünüyordu. Tüm bu durum hiç hoş değildi ama Adam'ın beş milyon dolarımla birlikte nereye kaybolduğunu öğrenmem gerekiyordu. Dedektiflere para dökmeden ve adamlarıma bu ülkedeki her deliği kontrol etmelerini emretmeden önce, çalışanlarıyla konuşmalıydım. Ve neyse ki Valeria'nın öncelikleri vardı ve bana değerli bir şey getirdi. Rivers'ın karısının mülkünde saklanacak kadar aptal olup olmadığını öğrenmek üzereydim.

"Çok tatlı, değil mi?" Dorian dirseğiyle beni şakacı bir şekilde dürttü ve ben ona ters ters bakınca kaşlarını oynattı.

Evet, Bayan Kellerman "çok tatlı" ve büyüleyici bir güzelliğe sahipti ama kardeşlerime asla onun Nagazaki'deki bir nükleer bomba gibi taş kesilmiş kalbim üzerinde bir etki yarattığını itiraf edemezdim. Uykusuz beynim bile o geniş gri-mavi gözlere bakarken göğsümdeki taşların daha hızlı atmaya başlamasının en iyi ihtimalle tuhaf olduğunu biliyordu. Hiçbir şey beni hayata döndüremezdi ama az önce bir taksiye binip giden kızıl saçlı tanrıça, o aptal şeyi yıllar süren uykusundan duygu ve hislerle uyandırmaya çok yakındı.

"İlgileniyor musun?" Ona dönerek sordum. Ellerimi pantolonumun ceplerine saklamış, aynaya bakar gibi kardeşime bakıyordum. Aramızdaki tek fark onun çocuksu ve bazen naif kişiliği: o ve gözlerinin açık kahverengi rengi.

"Tabii ki öyleyim." Yüzünü aydınlatarak gülümsedi. "Şu kıcı gördün mü?"

"Ve bacakları," diye ekledi Malin ve başımı ona doğru çevirdim. Koltukta başı arkaya eğik ve gözleri kapalı oturuyordu ama sessiz kalıp uyuyormuş gibi davranamazdı. Aksine, Dorian'ın ağlayan masum yüzü beynime kazınmış bir kadına duyduğu hayranlığı desteklemesi gerekiyordu. "Harika bacakları var. Panda dövmesini fark ettin mi?"

Sağ gözünü açtı ve ağzının bir köşesini hafifçe kaldırarak bana baktı. Son bir yılda kaç kez gülümsediğini bir elin parmakları kadar sayabilirdim, bu yüzden benimle dalga geçtiğini biliyordum, ama işe yaradı. O aptal soruyla merakımı anında ateşledi.

"Ne dövmesi?" Ona ters ters bakarak havladım ve Dorian'ın kaşlarının kalktığını fark ettim. O da karanlıktaydı.

"Evet, ne dövmesi?" Malin gözlerini tekrar kapattığında sırtmasını bastırarak tekrarlardı.

"Kaybettiğimde fişleri almak için her öne eğildiğinde," diye başladı ve bunun bir kumarbaz gibi davranmasının ve otuz bin dolar kaybetmesinin nedeni olduğunu hemen anladım. "Elbisesi biraz kıvrıldı ve etek ucunun arkasından elinde bir çiçek tutan minik bir panda görüldü."

İstemsizce hırladım, kıskançlık ve öfke göğsümde büyük bir tatsız duygu yığınının dönüştü ve Dorian tepkim karşısında kahkahalara boğuldu. Ben kendimi savunmak için bir şey söyleyemeden Malin'e beşlik çaktı ve ikisi de bana bilmiş bir bakış attı.

Dorian ellerini çırparak, "İlgileniyorsun, Zee," dedi. Neden bu kadar mutlu olduğunu anlamamıştım. Bu tam bir felaketti.

"Belki," diye mırıldandım, onlara sırtımı dönerek.

Valeria'nın soyadının Kellerman olduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Chester'in nasıl bir hıyar olduğunu bildiğimden, onların bir çift olması fikri bile içimi tiksintiyle dolduruyordu. Hasta beynim mantıksız bir şekilde, karısına dokunduğu için Chester'in parmaklarını kırdığım senaryolar üretmeye başladı.

Benim neyim vardı böyle?

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım ve kafamdaki resmini çıkarmanın zor olacağını zaten biliyordum. Bana korku içinde bakan o iri gözler, kara ruhumu delip geçiyordu. Bana asla öyle bakmasını istemedim. Kumarhaneye girdiğimde bana attığı takdir dolu bakışları tercih ederdim.

Valeria gördüklerinden hoşlandı. Dolgun alt dudağını hafifçe ısırıp ve beni şöyle bir süzerken gözleri kısıldı. Gözlerimiz bir anlığına buluştuğunda vücudunun nasıl gerildiğini fark ettim ve beni fark etmemiş gibi davranarak bakışlarını hızla kaçırdı.

Ama o izledi. Beni izledi, inceledi, bana hayran oldu. Karşımda otururken bunu ondan hissettim. Çarpık bir şekilde, etrafımda olmaktan korkuyor ve heyecan duyuyordu. Kardeşlerimle birlikte onu çok korkuttuk ama o yılmadı. İşbirliği yapmayı seçti çünkü bize bir şeyler vermesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi. Kimse Rivers hakkında bir şey açıklamazsa kemikleri kırmaya başlamaya hazırdım ve trajediyi önlediği için mutluydum. Çünkü bir kez başladık mı, bizi durdurmak çok zordu.

"Onu Chester'dan uzaklaştırabileceğini düşünüyor musun?" Dorian sordu, sorusu tüm doğru yerlere isabet ediyordu. Ne yaptığını biliyordu. Beni kışkırtmış, sırf doğru olduğunu düşündüğü için aptalca ve çocukça bir şeye başlamam için beni cesaretlendirmişti.

Malin benim yerime, "Chester onun için bir rakip değil," diye cevap verince sıırıttım. En azından içlerinden biri niteliklerimi kabul etmişti. "Asıl mesele kız. Bir kızları var." Gözlerini açtı ve bana baktı, ses tonundaki ciddiyet kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bir aileyi yok edecek misin?"

"Adam para kaybediyorsa ve kız isteyken fahişelerle yatıyorsa nasıl bir aileden bahsediyoruz?" Dorian kaşlarını çatarak Malin'e baktı ama o sadece omuz silkti.

Valeria hakkında bu kadar çok bilgiye sahip olmalarına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım ama sözlerinin yarattığı şoku öfkem çabucak bastırdı. Kocasıyla sağlıklı bir ilişkisi olmadığı kesindi. Yine de ben kimdim ki yargılayayım?

Ben de iki kez boşanmıştım. Her iki karım da bana katlanamadıklarını iddia ediyordu. Kurallar ve kısıtlamalarla bağlı altın bir kafeste yaşıyorlardı ve bunu onların güvenliği için yaptığımı anlayamıyorlardı.

Onları korumasaydım ölmüş olacaktı. İstedikleri gibi yaşamalarına izin verseydim korkunç şeyler yaşarlardı. Hiçbiri benimle evlenerek kazandıkları statünün ağırlığını kavrayamadı. Tartışmaktan hiç zevk almadım ve

Bir yere gitmelerini yasaklıyordu ama açıklama yapmak anlamsızdı. En kolay yol boşanmak ve onları sonsuza dek mutlu yaşayabilecekleri dünyanın öbür ucuna göndermekti.

Bunu tekrar yaşamak istiyor muydum? Bir şeye başlayıp ciddileştiğinde onu yok etmek istiyor muydum? Üstüne üstlük, çocuklar benim için kutsaldı. Sırf annesinden hoşlandığım için masum bir kızı anlamsız bir oyunun içine sürüklemek doğru değildi.

Hay sikeyim! Ne zamandan beri neyin doğru olduğunu düşünüyordum?

Malin bacaklarını uzatarak, "Chester pisliğin teki," dedi kesin bir ifadeyle. "Ama kadınlar bir çocuktan daha azı için aptallarla kalır."

Yorgun gözlerimi ovuşturarak, "Tamam, siz ikiniz durun," diye inledim. Son birkaç gecedir üç saatten fazla uyumamıştım ve bu yorgunluk beni çok etkilemişti. "Valeria'yla ilgili hiçbir şey yapmayacağım."

"Neden?" Dorian yaralı bir köpek yavrusu gibi bana bakarak sızlandı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Malin haklı. Aile hassas bir konudur. Ve benim ilgilenmem gereken başka şeyler var."

Kaşlarını çattı, sözlerime inanmadığı belliydi; doğrusunu söylemek gerekirse ben de kendime inanmıyordum. Bayan Redhead yıllardır hissetmediğim bir ateşi tutuşturdu. Kalbimi çevreleyen katı, aşılmaz bariyeri erimiş tereyağı gibi kırdı. Birkaç bakış ve bir konuşmadan sonra, sıçmıştım.

Dorian'ın bıkkın iç çekişi kaşlarımı kaldırmama neden oldu ve başını onaylamaz bir şekilde salladı. Her zaman en kolay yolu seçerdi. Eğer bir şey istiyorsa, onu alırdı. Ben de öyleydim, ama burada kararsızlık içindeydim. Belki de birkaç gün sonra Valeria'yı hiç hatırlamayacaktım. Her zamanki kızım o güzel gözleri unutmama yardımcı olabilirdi.

Kendimi bunun böyle olduğuna ikna etmeye çalıştım. Valeria muhteşemdi ve her erkek ona karşı koymakta zorlanırdı. Bende biraz ilgi uyandırması sıra dışı bir şey değildi, ama bunu kesinlikle geride bırakabilirdim. Sadece bir görüşmeydi. O kadar da özel biri değildi.

Ancak, diğer yanımda, çılgın olan, onun her şey olduğunu düşünüyordu. Ve içimde bir yerlerde, acımasız ruhumun en derin köşesinde, onun peşinden gitmeye karar verirsem benden kaçamayacağını biliyordum. Bu cazibeye karşı koyamazdı.

Konuyu değiştirerek, "Valeria'nın Rivers'in karısının mülkü hakkında bize verdiği bilgileri kontrol edin," diye emrettim. Artık kardeşlerimle yeni saplantım hakkında konuşmak istemiyordum. Beni düşüncelerimi onlardan saklayamayacak kadar iyi tanıyorlardı ve bazen sinir bozucu sözleri sinirlerimi bozuyordu. Başka bir adamın karısını düşünmekten vazgeçmek için bu gece bir arkadaşa ihtiyacım vardı.

"Peki ya onu bulursak?" Dorian telefonunu kontrol ederek sordu. Büyük olasılıkla adamlarımıza kazmaya başlamaları için çoktan emir vermişti.

Avucumu yumruklayarak, "Yakıp kül edin," diye emrettim. "Eğer Adam oradaysa, öldüğüne dair kanıt istiyorum. Mesajı göndermek için beş milyon dolar feda edeceğim. Kimse bizimle uğraşamaz." Malin'e baktım, o da başını salladı ve Dorian da hemen anladığını onayladı. Kararlarıma asla karşı ıkmazlardı.

"Peki ya karısı?" Malin ayağa kalkarak sordu.

"Onunla kaçmayı seçti," diye tükürdüm, cebimden telefonu çıkardım çünkü mesaj yeni gelmişti. "Kaderi mühürlendi."

"Tamam patron." Dorian selam verdi ve göz kırparak Malin'in peşinden gitti.

Vanilya kokulu bir ofiste tek başıma kalmış, Valeria'nın lavanta parfümünü düşünüyordum. Narin bir çiçeğin yumuşak kokusu onun nazik güzelliğinin ve zihnimin onun etrafında yarattığı mistik bulanıklığın altını çiziyordu. Ama mantıklı olmak zorundaydım. Tek bir görüşmeden sonra bir kadına saplantılı bir şekilde aşık olacak bir adam değildim.

Ancak gerçek, kendime söylediğimden çok farklıydı. Hoşuma gitse de gitmese de, kumarhaneye yaptığım bu beklenmedik ziyaretle gereksiz bir sorun yaratmıştım. Ve bu sorunun bir adı vardı: Bayan Valeria Kellerman.

-5-

Zyon

Dudaklarımdan yüksek sesle sinirli bir inilti çıktı ve başımı arkaya yatırdım, gözlerim yatak odamdaki beyaz tavana sabitlendi. Yetenekli bir ağız ve kaygan bir dil aletimle ilgileniyordu ve tek yapmam gereken yolculuğun tadını çıkarmaktı, ama bu yeterli değildi.

Delilah arzularımı yerine getirirken her zaman ilk tercihimdi, ancak bu gece çabaları boşunaydı. Kaya gibi sağlam horozum başka bir kızıl saçlı boğmak için can atıyordu. Kulaklarım başka bir kadının öğürmesini duymak için can atıyordu.

Tüm vücudum Valeria'nın boynunun arkasını tutup narin fildişi teninin tadına bakma, nazik lavanta parfümünü koklama ve dokunuşunu hissetme ihtiyacıyla karıncalandı. Dizlerinin üzerine çöküp beynimi uçurması için duyduğum ilkel arzuyla yavaş yavaş ölüyordum. Mahvolmuştum, şüphesiz her düşünceme sahip olan bir tanrıçayla saf bir saplantı girdabında kaybolmuştum.

Hay sikeyim!

Aletimi aşığı yukarı sallayan doğal turuncu saç dalgasına baktım ve aklımın Delilah ile Valeria'yı karşılaştırmasına engel olamadım. Şimdiki kadını odaya girdiğinde bir zarafeti kaçırmıştı. İliklerine kadar korkmuş olsa bile Valeria güç ve zarafet yayıyordu. Muhteşem yüzü, bu tatsız durumdan zarar görmeden kurtulma kararlılığını gösteriyordu. Sevimli ifadesinin ve korku gözyaşlarının arkasına saklanamayacağını bildiğı için zekâsını kendi yararına kullandı.

Delilah sık sık aptalca maskaralıkları ve çocukça tavırlarıyla beni manipüle etmeye çalışırdı ve ben de bundan tüm benliğimle nefret ederdim. Sadece yatakta mükemmel olduğu için yanımda kalmasına izin verdim. Ama yanımdaki yeri tehdit altındaydı ve o bunu fark etmedi bile.

"Çok fazla düşünüyorsun Zee," diye cıvıladı elini aletimin üzerinde gezdirirken.

"Buraya benim düşüncelerimi düşünmeye gelmedin," diye kısık ve boğuk bir sesle homurdandım ve onu geri ittim. İtaatkâr bir şekilde ağzını açtı, beni tekrar içine aldı ve işine devam etti.

Aletimin ucu boğazının arkasına değdiğinde yeşil gözlerinden süzülen yaşları izledim ama vücudumdaki her hücre bunun yanlış olduğunu haykırıyordu. Delilah sadece bana istediğim her şekilde hizmet ettiği için statü kazanmış bir kadındı.

Benim isteklerim söz konusu olduğunda hiçbir onuru yoktu. Hiçbir şeye hayır demeye cesaret edemezdi çünkü bu onun konumunu riske atardı. Ona hiç saygı duymuyordum. Sınırları olmayan, değerini bilmeyen ve para için her şeyi yapmaya hazır bir kadın benim için hiçbir şeydi. İyi ve rahat bir kanepeye ondan daha çok değer veriyordum.

Gözlerimi kapattığımda, tanıdığım en güzel kadının canlı bir görüntüsünü gördüm. Büyük gri-mavi gözleri hayranlık doluydu, kiraz kırmızısı

Saçları sevimli yüzünü çerçevesliyordu ve dolgun kırmızı dudakları beni onları öpmeye davet ediyordu.

Canlı yarı rüyamda, göğüslerini zar zor örten ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan beyaz dantelli bir iç çamaşırı giymişti. Kalçasındaki küçük dövme Malin'in bahsettiği andan beri aklımdan çıkmıyordu ve Delilah'nın bacaklarımın arasındaki pozisyonunu aldığında kendimi kaybetmişim.

Sadece bir kez tanıştığım birinin benimle en mahrem şekilde ilgilendiğini hayal etmek çok vahşi bir fanteziydi. Ama kendime engel olamıyordum. Onu görmek, bilincim yerinde olmasa bile bir meleği izlemek gibiydi. Zarif ve şefkatliydi. Aynı zamanda sert ve narin, güçlü ve kırılgandı. Hayal ettiğim her şey onda vardı.

Yaşadığım orgazm akıl almazdı. Renkli noktalar gözlerimin önünde dans ediyordu ve kalbim neredeyse patlayacaktı. Birkaç saniye sonra parmaklarımın Delilah'nın saçlarına dolandığını ve yüzünün döllerimle kaplandığını fark ettim.

Sanki biri üzerime bir kova buz gibi su dökmüş gibi hissettim ve şiddetle gerçekliğe, artık etrafımda istemediğim kadına geri sürüklendim.

Midem tiksintiyle burkuldu ve hızla ayağa kalkarak neredeyse onu yere deviriyordum. Komodinden peçeteleri alıp ona uzattım ve ona bakmamaya çalıştım.

Daha önce hiç bu kadar içimi kemiren bir suçluluk duygusu yaşamamışım. Valeria'ya sadakatsizlik etmişim ve ona korkunç bir şekilde ihanet etmişim gibi hissediyordum. Aramızda hiçbir şey yoktu ve ben sağduyumu çoktan kaybetmişim. Beynim bavullarını topladı ve beni onun neden olduğu kaosun içinde boğulmaya terk etti.

Bana ne olmuştu böyle?

Valeria beni büyüleyip etkisi altına almıştı ve bununla nasıl mücadele edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Onun büyüleyici gözlerinin esiriydim. Beni kendi zavallı varlığının içinde esir tutuyordu ve bu yüzden delirmek üzereydim.

"Zyon, iyi misin?" Delilah sordu, sesi kulaklarımda çınlıyordu. Hızla pantolonumu yukarı çektim ve gömleğimin düğmelerini ilikledim, hiçbir açıklama yapmadan onu yatak odasında bıraktım.

Derin bir nefes alarak kapıdan çıktım ve soğuk gecenin içine daldım. Korumalarımın ikisi merdivenlerde oturmuş iskambil oynuyor ve sigara içiyorlardı ama beni görünce hemen ayağa kalktılar ve merakla bana baktılar. Evde kalmaya karar verdiğimde, sadece acil bir durum nedeniyle gece yarısı ayrılmıştım. Gece vardiyalarında dinlenmeye alışmışlardı.

"Her şey yolunda mı patron?" Jamal kaşlarını çatarak sordu. Muhtemelen biri beni kovalıyormuş gibi görünüyordum.

"Anahtarları bana ver," diye bağırdım ve kolumu ona doğru uzattım. Maserati'm sadece birkaç adım ötede park halindeydi ve kafamı boşaltmam gerekiyordu. Üç katlı lüks evde, yüzüne bile bakamadığım bir kadınla kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Cemal hızla cebinden arabanın anahtarlarını çıkardı ve endişeyle bana baktı. Ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırıp tereddütle lanet şeyi bana uzattığında gözlerimi ona diktim.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu, kahverengi gözleri benimkilere dikilmişti. Aile şirketini devraldığım da etrafıma sadık insanlar topladım ve Jamal bu listenin en başında yer alıyordu.

Nijerya'dan gelen bir göçmendi. O ve iki kız kardeşi daha iyi bir yer bulmak için anavatanlarından kaçmışlar ama Amerika'da sadece sefalet bulmuşlar. Küçük kız kardeşi işten eve dönerken tecavüze uğramıştı ve bu sadece bir başlangıçtı. Yirmi yaşındaki çocuk intikam almak için yanıp tutuşuyordu ve bu yüzden pis işlere bulaştı.

Onu sokakta göğsünden vurulmuş ve kan kaybından ölmek üzereyken buldum. Koruyucu içgüdülerim beynimle girdiği savaşı kazandı ve onu hastaneye götürdüm, tıbbi faturalarını ödedim ve hikayesini dinledim.

Taburcu olduktan iki hafta sonra ona bir teklifte bulundum ve hiç tereddüt etmeden kabul etti. Benim için çalışması sayesinde kız kardeşleri hayallerini gerçekleştirebildi. Bir evleri, yiyecekleri ve iyi bir yaşam sürmek için yeterli paraları vardı. Ve onun için yaptıklarımın dolaylı minnettarlığını ifade etmeyi asla unutmadı.

"Hayır, yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye cevap verdim, anahtarları elinden çekip alarak. Kaba davranışımı hak etmemişti ve yüzündeki endişeyi görmüştüm, ama arkadaşlık edecek havada değildim. Sadece cevaplayamayacağım sorular soracaktı.

"Ben arkandan geleyim," diyerek beni arabama kadar takip etti.

Öfkeli bir şekilde iç çektim. Kararlarıma karşı çıkabilecek birkaç kişiden biriydi. Tanımadığım bir gözlemci için o sadece bir korumaydı. Benim içinse bir evlat gibiydi.

"Yalnız kalmam gerektiğinin hangi kısmını anlamadın?" Yüzümü ona dönerek homurdandım. Teni gece kadar karanlıktı ve beyaz gömleği üzerinde kelimenin tam anlamıyla parlıyordu. Boş zamanlarında giymeyi sevdiği o çılgın, renkli tişörtlerin içinde ne kadar güzel görüldüğüne sık sık hayran olurdum.

"Yalnız gidemezsiniz efendim," diye yanıtladı bakışlarımı tutarak. Benden çok daha güçlü adamlar korkudan titrerdi ama o titremedi. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyordu.

"Yapamaz mıyım?" Ona ters ters bakarak tükürdüm. Az önceki hayal kırıklığım sıcak bir öfkeye dönüşmüştü ve hıncımı ondan çıkarmak istemediğim zamanlarda bile menzilimdeydi ve damarıma basıyordu.

"Mevcut durumda düşmanlarınıza saldırı fırsatı vermek son derece sorumsuzca olur," diye tekrarladı, yüzündeki tek bir kas bile oynamıyordu. Avucumu yumrukladım, onu göndermeye hazırdım.

Bu saçmalığın canı cehenneme, ama haklı olduğunu biliyordum. Bu konuşmada üstünlüğün onda olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum.

"Peki," diye yenilgiyle inledim, arabama bindim ve kapıyı kapattım. Dikiz aynasından onun siyah bir cipi çalıştırdığını ve yanında başka bir adam olduğunu gördüm.

Gözlerimi devirip gaz pedalına bastım ve arazimden hızla çıktım. Onlardan hızla uzaklaşabilirdim ama ne için? Sadece daha fazla sorun yarattırdım ki buna gerçekten ihtiyacımız yoktu. Hayatlarımız ben şımarık bir çocuk gibi davranmadan da yeterince karmaşıktı.

Otoyolda dalgın dalgın ilerlerken New York şehrine girdim. İki gün önce pillerimi şarj etmek ve bir sonraki hamlelerimi düşünmek için ayrılmıştım ama aklım bir kadınla meşguldü ve hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Özel dedektifime Valeria hakkında bulunabilecek her şeyi bulmasını emrettim ama bu benim merakımı tatmin etmedi. Onun hakkında daha fazlasını öğrenmek için duyduğum açlık doymak bilmiyordu.

Dar bir sokağın köşesinden dönerken yavaşladım ve dışarıda kaldırımda duran insanlara baktım. Brooklyn gecenin bir yarısı dolaşmak için tehlikeli bir yer olabilirdi ama ben güvenliğim için korkmuyordum. Burada ünlü biriymdim, bir efsane.

Kardeşlerim ve ben yeraltı suç dünyasında son derece güçlü figürlerdik ve dokunulmaz olduğumu bilerek şehirde her yere gidebilirdim. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Midemdeki garip karıncalanmayı görmezden gelerek bir dönüş daha yaptım ve arabayı çevresiyle uyuşmayan dört katlı modern bir apartmanın önünde durdurdum. Müteahhit yeni projesine Brooklyn'in kalbinde başlamıştı ve devasa Fransız pencereleri, balkonları ve tepesinde camdan bir kış bahçesi olan siyah-beyaz kompleks, bir katalogdan gerçeğe yanlışlıkla yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Bunun etrafındaki binalar eski ve çirkindi ve yaşanabilir hale gelmeleri için onarıma ve önemli yatırımlara ihtiyaçları vardı. Çoğunlukla ucuz fahişeler, uyuşturucu bağımlıları ve alkolikler tarafından işgal edilmişlerdi. Burası fakir bir mahalleydi ve belli standartlara sahip insanlar için kesinlikle uygun bir yer değildi, ancak düşük fiyatlar, örneğin Manhattan'da aynı lüksü karşılayamayan bazı alıcıları cezbettiler.

Chester Kellerman da o insanlardan biriydi. Projeyle ilgilenen ilk yatırımcılar arasındaydı ama eşi ve kızıyla birlikte burada yaşayacağını asla düşünemezdim. Şefkatli bir babanın küçük kızının küçük çitlerin arkasından çıkmasına izin verdiğini hayal bile edemezdim. Kaçırılabilir ya da uyuşturucu verilebilirdi. Ya da daha kötüsü, biri onu öldürebilirdi. Bu sadece sorumsuzluk değildi; benim gözümde, eğer kesinlikle kaçınılmaz değilse, böyle bir yerde bir aileyle yaşamak saçma ve aptalcaydı.

Yavaşça arabadan indim ve kapıyı kapattım. Göz ucuyla Cemal'i kontrol ettim, arabayı benden yaklaşık on metre uzağa park etmişti ama içeride kalmıştı.

Sokak bomboştu ve sadece iki eski lamba biraz ışık sağlıyordu. Ürkütücü sessizlik, aydınlığın son kalıntılarını da yemeye çalışan karanlığın altını çiziyordu. Eğer bu kadar hoşuma gitmeseydi ürkütücü olurdu.

Ellerimi pantolonumun cebine saklayarak en yakındaki lambaya doğru yürüdüm ve ona yaslanarak binaya baktım. Tüm kompleks karanlıkta gizlenmişti; sadece bir balkon küçük renkli ışıklarla aydınlatılmıştı. İçeride, perdenin arkasında, odanın içinde dolaşan bir kadın silüeti gördüm ve içgüdüsel olarak daha iyi görebilmek için yaklaştım.

Belki iki dakika boyunca, elini başının yanında tutarak ileri geri volta atmasını izledim, bu muhtemelen telefonla konuştuğu anlamına geliyordu. Penceresinden tanımadığım kadını izlemeye neden bu kadar dalmış olduğumu anlamıyordum ama kalbim durmuştu

Balkona çıktığında dayak yiyordu. Ağlayan sesi kulaklarımı yarı ve midem bulandı. Valeria'ydı.

İkinci kattaydı ve hıçkırarak ağladığını ve konuştuğunu duydum ama kelimeleri anlayamadım. Yine de bu, aptal kocası da dahil olmak üzere onu inciten ve ağlatan herkesi paramparça etmeye hazır olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Ruhumun en derin köşesinde onu görmeyi umuyordum ama bu benim için çok fazlaydı. İki gün boyunca onu düşünmeden edemedim ve sonunda onu bir an için gördüğümde ve saplantımı onun mükemmelliğinden küçük bir ısırıkla beslediğimde, sadece perişan olduğunu öğrendim.

Çaresizlikle karışık bir öfkeyle dişlerimi sıkarak ilerledim. Yerdeki boş plastik şişeyi fark etmeyerek üzerine bastım ve gecenin sessizliğini yüksek bir çatlama sesi böldü. Nefesimin altında küfrettim. Başımı kaldırıp gölgede saklandığım için Tanrı'ya şükrettim çünkü Valeria hızla balkonun en yakın köşesine doğru yürüdü ve doğrudan bana baktı.

Ama beni göremiyordu. En azından beni fark etmediğine inanıyordum çünkü dairesinin etrafında dolanmam hakkında ne düşüneceğini düşünecek gücüm yoktu.

Ancak, bir an için gözlerimizin buluştuğundan emindim. Aramızda belki on iki metre boşluk vardı ama tüm vücudum gerildi ve midemde bir şeyler canlandı. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi göğsüme çarptı ve beynim aptalca davranışımı anlama çabasından vazgeçti. Sadece bir milisaniyeydi, ama bunun onu görmek için gölgelerde gizlendiğim son sefer olmadığını hemen anladım.

Bu sadece bir başlangıçtı.

Valeria

Bu oydu. Zyon. Öyle olmalıydı; aksi takdirde aklımı kaçırdığımı kabul etmek zorundaydım.

Güneşli sabaha gözlerimi ancak kapının kapandığını duyduğumda açabildim. Chester yatak odasından çıktı ve sonunda uyuyormuş gibi yapmayı bırakabildim. Dün gece büyük bir tartışma yaşadık ve bazı kötü şeyler söyledik ama yatağa kızgın gitmeme asla izin vermedi. Davranışlarını haklı çıkarmaya ve her şeyi açıklamaya çalıştı ama artık sonuna gelmiştim. Evliliğimizi kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bizim durumumuzda boşanma davası açmak sadece bir formaliteydi.

Derin ve titrek bir nefes alarak sağ tarafıma döndüm. İki gece önceki o tuhaf an peşimi bırakmıyordu. Zyon Zhumagulov'u balkonumun altında gördüğüme yüzde yüz emindim. Ama orada ne işi vardı?

Onu düşünmeden edemediğimi itiraf etmek zordu. Hayatım boyunca sadece bir kez tanıştığım birine karşı hiç bu kadar güçlü bir çekim hissetmemiştim.

Chester'la tanıştığımda, zekası ve kendini her şeyden vazgeçirebilme yeteneği beni büyülemişti. Benim ligimin tamamen dışındaydı ve ilgisi beni gururlandırdı. Beni pahalı restoranlara götürdü, hediyeler aldı ve her isteğimi yerine getirdi.

O bir cin gibiydi ve ben perdenin arkasını göremeyecek kadar gençtim. Tüm hediyeler ve vaatlerle beni kendisine bağladı ve ilk buluşmamızdan altı ay sonra hamile olduğumu öğrendim. Bir aile kurma ihtimali beni çok heyecanlandırmıştı ve evlenme teklif ettiğinde bir an bile tereddüt etmedim ve şu anda ağır metal bir çapa gibi hissettiren devasa elmas yüzüğü kabul ettim. Bana bir peri masalı satmıştı ve ben de saf küçük bir kız gibi her şeyimle bu masalı satın almıştım.

Ama hikâyemiz bir kâbusa dönüşmüştü ve ben bu maskaralığa devam etmek istemiyordum. Kızımız daha iyisini hak ediyordu. Ben daha iyisini hak ediyordum. Bitmesi gerekiyordu.

Duvarın arkasındaki sesleri dinlerken Chester'ın kahvaltı hazırladığını, Zara'nın da banyoda okula gitmek için hazırlık yaptığını biliyordum. Mükemmel, şefkatli, sevgi dolu kocayı oynuyordu. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca kendisinin en iyi versiyonu olacaktı. Ne yapacağımı biliyordum. Eğer işbirliği yaparsam, masal gibi bir aile olacaktık. Aynı senaryoyu tekrar tekrar yaşıyordum ama yorulmuştum.

-Her şeyden çok yoruldum.

Kıvılcımımı, yaşama isteğimi kaybettim. Sadece hayatta kalıyordum ve bundan nefret ediyordum. Hayatın, iniş ve çıkışlarının tadını çıkarmak istiyordum. Bizi önemseyen bir adamla sıradan bir aile kurmayı arzuluyordum, bir seçenek olsa bizi bir paket kâğıtla değiştirecek bir adamla değil.

Zara ve ben onsuz daha iyiydik. Onun sürekli bağırmasından korkuyordu. O evde değilken çok daha sakindi. Hatta onun yanında korkudan birkaç kez altına işedi.

destekleyici bir baba olmak yerine onu azarladı ve aşağıladı. Onu korumaya çalıştığımda ise beni korkunç bir anne olmakla suçladı. Bir zamanlar sevdiğim adamın bana bunu söyleyebilmesi bana acı veriyordu ama beni en çok yaralayan şey çocuğuna karşı olan cehaletiydi. Bu çok çirkindi ve buna daha fazla tahammül edemezdim.

Kapının hafifçe vurulması beni düşüncelerimden uyandırdı ve başımı yastıktan kaldırdım. Zara sevimli yüzünü içeri uzatmış, masumca gülümsüyordu.

"Okula gidiyorum anne," diye biyledi. Doğrudum ve kollarımı ona doğru uzattım. Bana doğru koştu, sıkıca sarıldı ve ben de başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"İyi ol ve güvende kal, tamam mı?" O bana merakla bakarken kırmızı eteğini fırçaladım ve beyaz üstünü düzelttim.

"Tabii ki anneciğim." Sırıttı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Baban sana kahvaltı hazırladı. İyi günler."

Bana el salladı ve gözden kayboldu, ben de derin bir iç çektim. Chester normal davrandığında çok mutlu oluyordu. Ona şefkat gösterdiğinde ve onunla ilgilendiğinde gezegendeki en mutlu çocuk oluyordu. Ama bunu o kadar nadir yapıyordu ki neredeyse nasıl bir his olduğunu unutuyordu. Çocuğunun sevgisini bu şekilde kötüye kullanması çok acınası bir durumdu ve bu sadece benim kararımı onaylıyordu.

Chester'a ayrılacağımızı nasıl söylemem gerektiğini birkaç kez daha düşündükten sonra, aklım tekrar gölgelerde saklanan karanlık figüre kaydı.

Zyon'un beni bir aslan gibi takip ettiğini, sabırla saldırmak ve avını yakalamak için fırsat kolladığını hayal ettiğimde vücudumdan bir elektrik vızıltısı geçti. Bir ceylan içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi. Onu izleyen avcıdan haberi yoktu. Etrafında gizlenen tehlikeye kör olarak hayatına devam edecek ve saldırmaya karar verdiğinde hayatını değiştirecek ya da tamamen sona erdirecekti.

Bu karşılaştırma tüylerimi diken diken etti. Bir ceylan olarak hızlı, zarif, alaycı ve a  canavara çekici geliyordum. O ise bir aslan olarak g   , vahşi, uğursuz ve    mc ld . Bu m kemm l,    mc l bir kombinasyond ; macera, heyecan ve midede karıncalanma vaat eden bir kombinasyon.

Olacaklara karşı duyulan  i  bir korkuyla karışık bir cazibeydi. Bu, gelecekteki a k kitaplarına konu olacak, hayatının a k hikâyesi olabilirdi ya da yüzyılın felaketi, bir yırtıcının asla yemeğiyle oynamaması gerektiğinin bir  rne i olabilirdi.

Hayatım buna bağlıymış gibi amıma vuruyordum. Orgazma ulaştığımda onun eşsiz yakışıklı ama şeytani yüzü gözlerimin önünde dans etti. Başımı yastığa gömdüm, tavana bakarak nefesimi tutmaya çalıştım.

Coşku azaldıkça suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Hâlâ evliydim ve Chester  ocu umun babasıydı; bunu hak etmiyordu. Yıllarca benimle paylaştığı yatakta, başka bir adamın beni anlamsızca becerdiğini hayal ettim.

Yaptığım şey ve aptallı ım yüzünden neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Zyon Zhumagulov gibi biri beni bisikleti için bir tutucu olarak bile kullanmazdı. Onun benimle birlikte olduğunu hayal etmek son derece uygunsuz ve aptalcaydı. Bu sadece bir fanteziydi.

asla olmaz. Geçen gün balkonumun altında olduğundan neden bu kadar emin olduğumu anlamıyordum. Bu imkansızdı.

Kumarhanedeki olaydan sonra onu ve ailesini araştırdım ve bulduklarım karşısında şok oldum. Alice'in bakış açısı da işin içine girince, midemde kabaran korku daha da arttı.

Ama onunla birlikte bilinmeyenin heyecanı da ortaya ıktı. Eğer bir arı olsaydım, Zyon benim için bir küp bal gibiydi. Onun hakkında iyi ya da kötü ne kadar çok şey öğrenirsem, onun tarafından o kadar byleniyordum. Onunla muhtemelen bir daha karşılaşamayacağımı biliyordum ama yine de etrafındaki insanlar üzerindeki etkisine tanık olmayı umuyordum.

Adam'ın ofisindeki görüşmemizi tekrar hatırladığımda kendi kendime i çektim. İstedığini elde edemezse bana ya da başkalarına yapabileceklerinden korkuyordum ama aynı zamanda ondan ok etkilenmiştim. Sinir bozucu bir böcek gibi kafamın iine yerleşmiş, tüm dikkatimi kendi üzerine çekiyordu. Kendime yeni bir iş, daire ve boşanma avukatı bulmayı düşünmem gerekirken, tek düşünebildiğim korkunç ilk buluşmamız ve bıraktığım izlenimdi. Gecenin bir yarısı sırf beni görmek istediği için balkonumun altına geleceğini hayal etmek ne kadar acınası bir durumdu.

Aptallığıma inleyerek kendimi kaldırdım ve hâlâ hafifçe titreyen bedenimi duşa sürükledim. Sıcak su, sabahki gizli maceramın kalıntılarını rüya aleminde yıkadı ve dışarı çıktığımda Zyon'la ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim. Bana işime ve maaşıma mal olan ateşli bir mafya patronundan daha önemli meselelerim vardı.

Gardıroptayken ıplak bedenimi sardım ve mutfağa girip Chester'ı yemek masasının arkasında buldum. Ekmek ığniyordu, gözleri önüne serilmiş gazetedeki bir makaleye odaklanmıştı.

"Hızlıydın," dedim yanına oturarak.

"Trafik iyiydi," diye cevap verdi, meyve suyunu yudumlarken. Bir mesaj geldiğinde işaret parmağıyla telefonunun ekranına dokundu.

Masanın etrafına bakındım ve haşlanmış yumurta tabağının yanında duran kalın zarfı fark ettim. Mükemmel tarzdaki kocamı dikkatle izleyerek zarfı açtım. İçinde özenle yerleştirilmiş yüz dolarlık banknotlar vardı ve kaşlarımı kaldırdım.

"Nedir bu?" Hemen bir cevap bekleyerek sordum. Dün, hiç paramız olmadığını iddia ettiği için tartışmıştık ve bugün masamızda bir zarf dolusu para vardı. Aptal değildim. Ortada karanlık bir şeyler vardı.

"İstediğin para," dedi tatlı bir sesle, sonunda gözlerini gazeteden kaldırarak. "Zara'ya bir doğum günü partisi verebilir, ona bir hediye alabilir ve birkaç aylığına ev kredisini ödeyebilirsin."

"Nereden buldun bunu?" Ellerim titreyerek sesimi yükselttim. Mali durumumuzla ilgilenmesi çok hoştu ama kör eş rolünü oynamaktan bıkmıştım.

"Bu önemli değil, bebeğim. Ne istiyorsan onu yap." Ayağa kalktı ve gitmeye hazırlandı ama ben hemen kalktım ve onu salona kadar takip ettim.

"Yasadışı bir şey yapıyorsanız bu önemli!" Kolunu tutarak bağırdım. Aniden bana döndü, yüzünde belirgin bir öfke vardı. Sık sık tartışırdık ve sürekli bağırmanız kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Seni küçük nankör velet," diye tıslayarak bana doğru bir adım attı ama ben geri çekilmeyi reddettim. Ondan ya da hakaretlerinden korkmuyordum. Zara evde değildi, bu yüzden ona olan kızgınlığımı özgürce dışa vurabilirdim. "Sana tam olarak istediğin şeyi verdim."

"İstediğimden bir tutam bile vermedin," diye tersledim, avucumu yumruk haline getirerek. Yüzüne dik dik bakarken saf öfke bedenimi tüketiyordu. "Kırıntılar için yalvarmaktan bıktım."

"Öyle mi? Ne yapmayı planlıyorsun, bebek?" diye alay etti, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Sana yardım edecek ne bir işin, ne paran, ne de bir ailen var. Tamamen yalnızsın."

"Benim Zara'm var ve bu bana yeter," diye tükürdüm, ela gözlerinin içine şiddetle bakarak. Bana zarar veremezdi, artık veremezdi. "Seni terk ediyoruz."

"Ne?" diye kükredi ve gözlerim şok içinde açıldı. Yumruğunu başımın yanındaki duvara indirdiğinde saf bir panik kapladı içimi. Çatlama sesini duydum ama tahtadan mı yoksa kemiklerinden mi geldiğini bilmiyordum ve acıyı umursamıyor gibiydi.

Sanki ele geçirilmiş gibi görünüyordu. İri gövdesiyle beni duvara yapıştırdı ve kanlı eliyle boynumu kavrayıp nefes borularımı sıktı. Nefes almaya çalıştım ama oksijen için verdiğim mücadele onun umurunda değildi. Çok öfkeliydi.

"Beni asla terk etmeyeceksin, seni orospu!" diye homurdandı, yüzümün kızarmasını izliyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum ve sözlerini onaylamadığımda daha da sıktı. "*Anlıyor* musun? Sen ve kızım burada kalın!"

"E-evet..." Fısıldadım, gözlerimden saf korku ve çaresizlik gözyaşları kaçtı. Beni iğrenç bir iniltiyle yere fırlattı ve ben de titreyen ellerimle ağrıyan boğazımı kapattım.

"Bana ne yaptırdığını gördün mü?" Yanımda çömeldi ve sıırıslık olmuştur yüzümdeki saçları kaldırdı. Şiddetli bir şekilde sarsıldım, kalbim neredeyse çökerken yoksun ciğerlerime çok ihtiyaç duyduğum havayı yakaladım. Hiçbir zaman şiddet yanlısı olmamıştı ve onun bu yeni hali ödümlü koparıyordu.

"Söylediklerimi unutma bebeğim," diye tısladı alçak bir sesle, başparmağı yanağımla okşuyordu ama dokunuşu kızgın bir demir gibiydi. Beni yakıyordu ve tek düşünebildiğim ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaktı. "Beni asla terk etmeyeceksin."

Ben hıçkırıklarımı bastırmak için elimden geleni yaparken o daha da yaklaşarak alнімdan öptü. Ondan öğreniyordum ama onu itemeyecek kadar da korkuyordum. Ancak o daireden çıktığında ağlamaya başladım.

Olayların bu şok edici dönüşü, onu rahat bırakma planlarımı yerle bir etti. Sebeplerimi anlayacağı ve Zara ile beni bırakacağı bir konuşma yapmayı umuyordum.

Açıkçası, bu sadece benim en büyük dileğimdi. Ve en kötüsü de onun haklı olmasıydı. Gidecek bir yerim yoktu. Ailem yıllar önce ölmüştü. Hiç param yoktu ve annesi, yardımcısı olmasına rağmen, ona karşı gelmeyecek ve boşanmak istersem onunla kalmama izin verecekti. Yapayalnızdım ve o da tam bir manyağa dönüşmüştü.

Kızımızla kaçarsam ne yapabileceğini bilmiyordum. Ve az önce yaptıklarından sonra bunu öğrenmek istediğimden de emin değildim. Kocamdan hiç korkmamıştım ama son birkaç dakika bana onun vahşi bir canavara dönüşebileceğini göstermişti.

Onu terk etme korkusu, onunla kalma korkusundan çok daha güçlüydü ve sonunda kararımı verdim. Onun kurallarına göre oynamak benim için daha güvenliydi. Ben durumumuzla ilgili ne yapacağımı bulana kadar Zara mutlu bir cehalet içinde yaşayacaktı.

O yanımdayken ondan sağ salım kurtulmanın bir yolunu bulacağımdan emindim. Sadece sabırlı olmalıydım. Fırsat doğacaktı ve biz de hazırlıklı olacaktık.

-7-

Valeria

Hayatım bir peri masalına dönüştü. Chester bana her gün çiçek getiriyor, Zara'yı okula bırakıyor, bize gereksiz pahalı hediyeler alıyor ve iş arayışımı destekliyordu.

O çalışmamı hiç istemedi ama ben de evde kalmak istemedim ve Zara anaokuluna başladıktan sonra bu konuda sık sık tartıştık. Ancak bu sefer kararına saygı duydu ve hatta arkadaşının şirketinde bana bir iş görüşmesi ayarladı.

Asistan olarak çalışmayı hiç hayal etmemiştim ama maaş almak istiyorsam başka seçeneğim yoktu. Yine de, İK'daki nazik bir bayanla uzun bir sohbetten sonra, ikimiz de bunun benim için uygun bir pozisyon olmadığını kabul ettik. Ben bir liderdim ve telefonlara cevap vermek ve toplantıları planlamak potansiyelimi boşa harcamaktı. Chester hiçbir şey söylemedi ama bu durumdan memnun olduğunu biliyordum.

Büyük tartışmamızdan sonra, aramızdaki gerginlik artmaya başladığında her seferinde gitti ve temelde her şey için özür diledi. Davranışlarından, patlamasından dolayı üzgün olduğunu anladım ve sonunda evde olduğum ve etrafımda kumarbazlar olmadığı zamanları daha çok sevdiğini itiraf etti.

Kavgamızın şiddet içeren kısmı hakkında uzun bir gece konuşması yaptık ve bir daha asla bu şekilde tepki vermeyeceğine yemin etti. Yine de verdiği sözler konusunda temkinliydim ve onu hemen affetmedim. Yine de onu Zara ile birlikte, en sevdiği yemekleri pişirirken, onunla ödev yaparken ve her gece onu yatağına yatırırken gördüğümde, ona ve evliliğimize son bir şans vermeyi düşünmekten kendimi alamadım.

Beni istediği şekilde ikna etme ve manipüle etme konusunda bir ustaydı ve bunu yaptığını bilsem bile görmezden gelmeyi seçtim. Ve onu terk etmekle tehdit ettiğim için beni neredeyse boğarak öldürdüğü zamanı hatırladığımda, omurgamdan bir ürperti geçti ve boşanmakla ilgili her düşünceyi bilinçaltımın derinliklerine ittim. Ona karşı koyacak cesaretim yoktu.

Zara doğum gününde kendini iyi hissetmediği için parti bir hafta sonraya ertelendi. Chester bir palyaço ve sihirbaz tuttu; annesinin bahçesi balonlar ve köpüklerle kaplandı, her yerde yiyecek ve içecekler vardı ve dev bir doğum günü pastası tüm gösteriyi taçlandırdı. Gösterişli ve tam bir para israfıydı ama itirazlarıma kulak asmadı.

Zara'nın arkadaşları şaşkınlık içindeydi ve kızımız da dahil olmak üzere her parçasından keyif aldılar. Eğlenceli bir gündü ve bebeğimin güzel yüzünde kocaman bir gülümseme görmek beni daha fazla mutlu edemezdi. Eve döndüğümüzde o kadar yorgundu ki Chester onu yatağına taşıdı ve anında uykuya daldı. Ben de aynı derecede yorgundum.

Chester, Zara'nın odasından dönüp beni bulaşık makinesini doldururken bulduğunda eşikten, "Yarına bırak bebeğim," dedi.

"Sadece birkaç tabak daha, sonra işim bitecek," diye cevap verdim, bakışlarını üzerimde hissederek. İki haftadan uzun süredir yakınlaşmamıştık ve bir şeylere başlayacağını hissediyordum.

Tüm gün boyunca görünüşümle ilgili bazı açıklamalar, yorumlar ve iltifatlar yaptı ve şüphelerim doğru çıktı. Kollarını arkamdan doladı ve kocaman gövdesini bana doğru bastırdı. Omurgamdan bir ürperti geçti, bu hiç de hoş değildi. Onu reddetmek istemiyordum ama seks yapmamız da içime sinmiyordu. Bu karmaşık bir durumdu.

"Bana karşı buz gibi soğuksun," diye mırıldandı kulağıma ve kollarının arasında donup kaldım. Elbette davranışlarımdaki değışikliğı fark etmişti. Önceden bana her dokunuşundan, öpüşünden ya da bakışından mutlu olurken, şimdi ondan olabildiğince kaçıyordum.

"Peki beni suçlayabilir misin?" Kolları hâlâ beni tutarken yüzümü ona dönerek sordum.

"Hayır," diye fısıldadı üzüntüyle, "Suçlayamam Valeria." Yakınıma eğildi ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu. Göğsümde bir duygu kasırgası patladı ve büyük bir saf kafa karışıklığı kütlesine dönüştü.

"Duşa ihtiyacım var," diye mırıldandım, ondan uzaklaşmak için kıpırdandım ve neyse ki gitmeme izin verdi. Bakışlarının ardında bir anlık üzüntü yakaladım ama ona güzel bir şey söylemek için kalmadım. Düzensiz düşüncelerimle baş başa kalmalı ve onları bir düzene sokmaya çalışmalıyım.

Banyoya girdikten sonra kapıyı kilitledim ve yüzümü titreyen avuçlarımla arkasına saklayarak tuvalete oturdum. Tek istediğim bir daha dönmemek üzere ortadan kaybolmaktı. Ama Chester gitmeme izin vermeyeceğini açıkça belirtmişti. Zara'dan bahsetmiyorum bile. Ona böyle bir travma yaşatamazdım. Yine de kocama bir şans daha verebilir miydim?

O kadar da kötü biri değildi. Kusurları vardı, bazen huysuzdu ve öfkesini bizden çıkarırdı ama beni önemseydiğine inanırdım. Ama ne olursa olsun

kendime Chester'ın iyi bir adam olduğunu söylesem de, onunla yaşadığım son deneyim onu rahat bırakmama izin vermedi. Saldırdı, incitti ve beni onunla kalmaya zorladı. *Tüm* sınırları aştığı gerçeğini görmezden gelemezdim. İlişkimiz bozulmuştu ve tamir edilemeyeceğini bilmiyordum.

Uzun, sıcak bir duş aldım, o korkunç anın tüm anılarını yıkamaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu. Hiç bu kadar korkmamış ve aşağılanmamıştım. Kendimi güçsüz ve çaresiz hissediyordum ve savaştığım gücü kendimde bulamamaktan tüm benliğimle nefret ediyordum. Chester beni itaatkâr, fikirlerini ve inançlarını bir gülümsemenin arkasına saklayan bir eş konumuna sokmuştu ve bu durum kendime olan güvenimi yok ediyordu.

Beni neredeyse boğarak öldürdüğü olayın üzerinden on gün geçmişti ve o zamandan beri kendimi savunmasız ve savunmasız hissediyor, kaybettiğim dengeyi bulamıyordum. Bu şimdiye kadarki en kötü duyguydu.

Omuzlarımdaki acınası durumun ağırlığı beni dizlerimin üzerine çöktürürken yatak odasına girdim ve Chester'ı yatağımızda otururken buldum.

"Beni affetmen için ne yapabileceğimi söyle," dedi gözlerini benimkilerle birleştirerek.

"Sana kızgın değilim," diye fısıldadım. Garip bir nedenden ötürü, hayatıma devam edemediğim için utanmış ve suçlu hissetmişim. Yaptığından pişman olmuş ve özür dilemişti ama ben hâlâ o anıya takılıp kalmıştım.

"Benden hayal kırıklığına mı uğradın, yaptıklarımın mı bıktın, yoksa," ayağa kalktı ve yavaşça bana doğru yürüdü, kişisel alanımı işgal etmesini önlemek için umutsuz bir çabayla kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, "benden korkuyor musun?"

"Sorun bu değil Chester," diye iç geçirdim, tüm bunlardan bıkmıştım. "Bunu aşmak için zamana ihtiyacım var."

"Seni duyuyorum, bebeğim." Başını salladı ve beni kollarımdan tuttu. Başparmaklarıyla ince geceliğimin üzerinden açıkta kalan tenimi nazikçe okşadı. "Ama lütfen, sana değer verdiğimi kanıtlamam için bana bir şans ver."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye zayıfça itiraz ettim, onu itmeye çalıştım ama kolunu belime doladı ve beni göğsüne çekti.

"Seni seviyorum Valeria," diye fısıldadı ve alnımdan şefkatle öptü. Kalbim küt küt atmaya başladı ve bir an için korku beni ele geçirdi. Ona bu kadar önemli bir konuda yalan söylemek istemiyordum ama bunu geri de söyleyemezdim. "Seni incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Yutkundum, düşüncelerimi anlamlı sözcükler haline getirmeye çalışıyordum ama ben daha bir şey söylemeden o devam etti.

"Söz veriyorum her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, sırtımı usulca okşayarak. "Her şey yoluna girecek."

Gözlerimi kapattım ve boğazımdaki yumruyu geçip sertçe yutkundum. Kalbimin derinliklerinde bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Kumara başlamadan ve beni neredeyse öldürmeden önceki halimize geri dönemezdim. Sadece sorunlarımı para ve yeni bir işle çözmeye çalışırken onu kışkırtmak istemiyordum. Ama ona bir şans veriyormuş gibi davranmanın şimdiye kadar yaptığım en zor şey olacağının farkındaydım.

-8-

Zyon

Yumruk, apraz, diz. En sevdiğim kombinasyon. Rakibim yere düştü, burnundan kan sızıyordu. Meydan okumayı kabul edecek kadar yeni ve aptaldı. Korumalarımın hiçbirini ringde bana karşı durmak istemezdi.

Eski bir kickbox şampiyonuydum ve on yıldan uzun bir süredir yarışmasam da kendimi hala formda tutuyordum. Birkaç sakatlık yüzünden her zaman kolay değildi ve ben de en genci değildim, ama bu bir rahatlama biçimiydi. Aklımı hep başka yerlere yönlendiriyordu.

"Kırk yaşında biri için hiç fena değil patron," diye alay etti Jamal, saha kenarından bana sırtarak.

"Otuz dokuz," diye düzelttim göz kırparak, o da kıkırdadı. Yaşım konusunda hassas değildim, ama yine de son bir ayımıza kadar

Doğum günü. Dorian çoktan gösterişli bir parti hazırlamaya başlamıştı ve ben de konuyu her açtığında Malin'le birlikte gözlerimi deviriyordum. Yaşlandığımı hatırlatmaya ihtiyacım yoktu ve Malin sahnede konuşmaktansa canlı sıçan yemeyi tercih ederdi.

"Tamam, tamam." Ellerini teslim olur gibi kaldırdı ve aptal gibi sırttı. Birinin ağzını burnunu kırmamı izlemeyi her zaman komik bulurdu. "Bir saat içinde toplantın var. Onunla işin bitti mi?"

Yere kan tüküren koca adama baktım. Onunla bir içki daha içmeyi çok isterdim ama yarın çalışması gerekiyordu, bu yüzden başımı salladım ve onu rahat bıraktım. Personel eksikimiz vardı.

Hızlı bir soğuk duş aldım ve bana verdiği ürpertinin tadını çıkardım. Aklım anında bilinçaltımın kenarından bana sürekli baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyen kadına kaydı ve aletim hemen tepki verdi.

Hayal kırıklığı içinde inledim, açık avucumla duvara sertçe vurdum ama işe yaramadı. Bu şekilde dışarı çıkarsam, sertleşmiş sikim pantolonumdan bir çadır yapacak ve bir müteahhitle buluşan azgın bir genç gibi görünecektim. Bu kadın beni kızdırdı!

Avucumu kalın uzunluğumun etrafına sararak gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Buz gibi su bile kafamın içinde yinelenen fanteziyi kovamadı. Ondandır kurtulamıyordum. Onu iki hafta boyunca görmemenin bana yardımcı olacağına inanıyordum ama her zamankinden daha kötüydü. Onu görebilmek umuduyla birkaç kez evinin önünden geçtim ama şansım yaver gitmedi. Ve sonra, beni ona doğru iten o muhtaçlık hissini görmezden gelmeye ve kendimi işe boğmaya karar verdim.

Ama anlamsızdı. Ne yaparsam yapayım, düşüncelerim hep onunla ilgiliydi. Geceleri rüyamda onu görüyordum. Gün boyunca onun dolgun dudaklarının ve iri gözlerinin hayalini kurdum. Takıntılıydım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum; ancak kafamın içindeki yumuşak ses, şeytani bir fısıltıyla bana her gün daha sık sahip olmam gerektiğini söylüyordu

onu. Ve onu kaçırp benim yapma arzusuna daha ne kadar karşı koyabileceğimden emin değildim.

Ağzımdan derin bir zevk iniltisi çıktı ve hareketlerimi hızlandırdım. Çok canlı bir fanteziydi. Sandalyeye bağlıydı ve gözleri bağlıydı, kiminle ya da nerede olduğunu bilmiyordu. Korkudan ya da belki heyecandan titriyordu ve ben onu nazik dokunuşlarla kızdırmaya başladım. Başlangıçta sadece parmaklarımla çıplak kolunda gezindim ya da dudaklarımı usulca yanaklarına değdirerek ikimizi de bu maceranın vahşi kısmına hazırladım.

Ancak, aşırı hassas bedenimin daha fazla uyarılmaya ihtiyacı yoktu ve hayallerimdeki kadını hayal ettikten sadece iki dakika sonra doruğa ulaştım. Zor nefes alıyor, yumruğuma doğru sessizce iniyor ve göğsümdeki ağrıyı hafifletmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Tüm varlığımla onu arzuluyordum ve aklımı kaybedip aptalca bir şey yapmam an meselesiydi.

Onu neden kaçırdığımı ve kendi isteği dışında Manhattan'daki çatı katımda tuttuğumu açıklamak zor olacaktı.

Aptallığıma gülümseyerek banyodan çıktım ve günümün daha sıkıcı kısmına hazırlandım. Avukatlarım ve proje için seçtiğim şirket yöneticileri arasındaki teklifleri, görüşleri, açıklamaları ve tartışmaları dinledim ama kafam sık sık dağıldı. Adamlarım ben olmadan da bu işi halledebilirlerdi. Ben sadece son sözleşmeyi imzalamak için oradaydım. Ama önümde kuduz köpekler gibi birbirlerine havlayan adamları izlerken, bunun bugün olmayacağını anladım.

"Bay Zhumagulov," diye hitap etti avukatlarımdan biri, kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Çok fazla para istiyorlar. Başka bir şirket aynı iş için bize yüzde yirmi daha düşük bir fiyat teklif ediyor."

"İlginç," diye mırıldandım, diğerlerinin duymasından çok kendi kendime ve uzun masanın diğer ucunda oturan CEO Donald Stern'e baktım. Şirketini bana eski bir arkadaşım tavsiye etmişti ve daha önce birçok kez birlikte çalışmıştık. Ancak bu kez yaklaşımlarını beğenmemiştim. İnsanların planları alıp lanet olası bir yer inşa etmelerini beklerdim, ama onlar onu değiştirmeye, geliştirmeye ve modernize etmeye çalıştılar. Fikrin berbat olduğunu söyleyemem ama bu benim projemdi ve benim istediğim şekilde inşa edilecekti.

"Bak, Zyon," dedi Donald ve ben gözlerimi ona diktim. Karar çoktan verilmişti. Sadece değiştirilemeyeceğine dair bir fikri yoktu. "Benim şirketim alanında en iyisi. Çalışanlarım harika. Mühendisler, tasarımcılar, mimarlar ve inşaat işçileri emrinizde. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Sadece kağıdı imzalayın ve bırakın işimizi yapalım."

"Mesele de bu Donald," dedim yavaşça başımı sallayarak. "Birinin beni kazıklamaya çalışmasından gerçekten nefret ediyorum."

Ayağa kalktım; ellerimi siyah pantolonumun cebinde saklayarak yavaşça ona doğru yürürken odadaki herkes beni izledi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap verdi hızlıca, kahverengi kravatını gergin bir şekilde düzelterek. Mavi gözleri bana dikilmişti ve şakağında bir damla ter fark ettim. Genellikle uzun gri saçları yüzünün her yerindeydi ve yüzünü kaplıyordu ama bugün geriye taranmıştı ve bu görüntü değişikliği bana hafif bir avantaj sağladı. Gözlerini hızla kırıştırıyor ve çenesi ritmik bir şekilde çalışıyordu. Bildiğimi biliyordu ve tuzağıma doğru yürüdü. Aptal.

"Bizi yalnız bırakın!" İtiraza yer bırakmayan sert bir sesle emrettim ve tüm erkekler hemen itaat etti. Benim ya da bir başkası için çalışıyor olmaları arasında hiçbir fark yoktu. Kimse bana karşı çıkmaya cesaret edemedi.

Son kişi de odadan çıkana kadar bekledim ve önümde titreyen adamı izledim. O, benim için hiçbir değeri olmayan yaşlı bir et yığınıydı.

Ben. Her şeyi berbat etmişti ve sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Ya da belki...

"Zyon, neler olduğunu bilmiyorum," dedi Donald kararlılıkla, sinirli halini gizlemeye çalışarak, ama ben onun rol yaptığını hemen anladım. Çünkü Dorian, Donald'ın çalıştığı şirketle ve sözleşmelerimizle ilgili her şeyi kontrol etmiş ve piyasa fiyatından yüzde kırk daha fazla faturalandırıldığımızı keşfetmişti. Bunu kabul etseydik sorun olmazdı. Yine de farklı anlaşmalarda el sıkıştık ve sonra beni aldattı. Hatasını düzeltmesi için ona bir şans vermek amacıyla buna izin verdim ama Dorian bunun yerine başka bir dolandırıcılık girişimini ortaya çıkardı. Dayanılmazdı.

"Bazı muhasebe usulsüzlükleri var," diye cevap verdim Donald'ın etrafından dolanarak. Sanki silahımı çekip onu vurmamı bekliyormuş gibi aniden bana doğru döndü.

"Ne düzensizliği?" diye sordu aptal gibi davranarak ve ben de sinirlenerek gözlerimi devirdim. İtiraf etse çok daha kolay olurdu.

"Beni sinirlendirme Donald," diye homurdandım, midemde öfkenin kabardığını hissediyordum. "Sabırlı bir adam olmadığımı biliyorsun."

Yutkundu ve bakışları iki korumamın durduğu kapıya kaydı. Kaçamazdı. Kapana kısılmıştı.

"Ben sadece bir kuklayım, Zyon," diye fısıldadı bolca terleyerek. Biri beni aptal yerine koymaya çalıştığında neler yapabileceğimi ilk elden biliyordu. "Hissedarlar bunu kabul etti. Başka seçeneğim yoktu."

"Başka on iki kişinin daha buna oy verdiğini mi söylüyorsun?" Alnımı kırıştıtarak sordum. Beklediğimden daha şiddetliydi. Kontrolden çıkmadan önce durdurmam gerekiyordu. Dorian bana çok ileri gitmeme izin verdiğimi söylemişti ve belki de haklıydı. İtibarımı geri kazanmak için sert önlemler almam gerekecekti.

"Onları ikna etti." Donald omuz silkti, kolçağı sertçe sıktı. İnceleyen bakışlarım altında küçülüyordu.

Kızgın değildim, ki bu garipti. Patronlarının neden böyle tehlikeli bir oyun oynadıklarını merak ediyordum. Birlikte olsalar bile benim ya da işimin üzerinde hiçbir güçleri yoktu. Sadece benden yaklaşık iki buçuk milyon dolar çaldılar. Bunu Adam Rivers'ın transfer ettiği parayla birlikte sayarsam, o saçma, işe yaramaz bağlantılar bana çok pahalıya mal olmuştu. Buna bir son vermeliydim. Derhal.

"Onları kim ikna etti?" Soğukkanlılığımı kaybetmemeye ve kafasını masanın cam yüzeyine çarpmamaya çalışarak sordum. Bir açıklamayı önemseyen, kibar ve uslu bir adam gibi davrandığım için ben de şaşırmıştım. Genelde istediğimi zorla alırdım ama burada daha nazik olmalıyım. Donald'ın korkusu bu meselenin çözümünde büyük potansiyele sahip bir avantajdı.

"Chester Kellerman," diye hızlıca cevap verdi ve etrafımdaki tüm dünya var olmayı bıraktı. "Sahte belge ve faturaları oluşturmak için yarım milyon aldı."

"Ne?" Tısladım, başım dönüyordu. "Banka hesabında yaklaşık elli bin dolar var."

Bunu özel dedektifimden biliyordum. Valeria'nın işini kaybettikten sonra iyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu ve hesap bir gün boşken, ertesi gün para ortaya çıkıyordu. Ama kimseye onları takip etmesini söylemedim.

Hay sikeyim!

"O hasta bir kumarbaz," dedi Donald kesin bir ifadeyle ve sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi bana sert bir bakış attı. Bazı şeyler duymuştum ama yarım milyon benim için bile çok fazlaydı. Bu salak ne halt etmişti?

"Bir karısı ve kızı var," diye açıkladım, bu ifşaat karşısında şok olmuşum.

"Ve?" Donald omuz silkti, merakla beni izliyordu. "Zavallı kadın ondan on beş yaş küçük ve yaptığı her şeyi görmezden geliyor. Kadın çalışıyor, ev kredisini ödüyor ve kıza bakıyor. Ailesine destek olmak için hiçbir şey yapmıyor."

Midem tiksintiyle burkuldu ve neredeyse oracıkta kusacaktım. Aklım Valeria gibi birinin neden böyle bir pislikle kaldığını anlayamıyordu.

Malin iki hafta önce, "*Kadınlar bir çocuktan daha azı için erkeklerle birlikte* olur," demişti ve belli ki haklıydı. Yine de kızıl saçlı tanrıçamın o pislği sevdiğini düşünmek bile ayaklarımı yerden kesiyordu. Bu işin iç yüzünü öğrenmeliydim.

"Bu çok üzücü," diye boğuk bir ses çıkardım. Donald kaşlarını çattı ama ben onu görmezden gelerek elimdeki konuya döndüm. "Git ve bu konuşmadan kimseye bahsetme. Ben icabına bakacağım."

"Lütfen Zyon," diye yalvardı sağ kolumu tutarak. Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Bu geri dönüş beni şaşırtmıştı ama ne kadar bokun içinde boğulduğunu bildiğim için anlaşılabilir bir şeydi. "Lütfen aileme zarar verme. Beni cezalandırın ama onları rahat bırakın."

"Dediğimi yap Donald," dedim son derece ciddi bir sesle, gözlerinin içine bakarak. "Ve halkımdan biri aradığında emirlere uy. Bu şekilde sen ve ailen gazabımdan kurtulma şansına sahip olacaksınız."

Başını salladı ve dışarı çıkmasını işaret ettiğimde rüzgârdaki bir osuruk gibi kayboldu. Valeria'yı düşünerek avucumu yumrukladım ama düşüncelerimi onun tüketmesine izin veremezdim. Emir vermem gerekiyordu. Ağır bir iç çekişle Malin'i ofisime çağırdım ve Dorian'a başka bir şirketle görüşmelere başlaması için mesaj attım. Proje zamanında başlamak zorundaydı. Bu küçük tutarsızlık yeni kumarhanemin önüne geçemezdi.

"Neler oluyor kardeşim?"

Malin'in sesi beni heyecanlandırdı ve ona döndüm. Starlight binasının en üst katındaki devasa ofisimdeydik ve o içeri girmeden önce akılsızca şehre bakıyordum. Siyah kanepeye oturdu ve ayaklarını cam sehpanın üzerine koyarak kısık gözlerle beni izlemeye başladı. Siyah deri bir motosiklet kıyafeti giymişti ve çevresiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Koyu renkleri severdim, çoğunlukla siyah. Rahatlık ve sakinlik sağlıyordu. Ofisimde duvarlar koyu ahşapla kaplıydı ve masa, kanepeler, koltuklar ve hatta zemin ve tavan siyahtı, birçok ışık ve lamba ile tamamlanıyordu. Birkaç camlı aksesuar ve beyaz minderler etraftaki tek renkli şeylerdi. Burası benim mağaramdı ve çok sevmiştim.

"Bu, dolandırıcılığın arkasındaki on iki kişinin listesi." Malin'e bir kâğıt parçası uzattım, o da aldı ve isimleri taradı. Chester'ın adını bilerek atlamıştım çünkü Donald'ın söylediği doğruysa onunla kendim ilgilenecektim.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu, gözleri heyecanla parlıyordu. Bu onun uzmanlık alanıydı, onun oyun alanıydı.

"Bazı fikirler üretin," diye önerdim, bize bir içki doldururken. Bu, kardeşimin beş dakikadan kısa bir süre içinde üç kelimeden fazla konuştuğu türden bir sohbetti. Bundan her zaman keyif almışımdır.

"Ben olsam en güçlülerinden başlardım," diye başladı kadehi alırken. "Adabı korur, karıları ve kızları bu işin dışında tutardım. Ama oğullar harika hedeflerdir."

"Tamam." Başımı salladım, içkimi yudumlarken düşündüm. İşe yarayabilirdi ama ölü bedenler istemiyordum. "Sadece henüz kimseyi öldürme."

"Oh, hayır." Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve ben de sııttım. Delinin tekiydi ve daha önce hiç tanımadığım biri gibi bununla gurur duyuyordu. "Artemis Queid'i eşek sudan gelinceye kadar döver, sonra da onu

göğsünde '*Borcunu öde, Lazarus*' yazan bir kağıtla hastaneye kaldırılmış."

"Ciddi misin?" Güldüm ve o da sırtarak içkiyi yuttu.

"Evet, sonra da yakalarım," kâğıda baktı ve uğursuz sırtışı genişledi, "Eden Altmeier. Onu kendi mezarını kazmaya zorlamaya ve sadece kafası yerden yukarıda olacak şekilde gömmeye ne dersiniz? Onu kurtarması için babasını gönderebilirim, değil mi?"

"Sen hastasın," diye inledim, neredeyse pahalı viskiden boğulacaktım. "Yap o zaman."

"Evet, patron." Bana göz kırptı ve masamdan kaskını aldı. "Ve bir şey daha var kardeşim. Valeria Kellerman bu gece bizim için çalışacak." Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve kalbim birkaç kez çarptı. Ne harika bir haber! "VIP poker masasında rezervasyonunuz var." Bana hınzırca bir sırtış fırlattı ve beni yalnız bıraktı, s e r s e m l e m i ş ve kafam karışmıştı.

Günün henüz yarısı bitmişti ve ben uzun zamandır hiç olmadığım kadar şok olmuşum. Ama Malin'in sözlerinin beni heyecanlandırmadığını iddia edersem kendime yalan söylemiş olurdum.

Onu bu gece görecektim ve sabırsızlanıyordum.

Valeria

Televizyondaki haberler dikkatimi çektiğinde bulaşıkları yıkıyordum. Zara tek boynuzlu atları boyuyor, Chester ise kanepeye uzanmış telefonuyla oynuyordu.

Hiçbiri o lanet şeyi izlemiyordu ama açık olması gerekiyordu, yoksa kocam çatıya fırlayacaktı. Arka planda sürekli gürültü olması gibi aptalca bir alışkanlığı olmasından nefret ediyordum. Kumarhane ortamı ve slot makineleri muhtemelen buna neden oluyordu. Hiçbir zaman sessizlik yoktu, bu yüzden evdeyken de beyni gürültü talep ediyordu.

Ancak bu sefer durum farklıydı çünkü gözlerim ekrana yapışmıştı ve ağzım bir karış açıktı. Güzel bir bayan Teksas'ta bir çiftlikte çıkan ve üç kişinin öldüğü büyük bir yangından bahsediyordu. Teyit edilmemiş bilgilere göre ölenler Adam Rivers, karısı ve babasıydı.

Vücudum gerildi ve şok, suçluluk ve garip bir boşluk karışımı beni ele geçirdi. Yere yığılmamak için en yakın sandalyeyi kaptım ve kusmamak için elimden geleni yaparak oturdum.

Çılgın katillere yerlerini ifşa ettiğim için üç kişi ölmüştü. Adam'ın bir suçu olsa bile, karısı ve babası onun hatalarının bedelini ödememeliydi. Zhumagulov'lar neden hepsini öldürdü?

"Anne, iyi misin?" Zara'nın yumuşak sesi kardeşlerimle olan anılarımı böldü ve onun büyük, neredeyse gümüş rengi gözlerine baktım. Uzun kumral saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, sevimli ve endişeli yüzünü gösteriyordu.

"Evet, tatlım." Yavaşça elini tuttum ve onu kendime çektim. "Her şey yolunda." Alnından öptüm ve o da bana gülümseyerek kalbimi anında eritti.

"Emin misin?" diye sordu, masum ifadesi bana başımı sallama ve üç cinayetten sorumlu hissetmiyormuşum gibi davranma gücü verdi. Neyse ki rolümü yuttu ve ödevini bitirmek için odasına koştu.

Chester, "Hayalet görmüş gibisin," diye işaret edince başımı ona doğru çevirdim. Ben gözyaşlarımı geri itmek için hızla göz kırparken o durdu ve endişeyle beni izledi. Boğazımdan acı dolu bir çığlık kaçmak üzereydi ve sadece küçük kızımın evde olduğunu bilmek bu çığlığın beni parçalamasına engel oldu.

"Valeria," diye tısladı Chester, mutfak kapısını hızla kapattı ve nefes alışım hızlanınca önüme çömeldi. Gürültülü hıçkırıklar neredeyse göğsümü parçalara ayırıyordu. Kendimi bir arada tutamıyordum. Tüm vücudum şiddetle titriyordu ve açıklayacak tek bir kelime bile söyleyemiyordum. Suçluluk duygusu kalbimi ele geçirdi ve midem düğümlendi. Etrafımdaki her şey bulanıktı; sadece kocamın korkmuş yüzünün hatları ıslak gözlerim tarafından deşifre edilebiliyordu. İçimden çıkan gürültülü sesleri durdurmak için yumruğumu ağzıma bastırdım ve

Beni kucakladı, yüzümü göğsüne sakladım ve ılıklarımı bedeniyle bastırdım.

"Tanrı aşkına Valeria. Neler oluyor?" Chester beni sıkıca kavrayarak saçlarıma doğru mırıldandı. Başımı salladım ve kollarımı gövdesine dolayarak ciğerlerimi biraz oksijen almaya zorladım. Başım dönüyordu ve kalbim neredeyse duracaktı. Kendimi hiç bu kadar suçlanmaya değeri hissetmemiştim.

"Sakin ol, bebeğim. Sakin ol," diye fısıldadı Chester yatıştırıcı bir şekilde, ama sözleri beni daha iyi hissettirmedi. Zyon ya da kardeşlerinin şiddet içeren bir şey yapacağını tahmin ediyordum ama bu beklentilerimi aştı. Sonunda etraflarındaki insanların neden bu kadar korktuklarını anlamıştım. Onlar deliydi!

Yavaşça kocamdan uzaklaştım, hâlâ haberin etkisindeydim ama onun yanında kalamazdım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Utanç duygusu bedenimi kapladı ve yüzüne bile bakamadım. Ne kadar berbat ettiğimi bilseydi, tiksindirirdi.

Ama kararımdan gerçekten utanmalı mıydım? O zamanlar kendimin ve meslektaşlarımdan hayatının büyük bir tehlike altında olduğuna inanıyordum. Zyon ya da Malin işe yarar bir şey bulmamış olsalardı bize işkence etmeye başlayacaklardı. Sadece benim sayemde korkunç bir şey olmadı ve hepimiz zarar görmeden oradan ayrıldık. Kendimi kurtardım ve onları da korudum, peki neden böyle hissediyordum? Sanki Adam'ı ve aile üyelerini kendi ellerimle öldürmüşüm gibi?

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandım, ayağa kalktım ama destek için tezgâha tutunmak zorunda kaldım çünkü titreyen bacaklarım beni taşıyamıyordu.

"Kahretsin, Valeria. Ne oluyor lan?" Chester dirseğimi tutup bana yardım etti ama ben kaçmak için kıvrandım.

"Lütfen, uzanıp dinlenmem gerek," diye fısıldadım, o da başını salladı ama gitmeme izin vermek yerine beni kaldırıp yatak odasına taşıdı.

"Rahatla bebeğim. Sana bir şey getirmemi ister misin?" Başımı salladım, o da şefkatle alnımdan öptü ve sonunda beni yalnız bıraktı.

Yüzümü yastığa saklayarak ağlamaya başladım. İçimi kemiren suçluluk duygusunu daha fazla bastıramıyordum. Sanki kızgın bir demir zincir içimi sarmış, yakıyormuş gibi eziyet vericiydi. Midemdeki rahatsız edici ısının, kötü bir solucan gibi göğsüme doğru ilerlediğini ve kalbimi zehirlediğini hissettim. Çığlık atmak ve etrafımı yumruklamak istedim ama Zara beni duyabilirdi ve bunu riske atmama gerek yoktu. Duygusal ve aşırı hassas biriydi. Beni böyle görmek onu sadece korkuturdu.

Biraz sakinleşerek sırt üstü döndüm ve yıldızlarla süslü tavana baktım. Bunu geçen yıl Zara'yla birlikte takımyıldızı evresindeyken yapmıştık ama yarattığımız eserin güzelliğine hayran kalamadım. Aklım başka yerdeydi.

Chester'a iki hafta önce Zhumagulov'lardan ve kumarhane istilalarından bahsettiğimde, ciddi bir şey olmamış gibi omuz silkti. Geçmişte daha çılgınca şeyler yaptıklarını ve Adam gerçekten onlardan para çaldıysa, onlardan kaçmak için saklanabileceği bir delik olmadığını iddia etti. Tüylerim diken diken oldu ama sorunlarım zihnimi meşgul ettiği için bunu unuttum. Bu yüzden haberler beni tamamen şaşırttı.

Çalan telefonum düzensiz düşüncelerimi bozdu ve gözlerimi devirdim. Komodine dokunduğumda, sabah bıraktığım yerde buldum. Ekranda Alice'in adı yanıp sönüyordu.

"Evet?" Umutsuz sesimden nefret ederek çığlık attım. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sadece migrenim tuttu," diye yalan söyledim, bir başka acı gözyaşı dalgasını yutkunarak.

"Bu gece için sana bir işim var," diye heyecanla açıkladı, ama bir milisaniye sonra kaşlarının çatıldığını görebiliyordum ve hemen ekledi, "ağrın gitmene izin verirse."

"Gidebilirim," diye cevap verdim hemen, doğruldum. Paraya tuz gibi ihtiyacım vardı. Chester olağanüstü davranıyordu ama ben yine de boşanmak istiyordum. Birkaç yüz dolar büyük bir fark yaratmayacaktı ama yine de bir başlangıçtı.

"Bu gece ne yapacağım?" Ayağa kalkıp dolabı açarak sordum. Farklı oyun türleri için formalarım vardı ama hepsinde eski işverenimin logosu vardı. Başka bir şey seçmem gerekiyordu.

"Balon odasında büyük bir poker oyunu var," diye cevap verdi Alice, sesini fısıltıya kadar alçaltmıştı, böylece konuşmasını zar zor duyabiliyordum. "Zhumagulov'lar için. İçlerinden birinin oynayacağı kesin. Senin için sorun olur mu?"

Kalp atışlarım hızla arttı ve kuru dudaklarımı yalayarak yutkundum. Zhumagulovlar psikopattı ama Chester'dan kaçmam gerekiyordu. Bu, beni ne kadar korkuturlarsa korkutsunlar parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremeyeceğim bir fırsattı.

"İyi ödüyorlar, değil mi?" Chester'ın doğum günüm için bana verdiği gülünç derecede pahalı beyaz cekete dokunarak, "İyi para veriyorlar, değil mi?" dedim. Eğer bir şekilde satmayı başarırısam, iki aylık ipotek ödemesini karşılayabilirdi.

"İnanılmaz," diye onayladı Alice. "Bir gece tüm ay boyunca finansal sorunlarınızı çözecek. Babam başka bir kriz geçirdiği için ben gidemiyorum, o yüzden ona gidiyorum ama yalnız çalışmayacaksın. Birkaç kez gittim ve her şey yolunda gitti. Vardiya sonunda para alacaksın." Ben uzun kollu, diz hizasında siyah bir elbise çıkarırken nefes almak için bir an durakladı. "Her zamanki gibi anlaşma yapacaksın, ama bazen kuralları kendi isteklerine göre değiştiriyorlar. Sadece dediklerini yap, her şey yoluna girecek."

"Adam'a olanları duydun mu?" Elimi ağızıma kapatarak bir anda patladım. Onunla bu konu hakkında konuşmayı planlamamıştım. Kimseye bunun benim hatam olduğunu itiraf etmek istemiyordum çünkü o zaman gerçek olacaktı ve kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değildim. Ama ağızım sessiz kalmak yerine işbirliği yapmamaya karar verdi ve o aptalca soruyu sordu.

"Evet. Bu sabah haberlerdeydi. Korkunç bir trajedi." Arabayı çalıştırdığını duydum ve radyodan gelen şarkı arka planda yankılandı. "Üzgünüm aşkım, gitmeliyim. İyi olacak mısın?"

"Evet, iyi olacağım," dedim ütü masasını ütülemek için hazırlarken. "Babana selam söyle."

"Söylerim, görüşürüz."

Telefondaki tıklama sesi aramayı sonlandırdığını gösteriyordu ve derin bir iç çektim. Bana kaybettiğim işimi hatırlatan elbiseye bakarken göğsümde çaresizlikle karışık bir korku vardı ve bu fikir beni bir Japon hızlı treni gibi çarptı.

Zhumagulovs kirli sırrını saklamak için ne kadar ödeyecekti?

Gözlerimi hızla kırıştırarak beynimdeki tüm çarkları döndürdüm. Aptal değillerdi. Polise Adam'la ilgilendiklerini ve benim de bu işe karıştığımı söylersem başlarına gereksiz yere bela açabileceğimi biliyorlardı.

Yine de, ya benden kurtulmaya karar verirlerse? Bunu riske atmaya hazır mıyım? Tanrı aşkına, daha yeni üç kişiyi öldürmüştü.

Yine de alyansıma bakınca anında kararımı verdim. Chester'ın pençelerinden kurtulmanın en hızlı yolu buydu. Eğer doğru satarsam, Zhumagulov'lar benim özgürlük biletim olacaktı. Zekice davranmak zorundaydım.

-10-

Valeria

Arabayı binanın arka girişine park ettim. Arabadan indim, siyah elbisemi düzelttim ve çantamı aldım. Arabanın camındaki yansımadan son kez görünüşümü kontrol ettim ve ağır metal kapıya doğru yürüdüm. Zile bastım ve birinin açmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Endişeyle etrafıma bakındım ve köşedeki kameranın tam bana dönük olduğunu fark ettim.

Doğrudan kırmızı ışığa baktım, soğukkanlı ve sakin davranıyordum, oysa gerçekte kalbim adrenalın patlaması yüzünden neredeyse göğüs kafesimden fırlayacaktı. Kapının gürültülü tıkırtısı beni irkiltti ve kuru bir ağız ve titreyen bacaklarla boş salona doğru yürüdüm. Gözlerimi kırptım, görüşümün kasvete alışması için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı, ancak bu gerçekleşmeden önce, parlak bir ışık kafatasımı keserek beni kör etti.

"Kusura bakmayın," diye neşeli, kadınsı bir ses sağ taraftan yanıma geldi, topukları beton zeminde tıkırdıyordu. "Elektrikçiler ışıkları birkaç gün önce tamir etmeliydiler ama daha da berbat ettiler. Pislikler. Ben Tasha."

"Sorun değil," diye mırıldandım, karşımda kimin durduğunu görmeye çalışarak. "Ben Valeria."

"Benimle gel Valeria. İçerisi daha iyi olacak." Dirseğimi tuttu ve beni kapıya doğru götürdü. "Sizi daha önce burada hiç görmemiştim. Alice'in iş arkadaşı mısınız?"

"Evet." Başımı salladım, onun yanında kalmaya çalışıyordum. Hızlı ve zarif bir şekilde hareket ediyordu. Omuzlarına kadar uzanan kuzguni siyah saçları oval yüzünü çerçeveliyordu; geniş bir burnu, aşağıya dönük kahverengi gözleri ve ona ayak uydurmak için verdiğim mücadeleyi fark ettiğinde gülümsemek için kıvrılan ince mor dudakları vardı.

"Acele etmeliyiz çünkü oyuncular çoktan geldi," diye açıkladı, bana hızlıca bir göz attı, ben de bu iyiliği onardım.

Benimle aynı boydaydı ama topuklu ayakkabıları daha da yüksekti. Hamile halini düşününce, bu kadar hızlı olduğu için ona hayran kaldım. Hamileyken ayakkabılarımı bağlayamazdım. Zümrüt yeşili elbisesi her santimini sarıyordu ve fildişi teni kelimenin tam anlamıyla parlıyordu. Çok güzeldi.

Asansörün sesi varış noktamıza ulaştığımızı haber veriyordu ve yeraltında olduğumuzu ilk kez o zaman fark ettim. Daha önce dikkat etmemiştim, bu yüzden eski binanın sadece bir maskaralık olduğunu ve bu muhteşem, lüks yerin dış dünyadan mükemmel bir şekilde gizlendiğini keşfettiğimde şaşkına döndüm.

Kumarhanenin içinde yürürken her yerde slot makineleri olmasını bekliyordum. Bunun yerine karşımda dört rulet ve üç blackjack masası duruyordu ve bunların önünde de oyunlara ara vermek isteyen müşterilere hizmet veren sandalyeli küçük sehpa vardı.

Köşede şampanya ve açık büfe vardı. Hayatımda gördüğüm en küçük üniformaları giymiş iki muhteşem garson konuklara içecek ve yiyecek sunuyordu.

Tasha'nın arkasından hızla hareketli cam kapıdan geçtim ve bu kez de muazzam sayıda kumar makinesiyle gözlerim kamaştı. Ama beni en çok şaşırtan şey buranın ağzına kadar dolu olmasıydı. İnsanlar farklı oyunlar oynuyor ve her on saniyede bir, birinin büyük bir şey kazandığını duyuran yüksek sesli bir zil sesi duyuluyordu.

Bu sadece diğer müşterilerin kazanmanın mümkün olduğunu düşünmeleri için psikolojik bir numaraydı, oysa gerçekte kazanan tek taraf kasaydı. Kumarhaneyi yenmenin bir yolu yoktu ve işin üzücü yanı, oyuncular bunu bilseler bile, teraziyi her zaman kendi taraflarına çevirmeye çalışıyorlardı. Yine de hiçbir zaman işe yaramadı.

"Meşhur Balon odası nerede?" Tasha'nın tuş takımına bir kod girmesini beklerken perdenin arkasına bakarak sordum. Bu odayı birçok kez duymuştum ama bazı insanlar bunun sadece bir efsane olduğunu iddia ediyordu. Alice bunu duyduğunda hep gülümser, oraya gittiğini ve muhteşem olduğunu söylerdi.

"Üst katta," diye yanıtladı Tasha yüzüne yerleşen tuhaf bir hüznle. "Son kazadan sonra yeniden inşa ediliyor. Eminim duymuşsundur."

Bana bir bakış attı ve kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Duymadım," dedim, çantamı tahta bankın üzerine koyup dolabımın anahtarını ondan aldım.

"Sadece davetlilerin katılabildiği büyük bir yardım etkinliği vardı ve Bay Zee'nin bir konuşma yapması gerekiyordu ama güvenliği bir açık yakaladı, bu yüzden oraya gitmesine izin vermediler. Bomba tam da sahnede olması gerektiği sırada patladı. Bu planlı bir suikasttı."

Tüylerim diken diken oldu ve gözlerim şok içinde açıldı. Zhumagulov'ları öldürmeye çalışan birkaç kişi hakkında bir şeyler okumuştum ama bu çok büyük bir olaydı.

"Kimse öldü mü?" Kalp atışlarım hızlanırken fısıldadım. Kumarhane ortamının tehlikeli olduğunu ve başkalarının sadece filmlerde gördüğü şeylere tanık olduğumu biliyordum, ama bu tamamen yeni bir seviyeydi. Zyon bilinen bir mafya patronuydu ve polis onu hapse atamadığında ya da atmak istemediğinde bile, bazı adamlar onu cehenneme gönderecek araçlara sahipti. İşin korkutucu yanı, onun da güçlü olmasıydı ve bu durumda intikam kaçınılmazdı. Savaş kelimesi zihnimde farklı dünyalar arasındaki çarpışmayı duyuran bir neon tabela gibi yanıp sönüyordu ve bunun bir kazananı yoktu.

"Neyse ki hayır." Tasha mutlu görünmeye çalışıyordu ama ifadesi acı vericiydi. "Ama kocam ve Zyon'un güvenliğinden üç kişi daha kritik bir durumda hastaneye kaldırıldı." Şişmiş karnını hafifçe okşadı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Şimdi daha iyiler ama biliyorsun," diye yutkunduk, sesi duygularla gerilmişti, "böyle bir travmanın sonuçları olur."

"Çok üzgünüm," dedim, onun durumunda olmayı hayal edemiyordum, yoğun bakımda yaşam savaşı veren bir eşe hamileydim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, gözünden kaçan tek bir damla yaş silerken. "Gitmeliyiz. Bizi bekliyorlar."

Beni hızla kapıdan geçirip başka bir salona soktu ama etrafımı görmezden geldim çünkü öğrendiğim bilgiler yüzünden başım dönüyordu. Zyon ölebilirdi. Eğer suikast başarılı olsaydı, asla tanışamayacaktık. Farkına vardığımda hissettiklerimin gücü karşısında afallamıştım. Her nasılsa, onunla tanışmamayı hayal bile edemiyordum. Onunla sadece bir kez konuşmuştum ama o kadar büyük bir etki bırakmıştı ki, zihnim ona odaklandığı gibi kocama odaklanmakta zorlanıyordu. Bu çok saçmaydı.

"Geldik," diye duyurdu Tasha kolunu uzatarak ve bana oval odayı gösterdi; odanın ortasında siyah-yeşil bir poker masası, sekiz deri sandalye ve krupiyeye için bir sandalye vardı. Krem rengi duvarlar ve kristal avize siyah halıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Bu tezgâhın içinde," dedi Tasha kare şeklindeki ahşap çekmeceyi işaret ederek, "yepyeni kâğıt paketleri, hepsi bir arada düğmeler ve ihtiyacınız olabilecek her türlü malzeme var." Bana kırmızı bir kapak kartı ve fişli şamandıranın anahtarlarını uzattı. "Biz shuffle master kullanıyoruz, yani sadece kartları çıkarıp ortadan kesiyorsunuz ve sonra dağıtıyorsunuz. Bu çok daha kolay ve hızlı."

"Tamam." Başımı salladım, sandalyeye oturdum ve sekiz oyuncu için normal girişleri hazırladım. Nakit oyun sadece davetiyeyle oynanıyordu ve tüm yerler doluydu.

"Eğer bir şey olursa Zyon masada olacak, ona söylemen yeterli. Sağ tarafınızda oturuyor," diye devam etti Tasha bana talimatlar verirken, bir an donup kaldığını fark etmemişti. Yüzümdeki seğirmeyi sahte bir gülümsemeyle maskeleydim ama kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Yarattığım plan Zyon'un bana yakın olmasını gerektiriyordu ama bu beklediğimden çok daha yakındı.

"İkinci krupiyeye hastalandı, bu yüzden tek başına dağıtacaksın, ama tabii ki iki kat para alacaksın." Tasha bana göz kırptı ve ağır bir iç çekişle yanımdaki deri koltuğa oturdu. "Eğer korumalar gelir ve sana bir şey yapmanı söylerlerse, emirlerine uy. Sadece ciddi bir şey olursa oyunu keserler. Ve her zaman, ama gerçekten her zaman, Bay Zee ne derse onu yap. Dışarı çıkmanızı söylerse, çıkın. Eğer dans etmenizi söylerse, dans edin. Anlaşıldı mı?"

"Ama-" Kaşlarımı çattım, itiraz etmeye hazırdım çünkü Alice sirkteki eğitilmiş bir maymun gibi davranmakla ilgili bir şey söylememişti.

"Aması yok Valeria. Burada oturman kabul ettiğin anlamına geliyor," dedi Tasha, bakışları sertleşerek.

"Elbette," diye fısıldadım.

Göğsümde büyüyen ağır bir his ve tüm vücudumdaki gerginlikle ihtiyacım **o l a n** her şeyi hazırladım ve oyuncuların gelmesini bekledim. Dışarıda ruletin başına dağılmışlar, **i ç i p** gülüyorlar, alkolden ve etraflarındaki yarı çıplak kadınlardan başka kimseyi umursamıyorlardı.

Adamlardan üçünü televizyondan tanıyordum. Biri politikacıydı, diğer ikisi de başarılı işadamlarıydı. Sanki binlerce dolar kaybetmek önemli bir şey değilmiş gibi etrafa para saçıyorlardı ve biz de onları aylık kazançlarını harcama yolculuklarında cesaretlendirmek için buradaydık.

Benim bir yılda kazandığımdan daha fazlasını bir saatte kaybettiklerini fark ettiğimde gözlerimi devirdim ama bu dünyanın adaletsizliği idi. Belki daha yüksek bir eğitim beni başka bir yere getirebilirdi. O zaman onların arkadaşlığından, cinsiyetçi yorumlarından ve sarhoş fikirlerinden memnunmuşum gibi davranmak zorunda kalmazdım. Bazen bu iş, önceki hayatımda işlediğim günahlar için bir ceza gibiydi.

"İyi akşamlar hanımlar."

Başımı kaldırıp Zhumagulov'lardan birinin muhteşem, metanetli yüzüne baktım ve bunun kesinlikle Dorian olmadığını düşündüm. Hafif delice bile olsa gülümsemesi bulaşıcıydı. Bu adam kılını bile kıpırdatmıyordu. Zyon'un gözleri daha koyuydu ve boynunda korkutucu bir dövme vardı, bu yüzden Malin olmalıydı.

"İyi akşamlar." Tasha gülümseyerek ekonomi departmanı için son kâğıdı imzaladı. "İmza günü için tam zamanında geldiniz."

Bir yığın kâğıdı ona doğru çevirdi ve bir kalem uzattı. Adam kusacakmış gibi baktı ama hepsini tek seferde imzaladı.

"Para aldın mı Tasha?" diye sordu, üzerinde kumarhane logosu olan siyah kalemi ona geri verirken.

"Evet, Bay Zhumagulov. Teşekkür ederim, ama buna gerek yoktu," diye cevap verdi yavaşça ayağa kalkarak.

Malin, "Zyon'un hayatını kurtardı," diyerek tahminimi doğruladı ve ben saldırı hakkında herhangi bir bilgiye aç bir şekilde sessizce onları izledim.

"Richard ve Bay Zee arasındaki ilişkiyi benden daha iyi anlıyorsun. Ve onun hizmetleri karşılığında asla böyle bir parayı kabul etmeyeceğini de biliyorsun."

"Reddetmeye çalıştı," diye duyurdu derin bir ses kapıdan. Zyon'un odaya girdiği yöne doğru döndüm. Gözlerim ona takıldığında kalbim birkaç kez üst üste çarptı. "Onu ziyaret ettim. Kabul etmekten başka çaresi yoktu. Yakında doğum yapacaksın, Tasha. Son güne kadar çalışamazsın."

"Beni şimdiden kovuyor musun?" Karnını okşayarak suratını astı ve Zyon'un yüzünde beliren gülümseme ciğerlerimdeki havayı söndürdü. Daha önce gördüğüm uğursuz sırıtiştan kesinlikle farklıydı. Nazikti ve kara gözlerindeki sevgi dolu bakışla tamamlanıyordu. Bu kadına derinden değer veriyordu ve göğsümde bir tutam kıskançlık yuvalandı.

"Hayır, istediğin kadar kalabilirsin ama ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kadının karnına baktı. Giydiği siyah kazak geniş omuzlarını zorlukla bir arada tutuyordu. "Dinlenmeli ve büyük geliş için hazırlanmalısın."

"Tamam, tamam. Ben gidiyorum," diye teatral bir şekilde iç geçirdi ve tüm kâğıtlarını topladı. "Bu gece yetki Valeria'da." Bana göz kırptı ve Malin'in çantasını ve diğer eşyalarını taşımasına yardım etmesiyle dramatik bir şekilde odadan çıktı.

"İyi akşamlar Bayan Kellerman," dedi Zyon, oturuş pozisyonuma bakarak ve ben gergin bir şekilde kıpırdandım. Zihnim bana yatak odamın mahremiyetinde onun adı dudaklarımdayken yaptıklarımı hatırlattığında yüzüme kan hücum etti. "Sizinle tekrar tanışmak bir zevk."

"İyi akşamlar," diye cevap verdim, kibar bir ses tonu kullanmaya çalışarak.

"Bu gece için hazır mısınız?" Zarif bir kaşını kaldırıp bana baktı, siyah gözleri kızarmış yüzümden ayrılmıyordu. Utanç bedenimi kapladı, ama nedenini bilemezdi, yine de gözbebeklerindeki parıltı tüylerimi ürpertti.

"Umarım herhangi bir sürpriz olmaz," dedim gizemli bir şekilde ve ona bilmiş bir gülümseme attım. Kıkırdadı ve bana yaklaştı.

"Hayatında biraz heyecanı hak ediyorsun Valeria," dedi o kadar alçak bir sesle ki onu duyduğumdan emin olamadım. O anda seviştikten sonra kulağıma tatlı saçmalıklar fısıldadığını hayal ettim.

Ne kadar zavallıydım? Hay sikeyim!

"Hayatımda beni doğru şekilde heyecanlandıran bir adam var," diye tersledim, sesim amaçladığımdan daha saldırgan çıkmıştı.

"İlginç." Kendisi için ayrılmış sandalyeye oturdu ve kollarını benimkilerin yanındaki masanın üzerine koydu. Bin dolarlık kaşmir kazağının kolları kıvrılmış, dövmeleleri ortaya çıkmıştı. Güçlü kollara her zaman bayılmışımdır ve onunkiler mükemmeldi. "Neden böyle bir heyecandan bahsettiğimi düşündün ki?"

Kalbim göğsümde sıkıştı ama sözleriyle beni köşeye sıkıştırmasına izin vermedim. Beni alt etmek, kendi sözlerimle kurduğum tuzağa düşürmek istiyordu ama ben bundan daha zekiydim. Chester'la yaşamak bana daha iyisini öğretti.

"Çünkü açıkça benimle ilgileniyorsun, Zyon." Adının havada asılı kalmasına izin verdim, gözlerinde dans eden eğlencenin tadını çıkardım. Bu benim için

Ona ilk kez ilk ismiyle hitap ettiğimde tehlikeli bir oyuna başladığımı biliyordum. Tabii ki bunu bir meydan okuma olarak algıladı.

"Yılanı yalın ayakla kızdırma Valeria," diye öğüt verdi ve damarlarımda bağımlılık yapan bir zehir gibi alışılmadık bir heyecan dolaştı. Bu uyarı için *çok* geç oldu.

Valeria

Oyun sorunsuz geçti. Oyuncular komik, hafif sarhoş ve para kaybetmeye istekliydi. Kimsenin bana fazla ilgi göstermediğini görünce gerginlik beni çabucak terk etti. Onlar dolu alkol bardakları ve genç, yarı çıplak kızların harika manzarasını istiyorlardı. Oda kısa sürede bir striptiz barına dönüştü ve son yarım saattir masanın arkasında oturmuş onların dönmesini bekliyordum. Ama yedi adam çıplak popolarla ve ruletle meşguldü.

Zyon'u kendisini tanıtmayan ama diğerlerinin tanıdığı bir oyuncuyla konuşurken izledim. Oyun sırasında endişeliydi, sanki oynamaktan korkuyormuş gibiydi. Neredeyse her elde pas geçti ve aklımdan yüksek bahisli poker için parası olmayabileceği geçti.

Patronla konuşurken ona baktığımda, konuşmalarının yoğun olduğunu fark ettim. Meçhul adam sık sık elini kirli sarı saçlarının arasında gezdiriyor, bir o yana bir bu yana dönerek

Bir keresinde de Zyon'un kolunu tuttu, sanki gitmesini engellemeye çalışıyormuş gibi.

"Fişleri say Valeria," dedi Malin arkamdan ve beni irkiltti. Sırtarak masanın üzerine boş bir kâğıt ve kalem koydu. "Rakamları buraya yaz."

Gitmek için döndüğünde geniş sırtına baktım ve ben fark etmeden nasıl arkama geçtiğini düşündüm. Hayalet gibiydi - insanların korkularından beslenen inanılmaz derecede ürkütücü, korkutucu bir gölge.

"Kocan oyuna katılmak istedi," dedi Zyon, yanımdaki yerine otururken. Başımı onun cipslerinden kaldırdım. Tam sayarken sözümü kesmişti ve ben de yüzümü kızgınlıkla buruşturarak ona bir kaşımı kaldırdım. "Onun eğlence için kullanabileceği üç yüz bini varsa sen neden çalışıyorsun?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken yakışıklı yüzü bulanıklaştı ve başımın döndüğünü hissettim. Chester'ın elinde bu kadar para olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu, kaybetmeyi göze alabileceğinden bahsetmiyorum bile.

"Bu seni ilgilendirmez," diye mırıldandım, cipslere odaklanmıştım ama bileğimi nazıkçe tutarak hareketlerimi durdurdu.

"İkinizin arasında her şey yolunda mı?" diye sordu, neredeyse siyah gözleri yüzümü arıyordu. Kalbim acıyla sıkıştı ve midemde kelekler uyandı. Üzerimdeki etkisi deliceydi.

"Harikayız," diye cevap verdim, sesimi net ve kendinden emin çıkarmaya çalışarak. Beni, kendisini kurtarması için ona ihtiyacı olan zor durumdaki bir genç kız gibi görmesini istemiyordum. Savaşlarımı tek başıma kazanabilirdim.

"Tamam." Bileğimi bıraktı, arkasında soğukluk ve tuhaf bir boşluk bıraktı. "Ama bir şeyler değişirse-"

"Siz ne yapardınız Bay Zhumagulov?" Ona tekrar meydan okuyarak tersledim. Kaşları hafifçe çatıldı ve koltuğuna doğru eğildi,

beni yakından izliyordu. İnceleyici bakışları beni tedirgin ediyordu.

"Sana yardım ederim Valeria," dedi sonunda, masanın üzerindeki telefonunun vızıltısını duymazdan gelerek. Ekranı kapattı ve tüm dikkatini bana verdi. "Tek yapman gereken istemek."

Fırsat bana gümüş tepside sunulmuştu ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Zyon beni ortadan kaldırabilirdi. Beni kocamdan kurtarabilirdi. Ama karşılığında sunacağı taleplere hazırlıklı mıydım? Bunu kalbinin iyiliğinden yapmayacaktı ve ben bir deliden diğerine kaçmak istemiyordum. Özgür olmak istiyordum.

Ancak bu, planımı uygulamak için mükemmel bir fırsattı. Bana özgürlüğümü ve başka bir yerde yeni bir hayata başlamak için yeterli parayı verecek olan planı.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" Fısıldadım ve o kadar ani bir şekilde yaklaştı ki irkilerek uzaklaştım. İfadesi okunamıyordu ama gözlerinde tanımlaması zor bir şey dönüyordu. Bu öfke miydi yoksa şüphelerle karışık bir hayal kırıklığı mı? Bilmiyordum ama bakışlarındaki yoğunluk beni şaşırtmıştı.

"Bunu bitir ve ofisimde buluşalım, tamam mı?" diye önerdi. Hafifçe başımı sallayarak kabul ettim ama hareket etmedim, o da gitmedi. Poker masasının arkasında oturduk, gözlerimiz birbirimize yapışmıştı.

Ağzım kurudu, kalbim göğsümde çarpıyordu ve onun baştan çıkarıcı dudaklarını tatmak ve her şeyi ve herkesi unutmak için güçlü bir dürtü hissettim. Sık sık onun ve alev alev yanan bakışlarının hayalini kurardım ama bu gerçeğe kıyaslanamazdı. Karanlık gözbebeklerinde tutku ve arzu yanıyor, savunmamı ve planıma başlama isteğimi bile eritiyordu.

"Zyon!"

Malin odanın diğerk tarafından kardeşine bağırıp küçük baloncuğumuzu patlattığında ikimiz de irkildik. Zyon'a ona katılması için el salladı ve ben de onun ayağa kalkışını izledim, bu anın neden olduğu duygu girdabında kaybolmuş hissettim.

"Bitir şu işi Valeria," dedi nazikçe ve son bir bakışla kardeşini dışarı kadar takip etti.

Derin bir nefes aldım, vücudumdaki tüm kasların gerildiğini ve içimin titrediğini fark ettim. Bilinmeyenin verdiği heyecanla karışık korku tüm hücrelerimi ele geçirmişti.

Garip bir şekilde, bana hiç uygunsuz bir şekilde dokunmayan bir adamla kocamı aldatıyormuşum gibi hissediyordum ama yine de onu arzuluyordum. Zyon'un beni kollarına çekmesini, kıyafetlerimi yırtıp atmasını ve beni anlamsızca becermesini istiyordum. Onu hissetmek, koklamak için can atıyordum. Ona duyduğum bu açlığı dindirmek için ona ihtiyacım vardı.

Benim neyim vardı böyle? Tanrı aşkına, bana neler oluyordu?

İşimi çabucak bitirdim, rakamları kâğıda yazdım ve kasaya getirdim. Kartları kaldırdım, karıştırma makinesini kapattım ve ışıkları kontrol ettim. Etrafıma son bir kez baktıktan sonra çıkmak için döndüğümde, bir anda önümde beliren güvenlik görevlisine neredeyse çarpıyordum.

"Bay Zhumagulov sizi ofisinde bekliyor," diye anons edince yutkundum ve onu karanlık koridorda takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım.

Topuklarım beton zeminde tıkırdadı. Etraf ürkütücüydü ve soğuktan ve gerginlikten tüylerim diken diken oldu.

Uzun koridorun sonundaki kapıya ulaştık ve güvenlik görevlisi kapıyı çaldı ve bir ses içeri gelmemi söylediğinde kapıyı hemen açtı.

Sadece içinde bir dizüstü bilgisayar ve lamba bulunan meşe bir masa, iki kahverengi koltuk ve birkaç viski şişesinin bulunduğu bir barla döşenmiş küçük odaya girdim. Sol tarafımda dosyalar ve kâğıtlarla dolu bir raf, onun yanında bir kanep ve kâğıtlar ve dergilerle kaplı küçük bir cam sehpa vardı. Burası bir arşiv gibiydi ve masanın arkasında oturmuş telefonundan bir şeyler okuyan Zyon, ailesinin kirli sırlarının yakışıklı bir koruyucusu gibiydi.

"Bizi yalnız bırakın," diye sert bir sesle emretti Zyon, telefonunu yerine koyup ayağa kalkarak. Koruma kapıyı kapattı ve aramızda sadece bir masanın olduğu küçük odada yalnız kaldık. Bunun ucuz bir porno filmde bir sahne gibi olduğunu düşünerek neredeyse kıkırdıyordum, sonunda her mobilya parçasının üzerine eğilecektim ve o da beni yürüyemeyecek hale gelene kadar becerecekti.

Ben deliydim. Resmen ve şüphesiz, yavaş yavaş aklımı kaybediyordum.

"Senin için ne yapabilirim Valeria?" diye sordu vahşi fantezilerimin akışını bozarak. Masanın etrafında yürüdü ve karşımda durdu, ifadesi duygusuz ve duruşu gergindi. Ona bu kadar yakın dururken, hatırladığımdan daha uzun ve iri olduğunu fark ettim. Geniş göğsü eşit bir ritimle inip kalkıyor, son Versace olduğu tahmin edilen pahalı parfümü burnumda karıncalanıyordu.

"Bugün haberleri gördüm," diyerek ona sırtımı döndüm ve aramıza biraz mesafe koydum çünkü devam etme kararlılığım çöküyordu. "Adam Rivers ölmüş."

"Öyle mi?" Zyon hırlayarak tüm vücudumdaki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Neredeyse hayvani bir sestti. Ona baktım, dizlerim titriyordu. Kara gözlerindeki delice parıltı geri dönmüştü ve ifadesi ölümcüldü. Sanki başka biriyle konuşuyormuşum gibiydi.

"Evet," diye kekeledim, zihinsel olarak zayıflığıma gözlerimi deviriyordum. "Karısı ve babası da öldü."

"Ve?" Kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözbebeklerinde alevler dans ediyordu. Gözünü kırpmadı ya da hareket etmedi; sadece bana baktı, neredeyse beni yakacaktı. Her nasılsa ikimiz de ne istediğimi biliyorduk ama kelimeleri söylemesi gereken bendim.

"Adam'ın kumarhanesindeki *sorgulama seansınız* hakkında polis ne der?" Kendimden emin görünmek için elimden geleni yaparak sordum. "Bunu üç cinayeti çözmek için bir ipucu olarak görürler mi?"

"Cinayetler mi?" diye yineledi ve karanlık bir şekilde kıkırdayarak masaya doğru ilerledi. "Ne söylemeye çalışıyorsun Valeria?"

"Adam senin paranı çaldı," diye başladım, çenemi kaldırıp doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Sana nerede olabileceğini söyledim. Adamların onu buldu ve mekânı yakıp yıktı. Dava kapandı."

"Bu ciddi bir suçlama," dedi Zyon, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bu iddialar için herhangi bir kanıtınız var mı?"

Tiksinmiş bakışları altında neredeyse küçülüyordum. Birkaç dakika önce gördüğüm öfke olmadığını fark ettiğimde midem bulandı. Bu hayal kırıklığıydı. Nedense sözlerimden dolayı üzölmüş ve hoşnutsuz olmuştu. Belli ki bu konuşmadan başka bir şey bekliyordu.

Kanepeye oturup bacak bacak üstüne atarak, "İfadem soruşturmanın farklı bir yöne gitmesi için yeterli olacaktır," diye cevap verdim. "Bu riski almak istiyor musun?"

"Bana şantaj mı yapıyorsunuz Bayan Kellerman?" diye sordu ve ben bu güçlü, tehlikeli kelimeyi duyunca yutkundum. Anlamı ve sonuçları hakkında düşünmek istemiyordum.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum Bay Zhumagulov," diyerek omuz silktim ve vücudumdaki gerginliği azaltmak için tırnaklarımı uyluğuma geçirdim. "Ve sessizliğimin bir bedeli var."

"Şaşırdım Valeria," diye iç geçirdi, gözlerini ovuşturdu ve başını salladı. "Beni üç cinayetle suçladın ve hâlâ bana şantaj yapmaya cüret ediyorsun." Doğruldu ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kocanın kellesini kızının okulunun önünde bir kazığın üzerinde görmek ister misin?"

Saf korku kalbimi keskin bir bıçak gibi kesti ama geri dönemezdim. Bu oyuna çoktan başlamıştım ve istediğimi elde edene kadar durmayacaktım.

"Başımıza bir kaza gelirse polise gönderilmek üzere bir video kaydettim," diye karşılık verdim sert bakışlarına karşılık vererek. Tehditlerine karşı hazırlıklıydım.

"Peki kızını kaçıırırsam ne yapacaksın, ha?" Bana bir kaşını kaldırdı ve ben biraz irkilince sıırttı. Zara'ya dokunursa onu ellerimle öldürürdüm ama bunu ona söyleyemezdim. Bunun yerine olabildiğince sakın bir şekilde cevap verdim.

"Sizin işinizde bile bazı kurallar vardır Bay Zhumagulov. Çocuğuma dokunmayacaksınız!"

"Kurallara uyan birine benziyor muyum?" diye sesini yükseltti ve tehlikeli bir şekilde bana yaklaştı. Eksik olan tek şey kafama doğrulttuğu silahtı.

"Beni korkutmaya çalışma. Kurallar sayesinde organizasyonunuz geliyor." Ayağa kalktım, onun duruşunu ve ateşli bakışını taklit ettim. Ondandır korkuyordum. Beni o kadar derine gömebilirdi ki kimse beni bulamazdı. Ama en çok korktuğum şey, hayatımın geri kalanını Chester'la geçirmek zorunda kalacak olmamdı.

"Hayatın üzerine bahse girer misin?" diye hırladı gözlerini kısarak. "Varsayımınızı doğrulamak için varlığınızla kumar oynar mıydınız?"

Pekala, l vardı Hayırseçim ama için takip et
benim içgüdüler. Benim Hayatta kalmak buna bağlıydı.

-12-

Valeria

"Karşılıklı bir anlaşmaya varabileceğimize inanıyorum Bay Zhumagulov," dedim ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Gereksiz tehditler ve şiddet olmadan."

"Bu komik, öyle değil mi?" Zyon tısladı, uğursuz gözleri kafamın içinde delikler açıyordu. "Benimle sanki yardıma ihtiyacı olan, ihmal edilmiş zavallı bir eşmişsin gibi oynadın-"

"Ben öyle bir şey demedim," diye sözünü kestim ama umursamadı ve devam etti.

"Buraya bana şantaj yapmak, beni ve ailemin güvenliğini tehdit etmek gibi açık bir niyetle geldin ve karşılık vermememi mi bekliyorsun? Sen bundan daha zekisin Valeria."

İnce bir buzun üzerindeydim. Yanlış bir hareket yaparsam ayaklarımın altındaki zemini kaybeder ve sonsuza dek yok olurum. Bunun olmasını sağlayabilirdi.

Aptal bir telefon görüşmesi. Hay sikeyim! Misilleme yapmaya karar verirse, Zara'yı bir daha asla göremezdim.

"Ben sadece bana sunulan fırsatı kullanıyorum," dedim, sesim sıkıntıyla boğulmuştu. Ona korkmadığımı ve moral konuşmasıyla ilgilenmediğimi göstermek istiyordum. İçim titrerken ve her an kusacakmışım gibi hissederken bile. Belki de buranın acil çıkışlarını kontrol etmeliydim. Her an bir tanesine ihtiyacım olabilirdi.

"O güzel kafana bir kurşun sıkma fırsatı mı?" diye karşı çıkınca gözlerimi devirip elimi kayıtsızca salladım. Beni böyle davranmaya iten şeyin ne olduğunu anlamamıştım ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Tehlike hakkındaki açıklamaları ve hayatıma son verme tehditleriyle beni ezip geçecekti. Bu oyunu o kadar çok oynamıştı ki kuralları işine geldiği gibi değiştirmişti. Ya da, daha büyük olasılıkla, oyunun hiç kuralı yoktu. Sadece en güçlüler hayatta kalırdı.

"Neden bu kadar dramatiksın, Zyon?" Yavaşça viski şişelerinin bulunduğu ahşap masaya doğru yürürken sordum. Sinirlerimi yatıştırmak için umutsuzca bir içkiye ihtiyacım vardı. "Neden yetişkinler gibi konuşamıyoruz?"

Ona sırtımı döndüm, derin ve olabildiğince sessiz nefes aldım. Kendime bol miktarda viski doldurdum ve büyük bir yudum aldım. Boğazım yandı ve göğsüm sıkıştı ama en azından biraz daha iyi hissediyordum.

"Nasıl istersen," diye homurdandı Zyon kulağıma. Yüzümü buruşturdum ve bardağı bıraktım. Bardak büyük bir gürültüyle masanın üzerine düştü ve bal rengi sıvı halının ve elbisemin üzerine döküldü.

Yavaşça arkamı dönüp onunla yüzleştim. Öldürücü yüz ifadesine baktığımda gözlerim büyüdü. Çok öfkeliydi. Koyu renk gözbebeklerinde bunu görebiliyordum ama nedense öfkesini kontrol etti ve beni ikiye ayırmadı.

"Neden hâlâ nefes aldığını biliyor musun Valeria?" diye fısıldadı ve beni rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titretti. Cesaretim ve rol yapmaya devam etme isteğim de beni terk etti. Kaçma seçeneğim olmadan beni ofisinde köşeye sıkıştıran bu canavarla baş başaydım. Aklıma gelen en aptalca fikir bir kâbusa ve muhtemelen dünyadaki son dakikalarımaya dönüştü.

"Neden?" Kekeledim, sırf onun yakıcı bakışlarından kaçınmak için neredeyse arkamdaki küçük masanın üzerine oturacaktım. Chester beni boğduğunda ödüm kopmuştu ama bu daha kötüydü. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum.

"Ben hiç kadın öldürmedim," dedi, dudakları yüzüme o kadar yakındı ki neredeyse yanağıma değecekti. "Hiç bir kadına vurmadım. Yalvaramadığı sürece hiçbir kadının kıcına daha sert bir şaplak bile atmadım. Ama sen gerçekten damarıma basıyorsun."

Kolunu kaldırdı ve parmaklarını boğazıma doladı. En son bu pozisyonda olduğum zamanın anıları taşlaşmış beynime hücum etti ve inleyerek ön kolunu tuttum. Ancak o beni sıkmadı; titreyerek ve korkmuş bir halde beni olduğu yerde tutarak meramını anlatmaya çalıştı.

"Neden yaşamana izin vereyim, hm?" diye fısıldadı her zaman tüylerimi diken diken eden o şeytani sesiyle. Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak hıçkırıkların ağızımdan kaçmasını engelledim. Ama gözlerim bana ihanet etti ve yaşlar şelale gibi yüzümden aşağı aktı.

"Seni öldürüp okyanusa atmak çok yazık olurdu," diye devam etti. Dizlerim öylesine titriyordu ki ayakta zor duruyordum. Damarlarımda dolaşan saf dehşet yüzünden vücudum pes ediyordu. "Senden balık yemi yapmamam için bana bir sebep ver Valeria. Hayatın için savaş."

Ama zavallı kıcımı kaçınılmaz olandan kurtaracak kadar iyi bir şey bulamadım. Aklımdaki tek şey Zara'ydı. Bu işi batırdım ve o da babasıyla yaşamak zorunda kalacaktı.

ondan kaçacak kadar büyümüş olacaktı. Bu aptalca hareketle, onun hayatını Chester'ın baş kötü adamı oynadığı bir korku filmine mahkum ettim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Bir şey yok mu?" Zyon beni depresif düşüncelerimden uyandırarak sordu. "Şimdiden pes mi ediyorsun?"

"Sadece..." Kekeledim, kendimi toparlamak için hızlı ve düzenli bir nefes aldım. "Lütfen kızıma zarar verme," diye yalvararak kolunu bıraktım. Tırnaklarım derisinin mürekkeple kaplı olmayan kısımlarında kırmızı izler bıraktı.

"Neredeyse unutuyordum," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Sen bir annesin."

Ona Zara'yı hatırlatmanın sadece bana işkence etmesi için ona koz vereceğini fark ettiğimde yeni bir korku dalgası üzerime çöktü. Onu umursamıyordu ve ben aptalca onu aklına getirmiştım. Dayak yemeyi hak etmiştim.

"Zyon, lütfen," diye yalvardım, kazağını tutup göğsüne bastırdım. Elime baktı ve etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "O sadece bir çocuk. Masum, küçük bir kız. Lütfen."

Gözleri kısıldı ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. Her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçları biraz bozulmuştu ama bu onun şeytani cazibesini bozmuyordu. Rolünde harikaydı - olağanüstü yakışıklı ve düpedüz çılgın. O benimle uğraşırken ben onu kendi oyun alanında yenebileceğimi düşünerek oyununa kanmıştım. Adam Rivers ve ailesinden bahsettiğimden beri eğlenceden başka bir şey değildim. Ondan umutsuzca istediğim şeyi asla alamayacaktım. Milyon yıl geçse bile.

"Ben hiçbir zaman bir çocuğu incitmedim Valeria," dedi Zyon, sadece benim hıçkırıklarımın duyulduğu birkaç dakikalık sağır edici sessizlikten sonra kararlı bir şekilde.

"Ve o küçük kız sana bağılı olduğı için, bundan canlı çıkman için sana son bir şans vereceğim."

Bileğimi nazikçe tuttu ve kazağını elimden kurtardı. Sonra boğazımı bıraktı ve beni şaşkın bir halde bırakarak uzaklaştı.

Kapıyı göstererek, "Git Valeria," diye emretti ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bunun bir numara olduğunu düşündüm ama hareket etmediğimi görünce devam etti. "Buradan olabildiğince çabuk kaç."

Kapıya doğru yürüdü ve açtı. Jöle gibi bacaklarım ağırlığımı zor taşıyordu ama özgürlüğe doğru yürümeyi başardım. Sadece dört adım sonra dışarıda olacaktım.

"Ama bir şeyi unutmayın, Bayan Kellerman." Yanına geldiğimde kolumu tuttu ve hareketlerimi durdurdu. Dişlerim korkudan takırdıyordu ve dokunuşu tenimi yakıyordu. Neredeyse külotuma işeyecektim ve o hâlâ korkumu artırma ihtiyacı hissediyordu. "Eğer ağzından Adam Rivers hakkında tek bir kelime çıktığını duyarsam, seni yakalar ve bu meseleyi öyle hızlı bir şekilde buza çeviririm ki, vuruşun nereden geldiğini asla bilemezsin. Anladın mı?"

"E-evet," diye onayladım, endişemi bastırarak. Onun erişiminden buharlaşıp gitmekten başka bir şey istemiyordum. Ama onu bir daha asla görmek istemiyorsam Antarktika'ya taşınmam gerekecekti.

"Aferin kızıma," diye övdü, kolumu bıraktı ve ben de alt dudağımı ısırdım. "Bir dahaki sefere benden bir şey istiyorsan bu tavrı seç." Bana göz kırptı ve başıyla çıkışı işaret ederek gitmeme izin verdi.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla, ne kadar çabuk ortadan kaybolmaya çalıştığım için neredeyse bileğimi burkuyordum, ancak eşikte birdenbire kocaman bir vücut belirdi ve yolumu kesti.

"Rahatsız mı ediyoruz?"

Başımı kaldırdım, yorgun gözlerim Malin'in soğukkanlı bakışlarıyla karşılaştığında kalbim göğsümde acıyla sıkıştı. Ve tabii ki arkasından Dorian'ın neşeli gülümsemesi belirdi.

"Burada neler oluyor?" Malin yüzümü tarayıp beni tekrar odanın içine iterek sordu. Özgürlüğümün kapısı Dorian tarafından kapatıldı, o da bana bir uzaylıymışım gibi bakıyordu.

"Neden ağlıyor?" Dorian elimi şefkatle tutarak sordu. "Ve titriyor? Zyon!" diye bağırırdı ve beni irkiltti. "Ne yaptın lan sen?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Zyon sakince, arkamda durarak. Beni aralarına hapsederek klostrofobik hissetmeme neden oldular. Bir grup dev gibi üzerimde yükseliyorlardı. "Buraya bize şantaj yapmak için geldi ama hatasını anladı. Ağzını kilitli tutmasını şiddetle tavsiye ettim ve o da buna uymaya karar verdi."

"Şantaj mı?" Malin bana boş boş bakarak mırıldandı.

"Bize neyle şantaj yapacak?" Dorian hâlâ elimi sıkarak sordu.

"Açıkla Valeria. Bilmeye hakları var," dedi Zyon bileğimi kavrayıp Dorian'ın nazik tutuşundan çekerek.

"Adam Rivers'ı, karısını ve babasını Teksas'ta öldürdün," diye cevap verdim Zyon'un olmamı istediği iyi kız gibi. Yaptığımız konuşmadan sonra ona itaatsizlik edemezdim.

"Bu bir kazaydı," diye gürledi Malin, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana bakarak.

Dorian kaşlarını çatarak, "Evet, trajik bir kaza," diye onayladı. "Yanlışlıkla Adam'ın evinin her yerine benzin döktüm ve Malin de sıkı bir sigara tiryakisi olduğu için yanlışlıkla çakmağı elinden bıraktı." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ve muzipçe gülümsedi. "Olur böyle şeyler. Azrail'in seni ne zaman beklediğini asla bilemezsin."

"Sen hastasın," diye fısıldadım, bu konuda bu kadar rahat konuşması beni derinden sarsmıştı. Aldığı canlar umurunda değildi. Onun için önemli değillerdi.

"Ve?" Masumca gözlerini kırptırdı, iyi bir davranış için ödöl bekleyen bir köpek yavrusu gibi bana bakıyordu. "Bu konuda yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Akıl sağlığı yardımını kabul etmeye hazır olduğuna karar verirsen senin için evrakları dosyalayabilirim," diye karşılık verdim, az önce ne söylediğimi fark ettiğimde neredeyse elimi ağzıma kapatacaktım. Bazen, hayatım buna bağlı olsa bile, beynimle ağzım arasında hiçbir filtre olmuyordu. Ama kafamı koparmak yerine kıkırdayınca şaşkınlığım daha da arttı.

"Teşekkür ederim," dedi kibarca. "Yardımaınıza ihtiyaç duyulursa size haber veririm."

Beni en çok neyin şaşırttığını söyleyemiyordum: Polise gidip onları ihbar edeceğimden korkmamaları mı yoksa Dorian'ın Adam'ı ve ailesini öldürdüğünü itiraf etmesi mi? Eğer bu mafya ailelerinin nasıl çalıştığının bir örneğiye, o zaman dünyanın neden sona doğru gittiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Yetkililere saygıları yoktu çünkü onlar daha nüfuzlu, güçlü ve muhtemelen dokunulmazdı. Ne isterlerse yapabilirlerdi ve kimse onları durdurmaya cesaret edemezdi. Etrafta dolaşıp insanları öldürebilirlerdi ve hiçbir kanun onlara engel olamazdı. Paraları vardı, bu da temelde her şeye sahip oldukları anlamına geliyordu.

"Bunu hallettiğine emin misin?" Malin ağabeyine sanki ben görünmezmişim gibi bakarak sordu. "Etrafta dolaşıp insanlara bu saçmalıklardan bahsedemez."

"Kimseye söylemeyeceğim," dedim her kelimemden damlayan bir kesinlik içinde, ama Malin ikna olmuş görünmüyordu ve Zyon da cevap vermedi. Onun yerine,

Ellerini omuzlarıma koyarak irkilmeme neden oldu ve daha yakına eğilerek arkamdan kulağıma fısıldadı.

"Ona bak Valeria," diye emretti. Dediğini yaptım ve Malin'in duygusuz yüzüne baktım. "İşte sana hatalarının bedelini ödetecek adam bu; seni öldürmesi için ona yalvarana kadar yavaşça ve işkence ederek."

"Bunu neden yapıyorsunuz?" Deli gibi çılgılık atma ya da onlara vurmaya, tekmelemeye ve belki de ısırmaya başlama dürtüsünü yenerek hıçkırı hıçkırı ağladım. Onlara karşı hiç şansım olmadığını biliyordum ama umurumda değildi. Kendimi kurtarmak için bir şeyler yapmalıydım.

"Seni hayatına mal olabilecek bir hata yapmaktan alıkoyuyorum," diyerek beni kapıya doğru çevirdi. "Şimdi git. Bu macera sona erdi."

Zyon'un ofisinden kumarhaneye fırlamak için daha fazla teşvike ihtiyacım yoktu. Soyunma odasından çantamı aldım ve kaçmak için asansöre koştum.

Ancak otoparktaki soğuk gece havasını içime çektiğimde yavaşlamama izin verdim. Arabama bindim ve gözyaşlarına boğuldum, yine de orada kalıp ağlamaya cesaret edemedim. Kontağı çevirdim ve gaz pedalına o kadar sert bastım ki tekerlekler gıcırdadı.

Evimin güvenliğinde saklanmak için sabırsızlanıyordum ama bilinçaltımda Zyon'dan asla saklanamayacağımı biliyordum. Hayatıma bir lanet koymuştum ve beni asla bu kadar kolay bırakmayacağına dair içimi kemiren derin bir his vardı. Berbat durumdaydım ve bu sadece benim hatamdı.

-13-

Valeria

Chester üç gün boyunca eve gelmedi. Olağandışı bir şey değildi ama endişeliydim çünkü her zaman iyi olduğuna dair mesajlar gönderirdi. Ama bu sefer, hiçbir şey yoktu.

Zara onu sormadı ve onsuz daha iyi olduğuna dair inancımı destekledi. Onu sevdiğini inkâr edemezdim, ancak varlığı onun için faydalı değildi. Küçük kızımın iyiliğini düşünmek zorundaydım.

Keşke Zhumagulovs'daki son işimden kalan param olsaydı. Kaçıp giderdim. Birkaç yüz dolar büyük bir fark yaratmazdı ama bir başlangıç olurdu. Hiçbir işten korkmuyordum ve Zara da uyum sağlayabiliyordu. Hayatta kalabilirdik.

Mutfak masasının arkasında otururken elimi yüzümde gezdirdim ve önümdeki boş zarfa baktım. En son kontrol ettiğimde

İçinde on bin dolar vardı ama bugün hiç yoktu.

Chester muhtemelen ben yokken almıştı ve o zamandan beri ortadan kaybolmuştu. Bu neden evde bizimle olmadığını açıklıyordu. Belki yarın, belki gelecek hafta, belki de birkaç saat içinde boş ceplerle ortaya çıkacaktı. Her şey ne kadar kaybettiğine ya da kazandığına bağlıydı.

Dirseğimi masaya yasladım, avucumla ağzımı kapattım ve gözlerimi kapattım. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Chester zaman zaman çekici ve rahatlatıcıydı ama sadece parası olana kadar. Eve eli boş gelirse, öfkeli, ateş püsküren bir canavara dönüşürdü. Zara uyuyana kadar ağlar ve mutlaka altına işerdi. Ben de arkadaşlarıyla buluşmak için evden çıkmasını umarak parmak uçlarımda onun etrafında dolaşırdım.

Neden daha önce fark etmedim? O bir tacizciydi. Bizi sevmiyordu. Bize destek olmadı. Beni bir aksesuar ve dadı olarak kullandı; yoksa bana ihtiyacı yoktu. Benim de ona ihtiyacım yoktu. Faturaları, ipoteği, Zara'nın okulunu ve okul sonrası derslerini ben ödüyordum. Evliliğimiz boyunca bu işler için bana belki dört kez para vermişti ve her zaman bize çok büyük bir hizmette bulunuyormuş gibi davranmıştı. Hem onun hem de benim davranışlarımdan dolayı midem bulanıyordu. Aptal, saf bir kaltaktım ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

Ama onu nasıl terk edebilirdim? Yeni bir başlangıç için nereden para bulabilirdim?

Ön kapının çalınması beni iç karartıcı düşüncelerimden uyandırdı ve kim olabileceğini düşünerek kaşlarımı çattım. Chester'da anahtarlar vardı, Zara okuldaydı ve Alice de babasıyla birlikte hastanedeydi.

Hızla kapıya doğru yürüdüm, açtım ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Eşiğimde Malin Zhumagulov duruyordu, siyah bir motosiklet kıyafeti giymişti ve yüzünde tipik bir stoacı maske vardı. Kardeşleri ayırt etme konusunda oldukça iyi olmaya başladığımı fark ettim.

"İyi günler Bayan Kellerman," diye selamladı ve beni tepeden tırnağa kontrol etti. Sade bir tayt, büyük boy gri bir kazak ve kahverengi terlikler giymiştim. Bu benim tipik ev kıyafetimdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Zhumagulov?" Göğsümde garip bir çarpıntı hissederek sordum. Bu korkuydu. Çenemi kapalı tutmamı hatırlatmak için beni ziyaret etmesinden korkuyordum.

Takım elbisesinin içinden beyaz bir zarf çıkararak, "Paranızı işte unutmuşsunuz," diye cevap verdi. Zarfı bana uzattığında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve titreyen parmaklarımla açtım.

"Nedir bu?" En az üç bin dolara şaşkınlıkla bakarak mırıldandım.

"Erken Noel." Bana göz kırptı ve gitmek için döndü ama onu durdurmak için kolundan tuttum. Bunun arkasındaki nedeni anlamamıştım ve ona ya da kardeşlerine hiçbir şey borçlu olmak istemiyordum.

"Bu çok fazla," diye fısıldadım ve zarfı ona geri verdim. Zarfa boş boş baktı, belli ki almakla ilgilenmiyordu.

"Bir kez olsun o güzel ağzını kullanıp işe yarar bir şeyler söylemelisin," dedi. "Bir teşekkür iyi olurdu."

Topuklarının üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

İçinde para olan zarfı göğsüme bastırdım, gözlerimden yaşlar boşandı. Tanrı'ya bir mucize için dua ettim ve şeytan kapımda belirdi. Bu bir tesadüf olabilir miydi, yoksa kocamı terk edip her şeye yeniden başlamak için doğru zamanın geldiğinin bir işareti miydi?

Yatak odamdaki yatağa oturdum ve elimdeki hediyeı sıktım. Zihnim tüm seçenekleri gözden geçirdi ve bir kaçış planı oluşturmaya başladı. Tam eşyalarımı toplamaya başlayacaktım ki anahtarın kilide vurduğunu duydum.

Panikle zarfı kitaplarımın arasına sakladım ve kocamı karşılamak için tam zamanında salona girdim. Ama daha bir şey söyleyemeden beni durdurdu.

"Hiç havamda değilim," diye gürleyerek yanımdan geçti ve yatak odamızın kapısını çarparak içeri girdi. Yüzümü buruşturdum ve bazı eşyaları karıştırdığını duyduğumda kalbim sıkıştı.

Dikkatle içeri baktım, çekmecedен önce iç çamaşırlarını, sonra da tişörtlerini çıkarışını ve aradığını bulamayınca içinden küfredişini izledim. Paramın saklı olduğu komodinin üzerindeki kitap yığınınna göz attım ve yutkundum. Eğer bulursa bir kuruş bile göremeyecektim.

"Bana kredi kartını ver!" diye bağırdı birden. Odaya girdim ve cüzdanımı açıp içindekileri yatağın üzerine boşaltırken ona baktım.

"Neden?" diye sordum. Yaklaşıp cüzdanımı halıdan kaldırarak sordum. Midemde bir taş varmış gibi hissettim ve boğazım sıkıldı.

"Paraya ihtiyacım var!" diye bağırdı, dolabı açarak. "Zhumagulovs'taki poker gecesinden aldığın maaş nerede?"

Derin bir nefes aldım, o aynı soruyu iki kez sorarken aynada kendime baktım. Sabrının sonuna gelmişti ve başım belaya girebilirdi ama ona hiçbir şey vermek istemiyordum. Bu yüzden yalan söylemeyi seçtim ve sözlerimin doğruluğunu kontrol etmeyeceğini umdum.

"Malin ay sonuna kadar yine onlar için çalışacağımı söyledi, o yüzden sakladı," diye cevap verdim, eşyalarımı toplayıp çantama geri koyarken. "Bana tek seferde ödeme yapacak."

"Lanet olsun!" Chester elini çekmeceli sandığa vurarak küfretti. "Ara onu! İhtiyacın olduğunu söyle!"

"Numarası bende yok," diye dürüstçe cevap verdim, ellerim titriyordu. Chester kızgındı ve bir tür trans halindeydi ama evde paramız olmadığını biliyordu. Zaten her şeyi almıştı.

"Tanrı aşkına Valeria! Paraya ihtiyacım var!" diye bağırdı ve aynanın yanındaki duvarı yumrukladı. Küçük bir lamba kozmetik masasının üzerine düştü ve milyonlarca küçük parçaya ayrıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, korkudan titriyordum çünkü öfkesini bana yöneltmesi an meselesiydi. Parmak eklemleri kanıyordu ve yüz dolarlık banknotların açık avucunun içinde dans etmesini bekler gibi odayı taradığında yüzü öfkeli bir şekilde buruştu.

"Bu ne?" diye homurdandı. Kalbimin atışı bir an durdu ve ona ve elindeki içinde paramın olduğu zarfa bakarken destek almak için dolabın kapısına tutunmak zorunda kaldım. "Bu *da* ne böyle Valeria?"

Dünya dönüyordu ve bacaklarım o kadar titriyordu ki düzgün duramıyordum. Chester yavaşça bana doğru ilerledi, sanki tarihin en büyük suçunu işlemişim gibi bana bakıyordu.

"O benim birikimim," diye nefes aldım. Alt dudağım titredi ve boğazımda bir yumru oluştu.

"Senin birikimlerin, ha?" diye tekrarladı ve sesinin tonundan çok kızgın olduğu anlaşılıyordu. "Ne zamandan beri sadece senin?"

"Zara'nın eğitimi için," diye fısıldadım ve ondan uzaklaştım ama arkamda sadece gömme dolabın kapalı kapısı vardı.

"Tabii ki," diye tükürdü, beni köşeye sıkıştırarak. "Ben hiçbir şey alamazken sen ona her şeyi veriyorsun!"

"Onun geleceği için," diye haykırdım, gözyaşlarım yüzümden akarken, ama boş gözlerinden kızının umurunda olmadığını gördüm. Sadece kumar makinesine sokacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Chester kanlı elini duvara yaslayarak alaycı bir şekilde "Ah," diye sızlandı. "Anlamıyorsun, değil mi?" Kabaca başımın arkasını tuttu ve keskin acı yüzünden inledim. "Böyle davranmaya devam edersen onun bir geleceği olmayacak."

Beni sertçe duvara doğru itti ve başımı yan tarafına çarptım. Gözlerimin önünde yıldızlar dans etti, acı beni bir anlığına felç etti. Yavaşça dizlerimi büktüm ve kırımın yere çarptığını hissettiğimde gözyaşlarına boğuldum.

Başım ağrıyordu ama kalbimin yanında hiçbir şeydi. Tünelin ucunda bir an için bir ışık vardı ama Chester onu sildi, Malin'in bana verdiği o küçücük umut kırıntısını hiç var olmamış gibi yok etti.

Ne kadar süre halının üzerinde yatıp çaresizliği haykırdığımı bilmiyordum ama tam zamanında komodinin üzerindeki saate bakıp Zara'yı okuldan almam gerektiğini fark ettim. Ama aynada kendime baktığımda bunun mümkün olmadığını anladım. Alnımın yan tarafında büyük mor bir çürük vardı, gözlerim ağlamaktan kızarmıştı ve tüm vücudum şiddetle titriyordu. Kız arkadaşımın beni böyle görmesine izin veremezdim.

Kalbimi sıkıca tutan suçluluk duygusuyla kayıinvalidemi aradım ve bugün için Zara'ya bakmasını istedim. Bana asla hayır demezdi ve bu sefer de farklı değildi. Yarın onu okula da götüreceğini söyledi, böylece kendimi toparlamak için tüm günüm vardı.

Aynanın önündeki sandalyede dakikalarca oturdum. Kafam tamamen boştu; hiçbir düşünce dönmüyordu ama hiçbir fikir de ortaya çıkmıyordu. Tek umudum Alice'in beni yine bir ek iş için aramasıydı.

Kendimi mutfağa sürükleyerek bir bardak su doldurdum ve ağzımı tazelerken gözlerim gazeteye takıldı. Hızlı para kazanmak için dev bir reklam bana bakıyordu ve ben de baktım

daha yakın. Kredilerle ilgili karanlık bir işti, yine de tereddüt etmedim ve internetten bilgi buldum.

Elbette bu bir aldatmacaydı ama gerçek olan paraydı. Yüksek faiz ve ücret talep ediyorlardı ancak işveren hakkında herhangi bir bilgi istemiyorlardı ve kredi ek maliyet olmadan daha kısa sürede geri ödenebiliyordu.

Beynimi başka bir çözüm bulmaya zorlayarak, seçeneklerimi düşünmek için bir saat daha harcadım. Yine de en hızlısı buydu. Parayı bulup bavulları hazırlayabilir ve yarın okuldan sonra Zara'yı alıp götürebilirdim. Chester'ı bir daha görmesine gerek kalmayacaktı.

Beynimi bulandıran yoğun bir sisle uyandım ve üzerinde *Quick-Cash* yazan neon ışıklı sarı-yeşil binanın önündeki banka oturdum. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Tuhaf tipler sokaklarda boy göstermeye başlamıştı. Gözlerimden düşen yaşları sildim ve derin bir nefes aldım, ruhumu şeytana teslim etmenin sorunlarıma çözüm olup olmadığından hâlâ emin değildim. Ancak sağa döndüğümde başımda zonklayan ağrı bana evde beni neyin beklediğini hatırlatınca kararımı verdim.

Ön kapıya doğru giderken karanlık etrafımı sardı. Dışarıda birkaç kişi durmuş, kirli cama yapıştırılmış koşulları okuyordu.

"Senin gibi zengin bir kızın burada ne işi var?" diye sordu şişman, kel, gözlüklü ve mavi ceketli bir adam, gözlerinde şehvet dolu bir parıltıyla vücudumu süzerek. Sokak lambasının ışığı yüzünü sinsi gösteriyordu ve bana doğru yaklaştığında hızla geri çekilerek ona ters ters baktım.

"Zengin sevgilisi muhtemelen ona yeni bir kürk manto için para vermemiştir." Başka bir adam daha geldi. Bu daha gençti, belki kırk yaşındaydı, ön dişleri eksikti ve yırtık bir kazak hastalık derecesinde yetersiz beslenmiş vücudunu örtüyordu.

Korku tüm düşüncelerimi ele geçirdi. Aniden arkamı döndüm ve hızla arabama doğru yürümeye başladım. Ancak arkamdan kıkırdayarak ve cinsel içerikli sözler söyleyerek yürüyorlardı.

Yanlış bir dönüş yaptığımı fark ettiğimde tek düşünebildiğim sağ salım eve varmaktı. Quick Cash'in önünde boş yer yoktu, bu yüzden binanın arkasına park etmiştim ama şimdi kaybolmuştum. Arabamı hiçbir yerde göremiyordum ve o adamlar gittikçe yaklaşıyordu.

Adımlarımı hızlandırarak çöp konteynırlarının yanından başka bir sokağa doğru koşarken biri dirseğimi tuttu ve arkamdan beni kucakladı. Bezli bir el ağzımı kapattı ve başka bir kol beni sıkıca tuttu.

Korkudan kalbim neredeyse duracaktı, tekme ve yumruk atmaya çalıştım ama hiçbir şey yapamadım. Beni tutan kişi benden çok daha güçlüydü.

Derin bir nefes aldım, anında dengemi kaybettiğimi hissettim. Garip koku burnumu yaktı ve bedenim zayıflarken görüşüm bulanıklaştı. Gördüğüm son şey, bir kafatası maskesiyle kapatılmış yüz ve saldırganın kafasına geçirilmiş bir kapüşondur.

-14-

Valeria

Kulaklarımdaki uğultu son derece rahatsız ediciydi ve zonklayan baş ağrısı gözlerimi açmak istemeyeceğim kadar kötüleşti.

Kapının gıcırtılı açılış sesi kuru dudaklarımdan bir inilti çıkmasına neden oldu. Avucumu kafatasımın yan tarafındaki ağrıyan yere bastırmak istedim ama kolumu kaldıramadım. İki kolumu da defalarca kaldırmaya çalıştım ama bir şey onları tuttu.

Derin bir nefes vererek göz kapaklarımı açmaya zorladım ama görüşüm bulanıktı ve başım dönüyordu. Siyah kargo pantolonu ve büyük boy kapüşonlu bir tişört giymiş, yüzünü kafatası maskesiyle kapatmış bir silüet fark ettim.

Yine de kötü bir rüya gibi geliyordu. Gözlerimi kapattım ve önümdeki görüntüyü temizlemek için başımı salladım. Ama onları tekrar açtığımda

Kişi yine aynı yerde, başını hafifçe yana eğmiş, beni izliyordu.

Yavaşça, çünkü başımdaki ağrı her dönüşte neredeyse dayanılmaz hale geliyordu, ellerime baktım ve bileklerimin kolçağa bağı demir bir kelepçeyle sandalyeye bağlandığını fark ettim. Sıkı değillerdi ama tutuştan kaçamıyordum.

Aynı şey ayak bileklerim için de geçerliydi. Demir sandalye bir insanı rehin tutmak için tasarlanmıştı. Büyük vidalar kelepçeleri yerinde tutuyor, her türlü hareketi engelliyordu. Sadece öne ya da arkaya eğilebiliyordum, daha fazlasını yapamıyordum.

"Gereğinden fazla güç kullandım," dedi erkek, maskenin boğıduğu derin bir sesle. Şok içinde ona baktım, gözlerim yaşardı. "Özür dilerim."

Sözleri, sağ tarafımda bir yerden gelen garip vızıltı sesiyle birlikte kulaklarımda çınladı. O yöne döndüğümde, odadaki tek ışığı sağlayan, bir ampulle biten uzun bir kablo gördüm.

"Neredeyim ben?" Sesim kısık bir şekilde fısıldadım. "Ne oldu?"

"Seni ben kaçırdım Valeria," diye cevap verdi adam ve gözlerim korkuyla açıldı. O ana kadar neler olup bittiğini anlamamıştım ama sonra anladım. Beni oldukça sert vurdu ve panik hızla damarlarıma yayıldı. Kollarımı çekiştirerek ve ayaklarımla tekmelemeye çalışarak kendimi kurtarmak için elimden geleni yaptım ama bu umutsuz bir savaşı.

"Bırakın beni!" Baş ağrımı unutarak bağırdım. Ama adam yere yapışmış, elinde bir su şişesiyle beni izliyordu. Ben yardım çağlıkları atarken, ona tehditler ve küfürler savururken ya da gitmeme izin vermesi için yalvarırken bir milim bile kıpırdamadı. Tüm enerjimi kazanamayacağım bir kavgaya harcamama izin verdi.

"Hiç param yok," diye hıçkırdım, korku ve çaresizlik her düşüncemin önüne geçti. "Sana ödeme yapamam. Lütfen, lütfen..." Bir sonraki gözyaşı dalgası geldi ve yüksek sesli çığlıklarım boşlukta yankılandı.

Ben biraz sakinleştikten sonra bana yaklaşıp, "Paraya ihtiyacım yok," dedi. "Ve seni incitmek gibi bir niyetim de yok." Siyah deri eldiveninin içinde sakladığı eli çenemi kavradı ve parmakları nazikçe çenemi okşadı.

"O zaman ne *istiyorsun*?" Başımı onun elinden çekip kendime gereksiz yere zarar vererek ağızımdan kaçırdım. Gümbürtüler neredeyse bayılmama neden olacak kadar şiddetlendi.

"Seni," dedi, derin sesi tüylerimi diken diken ediyordu. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım ve ağızım açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Bu ne anlama geliyordu?

"İç." Açık şişeyi dudaklarıma götürdü ve biraz eğdi. Yavaşça yudumladım, güzel kızımın resmi gözlerimin önünde dans ederken, bunun dünyadaki son günüm olup olmadığını merak ettim. Garip bir şekilde şiirsel olurdu. Bir psikopattan kaçmaya çalışırken başka bir psikopatın eline düşecektim. Medya haftanın hikâyesini yazacaktı.

Beni kaçıran kişi şişeyi fırlatıp önümde yere oturduğunda, "Lütfen, bırak gideyim," diye tekrar yalvardım.

Çok uzundu, ama bunun dışında olağandışı bir şey fark etmedim çünkü büyük boy kıyafetleri her şeyi örtüyordu. Sadece yaklaşıp bileklerimi kontrol ettiğinde uzun kirpiklerinin çerçevelediği yeşim yeşili gözlerini gördüm.

"Buradan sağ salim çıkacaksın Valeria," dedi bacak bacak üstüne atarak. "Söz veriyorum."

"Tamam," diye mırıldandım titrek bir nefes alarak. Alt dudağım titriyordu ve yüzüm gözyaşlarımdan sırılsıklam olmuştu ama kafatasımı delen acı azalmıştı. Bedenim savaş ya da kaç modundaydı ama savaşmak nafile, kaçmak ise imkânsızdı. Buradan çıkmama yardımcı olacak başka şeylere odaklanmalıyım.

Odaya baktım ve boş bir depo olduğunu fark ettim. Köşede sadece bir masa ve çekiç ya da pense gibi aletlerin bulunduğu bir raf vardı. Beton zemin kirli ve tozlu, tavan o kadar yüksekti ki göremiyordum ve karşı duvarda sadece küçük bir pencere vardı. Burası ürkütücüydü ama insan kaçıran ve gizlenmek isteyen biri için de mükemmeldi.

"Başına ne oldu Valeria?" diye sordu beni kaçıran kişi, sanki dostça bir toplantıdaymışız gibi rahatça. Her hareketimi dikkatle izliyordu ama sesinde saldırgan bir şey yoktu.

"Ne demek istiyorsun?" Cevap vermekten kaçınarak aptalı oynadım çünkü kimseye gerçeği söylemeyecektim. Birincisi, Chester çözmem gereken bir sorundu ve ikincisi, bu adamı tanı mıyordum ve beni bir sandalyeye bağlamıştı. Onunla sadece başka seçeneğim olmadığı için konuştum ve benden ve sızlanmalarımdan bıktığında beni bırakacağını umdum.

"Alnının yan tarafındaki morluk kötü ve acı verici görünüyor. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin."

"Ben iyiyim," diye iç geçirdim, endişeyle parmaklarımla oynuyordum. Onun ilgisi göğsümün derinliklerinde gömülü bir şeyi uyandırdı ama onu hemen uykuya geri ittim. Şimdi sapıkça fantezileri gerçekleştirmenin zamanı değildi.

"Kocan mıydı?" Oturduğum yerden diz çöktüğüm pozisyona hızla geçerek beni gerçeğe döndürdü ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Ne?" Ağzım kuruyarak nefes aldım.

"Kocan sana vurdu mu Valeria?" Gözleriyle yüzümde gezinerek bir cevap aradı ve yutkundum. "Ya da seni itti mi? Şiddete başvurur mu?"

"Hayır." Başımı salladım, söyledikleri tamamen saçmalıkmiş gibi davrandım. "Ben sadece sakarım."

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı. Boğuk sesinde tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şey duydum ama ne olduğunu çıkaramadım.

Saçımı kulağımın arkasına götürdü, sanki ona tam olarak ne olduğunu söyleyebilirmiş gibi çürüğü inceledi. Erkeksi bir koku ve bir miktar benzinle karışan yumuşak, baharatlı kolonyası burnumu sızlattı. Ezberlemek için elimden geleni yaptım. Düşük bir ihtimaldi ama eğer onunla tekrar karşılaşırsam, kokusu maskenin ardında kimin saklı olduğunu ortaya çıkarabilirdi.

"Gerçek bu," dedim kendimden emin bir şekilde, parmağımın ucuyla kapüşonuna dokunarak. Malzemesi yumuşak ve kaliteliydi. Eli yanağıma yaklaştığında tekrar içime çektim ve burnuma hafif bir deri kokusu yerleşti. Pantolonuna ve botlarına baktım, tasarım olduklarını fark ettim. Beni kaçıranın paraya ihtiyacı yoktu çünkü muhtemelen yeterince parası vardı. Peki benden ne istiyordu?

Eğer daha iyi bilmeseydim, Chester'ın maskenin ardına gizlendiğini ve aramızdaki ilişkiyi renklendirmeye çalıştığını düşünürdüm. Çok uzun zaman önce, beni işten kaçırdığı bir zaman vardı ve bir hafta sonunu rol yaparak geçirmiştik. Ama bu onun kumar bağımlılığından ve bizi mahveden tüm sorunlardan önceydi.

Elbette beni esir tutan adam kocam değildi, bu korkutucuydu ama öte yandan inkar edilemeyecek kadar heyecan vericiydi. Maskeli bir psikopatın elinde ölebilirdim ama bu ihtimal olması gerektiği kadar korkutucu değildi. Muhtemelen beynim hasar görmüştü. Kendimi koruma konusundaki eksikliğimin tek açıklaması buydu.

"Peki," diye mırıldandı kaçıran adam sonunda, geri çekilerek. Topuklarının üzerine oturdu, ellerini kalçalarının üzerine koydu ve bana sanki

Bir tanrıça ya da kraliçe ve bir tapınma ritüeli için hazırlanıyordu.

Ne gördüğümünden emin olamadan, sessiz bir hayranlıkla gözlerinin içine baktım. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı, düğün günümüzde ya da kızımızı doğurduğumda kocam bile. Gözlerinde gördüğüm şey sınırda bir hayranlıktı. Yoksa saplantı mı?

Bunun farkına varmak beni bir kamyon gibi çarptı ve ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi ona baktım, kafa karışıklığı ve şok girdabında kayboldum.

Bir sapığım mı vardı?

"Neden Quick Cash'e gittin?" diye sordu, düşüncelerimin akışını keserek. Şaşkınlıkla ona baktım; vücudumdaki her sinir gerildi. Takipçiler ve kurbanları hakkında hikâyeler okumuştum. Hiçbiri mutlu sonla bitmiyordu. Neden beni seçmişti ki? Onca kadın arasından?

"Dua etmek için," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek. Zihnim bir psikopatın elinde yavaş yavaş ölmemle ilgili felaket senaryolarıyla o kadar meşguldü ki kaba davranışımı umursamıyordu.

"Sonunda ruhunu geri kazanıyorsun." Bana göz kırptı ve ben de durumdan ve bu konuşmadan duyduğum rahatsızlıkla başımı sallayarak homurdandım. Söyledikleri beni çok iyi tanıdığını kanıtlıyordu.

"Hadi kutlayalım," diye kestirip attım, diyalogu başka bir yere yönlendirmeye çalışıyordum ama o konunun peşini bırakmak istemiyordu.

"Sonra, mon cœur." Bacak bacak üstüne atarak önceki pozisyonunda oturdu, arkasına yaslandı ve dirsekleriyle vücudunun üst kısmını destekledi. "Zhumagulov'lar için çalışmıyor musun? Çok iyi maaş verdiklerini duydum."

Kardeşlerden bahsedilmesi içimde çeşitli hislerin uyanmasına neden oldu. Bir an için, Zyon'un Zhumagulov'ların altında saklı olduğuna dair bir fikir

Siyah kıyafetiyle bana aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi bakarken aklıma geldi, ama hemen vazgeçtim. Zamanını ya da enerjisini benim için harcamazdı. Geçen gün yaptığım numaradan sonra kesinlikle olmazdı. Ama kim harcardı ki?

"Tek seferlik bir anlaşılmaydı," diye cevap verdim, kelepçelerden kurtulmak için bir girişimim daha başarısız olunca homurdandım.

"Elimi serbest bırakabilir misin lütfen?" Kıvrınarak homurdandım. "Boynum kaşınıyor."

"Sana yardım edeyim," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve ben keskin bir nefes aldım.

İlk başta ne söylediğimin farkında değildim. Ama beni kaçıran adamın gözleri, içlerinde ateş tutuşmuş gibi parlayınca midem bulandı. Ona cephane vermek akıllıca değildi ama yine de düşünmüyordum. Kendi takipçimle ilk kez karşılaşıyordum. Hatalar anlaşılabilirdi.

"Gerek yok," diye kekeledim, avuçlarımı yumruk haline getirerek.

Kendime kefil olamıyordum. Kafam tamamen allak bullak olmuştu. Hayal gücüm en yüksek performans seviyesindeydi, hayallerimin erkeğini tepeden tırnağa örtünmüş ve beni esir almış olarak hayal ediyordum. Eğer bana dokunursa...

Beni kaçıran adam arkamda durdu, iri gövdesi yere sinir bozucu bir gölge düşürüyordu. Onu doğrudan görememek beni zaten huzursuz ettiğinden daha da huzursuz etti ve parmaklarını tenimde hissettiğimde sanki elektrik çarpmış gibi irkildim. Korku heyecanla harmanlanmış, hislerimi yükseltmişti. Vücudum ne olacağını bilmeden gerildi.

"Korkuyor musun Valeria?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla. Ağzı kulağımın yanıdaydı ve tüylerim diken diken oldu. Eli yavaşça ensemden kazağımın eteklerine doğru ilerledi,

Tenimi nazikçe okşuyordu. Burnunu yüzümde gezdirdiğinde maskenin kumaşı yanağıma sertçe değiyordu ama dokunuşu şiddetli ya da saldırgan değildi, tam tersi.

İnce ve hassas, hatta sakinleştiriciydi. Dokunabildiği her santimimden zevk alıyor gibiydi ve tenim uzun zamandır unuttuğum bir zevkle karıncalandı. İliklerime kadar korkmuş olmalıydım, oradan çıkmak için çığlık atıp tekmelemeliydim, ama sadece kısıtlamalarla değil, aynı zamanda kilidini açtığı zevkle de zincirlenmişim.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak içgüdüsel olarak başımı eğdim ve boynuma daha iyi erişmesini sağladım. Bu fırsatı hemen değerlendirdi, bir elini boğazıma kolye gibi doladı ve diğerini göğsüme doğru indirdi.

"Kahretsin Valeria," diye kulağıma nefes verdi ve göğsümü avuçladı. "Çok mükemmelsin."

Dudaklarımdan sessiz bir inilti çıktı ve bir diğerinin kaçmasını engellemek için onları bir çizgi halinde bastırdım. Ellerimle kolçakları kavradım ve ayaklarımı yere gömdüm. Tüm bu stresten sonra beynim çalışmayı bırakmıştı ve bunun nihayetinde yanlış olduğunu bilsem bile, her saniyesinden zevk alıyordum.

Kaçırılmış, bir sandalyeye bağlanmış ve elini kazağımın altına sokmuş, beni en sevdiği enstrüman gibi çalan bir psikopatla hareket edemez halde, kendimi bu saçma illüzyonun içinde kaybettim.

Zihnim bana oyun oynuyordu. Bu saçma durum sağduyumun kaybolmasına neden oldu. Gerçekliği vahşi bir rüya ya da karanlık bir fanteziyle karıştırıyor ve bunu sorunlarımdan büyük bir kaçış olarak görüyordum. En azından bir süreliğine Chester'dan ve neden olduğu tüm sorunlardan uzaklaşabilirdim.

"Bugünlük bu kadar yeter."

Derin ses kulaklarıma ulaştığında hayallerimden uyanarak gözlerimi açtım.

"Tanrım," diye nefes aldım, kan başıma hücum etti ve yanaklarımı kızarttı. "Neredeyse..."

Görüş alanıma girip önümde çömeldiğinde kelimeler dilimin ucunda kayboldu.

"Eğer bitirmemi istiyorsan-" diye başladı, mahvolmuş orgazmım ve yok olmuş fantezim yüzünden yaşadığım hayal kırıklığını derinleştirerek.

"*Delirdin* mi sen?" El ve ayak bileklerimdeki kelepçelerle mücadele ederek sözünü kestim. "Beni bir sandalyeye zincirledin!"

Saygınlığım ayaklar altına alınmıştı. Kendi bedenimden öğreniyordum. Utanç hızla her hücreme yayıldı ve kendimi kirli ve onursuz hissettim.

Bana ne olmuştu böyle? Aklımı mı kaçırmıştım? Tanrı aşkına, hâlâ evliydim!

"Ve sen bunu seviyorsun," dedi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkerek.

"Sen hastasın!" Patlamama devam ettim ama o hiç etkilenmiş görünmüyordu. Sanki bu şekilde tepki vermemi bekliyormuş gibiydi.

"Muhtemelen." Başını sallayarak onayladı ve ayağa kalktı. "Ama en azından hoşlandığım şeylerden utanmıyorum."

"Hoşlandığın şey bu mu?" Başımda tüm şiddetiyle geri dönen ağrıyı görmezden gelerek ona inanamayarak baktım.

"Evet ve çok daha fazlası, mon cœur." Elini yanağıma koydu ama ben elini çektim. Ancak çenemi sertçe kavradı ve beni ölümcül, ciddi gözlerine bakmaya zorladı.

"Seni takip edeceğim, kovalayacağım, öğle yemeğinden önce bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacağım seninle." Nefesim boğazımda düğümlendi; sözleri beni hayal edebileceğimden ya da itiraf edebileceğimden çok daha fazla heyecanlandırdı. "Ve sonra seninle ziyafet çekeceğim. Aperatif, ana yemek ve tatlı olarak hizmet edeceksin. Seni mahvedeceğim, vücudunun sunduğu her şeyi alacağım ve sonra daha fazlası için geri gelmeni bekleyeceğim."

"Asla!" Duvarlardan yankılanan güçlü sesime şaşırarak gürledim ama o sadece kıkırdadı.

"Daha fazlası için yalvaracaksın Valeria. Sana söz veriyorum."

Sarsılmaz özgüveni sinirlerimi bozmaya başlamıştı ve eğer bu işten sağ çıkarsam kazanmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Kendini beğenmiş piç beni kaçırdı, pantolonuma girmeye çalıştı ve beni tehdit etti. En kısa zamanda polisi aramalıyım.

"Göreceğiz, kaplan." Omuz silktim ve ona alaycı bir bakış attım. "Ama unutma ki bu ceylan nasıl koşacağını biliyor."

Göz hizama kadar eğildiğinde, birbirimizin bakışlarını tutarken burunlarımız neredeyse birbirine değdiğinde, kaçırın adamın gözlerinde sevinç ve heyecan kıvılcımları dans etti.

"Meydan okuma kabul edildi," diye homurdandı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Bu benim sonumun başlangıcıydı. Bunu iliklerime kadar hissettim. "Şimdi seni eve götürelim, olur mu?"

-15-

Valeria

Başım sanki bir mengeneye sıkışmış gibiydi. İnleyerek ellerimi kafatasımın kenarlarına bastırdım ve ağrıyı hafifletmek için şakaklarıma masaj yaptım. Kapalı gözlerimin önünde tuhaf, bulanık görüntüler dans ediyordu ve yavaşça açıp pencereden apartmanımın önündeki karanlık sokağa baktım.

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, boş bir kaldırım ve evimin kapalı kapısından başka bir şey göremedim. Hiç ayrılmamışım gibi ön kapının önüne park ettiğim arabamın direksiyonuna oturdum. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, Ekim gecesinde paltosuz vücudum donuyordu.

Karmakarışık zihnimi buraya nasıl geldiğime odaklamışken, telefonum yolcu koltuğunda çaldı. Başımı ona doğru çevirdim, ani hareketime anında pişman oldum. Morluktaki çarpıcı acı şiddetlendi ve hafif bir baş dönmesi hissettim. Uzun boylu bir adamın birkaç anısı

Siyahlar giymiş, kafatası maskeli bir adam belirdi ama hiçbir düzen yoktu. Sanki yavaş yavaş kaybolan bir rüya gibiydi.

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi ovuşturarak telefonu aldım, delici, parlak ışık kafatasımı kestiğinde sızlandım. Neredeyse irislerimi yakıyordu. Her yerde renkli noktalar dans ediyordu ve tekrar net görebilmem birkaç dakikamı aldı.

Sıkıntıyla iç çekerek bilinmeyen bir numaradan gelen mesaja baktım. Kaşlarım çatıldı ve uzun boylu gizemli bir adamla ilgili anılar zihnimde dönüp dururken mideme bir kaya parçası yerleşti. Yeşil simgeye tıkladım, gözlerim harflere takılınca nefes nefese kaldım.

Bilinmeyen Numara: Kafanı gerçekten kontrol ettirmelisin, mon cœur. Çok uzun süre dışarıda kaldın. Kafanda bir sarsıntı.

Saf öfke duygularımı körükledi. Patlamak üzereymişim gibi hissettim. Her şey tüm gücüyle geri geldi: kaçırılma, depo, sandalye ve zincirler! Orospu çocuğu beni zincirledi!

Gönder düğmesine bastım ve kapıyı sertçe çarparak arabadan çıktım. Koşar adımlarla binaya girdim, gelen mesajı görmezden geldim ve merdivenlerden daireme çıktım. Başımdaki zonklama daha da kötüleşti ve kabul etmek istemesem de takipçim muhtemelen haklıydı. Yaram görüldüğünden daha kötü olabilirdi.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek boş yatağa uzandım ve bir an kocamın nerede olduğunu düşündüm. Umursadığımdan değil; sadece o gelmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmek istiyordum.

Başka bir mesaj beni Chester'ın nerede olduğu konusunda düşünmekten alıkoydu ve telefona baktım. Bir psikopatla tartışacak havada değildim ama yine de merakım beni ele geçirmişti. Muhtemelen uyuşturucular hâlâ sistemimi zehirliyordu; yoksa ona olan ilgimin hiçbir açıklaması yoktu.

Bilinmeyen Numara: *Seni becermeyi tercih ederdim, mon cœur, ama arzularım beklemeli. Yine de suçlaman beni üzüyor. Sana asla uyuşturucu vermezdim. Benim kullandığım şey Çin dövüş sanatına Dim Mak denir ve küçük bir sarsıntı uzun süreli bilinç kaybına neden olabilir. Lütfen, bu konuda ciddi olun.*

Ekrana şaşkınlıkla bakarken göğsümden garip bir sıcaklık yayıldığını hissettim. Biri benimle ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu ve sapığımın ilgisi kalbimin çarpmasına neden oldu. Ben kabul etmek istemesem de o benim zayıf noktamı bulmuştu.

İlgiydi. Buna açtım. Chester yıllardır bana dürüst bir şey göstermemişti. Jestleri ne kadar para kazanıp kaybettiğine bağlıydı ve sadece istediğini yapıyordu. İhtiyaçlarımı ve isteklerimi tamamen görmezden geliyordu. Yaz tatilini Küba'da geçirmek istediğimde yüzüme güldü ve beni Zara ile birlikte Vegas'a götürdü. Olağanüstü bir geziydi ama Chester hiç yanımızda değildi. İki hafta sonra New York'a onsuz döndük. Dört gün sonra dudağı patlamış ve gözü morarmış bir şekilde ortaya çıktı ve hiçbir şey açıklamadı.

Tahammül ettiğim sorunların sayısı beni hasta ediyordu. Katıldığımız bir gezi, parti ya da aile toplantısını her hatırladığımda, tek düşünebildiğim geleceği olmayan bir ilişkiye harcadığım zamandı. Ve şimdi, sapık beni kaçırdığı gerçeğini maskeleyerek, sağlığımla ilgili endişeleriyle benden faydalanmaya çalışıyordu.

Başka bir mesaj açtım, kelimeleri gözden geçirdim ve gözlerimi devirdim. Çok iyiydi. Hakkını vermem gerekiyordu.

Bilinmeyen Numara: *En azından bol bol su iç ve dinlen. Bayılmak ve kendini daha fazla incitmek istemezsin.*

Mesajları tekrar taradığımda midemdeki titremeyi görmezden gelmeye çalışarak telefona baktım. Derimin altına girmek istiyordu. Ona meydan okudum ve bu onun taktiği idi, nazik bir yaklaşımla benimle tatlı tatlı konuşmak. Çok zekice.

Verdiği yanıt keskin ve yerindeydi, huzurlu bir gece geçirme umutlarımı yerle bir etti.

Bilinmeyen Numara: *Sabırımı test etme, mon cœur. Yoksa evinize dalar ve sizi kaçırm. Eminim kimse sana benden daha iyi bakamaz.*

Boş bir tehdit değildi. 911'i aramıştım ve gitmeye hazırdım. Tek yapmam gereken aramayı başlatmaktı ama açıklanamaz bir güç beni durdurdu. Parmağım yeşil tuşun üzerindeyken tereddüt ettim ve cevap geldiğinde irkildim.

Bilinmeyen Numara: *Misafirim ol. Onlar gelene kadar sen çoktan gitmiş olacaksın.*

Nefesim boğazımda düğümlendi ve perdenin arkasından sokağa bakarak yataktan çıktım. Şüphelerim dışarıya hızlı bir bakışla doğrulanmıştı. Oradaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş sokak lambasına yaslanmıştı. Uzaktan bile, kavurucu bakışlarının tenimi yaktığını hissedebiliyordum.

Bilinmeyen Numara: *Git bir doktora görün Valeria. Seni daha sonra kontrol edeceğim.*

Başımı ekrandan kaldırıp önümde uzanan karanlık boşluğa baktım. Gitmişti, bir hayalet gibi, sanki hiç burada olmamış gibi.

Yatağıma döndüğümde zihnim düşüncelerle doluydu ama odaklanamayacak kadar yorgundum. Yatak odamın köşesinde duran karanlık silueti hayal ederek uykuya daldım, beni korkutuyor muydu, yoksa koruyor muydu?

Ertesi gün kapı zili çaldığında sarsılarak uyandım. Gözlerimdeki uykuyu silerek kalktım ve bir önceki gün giydiğim kıyafetleri giydiğimi fark ettim. Yaşadığım her şey bana zarar vermişti ve on iki saatten fazla uyumuştum. Komodinin üzerindeki saat öğleden sonra 2:07'yi gösteriyordu ve Zara'nın teslim alma saatinde uyumadığım için zihinsel olarak Tanrı'ya şükrettim.

Kapı zilinin bir kez daha çalması beni düşüncelerimden uyandırdı ve bir iniltiyle kendimi kapıya doğru sürükledim. Bir hamleyle kapıyı açtım ve Zyon'un siyah takım elbiseli, siyah paltolu ve sağ elinde bir balta tutan iri cüssesini gördüğümde gözlerim şokla açıldı.

"Ne oluyor be!" Ona ağzım açık bakarak bağırdım.

"Sen söyle Valeria!" diye bağırdı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "On beş dakikadır kapını yumrukluyorum!"

"Neden bir baltan var?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, ona hızlıca bir göz attım ve diğer gizli silahları bulmaya çalıştım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hayatımdaki erkeklerin durumu tamamen saçmaydı.

"Yıkmak üzereydim," diye cevap verdi ve beni dairenin içine doğru itti. Kapıyı arkasından çarparak kapattım.

evimi işgal etme cüretini gözlerimi devirerek karşıladım. Her şeye gücü yeten Zyon Zhumagulov'u istediğini yapmaktan hiçbir şey alıkoyamazdı.

"Kapıcının anahtarı var," dedim onu oturma odasına kadar takip ederek. "Peki benim evde olduğumu nereden biliyorsun? Genelde, kimse kapıyı açmadığında bir daire boştur."

Zyon'un kaşları çatıldı ve bir şey arar gibi çerçevemi taradı.

"Araba dediğin o seyyar tabut dışarıda park halinde," diye cevap verdi, koyu renk gözleri saç çizgimde durdu ve ben kıpırdandım. Acı, onu unuttuğum noktaya kadar azalmıştı. "Alnında ne var Valeria?"

"Ne demek istiyorsun?" Masumca göz kırparak ve gerginliğimi gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Bu konuşma bana sapığımınla karşılaşmamı hatırlattı ama Zyon'un onun kadar çabuk kandırılabileninden emin değildim.

Beni şaşırtarak aramızdaki mesafeyi aniden kapattı. Eliyle saçlarımı nazikçe çekerek kocamla tartışmamızın kalan kısmını ortaya çıkardı.

"Bunu sana kim yaptı Valeria?" diye sordu usulca, bana kırık bir oyuncak bebekmişim gibi bakarak. Normalde bu bakış beni çileden çıkarırdı ama ondan gelince kalbim eridi. Yüzündeki endişe o kadar gerçek görünüyordu ki. Dokunuşundaki şefkat dizlerimin titremesine neden oldu. Neredeyse gerçeği onun yakışıklı yüzüne doğru ağızımdan kaçırıacaktım.

"Kafamı banyodaki rafa çarptım," diye cevap verdim, kalbimin gümbürtüsünü duymamasını umarak. "Islak zeminde kaydım."

"Doktora göründün mü?" diye devam etti o derin, seksi s e s i y l e , dün geceki anıları tekrar canlandırarak. Ancak onunla sapığım arasında çok fazla fark vardı:

Farklı kolonya, aksan, daha törpülenmiş bir ses ve farklı göz rengi. Ve en önemlisi, Zyon gibi bir adam sırf kadının dikkatini çekmek için suç işlemek için çaba sarf etmezdi.

"Ben iyiyim Bay Zhumagulov." Ondan uzaklaştım ve kolu vücudunun yanına düştü. "Neden buradasınız? Kardeşin bana ödeme yaptı bile."

"Evet, o konuda." Eliyle çenesini kavradı ve bana bakarken çene çizgisini çizdi. "Sende mi? Sanırım Malin sana çok fazla verdi."

Kalbim boğazıma fırladı ve mideme kramplar girdi. Tırnaklarımı pazularıma geçirdim ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. Beni tamamen şaşırtmıştı.

"Bir sorun mu var Valeria?" Zyon sarı kanepeye uzanarak sordu. Kolunu koltuğun arkasına dayadı, bacaklarını evdeymiş gibi açtı ve film gecesinden önce ona patlamış mısır ikram etmemi bekledi.

"Hayır," diye kekeledim, gergin bir şekilde ağırlığımı bir bacağımdan diğerine aktarıyordum. "Ne kadarını geri istiyorsun?"

"Hepsini," diye anında cevap verdi, gözleri benimkilere dikilmişti. Endişe tüm varlığımı ele geçirdi. Tek kuruşum bile yoktu. Ona üç bin dolar iade etmek imkânsız bir görevdi. "Bir sorun mu var?"

"BEN-BEN-BEN..." Onunla göz teması kurmaktan kaçınırken bir bahane bulmaya çalışarak mırıldandım. Ama Zyon'a borcum olursa başıma gelebileceklerden korktuğum için beynim durmuştu.

"Bunu hak ettim," dedim sonunda. Sesim titriyordu ama çenemi kaldırdım ve yerimde durdum. "Hiçbir şeyi geri vermeyeceğim."

"Büyüleyici." Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı ve tüylerim diken diken oldu. "Bunun doğru cevap olduğuna emin misin?"

"Evet," dedim, ayağa kalkıp bana doğru ilerlediğinde keskin bir nefes aldım. Beni son kez tuzağa düşürdüğünde, neredeyse okyanusun dibini boylayacaktım. Beni tekrar tehdit etmesi deneyimini memnuniyetle atlatabilirdim.

"Neden bana yalan söylüyorsun Valeria?" Önümde durdu, geri çekilmek istedim ama kollarımdan tutarak beni yere yapıştırdı. "Gerçeği söylemek daha kolay değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye terslendim ve kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım. Beni bıraktı ama vücudu beni oturma odamın köşesine hapsetti.

"Kocan kumar makinelerinde elli bin kaybetti, gitti ve içinde üç bin dolar olan bir zarfla döndü." Zyon gözlerini bana dikti, muhtemelen yüzümün her noktasında yazılı korkuyu görüyordu. Yalanımı öğrenmiş olmasından korkuyordum ama kocamın davranışları karşısında dehşete düşmüştüm.

"Malin zarfı tanıdı çünkü özel yapımdı. Her neyse," kenara çekilip aramızda biraz mesafe bıraktı, "Chester yirmi bin daha kazandı ve poker oynamak istedi."

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, çenem titriyordu. Zyon'un bunu bana neden söylediğini anlamamıştım. Belki de benim aşağılanmamdan zevk alıyordu ya da ona yaptığım zayıf şantaj girişiminin intikamını alıyordu.

"Bana karşı her şeyini kaybetti," diye gururla açıkladı. "İşte paran." Özel dikim paltosunun iç cebinden beyaz bir zarf çıkardı ve sehpanın üzerine çarptı. "Bir dahaki sefere daha iyi sakla, tamam mı?"

Şaşkınlıkla ona baktım, tek kelime bile edemedim. Ondan pek çok konuda şüpheleniyordum ama bu aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Ayrıca sana bir teklifim var Valeria," diye devam etti, düğün fotoğrafıma bariz bir küçümsemeyle bakarak. "Bize yeni bir

Çünkü Tasha yakında doğum iznine ayrılacak. Kardeşlerim ve ben onun yerine geçici olarak senin geçmen gerektiğine karar verdik."

"Ne?" Dikizledim. Tiz sesim çok çocukça geliyordu ama şok olmuştum. Geçen gün beni balık yemi yapmakla tehdit etmişti ve bugün de onun için çalışmamı istiyordu. Bu adamda tamamen yanlış giden bir şeyler vardı.

"Elbette, kendini kanıtlarsan işbirliğimiz devam edecek," diye devam etti ben hiçbir şey söylememişim gibi, beklentiyle bana bakarak.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Tavrındaki en ufak bir değişikliği yakalamak için gözlerimi kısarak sordum. Ama yoktu, sadece eğlenen bir bakış vardı.

"Şaka yapacak vaktim yok," diye cevap verdi ceketinin düğmelerini iliklerken. "Yıllık seksen bin kâğıt üzerinde, yüz bin de kayıt dışı alacaksın. Bu sağlam bir teklif."

Tüm rakamlar başımı döndürdü. Hiç bu kadar para görmemiştim. Adam'dan, tüm sosyal haklarla birlikte yılda ancak elli bin alabiliyordum. Yine de Zyon'u biraz kızdırma ve bu konuda ne kadar ciddi olduğunu öğrenme fırsatını kaçıramazdım.

"Neden bana olağanüstü bir teklif vermiyorsun?" Tam çıkmak üzereyken durduğunda ona bir kaşımı kaldırarak karşılık verdim. Salonun eşiğinde yüzünü buruşturarak döndü.

"Çünkü bana yalan söyledin, şantaj yaptın ve o güzel kafanın bundan sonra ne yapacağını Tanrı bilir."

"Yeterince makul," diye kabul ettim, alt dudağımı ısırarak. Paramı geri alabildiğim ve en olmayacak yerde iş bulabildiğim için bu kadar şanslı olabileceğime hâlâ inanmıyordum.

"Ayrıca yeni bir araba alacaksın. Müdürüm o hurdayı kullanmayacak," diye açıkladı Zyon, baltasını alıp kapıyı açarken.

"Bu bir emektar," dedim ona ters ters bakarak. Eski arabamı çok severdim. Bana ait olan tek şeydi. Ve Chester bana yeni bir tane almayı hiç düşünmemişti.

Zyon, "Evet, savaştan kör, sağır ve iki bacağı olmadan dönen gazi," diye kestirip attı ve benden bir soluk aldı. "Onu kullanmanı yasaklıyorum."

"Ya reddedersem?" İnatla sordum. Yüzünü bana döndü, üzerimde bir dağ gibi yükseliyordu.

"Yarım saat içinde adamlarım o çöpü yepyeni bir Aston Martin V8 ile değiştirecek. Merak ediyorsan Google'da ara." Bana sahte bir gülümseme attı ve ben de bir başka alaycı soruyu yuttum. Böyle cazip bir teklifi reddetmek aptallık olurdu. Çünkü Chester'la olan sorunumu çözebilir ve bana umutsuzca aradığım özgürlüğü verebilirdi.

"Teşekkür ederim Bay Zhumagulov." Gülümsedim ve elimi sıkmak için uzattım. Şüpheli bakışları beni neredeyse güldürecekti ama avucumu tuttu ve gözleri yüzümden ayrılmadan nazikçe sıktı.

"Pişman olacağım, değil mi?" Dudaklarımda geniş bir gülümseme belirdiğinde yüzüne sinirli bir ifade yerleşti. Ama ben onun oyununu anlamıştım ve teklifini kabul ettiğim için mutlu olduğumu görebiliyordum. Beni yanında istediğini ve geçmişteki hatalarımdan dolayı kızgın olmadığını anladığımda kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

Zyon telefonunu kontrol ederken, "Tasha seni arayacak ve sana etrafı gezdirmek için kumarhanede bir buluşma ayarlayacak," dedi. Elinde baltası ve simsiyah giysileriyle şeytan için çalışan bir tahsildara benziyordu. "Ve bir şey daha." Gözlerini hücreden kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Kocanız hastanede."

"Ne?" Ciyakladım, kalp atışlarım hızla artıyordu. "Neden? Ne oldu?" Zyon'un kolunu tuttum ve açıklamadan önce gitmesini engelledim. Koyu renk gözleri kısıldı ve bir anlığına acı çektiğini fark ettim. Sanki ona değer verdiğim için üzgündü.

Chester, yine de bu fikri çabucak bir kenara bıraktım. Gecenin bir yarısı onu rüyamda görmek bir şeydi, ama onun ifadelerine ve küçük jestlerine gizli anlamlar yüklemek başka bir çılgınlık koluydu. Hayatımda buna ihtiyacım yoktu.

"Chester yanlış adamdan para istedi." Zyon kayıtsızca omuz silkti ve onun çarpıcı, sinsi gözlerine baktığımda göğsüme bir tutam şüphe yerleşti. "Hak ettiğini buldu."

Ceketini bıraktım, bana göz kırpıp beni eşikte bıraktığında ağzım açık kaldı. Baltayı omzunun üzerinden fırlattı ve bir görevi başarıyla tamamlamış gibi merdivenlerden inerken ıslık çaldı.

Bipolar davranışları hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı: Adamları benim yüzümden Chester'ın canına okursa, daha fazla minnettar olamazdım.

-16-

Valeria

Masanın üzerine yayılmış paraya şaşkınlıkla **baktım**. Zyon, Chester'ın benim üç bin dolarımdan yirmi bin dolar kazandığını söyledi ve hepsi orada, yemek masamın üzerindeydi.

Bu benim özgürlük biletimdi. Zyon bana bağımsızlığımı, Chester'ın beni hapsettiği cehennemden çıkış yolunu hediye etmişti. Yirmi bin dolar bir daire kiralamak, Zara'nın okul masraflarını karşılamak ve ben isteyken ona bakacak bir dadı bulmak için yeterliydi. Hayal etmeye bile cesaret edemediğim kadar çoktu.

Öte yandan, yaptıklarımdan dolayı hiç bu kadar utanmamış ve mahcup hissetmemiştim. Zyon, bilmeden de olsa, beni tacizci bir kocadan kurtarmıştı, oysa benim tek yaptığım onu korkunç şeylerle suçlamak ve ona şantaj yapmaktı. Davranışı mantıklı değildi ama bunun için son derece minnettardım. Bana ne kadar yardımcı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Haysiyetim ve gururum ondan bir şey istememe asla izin vermezdi ama o verdi.

Benden tek bir kelime bile almadan. Bu teklif için ona sonsuza dek minnettar kalacak ve kendimi ona adayacaktım.

Ancak, kafamın içindeki küçük bir ses bana dikkatli olmamı fısıldadı çünkü bu da başka bir tuzak olabilirdi. Zyon beni, yanlış yaptığımı düşündüğü şeyler için bir ceza olarak saf bir sapkınlıkla işe alabilirdi. Kendimi ona bağlı hissedeceğim için beni oyuncağı haline getirebilir ve beni eğlencesi için kullanabilirdi. Ama her şey Chester'la yaşadığım hayattan daha iyi görünüyordu. Ve eğer Zyon bana zorbalık etmeye karar verirse, kızımın güvende olduğunu ve bunu onun için yaptığımı bilerek hayatta kalabilirdim.

Parayı zarfa geri koyup çantama yerleştirdim ve Zara'yı okuldan almak üzere yola çıktım. Başta, morarmış başım nedeniyle doktora gitmeye niyetlenmişim ama başka türlü karar verdim. Hastaneden eve dönmeden önce Chester'ın ulaşamayacağı bir yere kaybolmalıyım. Aptalca hareketleri bana onu terk etmek için mükemmel bir fırsat verdi. Bu yüzden birkaç ağrı kesici yuttum ve yeni planıma devam ettim.

"Nereye gidiyoruz anne?" Zara yepyeni arabamın arka koltuğundan etrafına hayranlıkla bakarak sordu. İç mekanın şıklığı beni de şaşırtmıştı. Her şey siyah deri ve yer yer kıpkırmızı karışımıydı. Her özellik otomatikti. Araba muhtemelen benden daha akıllıydı.

Emniyet kemeriyle oynarken diz aynasından ona bakarak, "Bir şey ayarlamam gerekiyor tatlım," dedim. "Yeni bir işim var ve ofise bir şey getirmem gerekiyor. Sen büyükannenle kalacaksın, tamam mı?"

"Bu taşınacağımız anlamına mı geliyor?" diye fısıldadı, bana far görmüş geyik gibi bakıyordu. Kırmızı ışıktaki durdum ve ona döndüm.

"Taşınmak mı?" Onu yakından izleyerek yineledim. Büyük, masum, neredeyse gümüş rengi gözleri yüzümü endişeyle taradı ve ben de nazikçe onun küçük elini tuttum. "Bunu neden soruyorsun, Zara?"

"Babam geçen gün büyükannemin evine geldi," dedi, gözleri yaşarak, kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Ondan para istedi ama o vermeyi reddetti, bu yüzden birkaç tabak kırdı ve ona kötü isimler taktı." Yutkundu, yanağına bir damla gözyaşı düştü ve elini destekleyici bir şekilde sıktım, dudaklarından çıkan her kelimede kocamdan daha çok nefret ediyordum. "Büyükannem yeni bir iş bulup taşınmanı söyledi."

Derin bir i çektim ve yeşil ışık yandığı için ön tarafa döndüm. Ama felaketle sonuçlanan evliliğimle ilgili düşünceler beni terk etmedi. Zara'nın Chester'ın şiddet yanlısı doğasını bilmemesini umuyordum. Ama kızı yanındayken annesini taciz edecek kadar ileri gitmişti. Sınırları yoktu.

Ancak, bu başka bir fikri gün ışığına çıkardı. Belki ben taşındıktan sonra Zara'ya bakmamda bana yardımcı olabilirdi; böylece kk kızıma bakması için bir yabancıyı tutmama gerek kalmazdı.

"Zara." Arabadan indiğinde onu durdurdum ve kayınvalidem Lisa'nın beklediğı kapıya doğru koşmak istedim. nnde meldim, ne kadar zayıf olduğunu fark ettim ve sesim titredi. "Taşınacağız. Söz veriyorum."

"Tamam, anne. Seni seviyorum." Bana sıkıca sarıldı ve gözlerimi yaşarttı. Suçluluk duygusu kalbimi kapladı ve bırakmak istemedim. Zavallı kızım ben görmeden benimle birlikte cehennemde yaşıyordu. Hak edilmemiş acılarımıza bir son vermenin zamanı gelmişti.

Zara oynamak için bahçeye fırladığında içtenlikle "Teşekkür ederim Lisa," dedim. Kayınvalidem yıllar önce kocasıyla birlikte inşa ettiği güzel, rahat bir evde yaşıyordu. Eşi öldükten sonra Chester ve bana birçok kez onunla kalmamızı teklif etti ama biz hep reddettik.

"Her zaman, Valeria." Lisa nazikçe omzumu okşadı, yüzü sevgiyi yansıtıyordu. Harika bir ilişkimiz vardı. Benim için bir anne gibiydi ama onu asla oğluyla benim arama sokmak istemedim. Evliliğimiz bizim sorunumuzdu, yine de bu kez gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Chester hastanede," diye fısıldadım, Zara'nın etrafta olmadığından emin olmak için kontrol ettim. Lisa'nın gözleri şokla irileşti ve devam etmemi istedi. "Omzu çıkmış, bazı kemikleri çatlamış ve vücudunun her yerinde çürükler var. Birini fena kızdırmış."

"Para mı?" Lisa mırıldandı, başını salladı ve ben başımı sallayınca öfkeyle iç geçirdi. "Durum gittikçe kötüleşiyor Valeria. Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onu terk edeceğim," diye itiraf ettim, ondan azar işitmeyi bekliyordum ama beni şaşırtarak cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi.

"Paraya mı ihtiyacın var? Ya da kalacak bir yere?" diye sordu ve ağaç evinden bize bağırarak komşunun evindeki arkadaşının da ona katıldığını haber veren Zara'ya el salladı.

"Ben hallederim. Lisa, teşekkür ederim," dedim ve o kadına karşı duyduğum mutluluk ve sevginin içimi kapladığını hissettim. Oğluna karşı benim tarafımı tutacağını düşünemezdim. "Ama Zara konusunda yardıma ihtiyacım olacak. Yeni işim geceleri çalışmamı gerektiriyor."

"Elbette tatlım," dedi içtenlikle ve beni kucakladı. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı saçlarıma doğru ve ben de onu kollarımla sıktım.

"Bu senin hatan değil. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım." Kollarımı çektim ve ağaç evde kaygısızca oynayan kızıma baktım. "Chester öğrendiğinde çılgına dönecek. Zara bunu görmek için etrafta olamaz."

"Senin gitmene kolay kolay izin vermez. Bunu bildiğinden eminim," dedi Lisa, yaşlı yüzünde endişe okunuyordu.

"Kavgaya hazırım," dedim, sadece kocamı düşünerek avucumu yumruk haline getirdim. "Staten Island'da hemen müsait bir daire buldum ve yarın bir boşanma avukatıyla görüşmem var. Chester'ın benim ve Zara'nın geleceğini mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Görüyorum ki her şeyi halletmişsiniz." Lisa hüzünle gülümsedi, gövdesine sarıldı ve başını öne eğdi. Omuzlarına kadar uzanan gri saçları yüzüne dökülmüştü ve omuzlarının titrediğini fark ettim. Ağlıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve onu kucakladım. Chester pisliğin tekiydi ama yine de onun oğluydu. "Artık bu şekilde yaşayamam. İçimdeki hayatı emiyor. Zara ondan korkuyor. Bu hiçbirimiz için sağlıklı değil."

"Anlıyorum," diye nefes aldı, geri çekildi ve gözlerini sildi. "Keşke onu daha iyi yetiştirseydim. Hepsi bu."

"Bu senin hatan değil," diye tekrarladım elimden gelen tüm ciddiyetle. "O bir yetişkin ve kendi seçimlerini yapıyor. Yaptığı hiçbir şeyden sen sorumlu değilsin."

Lisa sözlerimi hafifçe başını sallayarak onayladı, ancak başka türlü düşündüğünü biliyordum. Ama Chester'ın davranışlarından ya da kumar alışkanlıklarından onu sorumlu tutmuyordum. O kırk beş yaşında bir adamdı ve her hareketinin bir sonucu olduğunu bilmeliydi. Huysuz bir maymun gibi davranabileceğini düşünüyorsa yanılıyordu ve ben de ona katlanacaktım. Kaldım çünkü param yoktu ve beni çok korkutuyordu ama artık korkmuyordum. Yeni işim ve Lisa'nın yanımda olduğunu bilmek bana savaşmak için gereken gücü verdi.

Lisa'nın evinden kendimi daha hafiflemiş hissederek ve dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle ayrıldım. Onun acısı beni rahatsız ediyordu ama desteği benim için dünyalara bedeldi. Yalnız olduğumu sanıyordum ama neyse ki değilmişim.

İlerleyen saatlerde üç odalı yeni dairenin sözleşmesini imzaladım ve eski evimden gerekli tüm eşyaları topladım. Giysiler, oyuncaklar, birkaç çiçek ve bazı tablolar kutulara güvenli bir şekilde yerleştirilmiş, sabah ilk iş olarak nakliye şirketinin onları almasını bekliyorlardı.

Akşam onu kontrol etmek ve doktorların hastaneden ne zaman çıkacağını öğrenmek için Chester'ı aradım ama bana işe yarar bir şey söylemedi. Bana bağırdı ve onu ziyarete gelmediğim için beni onunla ilgilenmemekle suçladı. Haklıydı ama ben mükemmel eş rolünü oynayıp özür diledim ve yarın mutlaka geleceğime söz verdim.

Yeni dairemdeki ilk geceyi yalnız geçirmeye karar verdim. Ev sakın ve boştu, sadece yatak odasında büyük boy bir yatak ve oturma odasında bir kanepe vardı ama Zara için yeni bir yatak, iki dolap ve bir televizyon sipariş etmişim bile.

Zyon bana evi istediğim gibi düzenlemem için yeterli parayı vermişti ama her şeyi mobilyaya yatırmak istemiyordum. Yeni işimin elime yüzüme bulaştırma ihtimaline karşı bir şeyler biriktirmem gerekiyordu. Bay Zhumagulov için çalışmanın ne getireceğini kimse bilemezdi.

Hızla duş aldım ve aynadaki yansıma mutlulukla bakarak sııttım. Kendimi bu kadar iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Sanki omuzlarımdan ağır bir kaya parçası kalkmıştı. Chester'ın onu terk etmeye cüret ettiğim için üzerime ateş yağdıracağını biliyordum ama umursamayacak kadar mest olmuşum. Her şey bitmişti. Onun pençelerinden kaçmışım ve bir daha asla geri dönmeyecektim.

Telefonumun çalması düşüncelerimi böldü ve aynada görünüşümü kontrol ederek cevap verdim. Arayan bütün gün telefonlarıma çıkmayan Alice'ti ama babası hastanede olduğu için bu anlaşılabilir bir durumdu. Ona kısaca haberleri verdim ve kararım karşısında mutluluktan ciyakladı. Ona yeni adresimi verdim ve yakında beni ziyaret edip hasret gidereceğine söz verdi. Ona anlatacak o kadar çok şeyim vardı ki, bunları telefonda konuşamazdık.

Saat on birde, yeni yatağımda rahatça uzanmış, sakinleştirici bir müzik dinlerken ve Zyon'u ve onun karanlık gözlerini düşünürken telefonum tekrar çaldı. Gelen bir mesaj fantezimi yarıda kesti ve inleyerek elimi amımdan çekti. Takipçimden gelen mesaja gözlerimi devirerek ekrana baktım.

Bilinmeyen Numara: Yoğun bir gün geçirdin, mon cœur.
Yorgun olmalısın. Masaj ister misin?

Yüzümü yastığa bastırarak yüzüstü döndüm. Kulaklarım başka bir mesaj sesi duymayı bekliyordu ama odada ölüm sessizliği vardı. Birkaç uzun dakika geçti ve hiçbir şey gelmeyince önceki faaliyetime geri döndüm.

Parmaklarım amımı okşarken Zyon'un simsiyah giyinmiş, elinde baltalı görüntüsü gözlerimin önünde dans etti ve yatağa doğru inledim. Kalçalarımı daha geniş açarak klitorisime baskı uyguladım ve içimden bir zevk dalgası geçti. Kalçalarımı elime karşı oynattım, hareketlerimden daha fazla zevk aldım, vücudum memnuniyet içinde şarkı söyledi. Karnımın alt kısmındaki düğüm sıkılaşıyordu ve Zyon'un adı dudaklarımdayken yoğun bir doruk noktası bekliyordum.

Ama tam zirveye ulaşmak üzereyken, örtüm üzerimden atıldı ve alçak bir kıkırdama duvarlarda yankılandı.

"Yardıma ihtiyacın var mı, mon cœur?" diye sordu takipçim, derin sesi kafatasımı bir tornavida gibi kesiyordu. Mahcup bir halde sırtüstü döndüm ve sularıyla ıslanmış elimi iç çamaşırimdan çıkardım.

"Burada ne halt ediyorsun?" Başını eğdiğinde ona ters ters bakarak tısladım. İri cüssesi yatağımın üzerine bir gölge düşürdü. Sokak lambası odayı loş bir şekilde aydınlatıyor, sapığıma mükemmel bir saklanma alanı sağlıyordu. Ben onun gözlerini ya da yüzündeki maskeyi göremezken o beni net bir şekilde görebiliyordu.

"Gösterinin tadını çıkarıyorum," diye cevap verdi, yaklaşarak ve ben uzaklaştım. "Seni bitiş çizgisinde mi böldüm?" diye alay etti,

Şiltenin üzerine diz çökmüştü. Yutkundum, ulaşamayacağı bir yere gitmeye çalıştım ama o benden daha hızlı ve güçlüydü.

"Nereye gidiyorsun?" diye masumca sordu, kaçmak istediğimde kolumdan tutup beni geri çekti. Üç saniye içinde ellerim başımın üzerinde, kıvranarak yatağa yapışmıştım.

"Bırak beni!" Bağırdım ama o sadece kıkırdadı; burnuma nane kokusu geldi ve maske takmadığını fark ettim. Onu görebilmek için başımı iki yana eğdiğimde, onu görmek için yaptığım anlamsız girişimlere güldü. Yüzü bana sadece bir santim uzaklıktaydı ama karanlık ve kafasına geçirdiği kapüşon onu tamamen örtüyordu.

"Kimi hayal ediyordun Valeria?" diye sordu dudakları yanağımdayken. İnledim, ellerimi serbest bırakmaya ve onu üzerimden almak için bacaklarımı tekmelemeye çalıştım. Ama o bir kamyon kadar ağırdı.

"Sen değil!" Elimden geldiğince kıvranarak tükürdüm.

"O zaman kim?" diye tısladı, deri eldiven giymiş ellerinden biriyle bileklerimi tutarken diğeriyle boğazımı sıkıyordu. Derin sesi tüylerimi diken diken etti ve korku her düşüncemin önüne geçti.

"Mafya üçüzlerinden biri miydi?" diye devam etti, alt karın bölgemden tanıdık olmayan bir sıcaklık yayılıyordu. Bariz kıskançlığı ve delice sahipleniciliği içimde çılgınca bir şeyler uyandırdı. "Onu senin dairenden çıkarken gördüm. Öyleydi. O muydu? O muydu?"

"Seni hiç ilgilendirmez!" Yüzüne doğru bağırdım, kalçalarını göbeğime bastırduğunda nefesim kesildi. Pantolonunun içinden ereksiyonunu hissettim ve yakın tehlikeyi keşfettim. Yine de korkmak yerine amım sıkıştı ve neredeyse sinirlenerek sızlanacaktım. Bu gerçekleşiyor olamazdı!

"Öyleydi. O. O muydu? Valeria mıydı?" sapiğım kuduz bir hayvan gibi hırladı ve boğazımdaki elini hafifçe sıkarak bana hatırlattı. Kafam karışmıştı çünkü kızgındı ama bana zarar vermiyordu. Kesinlikle beni dövebilirdi ama yine de sadece havladı ama ısırmadı.

"Evet!" Tek bir kelimeye tüm meydan okumamı sığdırarak cevap verdim.

"Peki." Karanlık bir şekilde kıkırdadı, ama küçük kahkahasında eğlence yoktu. "Bakalım benden daha iyi mi?"

Elini boğazımdan çekti ve ben çılgınca karanlıkta onun planlarına dair bir ipucu aradım. Ama sonra tenimde, bileklerimi sıkan bir ip hissettim ve saf panik göğsüme yerleşti.

"Ne yapıyorsun?" Üstüme çıkıp ipi yatak başlığına bağladığında nefes nefese kaldım. Hareket etmeye çalıştım ama kollarım başımın üzerinde gerilmiş halde beni olduğum yerde tutuyordu.

"Ne yapıyorsun?" Bacaklarımdan arasına diz çöküp ellerini uyluklarımdan üzerine koyarak onları ayırdığında titreyen bir sesle tekrarladım.

"Üçüzlerden hangisi dikkatini çekti, ha?" diye sordu, sorularımı duymazdan gelerek. Eldivenlerin derisi sıcak tenime karşı soğuktu ve her hareketinde tüylerimi diken diken ediyordu.

"Ne?" Kalçalarımdan kavrayıp yoğurduktan sonra yavaşça kalçalarıma doğru ilerlediğinde ciyakladım.

"Soruya cevap ver Valeria," diye buyurdu. Zyon'a olan ilgimi bir başkasına itiraf etmekten utanarak dudağımı ısırardım. Zor nefes alıyordum, kalbim vahşi bir at gibi dörtnala koşuyordu, bedenim her zamankinden daha fazla tahrik olmuştu.

Tamamen saçmaydı. Sapiğım beni bağlamıştı. Sanki ölümcül bir günah işlemişim gibi beni başka bir adam hakkında sorguladı.

bulgularından dolayı açıkça üzgündü. Ama ben vücudumda gezinen ve sırlıslıkla külotuma tehlikeli bir şekilde yaklaşan parmaklarını düşünmekle meşguldüm.

"Önemli değil," dedim, geceliğimin kumaşının dikleşmiş meme uçlarıma rahatsız edici bir şekilde sürtünmesinden nefret ederek. Vücudumun onun rızasız dokunuşuna verdiği tepkiden nefret ediyordum.

Elinin her hareketinde tenim karıncalanıyor, içim daralıyor ve bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordum. Onu tanımıyordum. Tek bildiğim, bir psikopat ya da seri katil olabileceğiydi ama bacaklarımın arasındaki o hain şeyin umurunda değildi.

"*Hangisi? Biri mi?*" diye kükreyerek beni irkiltti. Külotumu kabaca yırttı ve damlayan ıslaklığımı gün ışığına çıkardı. Yutkundum, korku ve heyecandan titriyordum, bana ne olduğunu anlayamıyordum.

"Zyon," diye fısıldadım.

Kalçalarımı yatağa sabitledi ve bacaklarımın arasına uzandı. Nefesi açıkta kalan amımı okşadığında dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Eğer durmamı istiyorsan, şimdi tam zamanı Valeria," diye mırıldandı bana karşı, üzerine hava üfleyerek ve kalçalarımı oynattım. Gözlerimi kapattığımda onu durdurmak için hiçbir şey söylemediğimi fark ettim ama kelimeler dilimde öldü. Onunla dövüşmek, ona bağırarak, tekmelemek ya da yumruklamak istedim ama ağzının amıma saldırmamasını engellemek için hiçbir şey yapmadım.

Beni deliğimden klitorisime kadar yaladığında, hassas tomurcuğumu dişlerinin arasında emdiğinde ve dilini ona doğru fırlattığında olabildiğince sessizce "Oh, kahretsin," diye nefes aldım. Bu durum karşısında hayal kırıklığı içinde inleyerek bağları çektim.

"Onu hayal et Valeria," diye homurdandı sapığımı uzun yalamalar arasında ve ben başımı yumuşak mindere bastırarak inledim. "Onu hayal et

Sana zevk vermesini istediğın adam."

Geceliğimi yakaladı ve yırtarak açtı, göğsümü ortaya çıkardı. Elleri göğüslerimi kavradı, meme uçlarımı çekiştirip yuvarlarken ağzı amıma döndü. Dilinin her hareketinde nefes alışım daha da ağırlaşıyordu ve başparmağı klitorisime bastırduğında eldivenli parmağı içime girdi ve etrafını yaladı. Neredeyse çığlık atacaktım.

Sızlandığımda ve kalçalarımı takipçimin ağzına doğru kaldırdığımda Zion'un uğursuz siyah gözlerinin görüntüsü bana geri baktı.

"Kahretsin, ıslanmışsın, mon cœur," diye mutlu bir şekilde cıvıladı, ama dikkatim başka bir yere yönelmişti. Zihnim bulanıklaşmıştı, tenim titriyordu ve bedenim onun yetenekli parmakları ve benim vahşi hayal gücümün neden olduğu büyüğü sarhoşluk içinde kıvranıyordu. "Benim için gel Valeria. Beni bekletme."

Beni uçurumun kenarından tatlı bir hiçliğe doğru sürükledi ve ben inleyip nefes nefese kaldım, tırnaklarımı derimi kesen ipe geçirdim.

"Kahretsin, bu harika bir gösteriydi," diye mırıldandı ve çenemi kavradığında beni gerçekliğe geri getirdi. Eldiveni kedi sularıyla nemlenmişti ve onları kuru dudaklarıma sürdü.

"Ağzını aç," diye emretti. Yavaşça itaat ettim, göğsüme yerleşen sakinlikten büyülenmişim. "Dilini çıkar."

Neyle karşılaşacağımı bilmeden dilimi uzattım, üzerine birkaç damla düştü ve bilmediğim bir şeyin tadını aldım.

"Yut, mon cœur," diye fısıldadı, burnu neredeyse yanağıma değiyordu. "Tadına bak." Çenemi hafifçe itti, ben de ağzımı kapatıp yutkundum ve üzerimde gezinen karanlık silüete baktım. "Çok mükemmel." Çenemin çizgisini takip etti ve dudaklarımı nazikçe galalayarak tenimi okşadı.

"Beni serbest bırak, lütfen," diye yalvardım, bağları çekiştirdim. Bir an tereddüt etti ama bileklerimi serbest bıraktı ve boğazımdan memnuniyet dolu bir iç çekiş çıktı. Avuçlarımı dikkatlice omuzlarına yerleştirdim, yavaşça yüzüne doğru hareket ettirdim, ama boynuna geldiğimde beni durdurdu.

"Neden olmasın?" Sessizce sordum. Fazla düşünen zihnimde onun ketumluğunun her türlü nedeni belirdi.

"Belki bir gün, hazır olduğunda," diye alçak, gergin bir sesle cevap verdi ve gözlerim büyüdü. Zyon bana kafamın kontrol edilip edilmediğini sorduğunda da aynı ses tonunu ve rengini duymuştum. Olabilir miydi?

"Neden bana başka bir adam hayal etmemi söyledin?" Umutsuzca bir ipucu bulmaya çalışarak ağızımdan kaçırdım. Elimle kapüşonunu kavradım ve kolumu boynuna dolayarak onu kendime çektim.

"Çünkü bu onu düşüneceğin son andı. Şu andan itibaren kafanın içinde sürekli yaşayan tek erkek benim," dedi sarsılmaz bir güvenle ve onu görmeye çalıştığımda kıkırdadı.

"Kimi hayal ettiğimi kontrol edemezsin," diye hırladım, bana bu kadar yakinken görevimden vazgeçmeyi reddediyordum. Ama onun farklı planları vardı ve beni çabucak hareketsiz hale getirdi.

"Göreceğiz, mon cœur. Bir tur daha ister misin?" diye sordu boğuk bir sesle, ellerimi başımın yanında tutarak. Ona karşı koymaya çalıştım ama önceki denemelerimden hiçbir şey değişmedi. Tuğladan bir duvarı itmek gibiydi.

"Yüzünü görmek için *can* atıyorum!" Bacaklarımı tekmeleyerek homurdandım.

"Sana zaten söyledim Valeria. Belki bir gün görürsün," dedi umursamaz bir tavırla ve beni kırıdayamayacağım şekilde yatağa yapıştırdı.

"Yani ben sadece geçici bir dikkat dağıtıcı mıyım?" Ona en sert bakışımı atarak tersledim ve bileklerimi tutuşu gerildi. "Sen bulmadan önce

takip edip faydalanabileceğın başka bir kurban mı?"

"Hayır!" diye bağırdı, kabaca çenemi kavradı ve ben de inledim. "Asla başka bir kadın olmayacak Valeria! Sadece sen olacaksın."

"Sen hastasın!" Tükürdüm, öfkeyle titriyordum.

"Ve sen buna bayılıyorsun," diye karşılık verdi, burnumu nazikçe ısırarak, önceki davranışıyla büyük bir tezat oluşturdu. Yaralı bir hayvan gibi inledim ve ağzından gırtlaktan gelen bir kahkaha çıktığında onaylamadığımı gösterdim. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

Beni bıraktığında hemen battaniyeyi kavradım ve çıplak bedenimi örterek kendimi ondan korudum.

"Çık dışarı, yoksa polis çağırırım!" Pencerenin önünde duran iri cüssesini izleyerek tehdit ettim.

"Boş tehditler savurmayı bırak Valeria," dedi kapıya doğru yürürken. "Her sanıyesinden zevk aldığını ikimiz de biliyoruz."

Elime geçen ilk şeyi aldım ve ona fırlattım. Hızla kapının arkasına saklandı ve kitap ahşap yüzeye çarpıp bir gümürtüyle yere düştü.

"Görüşürüz, mon cœur!" diye bağırdı salondan.

Hayal kırıklığı içinde sızlandım. Bana yapmasına izin verdiğim şeyin mantıklı bir açıklaması yoktu ve aynada kendime bakmaktan korkuyordum. Rüyamda Zyon Zhumagulov'u gördüm. Chester Kellerman ile evliydim ve psikopat maskeli sapığın ben yatağa bağlıyken bana gelmiş geçmiş en iyi oral seksi yapmasına izin vermiştim.

Şiddetli bir ilaç tedavisine ihtiyacım vardı. Bu kesindi.

-17-

Zyon

"Az önce avukatımız aradı," diye duyurdu Dorian, kasvetli bir ifadeyle karşımdaki koltuğa oturarak. "Ramzan'ın şartlı tahliyesi reddedilmiş."

Dün gecedен sonra, bedenim ve zihnim iyi yapılmış bir işin memnuniyetiyle dolup taşıyordu, ama en küçük kardeşimin bir Rus hapisanesinde uzun süre kalması bunu mahvedecek güce sahipti.

"Nedenini biliyor muyuz?" Bacaklarımı ofis masamın üzerine koyup bileklerimden çaprazlayarak sordum.

Dorian telefonunu kontrol ederek, "Henüz değil ama annem oraya gitmeye karar verdi," diye cevap verdi. "Az önce uçağına bindi. Bizi haberdar edecek."

"Peki." Bu konudaki düşüncelerimi bir kenara iterek başımı salladım. Annem yardıma ihtiyacı olursa arayacaktı ve ben de huzur içinde önceki günün olaylarını gözden geçirebilecektim.

bu arada başarılar.

Valeria ilk fırsatta kocasını terk etti, onu hastanede ziyaret bile etmedi. Chester'a karşı hiç poker oynamadım ama onu neredeyse şehir morguna gönderiyordum.

Malin ve dikkatli gözleri Chester'ın elindeki zarfı fark etti ve bu onun aptal suratını dağıtmak için ihtiyacım olan bahaneydi. Karısının kazandığı ve ihtiyacı olan parayı almıştı. Burnumun dibinde, değer verdiğim bir kadına böyle bir şey yapılmasına göz yumamazdım.

"Peki ya Kellerman? Haber var mı?" Chester'ın geçen gün gerçekten ölüme ne kadar yakın olduğunu hatırlayarak sordum. Valeria'nın simsiyah giyinmiş, parçalanmış kocasının tabutunun başında dururken çekilmiş bir fotoğrafı gözlerimin önünde belirdi ve hülyalı bir şekilde gülümsedim. Bu lanet gezegendeki en muhteşem dul olabilirdi, ama sadece doğru zaman değildi. Sabırlı olmalıydım ama bu ona yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Sadece birkaç bin dolara ve kaçmak için bir şansa ihtiyacı olduğunu önceden bilseydim, bunu haftalar önce sağlardım. Bana şantaj yaparak hayatını tehlikeye atacak kadar Chester tarafından hapsedilmiş hissediyordu. Ondan hoşlanmasaydım, tehdit etmeye çalışan herkes gibi o da okyanusun dibini boylardı.

"Hayır, ama yine de onun işini bitirmemi engellemene şaşırdım," dedi Malin, sesi sıkıntıdan sırılsıklam olmuştu. Chester'ın varlığını silmeye hazırlanıyordu ama bunu gerçekleştirmesine saniyeler kala onu durdurdum.

"Valeria'nın onun hakkında ne hissettiğini bilmeden o pisliği öldüremem," diye sertçe hatırlattım ona, viski dolu bardağımla oynarken.

Dorian kaşlarını çatarak, "Onu terk etti," dedi. "Bunun bir kutlama olduğunu sanıyordum."

"Çocuğunun babasını öldürürsem, ona kendi isteğimle sahip olma fırsatını elimden alabilirim," diye açıkladım içkiyi dudaklarıma götürürken. Alkol kokusu burnumun direğini sızlattı. "Bana ihtiyatlı diyebilirsiniz ama onunla ilgili hiçbir şeyi riske atmayacağım."

"Kimsin sen?" Malin kızgınlıkla başını sallayarak sordu. "Daha önce sonuçlarını hiç umursamadın."

"Hiçbir kadını onu istediğim gibi istemedim," diye itiraf ettim ve ikisinin de bana şaşkın şaşkın bakmasına neden oldum. "Onun gittiğini fark etmeden, sorunsuz bir şekilde yapılmalı. Onun pis bir koku gibi ortadan kaybolmasını sağlayacağız."

"Bu mümkün mü ki?" Dorian boş bardağının dibini inceleyerek şüpheyle sordu. "Kumarhanelerde dönen her karanlık işe bulaşmış. İtalyan aileler için kara para aklama işi yapıyor. Korunuyor."

"İtalyanlar kendilerinden çaldığını öğrenirlerse hiç mutlu olmazlar," dedim ve bir kadeh daha doldurdum. Malin homurdanarak onayladı ama Dorian tatmin olmamıştı.

"Chester'ın günahlarını ifşa etmek Valeria'yı tehlikeli bir duruma sokabilir," diye iddia etti ve dudaklarımdan derin bir kızgınlık iç çekişi çıktığında gözlerini bana dikti.

"Bizim korumamız altında olacak!" İçkiyi masaya, içindekilerin dökülmesine neden olacak kadar sert bir şekilde çarparak gürledim. "Kimse ona dokunmayacak."

"O zaman Beş Aile ile savaş riskini göze alırız." Dorian omuz silkti ve beni daha da sinirlendirdi çünkü haklıydı. En kötü senaryoyu biliyordum. Chester'ın faaliyetlerini öğrendiğimden beri kafamın içinde tekrar edip duruyordu. "Zaten üç kez ölümden kurtuldun. New York yeraltı dünyasının yarısı senin peşindeyken hayatta kalmak zor olurdu."

"Ama imkânsız değil," diye itiraz ettim, ellerimi yüzümün önünde kavuşturarak. "Bir kavgadan kaçacak değilim."

"Sana güvenen bir çocuk ve kadın varken kaçarsın," diye araya girdi Malin, pencereden masaya doğru yürürken. Yüzünü buruşturarak Dorian'ın yanındaki koltuğa oturdu.

"Onları güvende tutabilirim," dedim kendimden emin bir şekilde, Valeria ve kızına bakma kabiliyetimi hafife aldıkları için damarlarımda öfke dolaşıyordu. Bu saçma bir düşünceydi. Ben şehirdeki en güçlü adamdım. İtalyanlar beni yıllarca alt edemedi. Arnavutlar bunu denerken neredeyse ölüyorlardı. Ruslar üzerinde yürüdüğüm toprağa tapıyordu ve İrlandalılar benimle asla yollarını kesiştirmede. Valeria için en güvenli yer benim yanımdı.

"Ama ne pahasına, Zyon?" Dorian yüz hatlarını hüznün kaplamış bir halde sordu. "İşte tam da bu yüzden ailelerimiz yok. Evde çocuklarımız varken yeteneklerimizi tam kapasiteyle kullanamayız."

"Bana ders verme!" Yumruğumu masaya vurarak ona ters ters baktım. İyi niyetli olduğunu biliyordum ama sözleri iliklerime kadar acı veriyordu.

"Yapmak zorundayım çünkü hepimize savaş getireceksin!" Dorian aniden ayağa kalkarak bağırdı. Ben de anında onun hareketlerini taklit ettim.

"Valeria'ya ya da kızına elini sürmeye cüret eden herkesin başına Mısır'ın on belasıyla birlikte lanet olası bir kıyamet getireceğim," diye bağırdım, kardeşime öyle kararlı bakıyordum ki gözlerini kaçırdı. "Ve bu ailem için de geçerli," diye ekledim daha sakın bir sesle ama midem öfkeyle titriyordu. "Sevdiğim insanlar söz konusu olduğunda sınırlarım, sonuçlardan korkum ya da pişmanlığım yoktur. Siz ikiniz beni herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Benimle savaşı kim başlatırsa çoktan kaybetmiştir."

"Not edildi, patron." Malin memnuniyetle sırttı ve dirseğiyle Dorian'ı şakacı bir şekilde dürttü. "Bazı İtalyanların bağırsaklarını deşmek eğlenceli olacak."

"Önce müteahhitlerle ilgilenmeliyiz," dedim ve tekrar yerime oturup masamda huzur içinde duran dosyayı açtım. En iyi yaklaşımı tartışmak için kardeşlerimi çağırmamın nedeni buydu. "Lanet olası serseriler uyarılarımıza kulak asmadılar. Bir örnek oluşturmaliyiz."

Malin gözlerinde absürt bir delilik parıltısıyla, "Birini Central Park'ta bir ağaca bağladık bile, ikincisi de nehir kıyısında gömülü, sabırla kurtarılmayı bekliyor," diye cevap verince kıkırdadım.

"Sonuçlara ihtiyacım var, yaratıcılığınızın gösterilerine değil." Dosyayı ona doğru götürdüm ve adamlarımızın keşfettiklerini gözden geçirmesini bekledim.

Dorian burnunu kırıştırarak, "Bunu doğrulamak için Starlight binasını yıkmamız gerekecek," diye homurdandı.

Binanın tamamı bir eğlence kompleksi idi. Zemin katta bir dans kulübü vardı. Kumarhane birinci, ikinci ve üçüncü katları barındırıyordu. Yukarıdaki on kat ise konuklar için apartman dairesi olarak tasarlanmıştı. Benim çatı katım tüm bunları taçlandırıyor, Central Park'ın muhteşem manzarasıyla tamamlanıyordu.

"Eğer bu doğruysa," diye Malin'in hâlâ incelediği kâğıtları işaret ettim, "o zaman en az yedi kişinin cesedini yeraltı garajındaki beton zemine gömmüşler. Tek yapmamız gereken gaz sızıntısı ya da başka bir şeyle ilgili söylentileri yaymak."

"Sence buna inanırlar mı?" Dorian bana tereddütlü bir bakış attı ve binamızın altında yattığı iddia edilen beş erkek ve iki kadının resimlerini gözden geçirdi.

"Denemeye değer." Omuz silktim ve Valeria'nın yeni dairesinden ayrıldığına dair bildirim geldiği için telefonumu kontrol ettim. Adamlarım içeriye ve dışarıya kameralar ve güvenlik cihazları yerleştirmişti, böylece onun hareketlerinden haberdar oluyordum. Saplantım hızla kontrolden çıkıyordu. "Vahşi Batı'daki gibi silahlarla etrafta koşuşturmadan paramızı geri almaktan memnun olurum."

"Son sipariş için bizden iki kat para almamışlar mıydı?" Malin kaşlarını çatarak kâğıtları karıştırdı.

"Ne yazık ki hayır. Bu bir süredir oluyordu ve baş muhasebecimize güvendiğimiz için hiçbir şey yakalayamadık." Bardağımdaki sıvıyı daire içine alarak kardeşlerime yeni bilgiyi sindirmeleri için zaman tanıdım.

John Porter neredeyse otuz yıl boyunca babamız ve bizim için çalıştı ve geçen yıl meydana gelen birçok usulsüzlükten sorumluydu. Ama çok zekiydi ve Chester'ın iş ortaklarımızla olan ilişkisini araştırmaya başlamasaydım kimse bir şey fark etmeyecekti. Faturalar ve sahte ödemelerle harika bir iş çıkardılar. Kellerman bir dâhiydi ama besin zincirinin yanlış tarafında duruyordu.

"Porter ve müteahhitlerimizin ne kadar para çaldığına dair bir fikrimiz var mı?" Malin dosyayı kapatıp bana geri verirken sordu. Buz gibi sakindi ama kendisine ait olmayanı alma cüretini gösterdiği için adamı parçalara ayırmaya hazırды. Kara gözleri uygun bir ceza verme ihtiyacıyla parlıyordu.

Valeria'nın yeni arabası kızının okulunun önüne park ettiği için telefonuma kısa bir süreliğine tekrar bakarak, "Oraya varıyoruz," diye ona güvence verdim. "Şimdilik siz ikinizin bağlantılarınızı kullanmanızı ve binamızdaki çatlak zeminle ilgili bilgileri sızdırmanızı istiyorum. Bu konuda nasıl tepki vereceklerini göreceğiz."

"Peki ya Kellerman?" Son otuz saniye içinde üçüncü kez cep telefonumu kontrol ettiğimde Dorian kaşlarını kaldırarak bana sordu.

GPS takip cihazına kaşlarımı çatarak, "Birkaç gün daha hastanede kalmasını sağla," diye emrettim. Valeria kızını kayınvalidesinin evine götürdü. Bu, onunla biraz eğlenceli vakit geçirmem için mükemmel bir fırsat oldu.

Malin birdenbire, "Umarım onu tekrar kaçırmayı düşünmüyorsundur," deyince içimde bir şaşkınlık şimşeği çaktı. "Ah, evet. Biliyoruz." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Dorian hevesle başını salladı. "Geçtiğimiz hafta oldukça meşguldün."

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diye bağırdım, nasıl öğrenmiş olabileceklerini düşünürken. Kılık değiştirirken çok dikkatliydim; tüm dövmelerim kapalıydı, gözlerim farklı renkteydi ve sesim değişmişti. Şehrin diğer yakasında yeni bir yer satın aldım ve kullandığım araba da onlara yabancı geliyordu. Her şey kitabına göre yapılmıştı ama o iki salak yine de kokumu aldılar.

"Ona romantik bir akşam yemeği teklif etmek daha medeni olmaz mıydı?" Cep telefonum tekrar çaldığında Dorian her zamanki geniş sırtışını yüzüne yayarak başını salladı.

"Bunun neresi heyecan verici?" Gözlerim eğlenen bir ifadeden diğerine atlarken tersledim. Ben onların eğlence kaynağıydım.

"Sakin bana onun da senin gibi akli dengesinin yerinde olmadığını söyleme," diye kestirip attı Malin ama bir kahkahayı bastırmaya çalışırken dudaklarının kenarları seğirdi.

Dorian kaşlarını oynatarak, "Aynı zevklere sahip birini bulmak heyecan verici," diye cıvıladı. Şaşkınlık içinde onlara baktım. Birbirlerine zıt kutuplardı ama seslerinde benim davranışlarımı kınayan bir ton yoktu. Üçümüz de psikiyatrist için mükemmel vakalardık.

"Hastaneden döndükten sonra Chester Kellerman'ın sağlığı konusunda endişelenmeli miyiz?" Malin araştıran bakışlarıyla beni inceleyerek sordu. Bu konuşmada önemli bir rol üstlenmişti ki bu alışılmadık bir durumdu. Çoğunlukla dinliyor, sonra da fikrini söyleyip gidiyordu. Yeni ilişkiye duyduğu ilgi tuhaftı.

"Bunun hassas bir konu olduğunu söyledi zaten," diye cevap verdi Dorian benim yerime ders verir bir tonda, telefonumun ekranını görmek için yaklaşırken. "Valeria

onun için en iyisinin kim olduğunu çok yakında öğrenecektir." Bana göz kırptı ve kahverengi deri ceketinin fermuarını çekerek ayağa kalktı. "Bu akşam Grooves ve oğluyla yemeğe davetliyim. Karısının ameliyatını benim yapmamı istiyor. Oradayken, Starlight binasının zemin katıyla ilgili endişelerimin yüksek sesle ve net bir şekilde duyulmasını sağlayacağım."

"Bu gece Maxime'de olacağım," diye katıldı Malin, kaskını kanepeden alarak. "Fransızların özel seks partileri vardır ve kızlar misafirler arasında haber yayabilir."

"Sadece kimsenin çizgiyi aşmadığından emin olun," diye ona bir müşterinin güvenli kelimeyi görmezden geldiği son olayı hatırlattım. Kızlarımızın bu tür çirkinliklerden korunması gerekiyordu. Bahsi geçen adam hayatının sonuna kadar pipetten yiyecek ama ben çalışanlarımı önemsiyordum, o pisliği değil.

"Endişelenmeyin. Onlar müdavim ve kurallara saygılılar," diye cevap verdi Malin, el sallayarak veda etti ve kapıyı kapattı.

Ofisimde tek başıma kaldım, zihnim uğraşmak zorunda olduğum her şey arasında gidip geliyordu. Müteahhitlerle ilgili durum mide bulandırıcıydı ama soğukkanlılıkla ve herhangi bir kayıp olmadan çözülebilirdi. Örgütüm çatışmaları çözme konusunda müthişti ve savaş olasılığı her zaman üzerimizdeydi, ancak kaçınılabilirse çatışmalardan kaçınmak için elimden geleni yaptım.

Telefonuma baktım ve Valeria'nın arabasını evinin önündeki sokağa park ettiğini gördüm. Kamera uygulamasını açtım ve makine kahve yaparken onu mutfakta dans ederken buldum. Onu yakınlaştırdım, geniş gülümsemesine ve zarif hareketlerine hayran kaldım. Kalçaları caz melodileriyle sallanıyordu, gözleri kapalıydı ve kollarıyla başının üzerinde dalgalar yapıyordu. Sadece dar lacivert bir bluz ve sıradan siyah bir külot giymişti. Fantezilerim anında çılgına döndü, ona yapmak isteyeceğim çok uygunsuz şeyler hayal ettim.

Masamın çekmecesinden diğerk telefonumu çıkarp mesajı yazdım ve başını cihaza doğru çevirirken onu izledim.

Bilinmeyen Numara: *Bu gece boş musun, mon cœur? İşleri biraz renklendirmek için bazı fikirlerim var.*

Cevabı birkaç saniye içinde geldi.

Şaşkınlıkla gözümü kırıştırp takvimimi kontrol ettim ama orada yoktu. Ama sonra Tasha'nın adına tıkladım ve Valeria onun hemen altında yer aldı. Etrafımda daha fazla zaman geçireceği için çok mutluydum. Ancak bu durum onunla biraz dalga geçmeme engel olmadı.

Bilinmeyen Numara: *Bu bir meydan okuma mı?*

Kıkırdadım, parmaklarım daha fazlası için kaşınıyordu ama gözlerim onun sözlerine takılınca bedenim dondu kaldı.

Ona parayı verdiğimde morarmış alnının ve gözlerindeki minnettarlığın görüntüsü gözlerimin önünde belirdi ve avucumu yumrukladım. Zavallı telefon neredeyse Chester'in günahlarının bedelini ödüyordu.

Saf beyaz öfke vücudumdaki her siniri ve hücreyi yiyip bitiriyor, beni tek bir hedefe doğru itiyordu: o aptalın kafasını koparmak. Valeria ona vurmadığını iddia ediyordu ve ben de ona inanıyordum. Ama eğer Valeria'nın yalan söylediğini ve o muhteşem kafasındaki mor canavarın arkasında onun olduğunu öğrenirsem, onu kişisel sirk hayvanıma çevirir ve aklının alamayacağı numaralar yapması için eğitirdim.

Bilinmeyen Numara: Bundan benim çıkarım ne?

İtalyanlarla başımı belaya sokmadan Kellerman'ın varlığından kurtulmak için tüm seçenekleri düşünürken Valeria'nın basit cevabı ciğerlerimdeki havayı söndürdü.

İki kelimeye baktım, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Teklif cazipti ama aynı zamanda tehlikeliydi. Şüpheleri olabilirdi ve ben de onun tuzağına düşebilirdim. Maskenin altında kimin saklı olduğunu ortaya çıkarması için henüz çok erkendi. Evliliği ve beceriksiz kocası, ilişkimiz halka açılmadan önce halletmem gereken engellerdi. Ayrıca kendisi hakkındaki yeni keşiflere de uyum sağlaması gerekiyordu.

Chester'ın ona dün gece hissettirdiğim gibi hissettirdiğinden şüpheliydim. Dokunuşlarına verdiği tepkiler paha biçilemezdi. Titreyen vücudu ve yüksek sesli zevk inlemeleri hafızama kalıcı olarak kazınmıştı. Daha fazlasını arzuluyordum. O bana en ilkel ve samimi şekilde teslim olmadan yaşayamazdım. Hoşuna gitse de gitmese de o benimdi.

Valeria'nın bir sonraki Bayan Zhumagulov olacağına dair inancım sarsılmazdı. Bir hafta ya da on yıl sonra, umurumda değildi, ama benim adımları taşıyacak ve çocuklarımla annesi olacaktı. Varisimi, yeni nesli bu dünyaya getirmek için seçilmişti. Büyük gri-mavi gözlü, sevimli, küçük, tombul bebekler, tıpkı annelerinin yaptığı gibi beni küçük parmaklarına dolayacaklardı.

Bu düşünce beni gülümsetti ve başka bir mesaj geldiğinde sırtışımla daha da genişledi.

Sırttım ve cevabımı oluşturmak için harflere hızlıca dokundum.

Bilinmeyen Numara: *Beş dakika daha beklersem, teklif iç çamaşırsız mı gelecek?*

Kızgınlığı telefonun diğer tarafından bile hissediliyordu, ama bu sadece konuşmamızdan daha fazla keyif almamı sağladı.

Bilinmeyen Numara: *Çünkü kırıntılarla yetinmeyeceğim. Al ya da bırak.*

Cevabı telefonumun ekranını aydınlatmadan önce beni yedi uzun dakika boyunca sorguya çekti.

Boğazımdan muzaffer bir homurtu çıktı ve parmaklarım anlaşılmamı yazma hızımdan neredeyse alev alacaktı. Hızlıca Tasha'nın takvimine baktım ve Valeria'nın Pazar günü işte olması gerektiğini gördüm.

Bilinmeyen Numara: *Söz veriyorum, ilk randevumuz için seni alacağım Cumartesi akşam 7'ye kadar benden haber almayacaksın. Güvende kal, mon cœur.*

Sandalyeme yaslandım ve içkimi bitirdim. Güçlü alkolün yakıcılığı göğsümdeki küçük aleve katıldı ve büyüyerek tamamen tüketen bir ateşe dönüştü. Valeria'nın kumarhaneye gelmesini, onun çarpıcı yüzünü görmeyi ve en azından bir anlık ilgisinin tadını çıkarmayı bekleyemiyordum. Yine de aklım hızla yaklaşan randevuya kayıyordu. Unutulmayacak bir etkinlik olacak.

-18-

Valeria

O haklıydı. Lanet sapığım sadece onu düşüneceğimi söylediğinde kesinlikle haklıydı. Bu gelişmeden dolayı vücudumun her zerresinde bir sıkıntı hissettim. Kararlı ruhum zihnimle sonuna kadar savaşmaya hazırdı ama bu anlamsız görünüyordu.

İki karşılaşmamızla ilgili düşünceler bilinçaltıma sızarak onun davranışını mantıklı bulmamı engelliyordu. Beni zorladığını söyleyemezdim. Bana hayır deme şansı vermişti ama ben bunu kullanmamıştım ve nedenini de bilmiyordum. Çok boktan bir durumdu.

Dokunuşlarını hatırladığımda ürperdim. Beni tatmin eden ağzının hatırası aklımdan geçtiğinde amım mutlulukla sıkıştı. Ve sonra aklıma bir randevuyla ilgili aptalca bir fikir geldi.

Bu dünyadaki hiçbir şey ve hiç kimse, sapığımla bir randevu önerecek kadar içime ne girdiğini açıklayamazdı. Ne kadar saçmaydı? I

Beni tekrar kandırmasına ya da gizemi, talepkâr sesi ve bölünmemiş ilgisiyle ayaklarımı yerden kesmesine izin vererek isteyerek bir buluşma önerdim.

Gerçekten o kadar zavallı mıydım?

Zavallı halime kızgınlıkla inleyerek telefonumu kontrol ettim ve ondan hiçbir şey bulamadım. Bu gece beni yalnız bırakacağına dair verdiği sözü tutmuştu ama buna mecbur kaldığına mı sevindim yoksa sözünü tutmadığına mı üzüldüm bilemiyordum. Kafamda muhteşem bir kaos yaratmıştı ve bunun neden ya da nasıl olduğunu bile bilmiyordum.

O özel biri değildi. Benimle ilgilenen ve asla normal bir ilişki yaşayamayacak bir psikopattı. O zaman neden normal bir çift gibi dışarı çıktığımızı hayal ediyordum? İlk buluşmamızda beni bir sandalyeye bağladı!

Telefonumdan gelen bip sesi beni neredeyse yerimden sıçratacaktı. Telaşla cihazı elime aldım ve hayal kırıklığı anında göğsümü doldurdu çünkü ekranımdaki isim bir spam numarasıydı.

Titreyen parmaklarımla sapığım la yaptığım konuşmayı taradım ve son mesajlaşmamızın üzerinden sadece birkaç saat geçtiğini fark ettim.

Kafamı başka bir şey düşünmenin daha iyi bir fikir olacağına ikna ederek, bu gece için bir kıyafet seçmek üzere yatak odasına gittim. Tasha kumarhanedeki müdürün üniforma giymediğini ve benden şık görünmemi beklediğini söyledi.

Elbiselerimi karıştırdım, beyaz yakalı ve altın düğmeli siyah bir ofis elbisesi buldum. Kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde şekillendiriyor ve dizlerimin üzerinde biterek minik panda dövmemi örtüyordu. Dövmemle ilgili sorular beni sinirlendirdiği için onu her zaman kıyafetlerimin altında tutmaya çalışırdım.

Nefesimi tutarak oraplarımı ve topuklu ayakkabılarımı hazırladım, seçimimden memnun kalmıştım. Harika bir izlenim bırakmak ve Zyon'a doğru seçimi yaptığını kanıtlamak istiyordum. Bu benim için mükemmel bir fırsattı ve elimden gelen her şeyi yapmaya hazırdım.

Uzun, sıcak bir duş alarak sapığımın kalıntılarını vücudumdan temizlemek için elimden geleni yaptım ama işe yaramadı. Her yerde onun kolonyasının kokusunu alıyordum. Nane, limon ve muhtemelen yeşil elma karışımı burnuma yapışmıştı. Sedir ve meşe yosunu ile tamamlanıyordu ve tam olarak hangi marka olduğunu biliyordum. Versace.

Ürünlerine bayılırdım. Erkekler için olan kokuları kadınlar için olanlardan bile daha iyiydi. Ve Zyon Zhumagulov'un da aynı markayı kullandığından yüzde yüz emindim.

Bu farkındalık beni şimşek gibi çarptı ve benzerlikler için daha dikkatli bakmaya zorladı. Bazıları vardı ama bu hiçbir şeyi kanıtlamıyordu. Herhangi bir erkek bu kolonyayı kullanabilir, 1.80'den uzun olabilir ve kalın bir sese sahip olabilirdi. Gözlerin rengi kolayca değıştirilebilirdi ve bazı insanlar nasıl farklı konuşacaklarını bilirdi. Kurşun geçirmez bir şeye ihtiyacım vardı. Takipçimin Zyon'la aynı yerde aynı dövmeyle sahip olması muazzam bir tesadüf olurdu. Ama her şeyi örten o büyük boy kapüşonun altına nasıl girdim?

İşe hazırlanırken planlar ve şemalar zihnimde bir kasırga gibi dönüp duruyordu. Eski inşaattaki gizli arka girişe giderken ya da Tasha bana soyunma odasına kadar eşlik ettiğinde de aklımdan çıkmadılar. Çok tatlıydı, gerekli her şeyi gösteriyor, açıklıyor ve hatta biraz dedikodu yapıyordu ama ben konsantre olamıyordum. Tek odaklandığım şey hayatımı işgal eden iki uzun boylu, karanlık adamı karşılaştırmak ve gizlice aynı kişi olmalarını ummaktı.

Zyon'un bana hayatımın en iyi oral seksini yaptığını her hayal edişimde kalbim küt küt atıyordu. Bana bu denli takıntılı olduğunu düşünmek bile hormonlarımı çılgına çeviriyordu.

Maskenin ardında saklı olanın o olup olmadığını öğrenmeliydim. Bedeli ne olursa olsun, bu işin aslını öğrenecektim.

"İyi akşamlar hanımlar."

Zyon'un derin sesi beni hayallerimden uyandırdı ve kasanın arkasındaki odada bulunan bilgisayar ekranına boş gözlerle baktım. Tasha'nın bana ne göstermeye çalıştığından emin değildim çünkü başka bir yerdeydim ve yeni patronumun karanlık gözlerini hayal ediyordum.

"İyi akşamlar," diye kekeleyerek ona döndüm ama içimi derin bir hüznü kapladı. Sesi sapıgıminkinden çok farklıydı. Ancak kalbim kendi yöntemiyle tepki verdi, neredeyse göğsümden fırlayıp onun kollarına atlayacaktı.

Ah, o kollar! Zyon, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, mürekkepli tenini ve damarlı ön kollarını ortaya çıkaran siyah düğmeli bir gömlek giymişti. Kumaş pazularına ve omuzlarına maksimum düzeyde bastırılmıştı ve göğsündeki birkaç düğme açılarak boynundaki kanatlı canavar dövmesinin başını ve vücudunun bir kısmını gösteriyordu. Parlak işlemeli yaprakları olan siyah yeleği koyu renk kıyafetine bir kıvılcım katmış ve gümüş saati, başparmağındaki büyük haçlı yüzüğü ve bileğindeki deri ve gümüş bilezikleriyle mükemmel bir uyum sağlamıştı.

Yeni kestirdiği saç modeli, arkaya taranmış gördüğüm en koyu saç dalgası ve onu utanmadan süzdüğümü fark ettiğinde siyah gözlerinde beliren eğlenceli parıltıyla yürüyen bir günah gibi görünüyordu.

Ama karşımda dünyanın kralı olarak durduğunda, otoriter ve kusursuz, herkesin dikkatini üzerine topladığında kendime engel olamadım. O şeytanın başyapıtıydı. Ya da belki de şeytanın ta kendisiydi.

"Siz iki çalışkan küçük arı, geç bir akşam yemeği için bana katılmıyorsunuz?" Zyon, onun muhteşem görünüşü hakkındaki düşüncelerimi bozarak sordu. Bakışlarımı onun yakışıklı yüzünden kaçırdım.

"Aslında," diye biyledi Tasha, sandalyeyi ona doğru çevirerek. "Gece yarısından önce ayrılabilir miyim diye soracaktım. Richard'ın yarın ameliyatı var ve anestezi verilmeden önce onu görmek istiyorum."

"Elbette," diye cevap verdi hemen, bir adım daha yaklaşarak. "Bu gece gelmene de gerek yoktu. Valeria'ya etrafı gezdirirdim."

"Oh, hayır." Gülümseyerek elini salladı. Gitmesine izin verdiği için rahatladığı belliydi. "Evde tek başıma aklımı kaçırdım."

"Tamam, Cemal seni bırakır," dedi Zyon ona yumuşak bir gülümsemeye, ama kız başını sertçe sallayarak kaşlarını çatmasına neden oldu.

Tasha ayağa kalkarak, "Jamal yanınızdan ayrılmayacak, Bay Zee," diye belirtti. "Ve ben araba kullanabilirim."

"Eğer seni eve götüreceğini söylersem, o zaman seni eve götürür," diye gürledi Zyon, ensemdeki minik tüyleri diken diken ederek. Yüzü duygusuz, sert bir maskeye dönüşmüştü ve önceki neredeyse mutlu tavrıyla tam bir tezat oluştuyordu. Tasha'nın yanımda gerildiğini ve elinin çantasının sapında donup kaldığını fark ettim. "Aynı şey senin için de geçerli. Sekiz aylık hamilesin. Uyandıktan sonra yapacağın tek şey kocanın aklını başından almak olacak."

"Evet, efendim." Tasha başını salladı, ona dikkatle bakıyordu. Zyon onun için kapıyı açtı ve çatık kaşlı, uzun boylu, atletik yapılı, kıvrıcık saçlı ve koyu çikolata rengine bir teni olan Jamal'ı çağırdı. Patronunun söylediği her sözle kaşları daha da çatılıyordu ama yine de ona karşı çıkmaya cesaret edemedi. Emirlerini aldıktan kısa bir süre sonra Tasha ile birlikte ayrıldı ve beni Zyon'un küçük odayı dolduran ezici varlığıyla baş başa bıraktı.

"Peki ya siz, Bayan Kellerman?" Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, sanki akşam yemeğinde beni yemeye niyetliymiş gibi beni izliyordu. Bakışlarının neden olduğu çılgın kelebeklerin sert saldırısıyla midem titredi. "Bana eşlik edecek misin?"

"Kumarhaneden gözetimsiz ayrılmamı mı istiyorsun?" Ayaklarım yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden acıdığı için masanın üzerine yarı oturarak sordum. Katlar arasında koşmak için iyi bir seçim değildi.

"Eğer bu binanın kaderi ben yemek yerken çökmekse, ne kadar çekici ve aydınlatıcı olursan ol, senin varlığın bunun olmasını engelleyemez."

İltifat karşısında yanaklarım kızardı ve dudaklarım hafif bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Eğer bu konudaki tavrın buysa, bedava yemek teklifini reddedemem," diye cevap verdim ve bana dişlek bir sırıtış fırlatarak onu takip etmemi işaret etti.

Slot makinelerinin olduğu odadan yan yana geçtik ve bizi VIP salonuna götürdü. Beş yıldızlı restoran zemin kattaydı ve aynı zamanda kumarhane müşterileri için giriş görevi görüyordu.

Yeraltı kumarhanesinin ruhsatı olup olmadığını ya da yasadışı olup olmadığını merak ettim ama sonra burnumu sokmamaya karar verdim. Tasha bana biri izin isterse Zyon'u ya da kardeşlerini aramam gerektiğini söyledi.

Ancak o günün geleceğinden şüpheliydim. Farklı internet kaynaklarına göre, Zyon'un nüfuzlu kişilerle olan bağlantıları ona istediği her şeyi yapma özgürlüğü veriyordu. Bir müfettişin gelip alkol ruhsatı olup olmadığını kontrol edeceğini düşünemezdim. Bu muhtemelen tüm ofislerinin sonu olurdu.

"Zyon! Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum!" Kocaman göbekli, gözlüklerinin ardına gizlenmiş meraklı yeşil gözleri olan yaşlı bir adam elini sıkmak için uzattı. Zyon onu tuttu ve omzuna sertçe vurdu.

"Goerge, bu ne güzel sürpriz! Seni buraya getiren nedir?" Soruyu duymazdan gelen George'un gözleri bana kaydı ve Zyon hemen ipucunu aldı.

"Lütfen size yeni müdürümüz Bayan Valeria Kellerman'ı takdim etmeme izin verin," diyerek bir elini sırtımın küçük kısmına koydu. Bu jest bir şekilde koruyucu bir his uyandırdı ve yanaklarıma kan hücum etmesine neden oldu.

"Benim için bir zevk." George zoraki bir gülümsemeyle elimi nazikçe tuttu. "Chester Kellerman'la akrabalığın var mı?" diye sordu, gözlerinde uygunsuz, aç bir parıltıyla görünüşümü kontrol ederken tüm vücudum kaskatı kesildi.

"Hayır," diye cevap verdi Zyon benim yerime, elini yavaşça sırtımda aşağı yukarı gezdirerek. Bariz yalanı beni gerdi ama yüzümde kibar bir gülümseme tuttum. "Valeria'yla aynı ismi paylaşıyor olmak büyük talihsizlik."

"Umarım bu onun başını belaya sokmaz." George omuz silkti ve dikkatini göğsümden Zyon'a yöneltti. "Yarınki toplantı için vaktin var mı dostum? Starlight hakkında söylentiler duydum."

"Tabii ki. Asistanım sizi arayacak."

Adamlar birkaç cümle daha söyleyip el sıkıştıktan sonra George elmas kart oyuncularını için VIP slot makinesinin arkasına oturdu. Zyon onu umursamadı ve asansöre doğru yürümem için beni nazikçe dürttü.

İçeri girdiğimde daha fazla sessiz kalamadım çünkü korku beni tüketmişti. George sıradan bir adam değildi, söyledikleri ve Zyon'un tepkisi beni korkutmuştu.

"Neydi o?" Sesimdeki titreme ve titreyen bedenimle savaşıarak nefes aldım. "Chester ne yaptı?"

Zyon sakince, "Endişelenmene gerek yok Valeria," dedi ama ben bunu çoktan aşmıştım. Benim ve Zara'nın güvenliğiyle ilgili belirsizlikler beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Kocama karşı duyduğum öfke hayal bile edilemezdi ama kızım için duyduğum korku felç ediciydi.

"Endişelenmek için her türlü sebebim var!" Sesimi alçaltarak tısladım çünkü asansörün kapıları açılmıştı ve kimsenin beni duymasını istemiyordum. "Bir kızım var ve sizin gibi insanlara karşı kendimi savunacak hiçbir şeyim yok."

"Benim gibi insanlar mı?" Kaşlarını kaldırdı ve iri gövdesiyle restoranın girişini kapattı. Onunla artık kapalı olan asansör kapısı arasında sıkışıp kalmıştım ama bu beni rahatsız etmedi.

"İntikam peşinde koşan güçlü yeraltı patronları ya da kocamın kaybettiği ve benim ödeyemediğim muazzam miktarda para," diye açıkladım, bir yaprak gibi titreyerek. Avuçlarımı yumruk yapıp dengemi bulmaya çalıştım ama yaşadığım şok çok fazlaydı. Chester ailesinin başına bu felaketi getirmişti ve eminim umurunda bile değildi.

"Benimle gel Valeria." Zyon nazikçe elimi tuttu ve beni dışarı çıkardı. Güzelce aydınlatılmış terasta şöminenin yanına oturduk ve bana kalın bir battaniye uzattı. Battaniyeyi omuzlarıma attım ve bacaklarımı örterek karşımdaki muhteşem, duygusuz yüzü seyrettim.

"George bir aile dostu," diye başladı Zyon, menüyü açıp bana uzatarak. "O senin hayal dünyadaki yeraltı patronlarından biri değil. Kocanızı tanıyor çünkü yıllar önce Chester'ın şehrin en iyi tüccarı olduğu bir dönem vardı."

"Peki ya George'un sözleri?" Bir bardak su alıp ferahlatıcı sıvıyı yudumlayarak sordum, soğuk anında kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oldu.

"Dalga geçmeyi sever. Sözlerini çok ciddiye almayın." Zyon menüyü katladı ve garsona el sallayarak ızgara somon siparişi verdi. Dakikalar önce iştahım kaçtığı ve ne seçeceğimi bilemediğim için ben de aynısını seçtim.

Garson kız gittiğinde "Evliliğim hakkında yalan söyledin," dedim. Zyon koltuğuna yaslanmış, kısık gözlerle beni izliyordu.

alevler dans ediyormuş gibi görünüyordu. Ama bu sadece arkamdaki ateşin yansımasıydı.

"Özgeçmişinde Chester gibi birine ihtiyacın yok. Sana hiçbir faydası olmaz," diye karşılık verdi, parmağıyla gümüş kaşığının üzerinde daireler çizerek. Öğüt veren tonu son damlaydı ve içinde bulunduğum duruma yardım ettiği için içimde kök salmış olan minnettarlık beni terslemekten alıkoydu. Ama yine de susmamı sağlamadı.

"Sizin adınızın özgeçmişimde yer alması da bir zafer değil Bay Zhumagulov," diye karşılık verdim, sesimi kabul edilebilir bir seviyede tutmak için elimden geleni yaparak. "Bahsettiğiniz fantezi dünyasının var olduğunu ikimiz de biliyoruz ve siz de bu dünyanın kralısınız."

"Eğer söylediklerine gerçekten inanıyorsan neden korkuyorsun?" diye sordu dirseklerini kolçaklara dayayıp ellerini kucağında birleştirerek.

"Çünkü ben senin yakın çevrenden değilim," diye cevap verdim battaniyeyi omuzlarımdan çekerek. Soğuk bir anda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Tüylerim diken diken oldu ve tüm vücudumu kapladı. "Ben sadece senin çalışanıyım."

"Gerçek bir kral tüm halkına değer verir Valeria," dedi, sanki bir saldırı bekliyormuş gibi dikkatle beni izliyordu, ama ben sadece ne yapacağını ya da düşüneceğini bilmeyen dehşete düşmüş bir kadındım.

"Peki karşılığında ne bekliyorsun, ha?" Göğsümün içinde çalkalanan soğuk ve farklı duygulardan titreyerek sordum. "Çünkü sana verecek hiçbir şeyim yok."

Ayağa kalktım, bu konuşmanın bittiğini düşündüğüm için gitmeye çalıştım ama tansiyonum yüzünden tereddüt ettim. Masanın kenarına tutunarak kendimi dengeledim ama Zion çoktan yanıma gelmiş, beni kolumdan tutmuştu.

"Otur Valeria," dedi usulca, ayaklarıyla arkamdaki sandalyeyi hareket ettirerek, ama itaat etmeyi reddettim.

"Hayır," dedim inatla, dirseğimi tuttuğu yerden çekerek. Yine de, bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

"Otur dedim sana!"

Bedenim zihnimle işbirliği yapmadı ve meydan okurcasına çığlık atarken kığım rahat koltuğa yığıldı. Maske yüzümden düştü ve gerçek hislerim ortaya çıktı. Chester'ın yaptıklarının sonuçları beni dehşete düşürmüştü. Gözlerimden yaşlar akıyordu ve Zyon'un bastırıcı varlığı da pek yardımcı olmuyordu. İyi olduklarından emin olmak için Zara ve Lisa'yı kontrol etmem gerekiyordu. Belki o zaman kendimi daha iyi hissederdim.

"Valeria, bana bak." Gözlerimi kucağımdan kaldırdım ve onları beni mıknatıs gibi çeken en karanlık çarpıcı kraterlerle birleştirdim. "Senden hiçbir şey beklemiyorum. Zeki, çalışkan, harika bir kadın olduğuna inandığım için buradasın ve gitmene izin verirsem potansiyelini boşa harcamış olurum."

Önümde çömeldi ve beni sıcak tutmak için battaniyeye sıkıca sardı. Kalbim onun şefkatiyle çırpındı.

"Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa," diye fısıldadı, dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yakındı, "tek yapman gereken sormak, ben de icabına bakacağım. Anladın mı?"

"Evet," diye nefes aldım, yüzünde bir hile ya da tuzağa dair bir ipucu arıyordum ama yoktu. Sözleri içten geliyordu ve ona güvenmek istiyordum ama onun hakkında bildiklerim vücudumu bir ürpertinin daha kaplamasına neden oldu.

Chester'ın kızımı elimden alacak ve beni yok edecek kadar güçlü olduğunu düşünmüş olsaydım bile, bu Zyon ve onun sınırsız seçenekleriyle kıyaslanamazdı. Neredeyse her gece o adamı rüyamda görüyordum,

Onunla mutlu olabileceğim aptalca senaryolar hayal ediyordum ama gerçek şuydu ki ben eşit birini, beni önemseyecek, sevecek ve bana saygı duyacak birini istiyordum. Emrettiklerini yapmadığım için beni ezecek birini değil.

Zyon bana yardım teklif etti ama büyüsünün bedelini düşünemedim bile. Anlık bir dikkat dağıtıcı olarak hizmet etmek de kafamda iyi görünmüyordu. Saygınlığım vardı ve yardım için bedenimle ödeme yapmak benim için çok alçakçaydı. Belki onunla kısa bir ilişki yaşamak eğlenceli olabilirdi ama o zaman da işimi ve avantajlarımı riske atmış olurum. Yapabileceğim en iyi şey Zyon'dan uzak durmak ve kocamın gerçekte ne yaptığını kendi başıma öğrenmekti. Eğer onun hareketleri başıma bela açacaksa, hazırlıklı olmalıyım.

-19-

Zyon

"Neredeyse George'un o pis şişko kolunu koparıyordum!" Kıymetli Maserati'min direksiyonunu neredeyse ellerimle ezecek kadar sıkarak bağırdım. Vücudumda dolaşan öfke beni titretiyor ve kadınıma marketteki bir etmiş gibi bakan o pis domuzu cezalandırmanın tüm yollarını düşündürüyordu.

"Eğer bir daha dünkü gibi iğrenç bir şekilde ona gözlerini dikerse, yemin ederim, onları lanet bir tatlı çatalıyla bıçaklayıp Bluff'a yediririm!" Hattın diğer tarafındaki kıkırdamayı duymazdan gelerek tehdit ettim. Malin her zamanki gibi sessizdi ama Dorian patlamamın her saniyesinden keyif alıyordu.

Dorian kahkahalarla homurdanarak, "Bluff oynamak için yeni toplara sahip olmayı çok ister," dedi. Benim Cane Corso'mun o herifin hak ettiği disiplini sağlayacağını biliyordu.

"Onları George'un yağlı suratına tükürürdüm," diye havladım, biraz sakinleşmek için nefesimin altında küfrettim.

Valeria George'la tanıştığından beri bu sahne aklımdan çıkmıyordu ama yine de bir el sıkışma yüzünden çılgına dönmeyi beklemiyordum. Ancak beni müstehcen bakışlarından daha çok çileden çıkaran şey, ona saygı duymaması ve onu korkutan sözleriydi. Eğer kız resmen benim olsaydı, şu anda evinin önündeki sokak lambasına asılmış olurdu.

"Sadece merak ediyorum," dedi Malin beni ölümcül düşüncelerimden çekip çıkararak, "başka bir adamla seks yapsaydı ne yapardın? Ya maskenin altındaki adam sen değil de başka biri olsaydı?"

"Dilini keser ve kendi kanında boğulmasını izlerdim," diye tükürdüm, saf hayal kırıklığıyla gaz pedalına bastım. Valeria benimdi. Kimse ona dokunamaz, uygunsuz bir şekilde bakamaz ya da saygısızlık edemezdi. Ona göz kulak olan ben olduğum sürece olmazdı.

"Kullandığın kelimelere bakılırsa," diye araya girdi Dorian, her zamanki gibi zekice, "sik değil dil, sanırım meze yedin ama ana yemeği yemedin kardeşim. Seni kim engelledi?"

"Oh, kapa çeneni!" İnledim ve ikisi de tepkime kıçlarıyla güldüler. Yine de birkaç saniye sonra ben de kıs kıs güldüm. O kadar saçmaydı ki tek yapabildiğim acıma kıkırdamak oldu. Valeria'nın ona ne kadar takıntılı olduğum, buluşmalarımızdan sonra nasıl bağımlı hale geldiğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Randevumuz fikri aklıma geldiğinde tenim heyecandan karıncalandı. Bu bana biraz huzur verdi ve günümün nasıl geçtiğini anlamamı sağladı. Depo unutulmaz bir gece için hazırlanmıştı. Sadece Valeria ile birlikte uykumu çalan bir sorunu çözmem gerekiyordu.

"Ona taze samana aşık olan bir eşek gibi aşık olduğunu ne zaman söyleyeceksin?" Dorian gülmeyi kestikten sonra sordu ve ben de şarjörün sesini duydum. Silahlarını hazırlıyordu. Sağ tarafa baktım,

Altın yarı otomatik tabancam yolcu koltuğunda duruyordu ve derin bir iç çekti.

"Bunu her lanet günün her lanet saniyesinde yapmak istiyorum," diye itiraf ettim, dikiz aynasından beni yakından takip eden korumalarımı bakarken. Jamal, kendisini aldatan kocasını takip eden kıskanç bir eş gibi bana yapışmıştı. Sinir bozucuydu ama üç başarısız suikast girişiminden sonra buna çok ihtiyacı vardı.

"Chester'ı ifşa edersem Valeria'nın canı yanabilir," dedim ve o piçi düşünmekten neredeyse arabanın tertemiz zeminine tükürecektim. Araştırmalarım durumun tahmin ettiğimden çok daha karmaşık olduğunu gösteriyordu. "Benimle birlikte olması onu sadece daha fazla tehlikeye atar."

"Onu koruyacağız," dedi Dorian kararlı bir şekilde, endişelerimi anlamadığı belliydi. "Bu konuda anlaşmıştık."

"Elbette koruyacağız," diye onayladı Malin. "Ama onun üzerine daha fazla dikkat çekmemize gerek yok."

"Kesinlikle," diye nefes aldım, en azından kardeşlerimden biri ne demek istediğimi anladığı için rahatlamıştım.

"Yani, sen olduğunu anlayana kadar onunla takipçilik oyunu mu oynayacaksın?" Dorian gürledi ve kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Öğrenmeyecek," dedim ve arabamı onlarınkinin arkasına, rıhtımdaki eski binanın önüne park ettim.

"Evet, çünkü o beynini kullanmayan aptal, güzel bir bebek suratı," diye kestirip attı ve bağlantıyı kesti. Gözlerimi devirdim ve ona ters ters bakarak arabadan indim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ön kapıya yaslanmış, başını sallıyordu.

"Bunun sonu iyi bitmeyecek, Zyon," diye uyardı, arabadan inip Malin'in çoktan beklediği girişe doğru yürüdü.

"Bu kadar yeter," diye tısladım, tavrından iliklerime kadar rahatsız olmuştum. İyi niyetli olduğunu biliyordum ama yaklaşımım konusunda çoktan kararımı vermiştim ve bunu değiştirecek havada değildim. "Şu anda, hayatını tehlikeye atmadan ona sahip olmanın tek yolu bu."

"Ya da sadece onu avlamaktan zevk alıyorsun," diye düşündü ve bana şakacı bir şekilde göz kırptı. "Hadi şu işi bitirelim. Leydine geç kalmak istemezsin."

Malin cevabımı beklemeden gıcırtilı metal kapıyı açtı ve karanlık alana girdi. Hava dumanla ağırlaşmıştı ve bayattı çünkü klima ya da pencere yoktu. Duvarlar nemliydi ve her köşede örümcekler ve ağlar vardı.

Ayaklarımın altındaki kum parlak ayakkabılarımı kirletti ve içeri girerek ayak parmaklarımın arasını gıdıkladı. Belki de sadece benim hayal gücümdü ama burnumu kırıştırdım ve bu histen nefret ettim. Bir keresinde, bir hayır kurumu için gösteri maçı yapmışım ve kum dolu havuzdan çıkabilmek için rakibimi on beş saniyede yere sermişim. Bu anı on iki yıl sonra bile tüylerimi ürpertiyordu.

"Dört oda, on üç mahkûm," diye anons etti Malin, küçük alanda bir sigara yakarak. Öksürdüm, arı saldırısı sırasında aşırı etkilenmiş bir sarışın gibi elimi salladım.

"Keser misin şunu?" Ona ters ters bakarak homurdandım. Alay ederek sigarasını yere attı. "Teşekkür ederim," dedim ona sert bir bakış atarak, ama beni tamamen görmezden geldi. Ne zaman bir şeyden hoşlanmasa, tepki vermiyordu. Biz onun için görünmezdik.

"Diana Santangelo öfke nöbeti geçirdi ve adamlarımızdan birini ısırды," diye açıkladı Dorian kıkırdarak. "Kız kardeşi ve arkadaşları olan diğer iki çocukla birlikte odada olmayı talep etti. Ayrıca elinde kritik bilgiler olduğunu iddia ediyor ve hepimizle tanışmak istiyor."

Kaşlarımı çatarak durumu hızlıca değerlendirdim. Kardeşlerim bizden çalan iş adamlarının çocuklarını kaçırdı. Her

Hücrede ailenin bir temsilcisi vardı. Onları incitmek ya da öldürmek gibi bir niyetimiz yoktu. Sadece oraya buraya panik yaymak, ortalığı biraz ısıtmak istedik. Çocuklarınız eve dönmediğinde kendinizi çaresiz hissetmekten ve endişelenmekten daha kötü ne olabilir?

"Tamam." Başımı salladım, Cemal'e ve diğer üç adama bana katılmaları için el salladım. "Şu iki odaya girin ve biz gelmeden önce onları biraz pişirin. Korkularının içinde boğulmalarını istiyorum."

"Peki patron." Jamal sırtı ve gittiler. Yüzüme duygusuz bir maske yapıştırdım ve üçüncü odanın kapısını açarak yavaşça içeri girdim.

Yirmi yaşlarında üç yetişkin ve bir genç sandalyelere bağlanmıştı, yüz ifadeleri korkularını gösteriyordu. Sanki kraliyet ailesinden biriymişiz gibi başlarını önümüze eğdiler ve ben de havada asılı duran histerinin güçlü kokusunu derin derin içime çektim. Büyük, şişman, aç bir kedi tarafından kapana yakalanmış küçük fareler gibi dehşete düşmüşlerdi.

Bakışlarımı birinden diğerine kaydırdım, ham kaygılarının tadını çıkardım ve Diana'nın küçük kız kardeşi Matilda'yı fark ettim. Annesinin ölümüne tanık olmanın travmasını yaşadıktan sonra dilsiz kalmıştı. Ailesi için bu, sadece Diana'nın dayanabildiği bir darbeydi. Babaları acısını votkayla bastırmaya çalıştı ve erkek kardeşleri orduya katılarak onlarla tüm bağlarını kopardı.

"Bugün buraya geldiğiniz için teşekkür ederim," diye alaycı bir şekilde başladım, hiçbirinin bize isteyerek katılmadığını biliyordum. "Birlikte biraz eğleneceğimize inanıyorum."

Diana sert bir genç kız gibi bana ters ters baktı ama diğerleri talihsiz kaderlerini kabullenmiş gibiydiler.

"Sen hariç, sevgilim." Duvarın yanında oturan, şiddetle titreyen ama bana bakmak için başını kaldırmayan dilsiz kıza döndüm. Hiç düşünmeden bıçağı pantolonumun kemerinin arkasına sıkıştırdığım kılıfından çıkardım. Zahmetsizce ipi kestim.

ve sonunda ıslak, taş kesilmiş gözlerini benimkilerle birleştirdi.

"Özür dilerim Matilda," dedim solgun yanağından süzülen gözyaşlarını silerken. "Buraya getirilmemeliydin. Adamlarım bir hata yaptı. Söz veriyorum kimse sana zarar vermeyecek."

Yutkundu ve başını kız kardeşinin oturduğu tarafa çevirdi, sanki başka bir kafa büyütmüşüm gibi bana baktı.

"İşbirliği yaparsa ona da bir şey olmaz," diye ekledim ve Matilda bana yalvaran bir bakış daha atınca ayağa kalktım. Zavallı kız o kadar çok şey yaşamıştı ki, onu buraya getiren salağın kışına tekme basasım gelmişti.

"Şeytanın bir kalbi var. Ne kadar çekici," diye alay etti Diana, muhtemelen şansını denemek istiyordu ama ona karşı asla kız kardeşine davrandığım kadar nazik olmayacaktım.

"Elinde ne gibi bilgiler var tatlım?" Tatlı tatlı sordum, onun üzerinde yükseliyordum. Bir keresinde beni bir ilişkiye sokmak için arkamdan koşarken neredeyse bacaklarını kırıyordu. Çok genç olması çok kötüydü. O şımarık ağzını mutlaka kullanacak bir şeyler bulurdum. Ama artık bunu düşünmek için çok geçti. Bedenim, kalbim ve zihnim bir başkasına aitti.

"Ailelerimiz sana karşı komplo kurmaya zorlandı," dedi, çimen yeşili gözleri samimiyetle parlıyordu. Birden yirmi yaşında masum bir kız gibi göründü ama beni kandırmasına izin veremezdim. Bana daha fazlasını vermeliydi.

"Ne kadar da uygun," diye homurdandı Dorian, benimle aynı şeyi düşünüyordu.

"Gerçek bu!" diye bağırdı, bağlarını çekiştirerek. "Annem onlar yüzünden öldü!"

Bu sözler buz gibi bir dalga gibi üzerime çöktü ve karanlık ruhumun en derin köşelerine dokundu. Annesi hiçbir kadının yaşamaması gereken bir işkenceye maruz kalmıştı. Karısına ve genç kızına saldırmak çok çirkindi ama Michelle Santangelo, ailesinin mutluluğunun içini boşaltan adamların peşine düşmeyi reddetmişti. Bunu yapmaya kimsenin hakkı yoktu, sadece onun vardı ve o da malikânesinin duvarları ardına saklanarak dünyayı görmezden geldi.

"Açıkla Diana," diye hırladı Malin, ona yavaşça yaklaşarak. Yıllar önce, Bayan Santangelo ile bir ilişkisi olmuştu. Bayan Santangelo ve arkadaş kaldıkları için onun vahşi ölümü onu çok etkilemişti. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi ama ona yakınlaşan tek kadın oydu.

"Starlight binasındaki çalışmalar başladığında, iki adam evimize geldi," diye söze başladı Diana, sessizce hıçkıran kız kardeşine kısaca bakarak. "Senden para almak için mükemmel bir plan yaptıklarına dair konuşmalarına kulak misafiri oldum ama babam reddetti. Birkaç hafta sonra başka bir teklifle geri geldiler."

Derin bir nefes aldı, çenesi titriyordu. "Cesetlerin yeraltı otoparkındaki beton zemine gömüldüğünü ve bunun babamın sorumluluğunda olduğunu, çünkü evrakları onun imzaladığını iddia ettiler." Elleri titriyor, ayakları gergin bir şekilde zıplıyordu; ben ise yüzünü izliyor, tavrındaki her değişikliği yakalıyordum. İçgüdülerim bana doğruyu söylediğini söylüyordu ama hikâyenin tamamı bu olamazdı.

"Baban bizi arayabilirdi," dedi Dorian ve ben de başımı sallayarak onayladım. Ama o kararlılıkla başını salladı.

"Benimle ya da kız kardeşimle evlenme teklifini reddettin," dedi titreyen Matilda'ya bakarak. "Babam seni mahvetmek istemedi ama kendi başına halletmeye karar verdi ve fena halde başarısız oldu."

"Biz ittifakı reddetmedik Diana," diye düzelttim, önünde çömelerek. "Seninle evlenmeyi reddettim çünkü senin iki katın yaşıdayım. Matilda da daha yetişkin bile değil."

"Özgürlüğünü elinden almazdım, Zyon," diye tükürdü, yüz hatlarını öfke kaplamıştı. "Ama annem hayatta olacaktı ve kız kardeşim liseyi bitiren on yedi yaşında mutlu bir kız olacaktı. Zar zor uyuyan ve yemek yiyen bu boş kap değil."

"Diana," diye fısıldadım, yanağına dokunmaya çalıştım ama irkilerek uzaklaştı.

"Bana Diana deme! Ailemi buna sen mahkûm ettin. Sen ve babamın egosu ve anlamsız kararları!"

Ayağa kalkarak, sahneyi sessizce izleyen kardeşlerime döndüm. İkisi de duygularını belli etmiyordu ama aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Bu iş çok ileri gitmişti. Tamamen kontrolden çıkmadan önce bu işi bitirmeliydik.

Dorian birdenbire, "Ailelerinizin komplo kurmaya zorlandığını söylemiştin," dedi. "Hangi ailelerden bahsediyoruz?"

"Benimkiler," diye fısıldadı, gözlerini yere dikerek. "Santino, Baricelli, Gravaldis ve Torinnella."

"İtalyan hissedarlar mı?" Malin, Diana'yla konuşmamız sırasında görünmez gibi davranan iki çocuğu başıyla işaret ederek gürledi. Onlar Enzo Baricelli ve Nico Gravaldis'ti.

"Ailen nasıl işbirliği yapmaya zorlandı?" diye sordum ama Malin daha onlar titrek bir nefes alamadan cevap verdi.

"En büyük oğul Matteo Baricelli, Starlight üzerinde çalışmaya başladığımız sıralarda bir motosiklet kazası geçirdi," dedi ve Enzo hafifçe başını salladı, bolca terliyordu. "Hawaii'de bir uçurumdan düştükten sonra öldü."

Dorian, "Bu gerçekten bir kaza olabilir," diye düşündü ama Malin sadece omuz silkti ve dikkatini genç Gravaldis'e yöneltti.

"Nico'nun kız kardeşi Tessa iki hafta boyunca hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboldu," diye devam etti ve Nico'nun yüzü acıyla buruştu. "Onu bulduklarında aşırı dozdan ölmek üzereydi. O zamandan beri Washington'daki psikiyatri merkezinden ayrılmadı."

"Belki de sadece yeni bir şey denemek istedi ve kontrolden çıktı," dedi Dorian, bunun arkasında bir neden bulmaya çalışarak, ama kör bir insan bile bunun bir tesadüf olmadığını görebilirdi.

"Holding sizin için projeler üzerinde çalışmaya başladığından beri İtalyanlar garip kazalar yaşadı," diye fısıldadı Enzo, üçümüz de ona baktığımızda endişeyle yutkundu. "İşbirliği yapmayı reddettiğimizde yakınlarımızdan biri öldü ya da ağır yaralandı." İç çekti ve üzüntüyle başını salladı. "Annem Carmelo Donatelli'nin kızı. Birinci elden bilgisi var ve klan başkanlarının aralarında bazı anlaşmazlıklar olduğunu söyledi. İtalyanlar ve Amerikalılar arasında bir bağlantı görevi gören inşaat şirketini önemsemiyorlar çünkü onların daha büyük sorunları var."

Chester Kellerman ismi aklıma geldi ve avucumu sıkıca yumruk yaptım. İtalyanlarla olan ilişkisi birden çok daha mantıklı gelmeye başladı. Eğer Beş Aileden birini ya da hepsini ele geçirmek isteyen biri için çalışıyorsa, durum düşündüğümde daha karmaşıktı. Ve tanrıçam bunun tam ortasındaydı, arkasında ne tür bir tehlikenin gizlendiğini bilmiyordu.

"Bırakın gitsinler," diye emrettim, karşı duvara bakıyordum ama aslında bakmıyordum. Aklım başka yerdeydi ve kardeşlerimin tutsaklarımızı serbest bırakmasını beklerken bazı senaryolar düşündüm ve en olası olanı buldum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Dorian yalnız kaldığımızda sordu ve ben de onlara döndüm.

"Donald Stern bana Chester Kellerman'ın hissedarları bu büyük dolandırıcılığa katılmaya ikna ettiğini söyledi," diye açıkladım, kardeşlerimin hızlı ve şaşkın bakışlarını izlerken. "Sanırım

Kellerman çok güçlü birine, onlar için çalışıyormuş gibi davranarak İtalyanların kontrolü altındaki işletmeleri ele geçirmesi için yardım ediyor."

Malin'in kaşları havaya kalkarken Dorian şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Bir düşünün," dedim ellerimi pantolonumun cebine saklayıp etraflarında daireler çizerek. "Önceki işi sayesinde nüfuzlu insanlara erişimi ve bağlantıları var. Birisi onun ikna yeteneğini fark ediyor ve bunu kullanmaya karar veriyor. Üç yıl içinde biz, İtalyanlar ve Amerikalı işadamları arasındaki çatışmayı görünmez bir şekilde planlıyor ve bizi bir savaşa zorluyor." Odanın ortasında durdum, Matilda'nın sandalyesinin altında yerde duran gümüş iğneyi fark ettim. Elime aldım, elmas gülüne bir an hayranlıkla baktım.

"Onun için içinde ne var?" Dorian yaklaştı ve iğneyi benden aldı.

Chester'ın niyetinden emin bir şekilde, "Para," diye cevap verdim. "Son üç yılda kumarhanelerimizde ne kadar kaybettiğini biliyoruz. Yüz binlerce dolardan bahsediyoruz. Bu parayı nereden buldu?"

Sorum cevapsız kaldı ama bir sonraki hamlemizi anladıklarını biliyordum.

"Starlight projesi başladığından beri onunla ilgili her şeyi kontrol edeceğim," dedi Malin ve ben de Dorian'a bakarak başımı salladım.

"Son üç yılda konuştuğu herkesi araştıracağım," d e d i ve sırttım, kiminle yattığını öğrenmemizin an meselesi olduğunu biliyordum.

"En iyi bilgisayar korsanlarımızı ve iz sürücülerimizi bu iş için görevlendirin," diye emrettim ve küçük, pis kokulu yerden çıktım. "Jamal!" diye bağırdım, o da hınzır bir sırıtışla odadan çıktı ve yüzünü uğursuz bir ifadeye büründürdü. "Çocukları uyarın gitsinler!" Sonra kardeşlerime döndüm.

Bir sonraki sözlerime ciddiyet kattım. "Düşmanımızın adını ve yüzünü ortaya çıkarmalıyız."

"Elbette." Dorian sırtarak omzuma sertçe vurdu. "Ve sen, kardeşim, randevunun tadını çıkar."

"Evet," diye katıldı Malin diğer omzuma vurarak. "Sadece her şeyi olduğundan daha fazla berbat etme."

"İlham verici," diye homurdandım, ellerini üzerimden çekip arabama doğru yürüdüm.

Söyledikleri sözler sinirlerimi bozuyordu, çünkü haklıydılar. Başlattığım bu masum oyun hızla tırmandı ve projelerimizle ilgili kaos, sapığın kimliğini Valeria'ya açıklamamı engelledi. Onu tehlikeye atmak istemiyordum ama onsuz da yapamazdım. Bu yüzden tek yapabildiğim maskeyi takmak ve beni öğrenip benden sonsuza dek nefret etmemesini ummaktı.

Valeria

Cumartesi sabahı Zara'yı büyükannesinin evinden aldım, gece vardiyamdan sonra biraz yorgundum. Ama son zamanlarda küçük kızımın kaliteli zaman geçirmemiştim, bu yüzden onu alışveriş merkezine ve sinemaya götürmeye karar verdim.

Orada bulunduğumuz süre boyunca güldü ve kalbim mutlulukla çarptı. Hiçbir an Chester'dan bahsetmedi, bu da onu babasından uzaklaştırdığım için duyduğum nahoş suçluluk duygusunu yatıştırdı.

Lisa ayrıca Zara'nın ailesinin ayrılması konusunda garip bir şekilde rahat olduğunu da doğruladı. Bu konu sorulduğunda omuz silkerek ve bir cümleyle cevap verdi ki bu beni biraz endişelendirdi. Babasının iyi bir adam olmadığını ve bizi hak etmediğini söyledi. Yedi yaşında bir kız çocuğu nasıl böyle olgun bir cevap verebilirdi? Onu gerçekten bu kadar göz ardı etmiş miydim?

Saat dörtte Alice bizi yeni evimizde ziyaret etti ve hızlıca bir kahve içtik. Ona yeni işimden ve Zyon'un bana verdiği paradan söz ettiğimde gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Bu geri dönüşe o benden daha çok şaşırmişti.

"Karşılığında ne istedi?" Alice konuşmamı b i t i r i p Zara'nın Sindirella'yı boyamasını izlediğimde sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım ve bana kuşkulu bir bakış attı. "Bir şeye ihtiyacım olursa ona gelmemi bile söyledi."

"Bu hiç de Zyon'un yapacağı bir şey değil," diyerek kendine bir bardak su doldurdu. "Onun için birçok kez çalıştım. Çok iyi para verir ama hayır kurumu değildir. Ona karşı dikkatli olun."

"Belki de değişmiştir," diye itiraz ettim, Zyon'un nedenlerini ima etmesinden biraz rahatsız olmuştum. Ancak bu düşüncenin benim de aklıma geldiğini itiraf etmeliydim. Kocamdan kazandığı yirmi bin doları ona geri ödemeye çoktan karar vermiştim. Bu onun parasıydı ve ona hiçbir şey borçlu kalmak istemiyordum.

"Onun gibi adamlar asla değişmez Valeria," diye uyardı Alice, ceketini ve çantasını alırken. "Lütfen, pisliği psikopatla değiştirmeden önce bir düşün."

"Zyon'la aramda hiçbir şey yok," diye tısladım, varsayımlarından rahatsız olmuştum. Ayrıca Zara'nın bunu duymasını da istemiyordum.

"Şimdilik." Omuz silkti ve bana veda öpücüğünü verdi. "İş yerinde bir satıcıya ihtiyacın olursa beni ara. Fazladan para işime yarayabilir. Yeni işim özel bir şey değil."

"Tabii ki. Baban hakkında beni bilgilendirmeye devam et."

Sarıldık, Zara'ya el salladı ve Zyon hakkındaki düşüncelerini de yanına alarak gitti.

Sözlerinin beni neden öfkelen­dirdiğinden emin değildim. Kendi iyiliğim için yeni patronumdan uzak durmaya karar vermiş­tim ama yine de onu bu iddialardan korumam gerektiğini hissediyordum. Beynimin sağlıklı kısmı onun uygunsuz bulduğu insanları öldürdüğünü biliyordu ama diğer kısmı -yardımları için minnettar olan- yaptığı her yanlışı görmezden geliyordu. O benim kurtarıcımdı.

"Anne?" Zara'nın meraklı sesi beni düşüncelerimden ve bir katile karşı hissettiklerimi haklı çıkarmaktan alıkoydu ve onunla oturma odasında karşılaştım. Oyuncak ayısı, midillisi ve iki oyuncak bebeğiyle yere oturmuş, beyaz ayıyı inceliyordu. Hamileliğimi öğrendiğimde Chester'dan bir hediye­ydi. Sokakta ona bahsetmiş­tim ve o da ilk gördüğü şeyi almıştı. Bu oyuncağı her zaman ilişkimizin bir simgesi olarak gördüm.

"Gözüne ne oldu?" Zara bana bir ayı uzatarak sordu, kaşlarımı çatarak siyah, yansıyan küresini inceledim. Diğer kahverengiydi ve irisleri siyahtı. Geçen gün onu kutuya koyduğumda gözlerinin uyumsuz olmadığından emindim.

Küçük siyah topu çıkarmak için uzun tırnağımı kullandığımda, avucuma düştüğünde nefesim kesildi. Bu bir göz değildi. Bir *fotoğraf makinesi*ydi!

Dehşet üzerime çöktü ve korku düşüncelerimi tüketti. Zihnim kızımın ayısına kimin gözetleme cihazı yerleştirebileceğine dair farklı senaryolarla dolup taşıtı. Kocam ve onun karanlık işleri en olası durum olarak ortaya çıktı, ama sonra bana sapkın bir ilgisi olan birini tanıdığımı fark ettim. Chester hâlâ hastanedeydi ve evimizden ayrıldığını bilmiyordu. Henüz beni taciz etmek için bir nedeni yoktu.

Aceleyle telefonumu aldım, suçluya aklımdan geçenleri anlatmaya hazırdım. Öfke, patlamaya hazır sıcak bir lav gibi yüzeyin hemen altında fokurduyordu. Sapiğım beni kaçırarak bir suç işlemişti ama kameralar? Bu mahremiyetimin büyük bir ihlaliydi.

Ancak, randevumuzu iptal eden ve onu geldiği yere geri gönderen uzun ve öfkeli bir mesaj yazdıktan sonra fikrimi değiştirdim. Parmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyordu. Şeytani bir fikir beni durdurdu. Beni izlemek mi istiyordu? O zaman ona bakacak bir şey vermeliydim.

Lisa saat beş buçukta Zara'yı aldı ve randevuma hazırlanmam için bana yarım saat verdi. Dolabımdaki en kısa, en dar elbiseyi, file çorapları ve yüksek topuklu stiletto'ları seçtim. Kıyafetim ve baştan çıkarıcı davranışlarımla onu kışkırtmaya hazırdım ama aynı zamanda herhangi bir cinsel teklife veya oyuna hayır diyecektim. Üstüne üstlük, oyuncak ayıyı ve ön kamerası açık telefonumu yatağımın önüne koydum, amımı ve göğüslerimi zar zor kapatan seksi siyah iç çamaşırlarımı giydim ve vibratörümü çıkardım.

Kocam için hiç erotik bir video yapmamıştım ve mastürbasyon yaparken hiç izlenmemiştim, ama bunu garip bir şekilde tahrik edici buldum. Kendime dokunurken birinin beni izlediğini bilmek beni biraz rahatsız etti. Birdenbire en iyi performansı sergilemek istedim ve karşı taraftaki kişinin bundan zevk alıp almadığını da merak ettim.

Derin bir nefes alarak telefonumun düğmesine dokunup kaydı başlattım ve yatağa tırmandım. Yatağın üzerine diz çöktüm, başımı yana yatırdım ve ellerimle vücudumda gezindim.

"Merhaba tatlım," dedim yapabildiğim en baştan çıkarıcı sesle, bir oyuncak ayının gözlerinin içine bakarak. Bu durumun saçmalığı beni neredeyse kahkahalarla güldürecekti ama sapığımın beni izleyip izlemediğini bilemezdim. Tek bildiğim, saat 18:35 olduğu için beni almaya çoktan yola çıkmış olabileceğiydi.

"Umarım benden gelen bu küçük hediye'nin tadını çıkarırsın bebeğim," diye devam ettim, gözlerimi kapatıp göğüslerime masaj yaparak. Kafamın içinde beni utandıran o sinir bozucu sesi kapattım ve onun yerine içimdeki tanrıçayı uyandırdım. Bu hayatınızın performansı olacak.

Zyon

Valeria'nın randevu gecemizden önce ne yaptığını merak ettiğim için telefonumu kontrol ettim. Ama onu siyah iç çamaşırı, çorapları ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla görünce gözlerim yerinden fırladı. Anında sertleşmeme neden oldu ve direksiyonun arkasında rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

Çarpıcı güzelliği ve baştan çıkarıcılığı karşısında hipnotize olmuş bir halde az kalsın önümdeki arabaya çarpıyordum. Bu bir sorun olacaktı çünkü tatile daha üç hafta varken neden kurukafa makyajı yaptığımı açıklamam gerekecekti. Tüm vücudum dövmelemlerimi gizleyen bir makyajla kaplıydı ve ellerimde boyalı kemikler vardı. Bir karikatüre ya da Cadılar Bayramı reklamına benziyordum ama titiz olmalıydım.

Yine de tüm endişeleri bir kenara ittim ve kendini gümüş tepside sunan ilahiyata odaklandım.

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Valeria göğsünü açtı, sonra yatağın üzerine uzandı ve kumaşı uzun, çarpıcı bacaklarından aşağı çekti. Sadece topuklu ayakkabıları ve çoraplarıyla kaldı ve kameranın önünde kalçalarını iyice açtı.

Bulabileceği tek cihaz oyuncak ayının içindeydi. Çocuklarım fark edebileceği konusunda beni uyarmıştı ama onu izlediğimi bilmesi fikri hoşuma gitmişti. Belli ki dikkatli gözleri bunu fark etti ve beni kızdırmaya karar verdi. Yine de bunu başka bir erkek için yayınlıyormuş gibi konuşmaya başladığında, her şeyi tüketen kıskançlıkla karışık öfke beni neredeyse kudurttu.

Ona odaklanmayı tamamen bıraktım, oyuncağının titreşiminin tadını çıkardım ve şehirde şimşek gibi hızlandım.

Valeria dairesindeki kameraların benden geldiğini bilemezdi. Bunu varsayabilirdi ama kendini bu şekilde ifşa etmesi yine de büyük bir risk olurdu. Onun küçük seansı başka biri içindi ve o pisliği çıplak ellerimle öldürmek için kim olduğunu bilmem gerekiyordu.

Bunu kocası ya da başka bir erkek için yaptığı düşüncesi boğucuydu. Göğsüm sıkıştı ve ellerim direksiyonun üzerinde titredi. Öfkemi başka bir yere yönlendirmeliydim, yoksa birileri zarar görebilirdi.

Arabayı dairesinin arkasına park ettim ve siyah takım elbise ceketimin iç cebinden anahtarları çıkardım. Valeria tüm binanın bana ait olduğunu ve kirayı bana ödediğini bilmiyordu. Gönderdiği para otomatik olarak maaşına ekleniyordu. Ondan asla bir kuruş bile almazdım.

Kapısının önünde durup derin bir nefes aldım ama kalbimin gümbürtüsü azalmadı. Neredeyse göğüs kafesimde patlayacaktı. Kısa bir an için elim kapının tokmağında tereddüt ettim, hayatında başka bir erkek olduğunu öğrenmekten korkuyordum.

Öldürmek kolaydı. Hiç düşünmeden onu tam önünde ikiye bölebilirdim. Ama eğer benim herhangi bir versiyonumu, sapığı ya da iş adamını istemiyorsa, onu bir ilişkiye zorlamaya hazır mıyım?

Onu istemediği bir şeye zorlamaktansa ölmeyi tercih ederim. Hiç izin istemedim. Her zaman istediğimi aldım, umursamadan

sonuçlar hakkında. Ama onun için benim kurallarım geçerli değildi.

Yine de, eğer bir ihtimal beni reddetmeye karar verirse, bu bir son olmayacaktı. Bu bir başlangıç olacaktı çünkü ben takıntılıydım, büyülenmiştim. O benim uyururucumdu ve ben bağımlıydım. Hiçbir şey onu benim yapmamı engelleyemezdi ama o bunu en zor görev haline getirebilirdi.

Valeria'nın içinde vardı. Baştan ıkarma ve sonra reddetme yeteneği. Bir oyun başlatma ve sonra kaçma dürtüsü. Sonuçlarını göz ardı ederek kızdırma tutkusu ve ardından sonuçtan korkma.

Benim sağlıklı sağduyum ile ona olan deliliğim ve saplantım arasındaki ince çizgiyi zarif bir şekilde dengeledi. Ama uyandırdığı canavarı evcilleştirebilecek miydi?

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde dairesine girdim. Ev sessiz ve karanlıktı. Evde olduğunu gösteren tek şey yatak odasının kapısının altından gelen ışıktı. Yavaşça düğmeyi çevirdim ve içeri baktım; önümdeki görüntü nefesimi kesti.

Valeria bacaklarını iki yana amış yatakta yatıyordu. Bir eli vızıldayan oyuncağı iine sokup çıkarırken diğeri klitorisini ovuyordu. Gözleri kapalıydı ve sırtı kavisliydi; ağzından birkaç hafif inilti kaçtı, ama karşılaşmamız sırasında çıkardığı seslerle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Memnuniyet hissi göğsümde yuvalandı, endişelerimi ve öfkemi harmanlayan kaosu bozdu. Kendi bakımına o kadar dalmıştı ki henüz varlığımı fark etmemişti, bu yüzden onu rahatça izleyebiliyor ve gösterinin tadını ıkarabiliyordum.

Yepyeni koltuğa yerleştim, bileğimi diğer bacağımın dizine koydum ve koltuğuma yaslandım. Hafif ışık, dolabın sağladığı gölgede varlığımı gizlemek için doğru şekilde parladı ve aynı zamanda başrol oyuncusunu ve sahneyi aydınlattı. Aletim pantolonumun içinde beklentiyle seğirdi ve açlıkla yaladım

boyalı dudaklarım. Valeria'nın mükemmel amını bir kez daha tatmak için yanıp tutuşuyordum.

Kendisiyle oynarken onu gözlemlemek son derece eğlenceli ama aynı zamanda eğiticiydi. Elinin meme uçları ve klitorisi arasında gidip geldiğini fark ettim, sanki hangisinin ona daha fazla zevk verdiğine karar verememiş gibiydi. Ya da ıslak deliğine vururken onu yerinde tutmak için boğazına sarılmış bir avuç içini özlemiş gibi görünüyordu. Aklımda birçok fikir belirdi ve bazılarını denemek için sabırsızlanıyordum.

Ancak, bitirmesi beklediğimden daha uzun sürdü. İki kez, neredeyse oraya vardığından emindim ve ya orgazmını kasıtlı olarak mahvetti ya da bir şey onu engelliyordu.

Hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağa doğru süründüm. Onun güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde, başka bir erkek için sahne aldığına dair şüphelerimi tamamen unutmuştum. Tek görebildiğim, bunu sadece benim gözlerim için yapıyor olmasıydı. Ama telefon gözümün önünde belirince hemen geri döndüm. Göğsümde kabaran öfke tüm mantıklı düşünceleri bir kenara itti ve Valeria'nın boğazını kabaca kavrayıp onu yere yapıştırdım.

Gözleri anında açıldı, ama bakışlarımız karşılaştığında kızarmış yüzünü hemen fark etti. Dudakları hafifçe aralandı ve köşelerinde bir gülümseme belirdi. Başını arkaya yatırıp yastığa gömdü ve elini bacaklarının arasına götürerek hareketlerini hızlandırdı.

"Kendini kime gösteriyorsun?" Tiyatro kursuna gittiğimde öğrendiğim derin ve sert bir sesle sordum. Lisedeyken, bir sınıf arkadaşına zorbalık yapmanın cezasıydı bu. Sıkıcıydı ama hayatımın ilerleyen dönemlerinde işime yaradı.

Valeria oyuncağının verdiği zevkin tadını çıkararak sorumu tamamen görmezden geldi, ben de yaklaşımımı değiştirmek zorunda kaldım. Boğazını sıkıca kavrayarak nefes almasını sağladım ve üzerine tırmanarak onu hapsettim.

"Soruya cevap ver," diye hırladım ama bu sadece gülümsemesini genişletti. D   melerime sertçe bastı.

"Bunu sen istedin," dedim tatlı bir şekilde, çenesini gagaladım ve göğsüne doğru ilerledim. Dikleşmi   meme uçlarının tadı şahaneydi ve inlemeleri daha da zevkli geliyordu, ama onun için biraz tatsız bir sürpriz hazırladım.

Göğsünü yavaşça yaladıktan sonra a  zımı sertleşmiş tomurcuğun etrafına sıkıştırdım ve ısırdım. Aşırı g    kullanmadım ama yine de bir çığlık atmasına yetecek kadar sertti. Bu acı dolu bir çığlıktan   ok şaşkınlık bir ciyaklamaydı ve oyuncağı amında bırakıp pazumu kavradı.

"Kendini kime gösteriyorsun?" Parmaklarımla ağrıyan yere masaj yaparak tekrarladım. Valeria bana ters ters baktı, kararlılığı çarpıcı yüzünü her santimetresine işlenmişti, ben de kayıtsızca omuz silkip diğer meme ucuna geçtim.

Altımda kıpırdandı ama onu tekrar ısırmamı engelleyemedi. Sadece onun cevabı bu güce sahipti ve bunu bana vermeyi reddetti. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve iniltisini duymanın verdiği zevki benden uzaklaştırdı. Bu göğsümde daha da büyük bir ateş yaktı ve beni itaatsizliği için onu daha fazla cezalandırmaya itti.

Dilimin ucuyla meme ucunun izini sürdüm, gizlemeye çalıştığı sessiz iniltileri çektim. Teni titriyor, narin boynundaki nabız parmaklarımla altında hızla atıyordu.

"Hâlâ cevap yok mu?" Sertleşmiş yüz ifadesine bakarak sordum.

"Siktir git, seni ucube," diye tükürdü ve bir an için donakaldım. Beni gafil avlamı  tı ama hemen toparlandım. İçimdeki canavar, onu kontrol altında tutan tüm engelleri yırttı ve onu evcilleştirmek gücüm yoktu. O lanet çizgiyi a  tı.

"Nasıl istersen." Boynunu bırakarak kendimi kaldırdım. Hiç tereddüt etmeden yataktan atladı ve ben kemerimi belimden çekerken

Pantolon.

Tam olarak bunu yapmasını bekliyordum ve apartmanda onu takip etme fikri dudaklarımı şeytani bir gülümsemeyle kıvırdı.

Yavaşça yatak odasından çıktım, oturma odasına göz attım ama orada değildi. Mutfağa girdim, deri kemeri ikiye katladım ve onun kocaman bir bıçağı silah gibi tutuşunu izledim. Muhteşem çıplak vücudu titriyordu. Bir adım daha yaklaştım, bıçağı sallamaya başladığında neredeyse yüksek sesle gülecektim.

"Benden uzak dur!" diye bağırarak geri çekildi.

"Bırak onu, mon cœur. Kendine zarar vereceksin." Sesim nazikti ama düşüncelerim vahşiydi.

"*Sana* zarar vereceğim," diye tehdit etti, yemek masasının bizi ayırması için sağ tarafa doğru ilerledi.

"Denemeni görmek isterdim," diye kıs kıs gülererek arkasından fırladım.

Bir çığlık atarak oturma odasına koştu ve odanın ortasında benimle yüzleşmek için döndü. Eğer hareketlerimi durdurmasaydım beni bıçaklayacaktı. Ancak aniden durması bileğini kavramam için bana bir şans verdi ve elimin yoğun bir şekilde sıkılmasıyla bıçak yere düştü.

Valeria kaçmak için benimle mücadele etti ama kapana kısılmıştı. Onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Yumrukladı, tekmeledi ve onu kanepeye fırlattığımda sürünerek kaçmaya çalıştı ama ben izin vermedim. Başının üzerinden bir kemer halkası geçirdim ve boynuna dolayarak bir tasma yaptım. Nefes nefese kaldı. Elleri yeni aksesuara doğru uçtu ve ben de bu zamanı pantolonumun fermuarını açmak için kullandım.

Onu kanepeye sabitleyerek üzerine uzandım ve arkadan içine girdim. Dudaklarından yüksek sesli bir inilti koptu. Tırnaklarını kalçama geçirdi, sadece pantolonum tenimi yırtmasını engelliyordu.

"Kendini kime gösterdin?" Hırladım ve ona şiddetle sokuldum. Kontrolüm neredeyse elimden kayıyordu ve kafamın içindeki küçük bir ses bana bunun kötü sonuçlanabileceğini fısıldadı ama onu duymazdan geldim. Onu o kadar çok istiyordum ki kendimi tutamıyordum.

"Sen," diye sızlandı, sırtını eğerek bana daha iyi erişim sağladı. Tasmaını çekiştirdim, dudaklarım kulak memesine sürtünürken sikim onu tekrar tekrar içine aldı.

"Tekrarla!" Ben talep edince elini kalçamdan ön koluma götürdü ve pençelemeye başladı.

"Sen!" diye haykırdı, başını yana çevirdi ve gözlerimiz bir anlığına buluştu. "Sana... kendimi gösterdim."

Güçlü bir rahatlama, zevk ve mutluluk dalgası üzerime çöktü ve beni tek bir hedefe doğru itti: onu benim yapmak. Altımda inleyen o kadın, pastanın üstündeki kiraz, arzu edilen bir Noel hediyesi, tünelin sonundaki ışıktı. O bir uyuşturucuydu, sistemimde dolaşıyor, damarlarımdaki ateşi tutuşturuyor ama aynı zamanda beni sakinleştiriyor, zincirliyordu. Susuzluğumu, bana işkence eden açlığımı, kemiklerimde kaşınan özlemi sadece o giderebilirdi. O benim tanrıçamdı, beni lezzetli günahlar sarmalına sokan yeni dinimdi. O benim günaha girmem, lanetlenmem ve kurtuluşumdu. O benim her şeyimdi.

Valeria'nın elini kavrayıp avucumla kapatarak, "O kadar mükemmelsin ki," diye homurdandım. Yüksek sesle attığı çığlıklar ve pantolonu muhtemelen tüm binadan duyuluyordu. Parmaklarımızı birbirine doladı ve terli yüzünü bana çevirdi.

"Beni boşalt!" diye emretti, başını geriye doğru eğerek. Tam o anda neredeyse bitirdim. Hiçbir kadın bana emir vermeye cesaret edememişti. Derimin altında havai fişekler patladı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

Kolumu Valeria'nın terli, titreyen bedeninin altına soktum ve elimi bir kolye gibi boğazına doladım. Birkaç inilti birbirine karıştı.

Sertleşmeden önce içinden inilti ler yükseldi ve amcığı ritmik bir şekilde sikimin etrafına kenetlendi. Hareketlerime devam ettim, çığlıklarından ve çığlıklarından zevk aldım, ta ki doruk noktamı daha fazla tutamayana kadar.

Hiç düşünmeden yükümü Valeria'nın ıslak amına boşalttım ve bir hayvan gibi kükredim. Alnımı omzuna bastırdım, o altımda nefes nefese kalırken nefesimi tutmaya çalıştım.

Randevumuzun bu şekilde geçmesini hayal etmemiştim. Sonunda yatağa gireceğimizi umuyordum ama bu beklenmedik bir şeydi. Gerçeklik yüzüme çarptığında ve Valeria benden ayrılmak istediğinde, düşüncelerimi garip bir gerginlik kapladı. Ama bunu hemen bilinçaltıma gömdüm.

Bu maceradan sonra, o sonsuza dek benim oldu.

-21-

Valeria

Zihnim tamamen boştu. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda çınlıyor ve ciğerlerim hava almak için savaşıyordu. Boynumdaki kemerin sıkı tutuşu azaldı ve beni kanepeye iten ağırlık hafifçe kalktı. Parmaklarım sapığımın eline dolanmıştı ve başımı yana çevirdiğimde hâlâ içimdeydi, sadece siyah saç dalgasını görüyordum.

Diğer kolunun dirseğinden destek alıyordu. Aksi takdirde beni ezecekti ve boyalı yüzü boynuma gömülmüştü. Yine de hareket etmedi.

"Çok ağırsın," diye nefes aldım, ona nasıl hitap edeceğimi bilemiyordum. Beni otoyoldaki fahişe gibi becerdikten sonra ucube pek uygun değildi.

"Çok lezzetlisin," diye karşılık vererek çeneme nazik bir öpücük kondurdu ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yavaşça çekildi, soğuk hava amıma değdiğinde nefesim kesildi. Sırt üstü döndüm, kollarımı başımın üzerine uzattım ve memnuniyet içinde iç çektim. Doğrulup bacaklarımı kucağına yerleştirerek baldırlarıma masaj yaparken onu izledim. Diğer eliyle siyah takım elbise ceketinin iç cebinden bir kutu sigara çıkardı ve bir tane yaktı. Yoğun duman burun deliklerime doldu ve derin derin içime çektim, anında bir doz nikotin arzuladım. Yıllar önce hamile kaldığımda sigarayı bırakmıştım ama hâlâ zayıf noktamdı.

"Bir tane ister misin?" Beyaz gözleri benimkilerle buluştu ve içim alışılmadık bir heyecanla titredi. Sıra dışı görünüşü en derin karanlık fantezilerimi uyandırdı ve apartmanda beni kovalamasıyla ilgili kısa bir düşünce aklıma geldiğinde amım mutlulukla sıkıştı.

Kolumu ona doğru uzattım ve bana yanan bir sigara verdi, ağzıma yerleştirip içime çekerken her hareketimi izledi. Boğazımda yandı ve en sevdiği uyuşturucunun tadına bakan bir keş gibi hissederek gözlerimi kapattım.

"Biz deliyiz," diye fısıldadım, kapüşonlu gözlerle kafamdaki karmaşadan sorumlu adama bakarak. Duygularım ve düşüncelerim tam bir kaos içindeydi. Davranışlarımı ya da beni kovaladığında veya tasma taktığında hissettiğim zevki haklı çıkarmak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu ucube gösterisinin her saniyesini seviyordum ve bu beni çok korkutuyordu.

"Kendimi asla başka türlü sunmadım, mon cœur," diye cevap verdi, ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle hafifçe kalktı. Kimliğini gizlemek için bu kadar çaba sarf etmesi gülünçtü. Ya da belki bunun arkasında başka bir şey vardı.

"Başka biriymişsin gibi davranmayı seviyor musun?" Yarım içilmiş bir sigarayı söndürüp kendimi kaldırarak sordum. "Oyun oynamaktan ve kendini gizlemekten hoşlanıyor musun?"

Kucağına oturdum, ona sarıldım ve kollarımı boynuna doladım. Loş ışıkta benim tarafımdan hipnotize edilmiş gibi görünüyordu. Tüm bu sanatın ardında benim tarafımdan büyülenmiş bir adam vardı ve derimin altına ve bacaklarımın arasına bu kadar kolay girmesi beni büyülüyordu.

Saçma bir şekilde, çarpık bir gerçeklikte olduğu gibi, bedenim ondan kaçmak istiyordu ama nereye gidersem gideyim kovalanıyordum. Onu kızdıran ve ona eziyet eden bir av olmayı arzuluyordum. Onu kendi oyununda alt etmeyi, sadece tatlı ve tehlikeli baştan çıkarma ihtimaline karşı kaybetmeyi çok isterdim.

Kısa bir süre içinde bana görmekten ve kabullenmekten korktuğum yanlarımı gösterdi. Ama o da farklı değildi. Belki de onun arzuları ve fantezileri benimkilerden daha çılgındı ve bende uyandırdığı karanlığı görmek hoşuna gidiyordu. Pandora'nın kutusunu açmıştı ve midemi sıkıştıran paniğe rağmen merakım daha da güçlenmişti.

"Bu bir oyun değil Valeria. Seni istiyorum," dedi boğuk bir sesle ve ellerini kalçalarımın doğru götürdü.

Tüm bedenimi bir ürperti kapladı ama soğuktan değil. Sözleri vücudumdaki her hücreyi ve siniri canlandırdı. Kulağa ne kadar mantıksız gelse de ona inanmıştım.

Chester'la yıllar süren bir evlilik, doğuştan sahip olduğum tutkulu kadını neredeyse öldürüyordu ama takipçimin kollarında çiçek açtım. Kesinlikle aklımı kaçırmıştım ama umurumda değildi. Bu duyguyu, tadını çıkarmadan yok olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyordum.

"Neden yüzünü göremiyorum?" Parmaklarım nazikçe çenesinin, burnunun, elmacık kemiklerinin ve dudaklarının hatlarını çizdi ve pürüzsüz, boyalı bir ciltten başka bir şey bulamadı. Hiçbir yara izi, işaret ya da kimliğini açığa çıkaracak başka bir şey yoktu. Tıraşlıydı ve bir sanatçının maharetli elleriyle yapılmış gölgeler doğal özelliklerini deforme ediyordu. Siyah beyaz kafatasının altında kimin saklı olduğunu ortaya çıkarmamın hiçbir yolu yoktu.

"Yüzüm senin için bu kadar önemli mi?" Sesindeki belirgin hüzün kalbimin sıkışmasına neden oldu ve parmaklarımı yavaşça dudaklarına götürdüm. Bileğimi nazikçe tuttu ve parmak uçlarımı teker teker öptü, midemde kelekler uçuştı.

"En azından bana adını söyle," diye yalvararak elimi boynundan aşağıya, siyah gömleğinin düğmelerine doğru götürdüm. "Sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum."

"Bana istediğin ismi verebilirsin," diye cevap verdi, açık avucuma yumuşak dokunuşlar yerleştirdi ve bileğime doğru devam etti. Dudakları her temas ettiğinde tenim karıncalanıyor ve amım sabırsızca kenetleniyordu. Dokunuşları işkence gibiydi ama bulanık duyularım için büyüleyiciydi.

"Lütfen bana adını söyle," diye fısıldadım, ısınmış göbeğimi kasıklarına bastırarak umutsuzca bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmeye çalıştım. Elimi bıraktı ve gömleğinin yanlarından tutarak göğsünü açtı ve avuçlarımı pantolonunun eteklerine doğru kaydırıldı. "Boşaldığımda çığlık atmamı istemiyor musun?"

Boynunu öptüm, dilimin altında hızlı nabzını hissettim. Elleri kıcımlı sıkı ve beni kaya gibi sert ereksiyonuna doğru bastırdı. Çenesini, burnunu ve ağzının köşesini öpmeye devam ettim. Başını hafifçe çevirdi ve sonra, beklenmedik bir şekilde, ilk gerçek öpücüğümüz gerçekleşti.

Başlangıçta, sadece kelek kanatları kadar hassas, nazik bir fırçalamaydı, ama yine de vücudum heyecanla uğuldadı. Ağızlarımız birlikte hareket etti ve dilim onu tatmak için dışarı fırladı, onunla yarı yolda buluştu ve bunu tutkulu bir öpüşme seansına dönüştürdü. Parmaklarım saçlarına dolandı, çekiştirdim çünkü tutunacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Etrafımdaki dünya paramparça olmuştu. O ve benden başka hiçbir şey yoktu.

Tüm varlığım ondan daha fazlasını, daha fazla öpücük ve dokunuşu, daha fazla her şeyi arzuluyordu ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, nazikçe içime girdi ve ani saldırı karşısında inlememe neden oldu.

Çok büyüktü ama daracık amıma mükemmel bir şekilde oturmuştu. Her santimini hissettim ve biraz geri çekildiğinde ve iç duvarlarım ayarlandığında, beni doldurma hissi başka bir dünyaydı.

Dudaklarımı ayırdım, destek için omuzlarını kavradım ve zevki yoğunlaştırmak için pelvisimin etrafında döndüm. Beni biraz kaldırıp sikinden aşağı kaydırıldığında aklım ondan cevap alabileceğim herhangi bir soru ya da fikre odaklanamıyordu. İnemelerim küçük oturma odasında yankılanıyor ve yaptığım her hareketle daha da yükseliyordu.

"Siktir! Çok iyi hissettiriyor!" Meme uçlarımı yalayıp emdiğinde haykırdım. Elim klitorisimi buldu ve ek basınç beni neredeyse stratosfere fırlattı.

Doruk noktama çok yaklaşmışım ki, beni aletin üzerinde zıplarken durdurdu ve boşazımı sıkıca kavrayarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Benim adım Zefarin," dedi nefes nefese ve dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu unutma, mon c  ur."

Beni öptü, kalçalarımı kavradı ve ben onunla yarı yolda buluşurken içime girdi. Tüm dünya bir bulanıklıktı; başım arkaya eğildi ve vücudum mutluluk içinde patladığında gözlerim yuvarlandı.

Benden kısa bir süre sonra boynuma doğru inleyerek bitirdi. Kollarımı ona doladım, onu olabildiğince yakın tuttum.

Sadece ufak bir değişiklikti ama kendi etrafına ördüğü duvarı kazımıştım.   ok bir şey değildi ama en azından adını biliyordum. Bana bir şey vermişti, bir gün onu tanıyabileceğime dair küçücük bir umut.

Elbette bana yalan söylüyor olabilirdi ama ben ona inanmaya karar verdim. Cesur ve muhtemelen aptalca bir seçim yaptım ve onu olduğu gibi kabul etmeyi seçtim. Umarım yol boyunca, bir öncekinden çok daha fazla sevdiğim bu yeni versiyonumu kabullenirim.

Valeria

Bir sapığın olmasının en iyi yanı neydi? Maskenin altındaki herhangi birini hayal edebiliyordum. Ve şu anda zihnim Zyon'un elmas sınıfı müşteriyle konuşmasını izlemekle ve onu şimdiye kadarki en iyi seksi yaşadığım kara maskeli adamla karşılaştırmakla meşguldü.

Kollarımı kavuşturup bar taburesinde yarı oturur vaziyette Zyon'un zarif hareketlerini, mimiklerini ve duruşunu inceledim, arada birkaç benzerlik fark ettim. Ama önemli bir şey değildi. Şüphelerimi doğrulayamıyor ya da reddedemiyordum ama yine de onun gizli hayranım olmasını delicesine istiyordum.

"Biliyor musunuz Bayan Kellerman," diye genç ve güzel bir garson kız düşüncelerimi böldü ve ona bir bakış attım, "insanlar patrona bir saniye bakmaya korkar ama siz iki dakikadan fazladır hiç kıpırdamadan ona bakıyorsunuz. Tuhaflaşıyor." Bana göz kırptı

Şakacı bir şekilde, yakalandığım için duyduğum utancı gizlemeye çalışarak kıs kıs güldüm.

"Üçüzlerin doğum günü partisini düşünüyorum," dedim, benim için hazırladığı kahve fincanını alırken. Daria bara doğru eğildi, diri göğüsleri dar üniformasının içinde sıkışmış, neredeyse ince siyah kumaştan dışarı fırlayacaktı. Lavanta rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış, Zyon'a bakıyordu.

"Ona karşı koyabilen son kadın onunla altı yıl evli kalmıştı," diyerek yaklaşan etkinlik ile ilgili sözlerimi duymazdan geldi. Patrona olan ilgimi açıkça fark etmişti ve bu beni endişelendiriyordu. İnsanların dedikodu yapmasına ihtiyacım yoktu.

"Ve bunu bana neden söylüyorsun?" Ona bir kaşımı kaldırdım ve lezzetli kokulu karışımına süt ekledim.

"Bir sonraki Bayan Zee olmak için her türlü yatkınlığa sahipsin," diye cıvıladı Daria; geniş, şakacı sırtışı benim hoşuma gitmeyecek kadar heyecanlıydı.

"Amirinizle bu şekilde konuşmanız normal mi?" Gülümsemesinin genişlemesini izleyerek sordum.

"Beni kovamazsın, tatlım." Umursamazca omuz silkti, ben de şaşkınlıkla göz kırptım. "Benim soyadım Zhumagulov."

Bunu söyledikten sonra bir tepsiye bira ve limonataları koydu ve müşterilere servis yapmak üzere oradan ayrıldı. Bildiğim kadarıyla üçüzlerin hiçbiri -ya da internetten öğrendiğim en küçük kardeşleri- evli değildi ama bir kız kardeşleri olduğuna dair bir şey de bulamamıştım. Kuzenleri miydi?

Kahvemi yudumlarken kaşlarımı çatarak etrafıma bakmak için geri döndüm ama gözlerim yine şeytani yakışıklı sahibine takıldı. Zyon rulet masasına yaslanmış, kendisini dikkatle dinleyen iki adama el kol hareketleri yapıyor ve bir şeyler anlatıyordu.

Kendisini ilgilendiren şeyleri tutkuyla tartışırken tam da kendi halindeydi. Vücut dili ve yaydığı duygular etrafındaki herkese ne söylediğini bildiğini haykırıyordu. Bu sadece anlamsız cümlelerin kibarca değiş tokuşu değildi. Bir noktaya değiniyordu. İnsanlar söylediği her kelimeye asılıyor, o da onları ustalıkla kendi tarafına çekiyordu. Konuyu bilmiyordum ama yüz ifadeleri onları ikna ettiğini kanıtlıyordu.

Sonra bana doğru döndü ve bakışlarımız buluştu. Zevk veren elektriğin yoğun ışığı içime vurdu ve tüm vücudum karıncalandı. Kalp atışlarım hızla arttı ve bir an için donakaldım. Sıcaklık yanaklarıma doğru yayıldı ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Tek bir bakışıyla beni tüm oda boyunca hipnotize etti.

Zyon sonraki birkaç dakika içinde sohbetten ayrıldı ve barda bana katıldı. Beni bir kez daha süzdüğünde gözleri parladı ve elbise seçimimden hemen pişman oldum. Boynumdan ayak bileklerime kadar vücudumun her santimini kaplıyordu. Birinin boğazımdaki kemerden kaynaklanan morlukları ya da sapığımın bacaklarımdaki el izlerini fark etmesinden endişe ediyordum. Beni mümkün olan her şekilde işaretlemişti ve o vahşi gecenin anısı her hatırladığımda beni hayata döndürse de, kimsenin bir şey fark etmesini istemiyordum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, bir şeyler hayal etmeye başlayabilirim," dedi Zyon, bana dayanılmaz dişlek bir sırıtışla.

"Düşünüyordum da," diye cevap verdim, kahvemi bitirip boş fincanı barın üzerine koyarken. Daria henüz dönmemişti, bu yüzden biraz mahremiyetimiz vardı çünkü mekân bir Pazar gecesini için nispeten boştu.

"Benim hakkımda mı?" diye alay etti ve ilk kez onun benim sapığım olduğuna dair teorimi test etmeye karar verdim. Bu sadece bir önseziydi, kör bir atıştı, ama ne kaybedebilirdim ki? Eğer aynı kişi değillerse, bunu kabullenip yoluma devam etmeliydim.

"Aslında, evet." Başımı salladım, dişlerimi alt dudağıma hafifçe geçirdim. Gözleri ağızıma kaydı ve aramızda sadece birkaç santim boşluk bırakarak bana yaklaştı.

"Ne düşünüyordun Valeria?" diye sordu, sesi derindi ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Biraz daha derin olsaydı, sapığımın sesine mükemmel bir şekilde uyacaktı.

"Yüzünde bir kafatası maskesiyle nasıl görüneceğini hayal ediyordum," diye cevap verdim, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Zyon'un bana bakışı neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Destek için bar taburesine tutundum çünkü dizlerim büküldü. Gözlerindeki alev tenimi yaladı ve göğsümün içinde havai fişeklerin patlamasına neden oldu.

"Zihninin işleyişine bayılıyorum," diye nefes aldı; manyetik bir güç bizi birbirimize çekti. Biri bizi izliyor olsaydı, davranışlarımızın bir iş ilişkisi için son derece uygunsuz olduğunu düşünebilirdi.

"Böldüğüm için üzgünüm, aşk kuşları." Dorian'ın sırttan yüzü yanımızda belirlediğinde ikimiz de irkildik ve kardeşinin yanındaki tabureye oturdu. "Ama bir sorunumuz var."

Ona ters ters bakıp benden uzaklaşırken Zyon'un dudaklarından onaylamayan, alçak bir ses çıktı.

"Ne durumu?" diye homurdandı, gözlerim şokla irileşti ve farkına vardığım şey yüzümün ortasına bir beyzbol sopası gibi çarptı. Bu vahşi sesi tanıyordum. Dün gece sapığımla dalga geçerken duymuştum. Bu oydu! O olmalıydı.

"Valeria'nın kocası üst kattaki kumarhanede karısını görmek için koşturuyor," diye cevap verdi Dorian, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakince, ben ise kabaca hâlâ evli olduğum gerçeğine geri sürüklendim.

"Harika," diye mırıldandım, Chester'la buluşmak için Zyon'un yanından geçmeye çalıştım ama o beni durdurdu.

"Ben hallederim," diye gürledi ve ben de içgüdüsel olarak elimi koluna koyarak onu biraz sakinleştirmeye çalıştım.

Patlamaya hazır görünüyordu, bu da beni biraz ürküttü. Eğer gerçekten de benim delicesine sahiplenici sapığımsa, kumar makinelerinin arasında kocamı öldürebileceğinden korkuyordum. Zyon'un bu işi halletmesine izin verirsem Chester'ın buradan tek parça halinde çıkmasına imkân yoktu.

"Hayır." Başımı sertçe salladım ve onun küçümseyen bakışlarını üzerimde tuttum. "Ben hallederim."

"Yalnız gitmene izin vermeyeceğim," dedi kendini zor tutarak. Chester'la tanışmam konusunda neden bu kadar öfkeli olduğunu anlamıyordum.

"Bu sadece bir konuşma, Zyon," dedim nazikçe, kolunu sıkarak. "Bana zarar vermeyecek."

"Senin hakkında kötü bir şey söylerse o pis dilini keserim," diye tehdit etti ve dudaklarımda çok uygunsuz bir gülümseme belirdi.

"Bu çok sevimli." Sırıttım ve gitmek için döndüm.

"Sana sevimliliği göstereceğim," dedi Zyon ve Dorian'ın kahkahalara boğulduğunu duydum.

"Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız," dedi beni asansöre kadar takip ederken.

"Yalnız gidebilirim," diye iç geçirdim kapının açılmasını beklerken ve onlar da arkamdan içeri girdiler.

"Bu yapacağın anlamına gelmez," diye karşılık verdi Zyon, geniş sırtını bana dönerek. Gözlerimi devirdim ve Dorian'dan bir dirsek darbesi aldım.

yeni oyuncak almış bir çocuk gibi görünüyordu.

Yine de onun yüz ifadesi hakkında düşünecek vaktim yoktu çünkü midem bulanıyor ve avuçlarım terliyordu. Bir gün Chester ve öfkesiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum ama bunun daha erken değil de daha geç olmasını umuyordum.

Asansörden çıkarken, kumar makinesine yaslanmış olan Zyon ve Dorian'ın yanından geçtim. Chester resepsiyon görevlisinin masasının yanında duruyordu ve iki uzun boylu koruma onun her hareketini izliyordu.

Kocam tam olarak hatırladığım gibiydi; sadece kolunu tutan bandaj yeniydi. Saçları geriye taranmıştı ve gözleri bir saldırı bekliyormuş gibi etrafı tarıyordu. Sadece bana mı öyle geliyordu yoksa burada da tuhaf bir şeyler mi oluyordu bilmiyordum. Parmağımı koyamadığım bir şey, ama mevcuttu. Sanki Zyon ve Chester arasında sessiz bir savaş devam ediyordu ve ben de tam ortadaydım.

"Merhaba," dedim metanetle, masanın arkasındaki aynadan Zyon'un her hareketimi izlediğini ama şimdilik uslu durduğunu görerek. Müdahale etmek için sabırsızlanıyormuş gibi kardeşinin yanında ayaklarının üzerinde zıpladı ama yine de kendini kontrol etti. Kararlarım saygı duyması kalbimi pır pır ettirdi. Chester'la evliyen böyle bir şey pek sık başıma gelmezdi ve bu harika bir histi.

"Merhaba Valeria," diye tısladı Chester dişlerini sıkarak, öfkesini zorlukla dizginliyordu. Çok öfkeliydi.

"Ben eve gelene kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?" Kendimi onun nefret dolu bakışlarından korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum.

"Ev nerede, hm?" diye bağırarak bana yaklaştı. Zyon'un yakınımda durduğunu bildiğim için geri çekilmedim. O ve Dorian beni izlerken kendimi çok daha güçlü hissediyordum.

"Ne istiyorsun, Chester?" İçimi çektim, onunla olabildiğince çabuk başa çıkmaya niyetliydim. Onun yalanlarını ve boş vaatlerini dinleyecek havada değildim. Şu anda hayatımda olan biten her şey göz önüne alındığında, ilgilendiğim son erkek oydu.

"Eve, bana ve kızımıza dönmeni istiyorum," diye ukala bir ifadeyle cevap verince ciğerlerimdeki oksijen tükendi.

"Ne?" Dehşete kapılmış bir halde fısıldadım. Mideme ağır bir kaya parçası yerleşti ve göğsüm kalbimin neredeyse duracağı kadar sıkılaştı. Zara benim her şeyimdi. Eğer o iğrenç pençelerini ona geçirir ve zarar verirse kendime kefil olamazdım.

"Zara'yı yanımda eve götürdüm," dedi Chester, Zyon ve Dorian'ın beklediği yere omzumun üzerinden kısa bir bakış atarak. "Bize katılıp katılmamak sana kalmış."

"O benim kızım." Yüzüm öfkeli bir hırıltıya dönüştü ve onu dövmeye hazır bir şekilde avuçlarımı yumrukladım. "Onu benden alamazsın."

"Ben onun babasıyım. Ne istersem onu yaparım."

Sağlam kolunu kavradım ve onu yumruklama isteğimin üstesinden geldim. İçimde farklı duygular dönüp duruyordu ama küçük kızım için duyduğum korku en belirgin olanıydı. Chester sadece bana zarar vermek için ona zarar verecekti; bunu biliyordum. Panik beni neredeyse kör ediyordu.

"Bırak onu," diye yalvardım, başka ne yapacağımı bilmiyordum. Kocam tehditlere hiçbir zaman iyi tepki vermezdi. Onu tehdit ettiğimde çoğunlukla yüzüme gülümserdi.

"Onunla sadece benim çatım altında birlikte olabilirsin," dedi küstahça, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla. İçim tiksintiyle burkuldu. Onu sevmek ve ona bakmak için bunca yılı nasıl harcadığımı anlayamıyordum.

"Chester, lütfen. Bu delilik," dedim dizlerim titreyerek. Beynim alarmdaydı, onu bizi yalnız bırakmaya nasıl ikna edeceğimi düşünüyordum. Zyon'a el sallayıp onu işbirliği yapmaya zorlayabilirdim ama ya Zara'nın yanında biri varsa? Her şeyi göze aldıysa, onun kurallarına göre oynamalıydım; aksi takdirde kızım çapraz ateşte kalabilirdi.

"Sen benim karımsın. Bana aitsin." Gözleri benimkilere kaydı ve bunu kazanamayacağımı hemen anladım. "Ve eğer Zhumagulov'larla olan yeni arkadaşlığının bir şeyleri değiştireceğini düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Arkamda bu delilerden çok daha güçlü biri var. O yüzden müdahale etmeye kalkarlarsa ölürler."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kolunu bırakıp şaşkınlıkla ona baktım. Karşımdaki adam benim kocam değildi. Nefret ve kin dolu bu insanı tanıımıyordum.

Onunla aynı çatı altında yaşama düşüncesi bile beni neredeyse dize getiriyordu ama kızım için savaşmak zorundaydım. Hayatım boyunca onu asla terk etmezdim. Onun iyiliği benim önceliğimdi ve kalbim kan ağlasa bile Chester'ın şartlarını kabul etmek zorundaydım.

Valeria

Öfke benim için her zaman güçlü bir yakıt olmuştur. Beni uçurumun kenarına ya da hedefime doğru ezici bir güçle itti. Karar vermeyi çok daha kolay hale getirdi - dürtüsel ama daha kolay.

Tabii ki, birçok kez, çok kızgınken yaptığım şeyden pişmanlık duydum, ama sonuçta bu özgürleştiriciydi. Diplomatik olmak ilk tercihimdi, ancak nezaket başarısız olduğunda, omzumdaki şeytanın küçük dürtüsünü seviyordum, bana ait oldukları yere pislikleri göndermemi fısıldıyordu.

Chester ve tekrar onunla yaşamam için bana şantaj yapmaya çalışması da aynıydı. İlk başta Zara'nın güvenliği için çok korkmuştum. Ancak iki artı ikiyi sayıp düşüncelerimi toparladığımda ona zarar vermeyeceğini düşündüm. O yılın babası değildi ve beni bir şeylere zorlamak için onu kullanacağı kesindi ama kendi çocuğuna kötü davranmazdı.

Ancak bu keşif öfkemi yatıştırmadı. Tam tersine daha da gclendirdi. Bana sreklı emir vermesinden, neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylemesinden bıkmıştıım.

Chester kıyafetlerimi seşmekten, aksesuarlarıma karar vermekten ya da beni güzel bir oyuncak bebekmişim gibi göstermekten her zaman garip bir zevk alırdı. Ama ben yaşayan, nefes alan, kendi fikirleri, düşünceleri ve tercihleri olan bir insandım. Bana hiçbir şey dikte edemezdi, artık edemezdi.

Anahtarımı kilide soktum ve *Chester'in* dairesinin kapısını aşmak işin çevirdim. Neyse ki Zyon ne hakkında tartıştığımızı duymamıştı ve kızımın ateşi olduğu bahanesiyle erken çıkmama izin verdi.

Salondaki her şey aynen bıraktığım gibiydi. Sanki terk ettiğimden beri kimse girmemiş gibi temiz ve düzenliydi. Bu daireden ne kadar nefret ettiğimi fark ettiğimde midem titreyerek sıkıştı.

Sanki bir kafes gibiydi, sanki duvarlar etrafımda daralıyor, beni ezmeye çalışıyordu. Kalp atışlarım hızlandı ve nefes alışverişim hızlandı. Bir zamanlar evim dediğim bir yere karşı verdiğim aşırı bir tepkiydi bu.

"Tekrar hoş geldin, bebeğim."

Chester'in sesi panik atağımı engelledi çünkü onun iğrenç yüzüne bir kez bakmamla tüm nefret dolu hislerim tüm gücüyle geri döndü.

"Fazla kalmayacağım," diye tısladım, Zara bizi duymasın diye sesimi alalttım. "Sadece kızımı almaya geldim."

"O hiçbir yere gitmiyor," dedi basitçe, bandajlı kolunu düzeltirken. Kendini beğenmiş ifadesi kan basıncımı tehlikeli bir şekilde yükseltti.

Ellerimi yumruk yaparak, "O benimle geliyor," diye bağırdım. Uzun tırnaklarım avuç içlerime batıyordu ama acıyı memnuniyetle karşıladım. Bu hafif his aklımı başımda tutmama yardımcı oluyordu.

"Sadece cesedimi çiğnersen," dedi sertçe, bakışlarımı tutarak. Öfkem onu rahatsız etmiyordu çünkü beni zararsız, aptal bir oyuncak bebek olarak görüyordu.

"Beni kışkırtma," diye hırlayarak oturma odasına girdim.

"Artık gangsterler için çalıştığına göre çok cesur olmuşsun," diye alay ederek beni mutfığa kadar takip etti. "Konuştuğun kadar kolay yapar mısın?"

"Öğrenmek istiyor musun?" Paslanmaz çelikten kocaman bıçağı tutucusundan alarak meydan okudum. Hiçbir zaman şiddet yanlısı bir tip olmamıştım ama Zyon ve kardeşlerinin sorunlarını neden şiddetle çözdüklerini anlayabiliyordum. Bazı insanlar sınırın nerede olduğunu bilmiyordu.

Chester gözlerini bana dikti. Mutfağın loş ışıkları altındaki tavrı korkutucuydu. Belki de ondan korkmalıyım ama davranışları beni çileden çıkarmış ve sinirlendirmişti. Zara ve bana yapmaya cüret ettiği şey tamamen saçmaydı. Onunla birlikte olmamız için bize zorbalık yapamazdı.

Chester bana yaklaşarak, "Seninle ilk karşılaştığımda güzelliğin beni büyülemişti," dedi. Bıçağı ona doğrulttum, gerekirse kullanmaya hazırdım. "Senin zekânla o kadar da mükemmel değildi."

Kabaca bileğimi yakaladı ve beni inletecek şekilde kavradı. Bir kez daha çevirince bıçağı bıraktım ve bıçak *şangırtıyla* yere düştü.

Zorla başımın arkasını kavradı, ben kendimi kurtarmaya çalışırken neredeyse saçlarımı koparacaktı. Ama kurtaramadım. Tek eli yaralı olmasına rağmen beni bir bez bebek gibi itti. Beni tezgâha doğru bastırdı, yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktaydı.

"Seni aptal srtk," diye tısladı dişlerini sıkarak. Kolonyasının kokusu midemi bulandırdı. Tırnaklarımla yüzünü ve boynunu tırmaladım ama teninde bıraktığım izler umurunda bile değildi. Yine de kolunu tutan bandajı yırttım. Bu onu hâlâ durdurmadı ama en azından başımı bıraktı. "Bunu gerçekten istiyorsun."

"Bırak beni," diye bağırdım, kullanabileceğim bir şey bulmak için elimi körlemesine tezgâha vurdum.

"nce benim olanı alacağım," dedi sinsi bir fısıltıyla, şok ve korku içinde kanımın donmasına neden oldu. Aniden beni etrafında döndürdü ve sert vücudunu bana doğru bastırdı.

"Dur," diye sızlandım, pantolonunun içinden sert ereksiyonunu hissettiğimde panik düşüncelerimin önüne geçti. Ama Chester beni dinlemek yerine saımdan bir tutam aldı ve başımı geriye doğru çekerek neredeyse acı içinde inlememe neden oldu.

"Bu bedenim kime ait olduğunu sana hatırlatmam gerek," diye kulağıma homurdandı, anlamsız kavgama kıkırdayarak. Ayağına basmaya ve dirseklerimle onu drtmeye çalıştım, ancak beni tutuşu sadece sıkılaştı ve acı arttı. Bu noktada saçlarımı yolmaya başlamıştı.

Serbest eli amımı kavradığında "Lütfen dur," diye bağırdım ve bacaklarımı tekmeleyerek atı. İnce elbise onun güçlü dokunuşlarıyla tenim arasında bir bariyer oluşturmuyordu. "Chester, hayır, dur. Lütfen, dur."

Ama yalvaran sesime kulaklarını tıkamıştı. Eteğimi sıyırıp klotumu hedeflediğini hissettim ama mcadelemle çabasını yavaşlatmayı başardım. Bana istediği her şeyi yapabileceğini bilsem bile kolay kolay pes etmeyecektim.

Bıçakların olduğu tutucu ulaşabileceğim bir yerdeydi. Lavabo boştu; yakınına sadece bir bardak konmuştu. Parmak ularım yzeyeye değdi ama Chester niyetimi fark edince beni geri çekti. Onun

Şeytani kahkahası kulaklarımı delip geçti ve ona karşı koyma cesaretimin son kırıntılarını da yok etti.

"Anne?"

Boğazımdan sessiz bir ıglık koptu ve Zara mutfağı a girdiğinde Chester anında beni bıraktı. Saçları dağınıktı ve uykulu ifadesinden hiçbir şey fark etmediğı anlaşılıyordu.

"Neler oluyor tatlım?" Chester onun önünde çömelerek sordu. Zara gözlerini kısarak ona, sonra da kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

"Annemin ağıladığını duydum," diye cevap verdi gözlerini ovuşturarak. O anı yanaklarımı silmek ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmek için kullandım.

"Sadece konuşuyorduk," diyerek onu yatıştırdım ve onlara yaklaştım. Chester bana uyarıcı bir bakış attı ama buna gerek yoktu. Kızımın anne babasının ilişkisinin ne kadar çarpık olduğunu görmesi isteyeceğim son şeydi.

"Seninle yatabilir miyim?" Yalvaran sesi anında kalbimi eritti ve elini tuttum.

"Elbette," diye kabul ettim, Chester'ın bariz onaylamamasını görmezden gelerek. "Ama senin odanda kalacağız, tamam mı?"

Az önce olanlardan sonra, ne olursa olsun kocamla aynı yatağı paylaşmayacaktım. Dizlerim titriyor, midem bulanıyordu ama Zara'nın iyiliğı için bunun üstesinden gelmeli ve mutlu bir anneyi oynamalıydım.

"Bizim yatağıımız daha büyük," dedi Chester, Zara'yı kucaklayıp kaldırarak. "Orada daha rahat edersin."

Boğazım düğümlendi ama kızımız aramızdayken bir şey denemeyeceğini umuyordum. Koridorda yanından geçtim ve büyük boy yatağıımızın arşafalarını yana çektim.

Aşağı. Onu yatağa yatırdığında neredeyse uyuyordu ve ben de üzerine bir battaniye örttüm.

Ona aldırmadan yatağa tırmanıp Zara'nın yanına uzanmak için hamle yaptım ama Chester beni durdurdu. Kolumu kabaca kavradı ve morartıcı bir güçle sıktı. Tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama izin vermedi. Onun yerine beni kendine çekti, dudakları kulağıma yaklaştı ve fısıldamaya başladı: "Katılmam gereken bir toplantı var. Döndüğümde, eğer sen ve kızım bu dairede değilseniz, kaçıp saklanabildiğiniz kadar saklanın. Çünkü seni bulduğumda, bu senin sonun olacak."

Beni yolundan itti ve odadan çıktı, beni ürperti içinde bıraktı. Onun böyle şeyler yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Huysuz biriydi ve sık sık tartışırdık ama bu şekilde değil. *Aile içi istismarın* korkunç işareti gözlerimin önünde belirdi ve titrek bir nefes aldım.

Chester'ın tehditleri beni raydan çıkardı. Bunları yerine getirip getiremeyeceğini bilmiyordum. Sözleri ellerimi bağladı ve ön kapıyı kilitledi. Kapana kısılmıştım ve eksik olan tek şey ayak bileğimdeki zincirdi.

Uyuyan kızıma bakarken telefonum beni depresif düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ekran gelen bir kısa mesajla aydınlandı. Kimden geldiğini gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Bilinmeyen Numara: Neden, mon cœur? Neden ona döndün?

Göğsümün etrafındaki ip beni sıktı ve bir daha nefes alamayacağımı hissettim. Hayatım bir felakete dönüşürken onu tamamen unutmuştum. Eğer Chester maskeli bir sapıkla ilişkim olduğunu öğrenseydi havalara uçardı. Beni sevdiği için değil. Kocamın bana karşı bir şeyler hissettiğini hayal etmeyi bırakmıştım. Ama bu son derece küçük düşürücü olurdu. Hepimizin iyiliği ve güvenliği için Zefarın'ı uzaklaştırmak zorundaydım.

Mesajı yazarken parmaklarım titredi ve göndermek için tereddüt ettim. Sonunda düğmeye bastım ve hıçkırıklarımı bastırarak gözlerimi kapattım. Çaresizlik tüm gücüyle üzerime saldırdı, neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Ne yapacağımı, evliliğimin bir yük haline gelmesinden nasıl kurtulacağımı ya da kendimi ve Zara'yı Chester'ın keskin pençelerinden nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

Bilinmeyen Numara: Peki ya sen, mon cœur? Sen neyi hak ediyorsun?

Yatak odasının penceresine doğru ilerlerken dudaklarımdan ağır bir iç çekiş kaçtı. Takipçim yalanlarımı ortaya çıkarmak için ne soracağını çok iyi biliyordu. Kararımın değişmesinin ardında karanlık bir şeyler olduğunu sezmişti. Çok fazla şey keşfetmeden önce onu durdurmalıydım. Chester'ın bizi öğrenmesi riskini göze alamazdım. Bu çok riskliydi.

Gözlerim ekrandan ayrılıp dışarıya, sokağa baktığımda kalbim acıyla sıkışmıştı. Kaldırımdaki lambanın altında duruyordu. Sağ elindeki telefon parlıyordu ve cevabının gelmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Bilinmeyen Numara: Asla, Valeria! Sen benim kalbimsin, nefes alma sebebimsin. Bunu benden asla isteme.

Bilinmeyen Numara: Sana sahip olmak için dünyayı yok ederim, mon cœur. Ve bunu kanıtlamak üzereyim.

Penceremin hemen altında duran ona baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Akılsızca, açık avucumu cama bastırdım ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

Olmayan bir şeyin hayalini kurmak için kendimi çok çaresiz, çok zayıf hissediyordum. Zefarin'le bir ilişki ya da vahşî seksten başka bir şey mümkün değildi. Sağduyum bana bunun sadece bir macera olduğunu, uzun sürmeyeceğini haykırıyordu. Gerçekçi olmak zorundaydım. O bana yardım edemezdi.

Bilinmeyen Numara: Edecek misin? Böylece kocana onu aldattığını itiraf etmek zorunda kalacaksın.

Bu korkunç cümleyi oluşturan harflere bakarken kalbim acıyordu. Ondan kurtulmak istemiyordum -tam tersine- onu hayatımda istiyordum. Ancak benim ve kızımın mutluluğu ve güvenliği arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her zaman onunkini seçerdim.

Bilinmeyen Numara: Eğer kalbimi hedeflediysen, ıskaladın, mon cœur. Seni hatırladığımda sözlerin beni incitemez. Ruhun benim adımı söylüyor ve beden bu melodiyle dans ediyor. İstesen de istemesen de sen benimsin.

Son derece uygunsuzdu ama yüzümde geniş bir gülümseme belirdi ve kalbim mutlulukla çarptı. Kimliğini benden saklayan bir adamdan bu tür neredeyse zehirli bir şefkat gören bir kadın olacağımı hiç düşünmemiştim. Tepkim tamamen saçmaydı ama bana daha iyi bir yarın için umut verdi.

Ancak bu an, koridordan gelen seslerle kesintiye uğradı. Chester gitmemişti. Muhtemelen duş almış ve giyinmek için yatak odasına gelmişti. Chester onu fark etmeden önce Zefarin'i uzaklaştırmalıydım.

Telefonu göğsüme bastırdım, bunun anlaması ve gitmesi için yeterli olacağını umuyordum. Ama bu sadece benim en derin dileğimdi.

Bilinmeyen Numara: *Onu gönder, bakalım sana kim dönecek.*
Anlamsızdı. Bu konuşmayı bitirmek zorundaydım.

Telefonu yastığın altına sakladım ve tam odanın kapısı açılıp Chester içeri girdiği anda Zara'nın yanına uzandım. Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklandım ve ölü gibi uyuyor numarası yaptım. Dolaptan kıyafetleri aldı ve yatağın yanında durdu.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken dokunuşu şaşırtıcı derecede şefkatliydi. Tenimde tüylerim diken diken oldu, mideme kramplar girdi. Parmak uçları tenimi sıyırdığında göğsümde saf bir tiksinti oluştu. Bana dokunmayı bırakıp gideceği anı sabırsızlıkla bekliyordum.

Neyse ki gelen hiçbir mesaj odadaki sessizliği bozmadı. Ancak Zefarin mesajıma cevap vermediği son seferde kapımda belirmişti. Ve bu ihtimalden korkuyor muydum yoksa heyecanlanıyor muydum bilmiyordum.

-24-

Zyon

Gözlerim ekrandaki kelimeleri takip etti, gördüklerine inanamıyordum. Kraliçem, kalbim birlikte yaşamak için benden başka bir adamı seçmişti. Ona hak etmediği bir şans vermeye karar vermişti.

Bunu anlayamadım. Valeria'ya para, bir iş ve bir daire sağladım, bunun her şeye yeniden başlaması ve bize odaklanması için yeterli olacağını düşündüm. Ama yanılmışım. Hâlâ o piçi önemsliyordu ve bunu fark ettiğimde üzerime bir kova buz atılmış gibi hissettim.

Ona sahiptim. O benimdi ama sadece bir anlığına ve sonra küçük bir kertenkele gibi parmaklarımın arasından kayıp gitti. Ya da belki de hayatında sadece bir heyecana, aldatan bir eş olarak keşfedilmenin telaşına ihtiyacı vardı ve beni eğlencesi için kullandı.

Kafa karışıklığı içimde büyüyerek devasa, ağır bir kaya parçası boyutuna ulaştı ve mideme yerleşerek beni kemirmeye başladı. Bu

Ciğerlerimdeki oksijen yandı, içimi yuttu. Her an kusacakmışım gibi hissediyordum.

Valeria'nın seçimine verdiğim duygusal tepki beni iliklerime kadar ürkütmüştü. Duygularım dönüp duruyor, bu durum hakkında net düşünmemi engelliyordu. Kalbimi kıran üzüntü değildi. Beni ona doğru sürükleyen öfke de değildi. Beni mesafemi korumaya zorlayan ve dairesine girip bir açıklama talep etmemi engelleyen tamamen farklı bir şeydi.

Aşk olabilir miydi? Annemin, insanları mantıksız şeyler yapmaya iten, her şeyi tüketen, yıkıcı ve bağımlılık yapan bir his olarak tanımladığı o yoğun duygu?

Valeria'yla birlikte olmak için her şeye ve herkese karşı savaşmaya hazırdım ama onun beni reddetmesinden de çok korkuyordum. En çok arzuladığım kadının beni bu duruma sokması mantıksızdı. Onunla yüzleşemez ve beni istemediğini duyamazdım. Onun muhteşem gözlerine bakıp bunun sadece bir oyun olduğunu göremezdim. Kimliğimi ondan sakladım ama duygularım gerçektir.

Yine de ona geri döndü. Hastanedeyken terk ettiği adama. Onu ziyaret etmedi, sağlığıyla ilgilenmedi ya da ona ne olduğunu araştırmadı. Eşyalarını ve kızını topladı ve bir saniye bile düşünmeden gitti. Peki, ne değişti? Neden geri döndü ki?

Valeria'nın balkonunun yanındaki ağaçta oturarak Chester'ın gidişini ve bir saat sonra dönüşünü izledim. O yokken Valeria'yı ziyaret etme düşüncesiyle oynadım ama sonunda dalların arasına gizlenip penceresini gözledim.

İçerisi sessizdi ve Chester yatak odasında karısına katıldığında midem tiksintiyle burkuldu. Belimdeki silah kullanmak için yalvarıyordu ama bu şimdiye kadarki en büyük aptallık olurdu.

Birincisi, kızları içerideydi ve babasının soğukkanlı cinayetine tanık olmak onun için yıkıcı olurdu. İkincisi, benim fevri hareketlerim Valeria'nın hayatını, arkasındaki İtalyan fino köpekleriyle birlikte cehenneme çevirebilirdi. Bu işi sorun yaratmadan çözmeliydim. Yerimden kıpırdamadan sabırla Chester ve suç ortakları hakkında bilgi almak için beklemekten başka çarem yoktu.

Muhtemelen ilk kez babamın sözlerine kulak asmadım ve istediğimi zorla almadım. Bunun yerine annemin bilgeliği aklımdan geçti ve dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleştirdi.

Yıllar önce, ilk evliliğim paramparça olduğunda, annem bana hafızama derin bir şekilde kazınan bir şey söylemişti.

"Karına kendisiyle barışması için zaman ver. Devam etme ya da bırakma kararını vermek için kendi iç gücünü bulması gerekir."

Sarah ile aramızdaki ilişkiyi bitiren kişi bendim. Onun maskaralıklarından ve itaatsizliğinden bıkmıştım. Beni dinlemediği için neredeyse iki kez öldürülüyordu. Onu Paris'e göndermek ve boşanmak daha güvenliydi.

Ancak Valeria ile durum farklıydı. Eğer zamana ihtiyacı varsa, ona zaman tanırdım. Nazik bir yaklaşıma ihtiyacı varsa, bunu alırdı. Ama Chester yanındayken olmazdı. Ondan bir an önce kurtulmalıyım. Aksi takdirde ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Hayallerimin kadını kaybetme korkusuyla karışık saf kıskançlık, özgüvenimi yiyip bitirmiş ve beni güvensiz bir karmaşaya dönüştürmüştü. Hayatımda hiç reddedilmekten korkmamıştım ama Valeria sahip olduğumu bile bilmediğim bir yanıma uyandırdı. Ne kadar da saçmaydı.

Şafak vakti eve döndüm ve yatak odama gitmeye zahmet etmedim. Kanepeye uzandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tavana baktım. Zihnim Kellerman'ların evinde yaşanabilecek senaryolarla dolup taşıyordu. Valeria'nın kocasının kollarının tadını çıkardığını her düşündüğümde kalbim kanıyordu. Çığlık atmak istedim,

Onları düşünürken aynı zamanda kusuyor ve belki de ağlıyordum. Bu bir işkenceydi ama durduramıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarımı, bana bir uzaylıymışım gibi bakan yarı çıplak kardeşime kaydırarak irkildim. Etrafıma baktığımda dairemi karıştırdığımı fark ettim. Dorian'ın kanepesindeydim.

"Zor bir gece," diye mırıldandım, doğruldum. Telefonunu aldı ve ben bu aile buluşmasına itiraz edemedim oturma odasında beliren Malin'i aradı.

"Buna hiç gerek yok," diye iç geçirdim, ikisi de kaşlarını çatarak karşımdaki koltuklara oturduklarında.

Dorian viski bardağını bana doğru uzatarak, "Tabii ki gerekli," diye itiraz etti. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil," diye tersledim, kıyafetlerime bakarken kaldırdığı kaşlarını görmezden geldim.

Siyah kapüşonlu bir tişört, kot pantolon, savaş botları giymiştim ve cebimden kar maskesi ve siyah deri eldivenler görünüyordu. Tabii ki yüzümdeki asık ifadenin sebebinin Valeria olduğunu biliyorlardı. "Chester'dan haber var mı?"

"Evet." Malin başını salladı. "Ve çok büyük."

Kardeşlerim tek bir kelimenin yaralı kalbimi onardığını bilmiyorlardı. Malin'in ne kadar büyük bir açıklama yaptığı umurumda değildi. Sonunda ilerleyebilecektik.

"Konuş," diye emrettim, viskiyi boğazımdan aşağı iterek. Sabahın altısında yapmam gereken bir kahvaltı değildi ama ihtiyacım olan yakıtı.

"Nasıl istersen patron," dedi Malin, telefonunu sehpanın üzerine koyup fotoğrafı işaret ederek. "Ben konuşurken fotoğraflara bak."

Anlamını açıkladığında görüntüler çok daha anlamlı hale geldi ve burnumuzun dibinde ne kadar çok boktan şey olduğunu fark ettim.

Malin'in hikâyesi üç yıl önce başlamıştı. İnşaat şirketinin on iki hissedarı, benden ve ailemden daha fazla para alabilmek için faturaları yapay olarak arttırmak üzere oy kullandı. Şirket İtalyanlar ve Amerikalılar arasında kırılğan bir bağdı, ancak Amerikalılar ceplerini doldurmayı anında kabul ettiler.

Malin'in araştırmaları, bu cüretkâr plana oy vermeyi reddeden İtalyan ailelerin haraç, şantaj ve en kötü senaryoda kaçırılma ve hatta bir aile üyesinin ölümüyle karşı karşıya kaldıklarını ortaya çıkardı.

Stefano Gravaldis, Beş Aile'nin kaptanlarından yardım istemeye çalışanlardan biriydi, ancak girişimleri engellendi. Kızı Tessa kaçırılmıştı ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. İki hafta sonra Brooklyn'de ücra bir apartman dairesinde aşırı dozda uyuşturucu almış halde bulundu. Zar zor hayatta kaldı ve diğerlerinin güvenliği için Stefano dolandırıcılığı kabul etti.

Yıllar boyunca her şey yolunda gitti. Dorian bazı düzensizlikler fark edene kadar. Faturaları ve ödemeleri kontrol etti, bunları sözleşmelerle karşılaştırdı ve imzalanan anlaşmalarla kağıt üzerindeki rakamlar arasındaki farkı keşfetti. Çalışanlarımıza çok fazla güvenmemiz ve işlerini kontrol etmememiz bizim hatamızdı. Bununla uzun zaman önce başa çıkabilirdik.

Ama dökülen süt için ağlamak için artık çok geçti. Dorian muhasebecilerimizi ve yardımcılarını çoktan kilit altına almıştı. Yaptıklarının sonuçlarına katlanacaklardı ama ben daha çok bunun arkasındaki kişiyi merak ediyordum.

Malin soruma "Sonuna kadar kaydırın," diye cevap verdi ve ben de talimatlarını izledim. "Fotoğraflardaki adamı tanıyor musun?"

"Bu Kellerman." Kaşlarımı çatarak diğer adamı yakınlaştırdım ve gözlerim şok içinde açıldı. "Giovanni Valentino ile mi?" Onaylamak için başını sallayan kardeşime baktım.

"Kahretsin," diye nefes verdim, bir an için bu keşifle sarsılmıştım.

Giovanni Valentino Beş Aileden birinin kaptanıydı. Eğer bu boktan gösterinin arkasındaki sessiz oyuncu oysa, Gravaldis'in çevresindeki kimseden yardım alamaması şaşırtıcı değildi. Çabaları en yüksek yerlerden engellenmişti. Giovanni daha önemli bir amaç uğruna adamlarını otobüsün altına atmıştı.

"Bu saçmalık," dedim, yerimde duramadığım için ayağa kalkarak. "Her şey Valentino'nun kontrolünde değil. Ya hepsi bu işin içinde ya da hiyerarşi değişti."

"Anladığımdan emin değilim," dedi Dorian, derin bir kaş çatmayla beni izlerken. Her zamanki iyi hali, odada artan gerginlikle birlikte kaybolmuştu.

"İtalyanlarla savaştayız ve bunu fark etmedik," diye bağırdım, hayal kırıklığı içinde inleyerek. Bu çok mantıklıydı.

Babam öldükten sonra, kaptanlarla olan iyi ilişkilerimiz de onunla birlikte yok oldu. Henüz yollarımız kesişmedi, ama büyüyen, başarılı işimden pay istemeleri an meselesiydi. Gücümden ve nüfuzlu insanlar üzerindeki etkimden bahsetmiyorum bile. Hepsinden çok daha gençtim ve nasıl uyum sağlayacağımı biliyordum.

Her zamanki rüşvetler eskisi kadar işe yaramıyordu. Yeni dönem iyilik ve bilgi dönemi idi. Politikacılar, diplomatlar, komisyon üyeleri, CEO'lar ve borsa uzmanları en son haberlere bağımlıydı. Haberlerle ilgili en iyi senaryoda, kimsenin bundan haberi yoktu.

Tehlikeler, fahişeler ve kara para aklama eskisi kadar popüler değildi. Evet, hayatta kalmak için buna ihtiyacımız vardı çünkü paramızı temizlememiz gerekiyordu ama gelirimizin ana kaynağı bu değildi. En azından ben ve halkım için öyle değildi. Yetkililerin dikkatini çekmemek için her şeyi modernize ettik ve temizledik. Polis beni birçok kez parmaklıklar ardına koymaya çalıştı ama ellerinde hiçbir şey yoktu.

Ancak İtalyanlar sürekli radarlarındaydı. Eski kaptanlar işlerini eski yöntemlerle yürütüyorlardı ki bu bir hataydı. Babam sık sık *uyum sağlayamazsan yakalanırsın* derdi. Ve haklıydı da. Bu onların başına geliyordu ve onlar da zihniyetlerini değiştirmek yerine işimi çalmak için benden kurtulmaya karar verdiler.

Kahretsin!

"Bir planımız var mı?" Dorian sordu, sesinde belirgin bir endişe vardı. Savaştan kaçınmak istiyordu çünkü son kez silahlarımızı çektiğimizde felaketle sonuçlanmıştı. Kazandık ama bedeli çok ağır oldu.

Ama çarpışmanın önlenebileceğinden emin değildim. Hızla giden bir treni durdurmak zordu ve burada çok fazla şey hareket halindeydi.

Malin bacak bacak üstüne atarak, "Gravaldis seninle görüşmek istiyor, Zyon," dedi. Son olaylardan etkilenmemiş görünüyordu. Öldürmekten ve işkence etmekten zevk alıyordu, aksi halde sıkıcı olan hayatında hoş bir değişiklikti bu.

Onu her zamanki faaliyetlerinden men ettim çünkü insanların iyi özelliklerimizi kabul etmesini istiyordum ama bu karar yanlıştı. Düşmanlarımız neler yapabileceğimizi unutmuştu ve onlara kime karşı durduklarını hatırlatmanın zamanı gelmişti.

Diğer adımları düşünerek, "Bunu en kısa zamanda planla," diye emrettim. "Dorian, bana inşaat şirketindeki tüm hissedarların isimlerini bul. Amerikalılar da bunun bir parçası."

"Ne planlıyorsun, Zyon?" Dorian sordu ama onu yine görmezden geldim. Dikkatim Malin'de ve onun soğukkanlı yüzündeydi.

"Bu bir kan banyosu olacak," dedim kahverengi gözlerinin içine bakarak. "Başrolde sen olacaksın."

Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi ve omuzlarımda tüylerim diken diken oldu. Sözlerim şeytanı uykusundan uyandırmıştı.

"Daha şiirsel bir isim ver kardeşim," dedi, ne kadar deli olduğunu keşfettiğimden beri hayranlık duyduğum çökmekte olan delilikle gözleri dans ediyordu. "Çılgılık çılgılığa senfonilerle dolu olağanüstü bir konser olacak."

Dorian heyecanla ellerini çırpı ve tüm endişelerini unuttu. Kardeşimizi ustalık eserini icra ederken görme vaadi heyecan vericiydi.

"Seni ayakta alkışlayacağımdan eminim." Biraz sakinleşerek sııttım. Önümüzde çok büyük bir iş vardı ama sonunda bize meydan okumaya kimin cüret ettiğini biliyorduk.

"Peki ya senin leydi?" Malin kadehlerimizi pahalı alkolle doldururken sordu ve ağızımdan bıkkın bir iç çekiş çıktı. Kadınımın yaşadığım son olayları unutmuştum ama o bundan bahsedince her şey tüm gücüyle geri döndü.

"Şu anda emin değilim," diye itiraf ettim, kanepeye uzandım. "Etkileyebileceğimiz şeylere odaklanalım."

"Kötü bir şey mi oldu?" Dorian bana endişeli bir bakış attı ve Malin kaşlarını çatı.

"Chester'a döndü," diye açıkladım, kısa bakışmalarını izledim.

"Bunu neden yapsın ki?" Dorian mırıldandı ve Malin omuz silkti ama daha fazlasını söylemediler ve bunun için son derece minnettardım.

Görevleri üzerinde çalışmaya başlamak için ayrıldılar ve ben kardeşimin dairesinde kalıp altımda uyanan şehre baktım. Göğsümdeki ağırlık azalmıştı ama önümüzde zor günler olduğunu biliyordum.

Seçkin bir vatandaş ve onurlu bir işadımı gibi yaşamak için çirkin şeyler yapabilen canavarı ruhumun derinliklerine gömmüştüm. Hiçbir zaman eski halime dönmek zorunda kalmamayı umuyordum ama bu gerekliydi.

Bu hayatta zayıflar hayatta kalamazdı ve neyse ki ben taştan yapılmıştım. Ailemi bu karmaşadan çıkaracaktım. Buna hiç şüphe yoktu. Karşımda sadece Valentino ya da tüm İtalyan mafyası olsaydı, umurumda olmazdı. Hepsi cehennemde yanacaktı.

Valeria

Chester bir kartal gibi her adımımı denetledi. Ben Zara'yı uyandırdığımda o çoktan kalkmıştı. Kahvaltı hazırladı ve onu okula ikimizin götürmesi konusunda ısrar etti.

Onunla yalnız kalmaktan korkuyordum ama başka seçeneğim yoktu. Arabaya bindik ve mükemmel bir aileymişiz gibi davrandı. Ama kimseyi kandıramıyordu. Zara tüm zaman boyunca sessizdi ve ben ona bakamıyordum bile. Ona karşı duyduğum nefret her geçen saniye artıyordu. Gözlerini oymak ve bir hayvan gibi kaldırırmda kanlar içinde kalmasını izlemek istiyordum.

Beni ele geçiren bu yoğun duyguları anlamıyordum ama haklıydılar. Chester beni çaresiz bırakmıştı. Özgürlüğümü elimden aldı ve ben de onunla savaşıacak ve onu yok edecek gücü bulmayı diledim.

İki gün hiçbir değişiklik olmadan geçti ve ben gergin, sinirli bir karmaşaya dönüştüm. Chester bana saldırmadı ya da bir tartışmayı kışkırtmadı. Hiçbir şey olmamış ve aramız iyiymiş gibi davrandı. Ama ne zaman etrafımda dolaşsa ya da adımı söylese bir saldırı bekliyordum. Huzur bulamıyordum. Beni derinden travmatize etti ve ben sadece ondan kaçmanın yollarını düşündüm.

Ve tüm bunların üstüne, sapığım ortadan kayboldu. Bana mesaj atmadı. Balkonumun altında ya da sokakta durmadı. Geceleri Chester birkaç saatliğine gittiğinde beni ziyaret etmedi.

Zefarin'e yazdığım son sözler telefonumun ekranından bana bakıyor ve beni mutfakta şarkı söyleyen kocamdan daha çok endişelendiriyordu. Benim onun hayatı ve kalbi olduğumu ve bizim için savaşacağını yazdığında ona inanmıştım. Ancak sessizliği aksini kanıtlıyordu.

Ama ne bekliyordum ki? Kocama döndüğümü söyleyerek onu kendimden uzaklaştırdım. Evli bir kadının etrafında dolaşmak için bir nedeni yoktu. Belki Chester'ın beni tehdit ettiğini söylersem kaçmak için bir plan yapabilirdik. Yine de Zefarin'in bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. Yükü ya da kocası olmayan bekâr bir kız bulabilirdi. Beni terk etti ve onu suçlayamazdım. Tek dileğim düzgün bir vedalaşmaydı.

İşe gitmek için hazırlanırken aklım Zefarin'le geçirdiğim günlere dair anılarla doluydu, bu yüzden Chester'ın beni izlediğini fark etmedim. Ancak arkamda yükselip beni bedenine doğru çektiğinde şaşkınlıkla irkildim ve içim korkuyla burkuldu.

"Kimin için giyindin?" diye sordu düşmanca bir sesle ve beni sıkıca kavradı. Rahatsız ediciydi ama ben kıpırdandıkça onun tutuşu daha da sıkılaşıyordu.

"Hiç kimse," diye cevap verdim, onun sert ellerinden kurtulmaya çalışarak. "Ben işe gidiyorum."

"Zyon'a," diye havladı Chester, beni bırakarak. Hemen kapıya yöneldim, neredeyse elinden kaçıyordum ama o beni takip ederek içeri girdi.

Salon. Uzun boyuyla ön kapıyı kapatmış, beni tepeden tırnağa kontrol ediyordu. İnceleyen bakışları altında kıpırdandım, dışarı çıkmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Eğer onunla yattığını öğrenirsem," diye gürledi Chester, "kızını bir daha asla göremeyeceğinden emin olurum." Beni arkamdaki duvara doğru itti, kolları ve vücuduyla beni hapsetti. "Beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorlama. Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes aldım, gözlerimden umutsuz yaşlar süzülüyordu.

"Uslu dur Valeria," diye uyardı, iğrenç ifadesi neredeyse öğürmemeye neden oluyordu. Arabamın anahtarlarını bana uzattı ve kapıyı açtı, ama gitmemeye izin vermeden önce yaklaştı ve dudaklarımı gagaladı. Bu son derece beklenmedik ve benim gözümde tamamen uygunsuz bir hareketti.

Apartmandan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım. Arabamın kapısını kapatarak direksiyona tutundum ve önüme baktım. Görüşüm bulanıktı ve tüm vücudum titriyordu. Acı dolu bir çığlık boğazımı tırmalıyor, dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Ağzımdan derin hıçkırıklar döküldü ve onları susturmak için yumruğumu içime bastırmak zorunda kaldım.

Arıza sadece bir an sürdü ama sanki bir saatten fazla ağlamışım gibi beni tüketti. Sürücü koltuğuna oturdum, bu hayata devam etmek için gücüm tükenmişti.

Chester'ın tehdidi beni tekrar silahsızlandırdı ve tek düşünebildiğim Zara oldu. Sık sık büyükannesinin yanındaydı ve ben Lisa'ya inanıyordum ama Chester annesine saygı duymadığını açıkça göstermişti. Kızını zorla elinden aldı, Zara itiraz edince de yüzüne bıçak salladı.

Lisa sadece ben ittiğimde olduğunu itiraf etti ve Zara'nın bana her şeyi anlattığını iddia etti. Küçük kızım benimle konuşurken şelale gibi gözyaşı döküldü. Babasından çok korkuyordu ve onu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Zyon'dan yardım isteme düşüncesiyle flört ettim ama Chester'ın sözleri cesaretimi kırdı. Zyon'u bir sorun olarak görmüyordu. Kendine olan güveni, arkasını kimin kolladığını merak etmeme neden oldu.

Çünkü Chester güçlü değildi. Ona para verecek ya da kışını kollayacak arkadaşları vardı ama bunlar çoğunlukla Wall Street'teki eski iş arkadaşlarıydı. Politikacılarla partilere katılmazdık ve büyük şirketlerin CEO'larıyla yemek yemezdik. Bu insanlar Zyon'un çevresine aitti. Yani bunun tek açıklaması Chester'ın ruhunu şeytana teslim etmiş olmasıydı. Ama Zhumagulov kardeşlerden daha nüfuzlu kim olabilirdi ki?

İki ay önce onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kahretsin, var olduklarını bile bilmiyordum. Ancak keşfettiğim şey rahatsız edici ve akli başında her insan için korkutucuydu.

Independent News'e göre bu kişiler güç ve para takıntılı psikopatlardı. Son derece zekiydiler ve çabalarında etkiliydiler. Zyon bilinen bir mafya babasıydı. Polis onu birçok suçtan sorumlu tuttu ama o hep kaçtı. Her zaman kaçmasını sağlayacak bir boşluk vardı.

Malin, Dorian ve Ramzan için de aynısı geçerliydi. Malin, işkence ve sakatlamayla dolu bir düzine faili meçhul cinayetin şüphelisiydi, Dorian ise bu suçların ortağı olacaktı. Soruşturma yine bir şey kanıtlamadı ve karakoldan gülümseyerek çıktılar.

Parmaklıklar ardında kalan tek kişi, Rusya'da hapiste olan en küçük kardeşleri Ramzan'dı. Onun davası hakkında bir şey bulamadım ama Zyon'un onu dışarı çıkaramadığını düşünürsek, ciddi bir suç işlediği anlamına geliyordu.

Onlardan kurtulmak isteyen, en az onlar kadar güçlü biri olabilir miydi? Bu, Zyon'a yapılan saldırıları ve kocamın evliliğimize müdahale etmeye kalkarsa onu öldüreceğine dair cesur açıklamasını açıklıyordu. Uzak bir ihtimaldi ama içimden bir ses bu düşüncemin doğru olmadığını söylüyordu.

doğruydı. Chester, Zyon'la sessiz bir savaştaydı ve ben de tam ortasıdaydım.

Ama Zyon ya da kardeşleri kocamı biliyor muydu? Beni ona karşı koz olarak mı kullanıyorlardı?

Düşüncelerim ve sorularım kırmızı ışıkta beklerken beni güldürdü. Chester beni umursamıyordu. Onu terk etmem fikrine katlanamıyordu. Egosu buna dayanamazdı ama bunun dışında ben onun için bir hiçtim. Yeni haliyle olan geçmiş deneyimlerim de bunu doğruluyordu.

Önceden en azından bana aşıkmiş gibi davranırdı. Bir tartışmadan sonra bana çiçek ya da hediye getirirdi ama beni geri dönmeye zorladığından beri, ayrıldığı için beni cezalandırıyormuş gibi hissediyordum. Bana vurmadı ama davranışları bana kızgın olduğunu gösteriyordu.

Ruh hali, duyguları ya da affediciliğı umurumda değildi ama onunla yaşamak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Zara'nın sürekli kavgalarımızı tecrübe etmesini istemiyordum. Onun yanında korkmak istemiyordum çünkü ne yapabileceğini bilmiyordum. Sanki diken üstünde yürümek gibiydi. Her an patlayabilirdi.

Kumarhanenin ön girişinden önce arabamdan indim. Güvenlik bana kartımı verdi, böylece gizli arka kapıyı kullanmak zorunda kalmadım.

Uzaktan Zyon'un ya da kardeşlerinden birinin akşam yemeğı yediğimiz şöminenin önünde biriyle konuştuğunu fark ettim. Ama yaklaştığımda hızla içeride kayboldu. Zyon mu, Malin mi yoksa Dorian mı olduğunu bilmiyordum ama bu garipti. Benden hiç kaçmazlardı.

Dorian benimle karşılaştığında her zaman heyecanlı bir köpek yavrusu gibi görünüyordu ve Malin, duygusuz yüzüne rağmen, bazı kibar cümleler kurmakta sakınca görmüyordu. Zyon'un bazen Dünya gezegeninin Güneş'in etrafında döndüğü gibi benim etrafımda döndüğünden bahsetmiyorum bile.

Tuhaf tavırları karşısında başımı sallayarak vardiyam için hazırlandım. Her şey mükemmel bir düzen içindeydi, tam olarak iki buçuk yıl önce bıraktığım gibiydi.

günler önce.

Mekan ağzına kadar doluydu. Boş bir slot makinesi yoktu ve rulet masaları doluydu. Blackjack masalarında bekleme listesi vardı ve poker turnuvasında üç yüz oyuncu vardı. Her şeyi kontrol altında tutmak için ellerim doluydu ve inanılmaz eğitimli çalışanlar için Tanrı'ya şükrettim. Ben bir yığın evrak işiyle uğraşırken onlar oyunların sorunsuz geçmesini sağladılar.

Bütün gece boyunca Zhumagulov'lardan hiçbiri gelmedi. Güvenlik görevlisine içeride olup olmadıklarını sordum ama aldığım tek cevap omuz silmek oldu. Gece yarısı Cemal'in aceleyle arka tarafa gittiğini gördüm ama patronların orada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Sabah saat üçte eşyalarımı topladım, ayrılmaya hazırdım ki güvenlik görevlisi bana imzalamam için bir kağıt daha getirdi.

"Muhasebeciden, Bayan Kellerman," diye açıkladı ben yorgun bir ifadeyle gözlerimi devirince. "Bay Zee'nin ofisindeydi ama size vermeyi unutmuş."

"Yani sizi o mu gönderdi?" Kaşlarımı kaldırdım, ilk kez Zyon'un nerede olduğu hakkında bilgi alma şansını yakaladığımı hissediyordum.

"Hayır, beni Cemal gönderdi," diye yanıtladı koruma, kâğıdı bana uzatarak. "Bu olmadan maaş çekini zamanında alamayacağını söyledi."

Sayfayı ondan alıp gözlerimle belgeyi kontrol ettim. Altta benim imzam ve Zyon'un imzası için noktalı bir çizgi vardı. Ama dikkatimi çeken şey ismiydi.

Zyon Z. Zhumagulov

Göbek adı hakkında bir şey bulamadım. Babasının Rus olduğunu düşünürsek, bir göbek adı olmadığını varsaymıştım. Yine de Z harfi kâğıttan bana gülümsedi ve göğsümdeki şüphe ateşini tutuşturdu.

"Zyon'un göbek adını biliyor musun?" Bakışlarımı eşikte duran ve bana kaşlarını çatan korumaya kaldırarak sordum.

"Hayır, Bayan Kellerman. Hepimiz ona Bay Zee deriz," diye cevap verdi, kaşları çatılmıştı. "Neden?"

"Sadece merak ettim." Yüzümde geniş bir gülümsemeyle elimi kayıtsızca salladım. Ancak zihnim tetikteydi. Z harfinin ardına gizlenen isim Zefarin olabilir miydi?

Zorlu işimden yorgun argın eve dönmüştüm ve sürekli sancıyı düşünüyordum. Ona birkaç kez mesaj yazdım ama bir türlü gönderecek cesareti bulamadım. İsteğime saygı duydu; beni yalnız bıraktı ve ben de çaresiz ve aptal gibi görünmeden ona hayatımda ona ihtiyacım olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Chester'ı yatak odamızda yanında Zara ile uyurken buldum, duş aldım ve kızımın yatağına uzandım. Döndüğümüzden beri ilk kez kendimi uyumaya hazır hissediyordum. Belki yorgunluktan, belki de kocamın başka bir odada olmasından kaynaklanıyordu.

Her neyse, telefonu göğsüme bastırdım ve kısa mesajı göndermek için biraz cesaret bulmaya çalışarak örtünün altındaki topun içine kıvrıldım. Sonunda aptallığıma gözlerimi devirip düğmeye bastım ve endişeyle cevabı beklemeye başladım.

Hiçbir şey yoktu. On dakika geçti ve cevap yazmadı. Ayağa kalkıp pencerenin önünde durup dışarıdaki boş sokağa bakarken gözlerim yaşardı. Bir şekilde onu orada görmeyi umuyordum. Dışarıda pencereme bakıyor olmalıydı ama orada değildi. Onu muhtemelen bir daha hiç göremeyeceğimi fark ettiğimde kalbim neredeyse kırılacaktı.

"Ben de seni özledim, mon cœur."

Tanıdık, derin, boğuk ses kulaklarıma ulaştığında şaşkınlıkla irkildim ve bir çift sert kol beni kucakladı. Arkamı döndüm, avuçlarımı göğsüne bastırdım, tek kelime edemedim.

"Bu kadar kolay pes ettiğime gerçekten inandın mı?" diye sordu yüzümden saçlarımı çekerek. "Beni hiç tanıımıyorsun."

Valeria

Beynim sonunda onun gerçekten orada olduğunu anladığında kalbim neredeyse göğüs kafesimden fırlayacaktı. Zefarin, yüzünü kaplayan tipik kafatası maskesi ve vücudunu gizleyen büyük boy siyah kıyafetleriyle beni kollarında tuttu.

Kapüşonunu ellerimle kavradım ve parmak uçlarımda durarak yüzümü göğsüne bastırıp derin bir nefes aldım. Güçlü kolları beni sardı, ona daha sıkı sarıldığında beni tutuşu daha da sıkılaştı.

"Neden ona döndün, mon cœur?" diye sordu, gözlerimdeki ıslaklığı gizlemeye çalışarak uzaklaştığında. Ona ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sorusu bekleniyordu ve ben buna hazırlıklıydım. Yine de hazırlıklı olmadığım şey, ona yalan söylemenin benim için ne kadar zor olduğuydu. O

kimliğini saklayan kişiydi. Kendini gizledi ama ona dürüst olmayan bir cevap verdiğim için kendimi çok kötü hissettim. Ama bunu kızımın güvenliği için yaptığımı biliyordum.

"Zara babasına dönmem için bana yalvardı," diye cevap verdim sessizce, sesim bu yalanın ağırlığı altında neredeyse kırılıyordu.

"Anlıyorum," diye mırıldandı sessizce, eldivenli eliyle çıplak kolumu okşayarak. "Kızınızı dikkate almadım."

Bu konuda konuşurken sesi neredeyse suçlu

gibi çıkıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dileyecek bir şey yok." Yanaklarımı avuçladı, soğuk deri kızarmış tenime karşı rahatlatıcı bir his veriyordu. "O senin çocuğun. Elbette onun mutluluğu için her şeyi yapacaksın."

Bu konuşmaya devam edecek gücüm yoktu. Konu değiştirilmeliydi, yoksa keşfedilme riskim vardı.

Sapığım beni tanıyordu. Beni açık bir kitap gibi okuyabiliyordu ve doğru soruları sorarsa Chester'a dönüşümün ardındaki gerçek hikâyeyi bulabilirdi.

Bunun olmasına izin veremezdim. Bu onu tehlikeye atardı. Hayatımı en kötü kâbusa çevirirdi.

Kocamın güçlü arkadaşının kim olduğunu öğrenene kadar, beni onunla yaşamaya zorladığını asla kabul edemezdim. Kimse benim yüzümden hedef tahtası haline gelmeyecekti.

"Burada ne işin var?" Chester'ın uyanmamasını umarak mırıldandım. Bu da başka bir felaket olurdu. "Seni ben gönderdim."

"Tanıştığımızdan beri bunu yapıyorsun." Omuz silkti; sesinde bir gülümseme vardı. "Bir kulağımla dinliyorum, diğer kulağımla dışarı atıyorum."

"Harika," diye iç geçirdim, sinirlenmiş gibi davranarak. "Kararlarım duyduğun saygı çok büyük."

"Sen benim kalbimsin Valeria," dedi başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak. "Kalbim olmadan yaşayamam."

Midemdeki bir kıpırtı ona karşı hissettiklerimin farkına varmamı sağladı. Belki de ona ilgi gösteren ilk erkeğe aşık olacak kadar ilgi arzulayan zavallı, zayıf bir kadındım. Ya da belki de o ve onun tatlı sözleri, yeniden istendiğimi hissetmek için çaresizce ihtiyaç duyduğum şeydi.

Takipçim söz konusu olduğunda nerede durduğum konusunda kafam karıştı. Ancak onu kaybetmeye hazır olmadığımı biliyordum. Gözlerimi açtı, beni hayata döndürdü ve eğlenmemi sağladı. Maskesi, aşılmaz bir bariyer gibi aramızda duran tek şeydi.

"Gelecek için planların neler Zefarin?" Bileklerini nazikçe tuttum ve ellerini yüzümden uzaklaştırdım. "Beni sonsuza dek takip etmeyi, yatağımın altına ya da dolabıma saklanıp beni bir an olsun görmeyi mi planlıyorsun?"

"Planlarım yakında açığa çıkacak, mon cœur," diye karşılık verdi, parmaklarımızı birbirine doladı ve ellerimi dudaklarına götürdü. Maskenin sert kumaşı beni öpmesini engelledi ama yine de omurgamdan aşağıya keyifli bir ürperti yayıldı.

"Şu anda tek bir amacım var." Nazik, baştan çıkarıcı fısıltısı kulaklarıma müzik gibi geliyordu. "Seninle sevişmek."

Yatağa doğru manevra yaptığında fark etmedim. Ancak baldırlarım kenara değdiğinde beni yavaşça geriye doğru ittiğini fark ettim.

"Gözlerini kapatabilir miyim Valeria?" Kapüşonunun cebinden siyah bir eşarp çıkardı. Zara'nın kırmızı lambasının loş ışığında yüzümdeki *neden* sorusunu okuyabiliyordu. "Seni öpmek istiyorum."

"Benimkiler bir kenara itilirken senin isteklerin yerine getirilmeli." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, meydan okur gibiydim.

"Her ne istiyorsan ona sahip olacaksın, mon cœur," dedi içtenlikle ve bunu kastettiğini biliyordum. Bana söyleyeceği her saçmalığa inanırdım. "Sadece lütfen bu isteğim konusunda sabırlı ol."

"Peki ya sen doğru zaman olduğuna karar verene kadar beklemeyi reddedersem?" Öfkeyle mırıldandım, zihinsel olarak aptallığıma gözlerimi deviriyordum. Onun nedenleri anlaşılabilirdi. Ben de Zara için mantıksız şeyler yaptım. Eğer tehlikede olduğumu düşünüyorsa, kim olduğunu biliyorsa, beni güvende tutacak kadar önemseydiğini öğrenmek kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyordu.

"O zaman ikimizi de cezalandıracaksın," diye karşılık verdi, kolunu belime dolayarak. "Bana işkence etmeyi seviyor musun?"

"Belki." Gülümsedim, ellerimi omuzlarına koydum ve kıyafetlerinin altındaki sert kaslarını hissettim. "Şanslısın ki kimse benim ihtiyaçlarımı senin kadar önemsemiyor."

Gözlerindeki mutluluk pırıltısı kalbimin kafese hapsolmuş bir kuş gibi çırpınmasına neden oldu. Üzerimdeki sahiplenici tutuşu sıkılaştı ve bakışlarının yoğunluğundan dizlerim titredi.

"Bu bana söylediğin en sevimli şey," diye fısıldadı alçak ve gergin bir sesle. İçim neşeyle dans etti ve dudaklarımda geniş, ışıltılı bir gülümseme belirdi.

"O atkıyı kullan, aşık çocuk, yoksa ilgimi kaybedebilirim."

Emrime kıkırdadı ama tereddüt etmeden itaat etti. İpeksi pürüzsüzlükte bir kumaş yüzüme dokunarak tenimi serinletti. Başımın arkasından bağladı ve maskesini çıkarıp dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce hiçbir şey göremediğimden emin oldu.

Dizlerimin bükülmesine neden olan bir vahşet ve sahiplenmeyle ağızma sahip oldu. Ellerim içgüdüsel olarak destek için onu kavradı.

beni kaldırdı ve yatağa yatırdı.

Boynuma saldırarak geceliğimi yırttı ve göğsümü ortaya çıkardı. Elleri göğüslerimi kavradı, yoğurdu ve onlarla oynarken boynumdan dik meme ucuma kadar bir öpücük izi bıraktı.

Sırtımı dikleştirdim, duyularımı bulandıran mutluluktan bir bulutun üzerinde süzülüyordum, ama neyse ki nerede olduğumuzu unutmadım. Eli amıma ulaştığında bir iniltiyi bastırarak kocam ve kızım ile ilgili düşünceleri bir kenara ittim.

Ses çıkarmamaya odaklanmak zorundaydım ama dili klitorisimde gezinirken bu son derece zordu. Parmaklarım saçlarına gömülmüştü, çekiştiriyordum ama uyarılarıma aldırmiyordu. Durmasına ihtiyacım vardı, yoksa beni çığlık attıracaktı.

Çaresizce serbest kalmak için yastığı başımın altından çektim ve durduramadığım sesleri bastırmak için yüzüme bastırdım. Bir orgazm beni ele geçirdiğinde vücudum sarsıldı ve kendi düşüncelerimin izini kaybederek kabarıklık kütlesine inledim.

Zevk dalgaları içimde patladı, serbest bırakılmadan ve bu muhteşem deneyimin sağlayıcısına geri dönmeden önce vücudumu lezzetli kramplarla yakaladı. Yastığı yüzümden çekerek kuru dudaklarımı gagaladı.

"Bu sadece ilk turdu ve şimdiden nefes nefese kaldın," diye mırıldandı kulağıma, ağızımdan zayıf bir inilti çıktığında kıkırdadı, ardından sertçe içime girdiğinde yüksek bir çığlık attı. Aleti neredeyse beni parçalıyor, alt kısımlarıma acı ve zevk veriyordu. Neyse ki tepkimi tahmin etmişti çünkü avuç içiyle ağızımı kapatıp çığlığını bastırmakta gecikmedi.

Yavaşça hareket etti, boynumu ısırđı ve öptü, bu sırada başka bir orgazm hızla gelişti. Dudaklarının altında tenim karıncalanıyordu. Amım onun tutkulu hamleleri yüzünden alev alev yanıyordu ve hevesle onun etrafına kenetlenmişti.

Kapının kapanma sesini duyduğumda neredeyse ikinci kez orgazm olmak üzereydim.

Zefarin kaskatı kesildi, ayak sesleri koridorda yankılanırken üzerimde hareketsiz yatıyordu. Akan suyun sesi bana mutfakta birinin, büyük ihtimalle Chester'ın olduğunu söylüyordu. Kanım damarlarımda dondu ve takipçim hareketlerine devam ettiğinde neredeyse nefesim kesildi.

Chester, Zara'nın odasındaki kapının arkasındaydı. Bunu biliyordum. Adımları tam orada, diğer tarafta durdu. Eğer kapıyı açarsa, başka bir adam tarafından becerildiğime tanık olacaktı.

Dilimi ısırđım, duymak istediğim yalvarmayı bastırdım. Zefarin bu hareketiyle her şeyi riske atmıştı ama umurunda değildi. Eli boğazıma dolandı ve ritmini hızlandırarak beni yatağā daha da sabitledi. Sessiz kalmak için elimden geleni yaptım ama yine de ona ve bu duruma karşı güçsüzdüm.

Kocamın her an yaptıklarımızı öğrenebileceğini bilmek üzerime başka bir alev dalgası getirdi. Bedenim takipçimin altında kıvranıyor, daha sert bir muamele için yalvarıyordu.

Chester'dan intikam alma fikri duygularıma üstün geldi ve karnımın alt kısmındaki düğüm sıkılaştı. Onlar yan odada uyurken, ben onun çatısı altında, kızımızın odasında kendimi başka bir adama verdim.

Ona "ait" olan şeyi, beni büyüleyen, zehirleyen ve beni ihtiyaçlarıma karşı cehaletimin karanlık deliğinden çıkarıp başka bir görkemli delilik girdabına sürükleyen maskeli sapığā sundum.

Evliliğim üzerinde yeniden güç sahibi olma hissinin her saniyesini sevdim. Sanki sonunda hastalıklı bağımızdan kurtulmuştum ve sadece kâğıt üzerinde birlikteydik.

Chester beni her şeyden mahrum bıraktı ve ben ne yaptım? Bu iyiliğe en iyi şekilde sadakatsizlikle karşılık verdim. Ve eğer bir ihtimal maskenin altında Zyon'un muhteşem yüzü saklıysa, bu pastanın üzerindeki krema olurdu.

Kocam gidip kendini becerebilirdi. Bir sonraki hamlelerimi ve kararlarımı kesinlikle körükleyecek olan bu hâkimiyet anını benden alamazdı.

"Daha sert, lütfen." Hafif bir fısıltı karanlıkta bir ışık dokunuşu gibiydi, ama bir havai fişek başlattı.

Zefarin'in takdir dolu alçak sesi içimde komik bir etki yarattı ama başrolde siki vardı. Eliyle ağzımı kapattı ve öyle bir kuvvetle içime soktu ki, bunu gizlemek için dişlerimi eldivenine geçirdim. Tırnaklarım kapüşonunu kazıyor, tenini bulmaya ve dokunmaya çalışıyordu, ancak tamamen kapalıydı. Çıplak kalan tek kısmı içimi yeniden düzenliyordu.

Takipçimin beni yerimde tutmak için kullandığı elini boğazımda hissettim. Avucunun içinde kıpırdandım ve inledim, her iki eli de beni morartıcı bir güçle kavıyordu. Bilinçaltımda, onun beni tutuşunu günlerce hissedeceğimi biliyordum ama umurumda değildi. İşaretlemek, becermek, ne isterse yapmak için ben onundum.

Aklımdaki bu düşünceyle, yıldızları görerek doruğa ulaştım. Seslerim kesilmişti ama sabahın erken saatlerinin sakinliğinde hâlâ yüksekti. Yastık Zefarin'in bastırılmış iniltilerini susturdu ve üzerime yığıldı, vücudu beni sardı ve beni dünyadan korudu.

"Onunla kalma, mon cœur." Bu yalvarış, göletin cam yüzeyini karıştıran bir kaya gibiydi ve duygu dalgalarının kalbimi ezmesine neden oldu. "Sen benimsin. Onunla kalırsan aptalca bir şey yaparım."

Eşarbımı yırtıp gözlerinin içine bakmak istedim, böylece ruhumu görebilecekti. Bunu hissetmiş olmalı. Aramızda onun beni takip etmesi ve benim onu itmeme gibi bir çılgınlıktan daha fazlası vardı.

Ama Chester'ın tehditleri aklımın bir köşesindeydi. Mutluluktan ayıldım ve maskeli bir adamla mutlu olmak gibi bencilce bir fantezi uğruna kızımın olan hayatımı tehlikeye attığımı fark ettim. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bir trajediden bir an uzaktaydık.

"Gitmelisin," diye boğuldum, tipik Versace kolonyasıyla karışık kokusunu içime çekerken. Ruhum her an çatlayacakmış gibi hissediyordum ama Zefarin'in kalbinin kırıldığını kesinlikle duyuyordum.

Ama o tek kelime etmedi. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde kendini kaldırdı, eşarbmı yüzümden çıkardı ve gözden kayboldu.

İpeksi kumaşı göğsüme bastırdım, gözyaşlarım pahalı malzemeyi nemlendirdi. Ben kocamla kalmıştım ama kalbim sahibisiyle birlikte gitmişti. Bunu herhangi bir şekilde inkâr etmek faydasızdı.

Valeria

Chester beni öğlene kadar uyumam için bıraktı. Kollarımı başımın üzerinde gerdim ve dün gecenin anılarını hatırladım. Boğazım ve çenem ağrıyordu ve amım acıyordu, ama bu sapığım la yaşadığım bir başka harika deneyimi yok etmedi. Ama ona söylediğim yalanlar yüzünden o anki memnuniyetim mahvolmuştu. Vicdanımı kemiren işkence edici suçluluk duygusundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Yataktan kalkıp pembe perdeleri ve pencereyi açarak odaya temiz hava girmesini sağladım. Hafif bir esinti dağınık saçlarımı karıştırdı ve gözlerim komodinin üzerindeki çiçeğe takıldı.

Yavaşça komodine yaklaştım ve kolumu göz alıcı siyah yıldız çiçeğine doğru uzattım. Parmaklarım muhteşem yapraklara dokundu ve yumuşaklıklarını hissetti. Dikkatlice burnuma doğru kaldırdım ve kokusunu içime çektim. Basit bir çiçek aldığım için hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Rengi,

dokusu ve şekli çiçek açan ilişkimizi sembolize ediyordu. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim.

Başıma basit bir tişört geçirip dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı taradım. At kuyruğu yaptım ve yüzümde kırışıklık olup olmadığını kontrol ettim. Her zaman kusursuz bir cildim vardı, yine de ortalama bir günde olduğumdan daha iyi görünme ihtiyacı hissediyordum. Ama sonra evde yalnız olduğumu ya da etkilemek istediğim adam olmayan kocamla birlikte olduğumu fark ettim.

Yansıma gözü kırarak banyodan çıktım. Koruyucu bir işaret olarak yıldız çiçeğini mutfığa götürdüm ve bir vazoya yerleştirdim.

"Nereden aldın bunu?"

Chester'ın sesi mideme inen bir yumruk gibiydi. Güzel hediye yüzünden midemde oluşan kelekler, onun saldırgan gürlemesiyle anında yok oldu.

"Zara'nın odasında buldum," diye cevap verdim, ona bakmak zorunda kalmamak için masanın üzerine yerleştirdim.

Chester, "Gecenin bir yarısı ağlayarak uyandığında orada değildi," dediğinde arkamda onun varlığını hissettim.

"Onu bana hediye ettiğin için övgüyü sen alabilirdin." Omuz silktim, kalbimin boğazımda bir yerlerde güm güm attığını hissettim. Zihnim Chester'a çiçeği unutturacak bir konu geliştirmek için fazla mesai yaptı.

"Kızımız geceleri ağladığı için endişelenmiyor musun?" diye sorarak görüş alanıma girdiğinde yüzümü ona döndüm. "Bu otu çocuğumuzdan daha çok önemsiyorsun."

Ona attığım basit bir bakış anında ters bir bakışa dönüştü. Midemde öfkenin kabardığını hissettim. Zara hayatımdaki en önemli kişiydi. Kabus gördüğü için onu kollarımda tutarak sayısız gece geçirdim. O evde yokken sık sık benimle uyurdu.

ev. Bir kez sevgi dolu bir baba olarak görevlerini yerine getirdi ve evreni kurtarmış gibi davrandı.

Pislik herif.

"Kâbuslarını biliyorum Chester," dedim iğrenç yüzüne bakarak. Kocama karşı tiksintiden başka bir şey hissetmiyordum. Onun benim ve Zara'nın hayatından çıkmasını istiyordum. Her geçen dakika, ondan kaçmanın bir yolunu bulmaya daha da kararlıydim.

"Harika. O halde bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiğini kabul edeceğine inanıyorum." Mutfak tezgâhına doğru yürüdü ve kollarını göğsünde kavuşturarak tezgâha yaslandı. "Bize lunapark için bilet aldım. Yeniden bir aile gibi hissetmemize yardımcı olabilir."

Bir an için kusacağımı sandım. Midem bulantıyla doldu ve boğazımda safra birikti.

"Affedersiniz?" Tısladım, içim kör edici bir öfkeyle titriyordu. "Eğer Zara sözünü kesmeseydi, yaslandığın bu tezgahın üzerinde bana tecavüz edecektin." Sesim öfkemle birlikte eşit bir şekilde yükseliyordu ve onun bana karşı bastırılmış anısı öfkemi daha da artırıyordu. "Beni sürekli taciz ederken nasıl bir aile gibi hissetmemizi istiyorsun?"

"Olayları dramatize etmeyi bırak Valeria," dedi sakince ve kanımın kaynamasına neden oldu. "Sana asla zarar vermem."

"Gerçekten mi?" Bağırdım. "Sana durman için yalvardığımda neden durmadın?"

"Hemen durmalısın," diye uyardı, kendini tezgâhtan aşağı iterek. Buz gibi sakindi ama ela gözlerinde bastırılmış bir öfke vardı. Bir başka fiziksel yüzleşmenin eşiğindeydim.

"Yoksa ne olur?" Yüzüne haykırmak için can attığım küfürleri yutkunarak sordum. "Bana yine vuracak mısın?"

Chester bir adım daha yaklaştı ve ben kendimi yere çakılı kalmaya zorladım. Başım dikti ve gözlerim onunkilere dikilmişti. Ondan korkuyordum ama korkum ona meydan okumamı engellemedi. Pes edemezdim. Bu benim doğamda yoktu. Kazanmasına izin veremeyecek kadar çok acı çekmiştim ondan.

"Bize ne oldu Valeria?" diye sordu, önümde durarak. Kolları vücudunun yanına düştü ve gözleri yüzümde hüznle gezindi. "Mutluyduk ve birden her şey değişti."

"Mutlu musun?" İlişkimizin uzun zaman önce paramparça olduğunu düşününce gerçekten bu kadar kör mü yoksa tamamen ayrı düşüğümüze inanmayı mı reddediyor diye düşünerek yineledim. "Bir yılı aşkın süredir seninle mutlu değilim Chester. İhanete uğramış hissetmeden sana bakamıyorum bile. Sana karşı hissettiğim her şeyi yalanlarınla yok ettin."

Ellerini omzuma koyarak, "Bunu düzelteceğim, bebeğim," dedi. Dokunuşu istilacı hissettiriyor, kişisel alanıma müdahale ediyordu. Onu yakınımda istemiyordum.

"Evliliğimizi kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yok," dedim, her hücremden ve sinirimden kararlılık yayılıyordu. Kararımı vermiştim. Biz bitmiştik.

"Bir kızımız var," diye hatırlattı bana, bizi kurtaracak son şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi bakarak. "Onun ailesini parçalayacak mısın? İstedğin bu mu?"

"Beni onunla manipüle etmeye çalışma," dedim ellerini üzerimden çekmek için kıvranarak. "Anne babasının sürekli kavgalarını izlemek onun için sağlıklı değil."

"Beni ne yapmaya zorladığını anlıyor musun Valeria?" Chester kaşlarını çattı ama sesi alışılmadık derecede tatlıydı. Tüm duyularımı harekete geçirdi. "Kızımla birlikte bu daireden çıkmaya asla izin vermeyeceğim."

"Ben onun annesiyim," diye bağırdım, korku kalbimi kaplamıştı. "Onu benden alamazsın."

"Sen intihara meyilli, alkol problemi olan bir annesin ve ayrıca iyi bir sabıka kaydın var. Yargıcın önünde nasıl görüneceğini düşünüyorsun?"

"Daha yetişkin bile değildim," diye nefes aldım, akıl sağlığı kartımı kullanması beni derinden sarsmıştı. Hayatımın en karanlık dönemiydi. O zamanki kararlarımla gurur duymuyordum. Beni on yıl önceki halimle kıyaslamak saçmaydı.

"Peki ya Zara doğduktan sonra yaşadığın depresyon?" Chester beni tamamen silahsızlandırarak devam etti. Elbette her şeyi biliyordu ama bunu bana karşı kullanacağını asla düşünmezdim.

"Bazı kadınların başına gelir," diye fısıldadım, çaresizlik beni sımsıkı kucaklamıştı.

"Dengesiz kadınlara," diye düzeltti beni, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı. İkimiz de artık onun kazandığını biliyorduk. "Dosyalarını sunduktan sonra hiçbir yargıç kızımızın tam velayetini sana vermeyecek."

"Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" Ağlama isteğimin üstesinden gelerek fısıldadım. Ona gözyaşlarımı görme zevkini tattırmak istemezdim ama onun önünde parçalanmamak için tüm gücümü harcadım.

"Senden nefret mi ediyorum?" Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı ve çenemi hafifçe kavradı. "Seni seviyorum Valeria. Ve bizi bir arada tutmak için her şeyi yapacağım."

Kulaklarıma inanamıyordum. Ağzından çıkan kelimeler o kadar sahtekârcaydı ki. Bana söylediği en büyük yalandı. Akli başında hiç kimse böyle davranmazdı.

Ama bu boş konuşmaya devam edecek gücüm yoktu. Chester beni parçalamak için her şeyi yapacağını açıkça belirtmişti.

Zara'dan uzakta.

İstemsizce, Malin'in onunla ve kardeşleriyle ilk tanıştığımda söylediği sözleri hatırladım.

"Bu tek bir kurşunla çözülebilecek bir sorun."

Oh, Tanrım!

"Güzel bir şeyler giy, seni ve Zara'yı lunaparktan önce öğle yemeğine götüreyim." Chester çenemi bırakarak beni gerçekliğe geri çekti. "Planlarımı sabote edecek bir şey yapmayacağına inanıyorum."

Başımı salladım ve mümkün olduğunca çabuk kaçtım. Yatak odamızın kapısını kapatarak, sırtımı kapıya dayayıp yere oturdum ve dizlerime sarıldım.

Beni parçalamak isteyen sessiz, çaresiz hıçkırıklar yüzünden vücuduma kramplar girmişti. Çaresizlik ve ıstırap, ruhumu cehenneme sürüklemek için can atan yeraltı dünyasından gelen iblisler gibi beni pençeliyordu.

Duygularımı beni yenmelerine izin vermeyecek kadar iyi biliyordum. Yıllarca bana eşlik ettiler. Panik ataklar, sosyal anksiyete ve yeme bozuklukları buzdağının sadece görünen kısmıydı. Ama ben kurtuldum. Tüm o canavarları yendim ve savaş alanından çok daha güçlü bir şekilde çıktım. Yine de bir zamanlar en çok güvendiğim adamın zayıflığını ve korkularımı bana karşı kullanacağına asla inanmazdım.

Chester gözümde tamamen dibe vurdu ama bu onun haklı olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Chester dosyalarımı ortaya çıkarmaya karar verirse yargıcın ne düşüneceğini kim bilebilirdi?

Tüm parayı kumarhanelerde kaybetmiş olması önemli değildi çünkü elimde kanıt yoktu. Gecelerini tehlikeli insanlarla geçiriyordu ama buna dair hiçbir kayıt yoktu. Benim aksime, onun faaliyetleri, yaptıkları ve yanlışları seçkin bir vatandaş, şefkatli bir baba ve sevgi dolu bir koca görüntüsü altında gizleniyordu.

Başka bir çığlık dalgası geldi ve beni farkındalığın ağırlığı altında ezdi. Hayatıma devam etmek için üç seçeneğim vardı.

Birincisi: Zara'nın ve benim eşyalarımızı toplayıp kaçmak. Asla arkamıza bakmayacaktık ama Chester'in bizi bulmaması için gideceğimiz yeri sürekli değiştirmemiz gerekecekti. Tehditleri hafızama kazınmıştı.

İkincisi: Bir psikopatla sevgisiz bir evliliğin tutsağı olduğum gerçeğini kabullenmek. Bu korkunç bir fikirdi ama Zara güvende olacaktı ve hayatı bir kaçışla etkileneceği kadar etkilenmeyecekti.

Üçüncüsü ise Malin'in önerisiydi ve o kadar da çılgınca görünmüyordu.

Başımı sallayarak ıslak yüzümü avuçlarımla kapattım. Tüm seçenekler korkunçtu. Hiçbiri bana mutluluk ve sakinlik getirmeyecekti. Zarar görmeden ayrılma seçeneğim olmadan bir çemberin içine hapsolmuştum. Ne yaparsam yapayım hayatım sonsuza kadar damgalanacaktı.

Zara'dan bahsetmiyorum bile. O da bu işin tam ortasıındaydı ve hasta kocamın bana şantaj yapması için bir koz olarak kullanılıyordu. Buraya nasıl düştüm ben?

Kendimi gömme dolaba sürükledim, beni ele geçiren tiksintiden saçlarımı tırmaladım. Kocam için güzel giyinmek istemiyordum. Onunla dışarı çıkmak istemiyordum. İçimdeki her şey bu saçmalığa bir son vermemi ve beni hiçbir şeye zorlayamaması için bu kıtadan kaybolmamı haykırıyordu. Ama bu sadece onun benim hakkımdaki sözlerini doğrulayacaktı.

Bir çocuk kaçıran, çocuğunu sevgi dolu bir evden kaçıran dengesiz bir anne olacaktım. Chester'la neler yaşadığımı kimse bilmiyordu. Pervasızca bir şey yapmaya karar verirsem, nükleer bir bomba gibi geri teperdi.

Bu konuda zeki olmalıydım. Onun kurallarına göre oynamalı ve onu gardı düşmüşken yakalamalıydım. Onu alt etmenin tek yolu buydu. Aksi takdirde, hayatımı hak etmediğim bir cezaya mahkûm edecektim.

Kızım olmadan yaşamak başıma gelebilecek en kötü şeydi. Zara her şeyimdi. O bana göklerin gönderdiği bir lütuftu, başımın üstünde parlayan güneşti. Hayatıma musallat olan canavarları yenmemin sebebi oydu.

Chester ona olan aşkımı öldürme yeteneğine sahip değildi ama bizi ayırma gücüne sahipti. Buna engel olmalıydım. Bir şekilde bu çılgınlığı durdurmalı ve bizi ondan kurtarmalıydım.

Bir kot pantolon ve sarı bir bluz çıkardığımda Malin'in sözleri kulaklarımda çınladı.

Valeria

Arabada sessizce oturarak Zara'yı okulunun önünde bekledik. Chester'ın gözlerini üzerimde hissettim ama konuşmaya başlamadı. Etrafımıza dikkat etmeden telefonumda bir şeyler okuyormuş gibi yaptım. Ancak arabanın kapısını açtığında başımı ekrandan kaldırdım ve Zara'yı merdivenlerde gördüm.

Onu hemen fark etti ve bir sonraki adımının ortasında dondu kaldı. Sanki onlardan yardım isteyecekmiş gibi ana girişteki öğretmenlere doğru döndü. Onun ne kadar gergin olduğunu gördüğümde kalbim acıyla sıkışmıştı. Onun büyükannesinin evinde yaptıklarına şahit olduktan sonra, kimse onunla gitmek için heyecanlanmadığı için onu suçlayamazdı.

Zara'nın merdivenlerin dibine ulaşması için tam zamanında arabadan çıktım. Muhtemelen onu gereksiz yere strese sokmuştum ama

Sadece babasının geldiğini sandığında verdiği tepki. Bu, onun babasından korktuğuna dair düşüncelerimi doğruladı.

Ayrıca, onunla uyku sorununa neden olacak bazı deneyimleri saklayıp saklamadığını merak etmeme neden oldu. Taşındıktan sonra altına işemiyordu ama bilinçaltımda her gece bunu bekliyordum. Babasıyla ruhsal durumunu bu kadar etkileyecek travmatik bir şeye tanık olduysa, onu dava etmeye hazırdım. Dosyalarım, tutuklama kayıtlarım ya da herhangi bir şey umurumda değildi. Beni intihara meyilli bir anne olarak resmetmek istiyorsa, onu istismarcı bir baba yapardım.

"Anne!" Zara kollarını iki yana açarak bana doğru koştu, ben de çömelerek onu kucakladım. Göz ucuyla Chester'ın pahalı koyu renk gözlüklerinin arkasına sakladığı çatık kaşlı yüzünü gördüm.

"Günün nasıldı, tatlım?" Zara'nın saçlarını tararken sordum. Saçları güzel yüzünün etrafında uçuşuyordu.

"Başarılıydı," diye yanıtladı gülümseyerek. "Bir matematik yarışmasına katılmaya hak kazandım."

"Bu inanılmaz." Onu kollarımla sıktım. "Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim." Chester elini omzuna koyduğunda gülümsemesi hafifçe dalgalandı ve gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Dün antrenman yaptığımız mı?" diye sordu yumuşak bir şekilde gülümseyerek.

"Evet." Başını salladı ve bana döndü. "Babam bana negatif sayıları öğretti. Sınıf arkadaşlarımdan hiçbiri bunu bilmezken ben tüm doğru cevapları biliyordum."

"Zeki kız," diye övdü Chester başını okşayarak ve midem bulandı. Onun eğitimiyle hiç ilgilenmemişti. Onunla ev ödevi yapmazdı. Yine ilk seferinde muazzam bir başarı elde etmişti ve bunu daha sonra kesinlikle yüzüme vuracaktı.

"Hadi gidelim kızlar. Lunapark bekliyor." Chester ayağa kalkmama yardım etmek için elini bana doğru uzattı ama ben görmezden geldim. Zara'nın avucunu sıkıca tutarak arabaya doğru döndüm. Zara yolculukla ilgili en ufak bir heyecan belirtisi göstermedi ama tek kelime etmeden onun emirlerini yerine getirdi. Ona karşı çıkacak bir şey söylemeye ya da öfke nöbeti geçirmeye asla cesaret edemedi. Bizden hiçbir şey talep etmedi ama ona ilgi gösterdiğimizde geliştii. O benim mükemmel kızımdı.

"Şimdi öğle yemeği yemek ister misin, yoksa parkta mı yeriz?" Chester içeri girdiğimizde sordu, ben de Zara'nın emniyet kemerini bağladım.

"Hotdog?" Zara bip sesi çıkardı, gözleri umutla parlıyordu. Onu sağlıklı ve besleyici yiyeceklerle beslemeye çalışıyordum ama bir istisna yapabilirdim.

"Burger." Chester dikiz aynasına bakarak sırttı ve o da kıkırdadı. Eğer bu gerçek olsaydı, evliliğimize yüzlerce şans verirdim. Ama onun ilgisinin bizi kandırmak için bir oyun olmasından korkuyordum.

"Peki ya krep?" Tartışmaya Chester'dan bir homurtu alarak ekledim.

"Gerçekten mi anne?" Zara mızızlandı ve ben güldüm. "Lunaparkta nerede krep bulmak istiyorsun?"

"Orada neler bulabileceğine şaşıracaksın," diye nasihat etti Chester, ona göz kırparak ve arabayı trafiğın içine doğru düzgünce sürerek.

Yolculuk uzundu çünkü Queens'e gitmemiz gerekiyordu ama Chester sohbetin akışını sağladı, şakaları ve hikâyeleri havayı yumuşattı.

Bir süre sonra Zara tamamen rahatladı ve o kadar çok konuştu ki kulaklarıma inanamadım. Bize sınıf arkadaşlarından, öğretmenlerinden ve hakkında en ufak bir fikrimiz olmayan ödevlerinden bahsetti. Okula tek başına, sadece küçük bir dikkatsizlikle hazırlandı, çünkü her zaman her şeyi biliyordu. Ev ödevlerini kaç kez kontrol ettiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim.

"Geldik," diye duyurdu Chester neredeyse bir saat sonra, karnımın gurultusunu gizlemek zorunda kaldığım da. Açlıktan ölüyordum.

Ben daha ağzımı açamadan Zara arabadan atladı ve en yakındaki şekerçi dükkânına doğru koşmaya başladı. Başımı kararlılıkla salladım ve onu takip ederek beyaz çizgili kırmızı bir elbise ve aynı desende bir şapka giymiş, güler yüzlü orta yaşlı kadının yanına gittim. Yürüyen bir lolipopa benziyordu.

"Lütfen anne." Zara kirpiklerini kırıştırdı ama bu bende hiç işe yaramadı. Öğle yemeğinden önce tatlılara karşı çıkmak için ağzımı açmışım ki Chester arkamda belirdi.

"Lütfen anne," diyerek ona katıldı ve dirseğiyle beni hafifçe dürttü. "Şeker istiyoruz."

"Siz de mi? Gerçekten mi?" Bakışlarımı onların arasında gezdirdim, kendimi güçsüz hissediyordum.

"Anne, *lütfe*." Zara yalvarırcasına ellerini yüzünün önünde çırttı ve dudaklarımdan bıkkın bir iç çekiş çıktı. Karnı ağrıyacaktı ama ikisine karşı ne yapabiliirdim ki?

"Tek parça," diye kabul ettim sonunda ama beni dinlemediler. Zara hayatımda gördüğüm en devasa, en renkli lolipopu seçti, Chester ise bir paket karamelli, kırmızı ve yeşil şekerleme aldı. Onların seçimine gözlerimi devirerek pizzaların olduğu tezgâha doğru ilerledim.

Lezzetli koku duyularımı bastırdı ve ağzım sulandı. Yirmi beş yaşlarında sevimli bir adam bana geniş, dişlek bir gülümseme attı, kıvrıkcık sarı saçları yeşil ışıltılı gözlerine düşüyordu.

"Sizin için ne yapabilirim leydim?" diye sordu, çapkınca bana göz kırparak. Neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Erkeklerin dikkatini çekmekte hiçbir zaman sorun yaşamadım ama ilgim genç erkeklere değildi. Çok sevimliydi ve oyuncu bir köpek yavrusu izlenimi veriyordu ki bu bana göre değildi. Ben iri yarı, düşünceli, karanlık kurtları ya da ayıları tercih ederdim.

"Kocamı bekleyelim." Gülümsedim ve sözlerimin onun üzerindeki etkisini hemen fark ettim. Gülümsemesi soldu ve gözlerini benden kaçırdı.

Chester'la ilişkim sırasında başka erkeklerle flört etmedim ya da oyun oynamadım. Buna ihtiyaç duymadım. Kocasına saygı duyan, iyi ve sadık bir eştim. Adını ve yüzünü bilmediğim bir adamla bir ilişki başlatacak kadar ahlakımı neyin değiştirdiğini anlamıyordum. Ama hayatımda başka bir heyecana ihtiyacım olmadığını biliyordum.

Değerini bilmek için başkalarının takdirine ve güvencesine ihtiyaç duymayan, kendine güvenen bir kadındım. Ve bu sayede kocamdan yeterince saçmalık duyduğumu da biliyordum. İsteddiği zaman Zara'ya çok iyi davranıyordu. Gelmiş geçmiş en iyi baba olabilirdi. Ama bu hiç sürmedi. Zara'nın bunun onun başka bir oyunu olduğunu anlayacağı andan korkuyordum. Onu sevmediğini iddia ederek saatlerce ağlardı.

"Siparişini verdin mi?" Chester sırtıma dokunarak beni düşüncelerimden uyandırdı. Zara yeşil dilini çıkarıp kıkırdarak önümde belirdi.

"İkinizi bekliyorum," diye cevap verdim, sıraya geri dönerek.

Zara lolipopunu yalayarak, "Ben ananaslı bir dilim istiyorum," diye açıkladı. Chester gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi. Genel olarak ananastan nefret ederdi. Ona göre ananası pizzanın üzerine koymak en büyük günahı.

"Ben pepperoni alacağım," dedi Zara'nın arkasından aceleyle. Zara çoktan atlıkarıncadaki bir atın üzerine tırmanmıştı.

Chester'ın ona göz kulak olmam için beni göndermemesine şaşırmıştım. Davranışları olağanüstü ama tuhaftı. Tehditlerini unutamıyordum çünkü düzgün bir insan gibi davranıyordu.

Aylar önce beni kandırabilirdi ama içimde bir şeyler koptu. Söylediği hiçbir şeye inanmadım. Eğer bir gün dışarı çıkıp aile rolü oynayarak beni kendisiyle kalmaya ikna edebileceğini düşündüyse, bendeki değişimi fark etmemişti. O, sekiz yıl önce evlendiğim kör adamdı.

Yemek sipariş ettim ve boş masanın arkasına oturup Chester ve Zara'nın dönme dolaba girişini izledim. Onların eğlencesini bölmek istemediğim için çantamdan telefonumu çıkarıp fotoğraflarını çektim. Sonra Alice'in mesajına cevap verdim ve babasına iyi şanslar diledim. Yarın kalp ameliyatı olacaktı. Destek olarak hastaneye gelmemi istemiyordu, bu yüzden en azından bu şekilde onları düşündüğümü bilmesini istedim.

Videolar arasında gezinirken gelen bir mesajla bölündüm ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Bilinmeyen Numara: Ailenle geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyor musun, mon cœur?

Gözlerim açıldı ve aceleyle etrafıma bakındım. Ancak her erkeğin elinde bir telefon vardı.

Cevap birkaç saniye içinde geldi.

Engellenmiş numara: Her zaman.

Şaşkınlıkla ekrana bakarken telefonu çantama geri attım ve öfkeyle jambonlu pizzamı çiğnedim. Zefarin beni Chester'dan bile daha çabuk çileden çıkarabiliyordu.

Bana olan sahipleniciliği ve delice takıntısı beni hem korkutuyor hem de gururumu okşuyordu. Kalbimin korku ve heyecanla daha hızlı atmasına neden oldu. Karnımda kelebekler uçuşmasına neden oluyordu çünkü

ne yapabileceğini. Onunla yaşadığım maceranın verdiği heyecandan keyif aldım ve uysal bir ev kadınının yüzeyinin altında bulup uyandırdığı kadını sevdim. Chester'a karşı çıkmamın sebebi oydu. Bana kırıntılardan daha fazlasını hak ettiğimi gösterdi. Yine de, taktikleri ve eylemleri beni canlı hissettirdiğinde bile ödümü koparıyordu.

"İyi günler, Bayan Kellerman."

Gözlerim George'un şişman, yuvarlak figürüne takıldığında şok içinde irkildim, neredeyse pizza parçasını ciğerlerime çekecektim. Soyadını hatırlamıyordum ve Zyon da hiç bahsetmemişti. Ama yeşil gözlerinin şehvet dolu bakışıyla yüzü unutulmazdı.

"Merhaba," dedim ağzımı silerek. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Böyle güzel bir yerde yapılan sıkıcı bir toplantı daha katlanılabilir hale gelecektir," diye nasihat etti karşıma oturarak. Kaşlarımı kaldırdım ve onun müstehcen bakışlarını yakaladım. "Zyon senin Chester Kellerman'la akraba olmadığını söylemedi mi?"

Ona ters ters bakarken yüzüm sert bir maskeye dönüşmüştü. Beni son derece rahatsız ediyordu ve göğsüme attığı iğrenç bakışlar taşaklarına tekme atma isteği uyandırıyordu.

"Hatırlamıyorum," diye cevap verdim dilimden sahte bir tatlılık damlayarak.

"Merak ediyorum: Kocanız patronunuzla olan yakın ilişkinizi biliyor mu?" Kaşlarım havaya kalktı ve George bana çarpık, şeytani bir gülümseme sundu. "Eminim Zyon'un sana olan ilgisinden memnun olmazdı."

"Bu da ne demek şimdi?" Dişlerimi sıkarak tısladım ve onu gözlerimle öldürdüm. Sözlerinin ardında gizlenen tehdidi duymuştum ama bunu teyit etmesini istiyordum.

"Basit bir uyarı, Bayan Kellerman," dedi George, etli parmaklarını masanın üzerinde dolaştırarak. "Zyon'un şu anki metresi hakkındaki bilgiler çok değerli."

"Affedersiniz?" Avucumu yumruklayarak sesimi yükselttim. "Ben kimsenin metresi değilim."

"Sana nasıl baktığını gördüm, sevgilim," dedi George, boncuk gözleri daha derin olan V yakama kaymıştı. "Ve onu kim suçlayabilir ki? Kesinlikle çok zevklisin."

"Sen iğrençsin," diye bağırdım, dönme dolaba doğru bakarak. Chester'in ortaya çıkmasını ve bu domuzu ait olduğu yere göndermesini umuyordum.

"Küçük güzel aileni yok etme gücüne sahip bir adama karşı daha dostça davranmalısın," diye vaaz verdi ayağa kalkarak. "İrtibatta kalacağım Bayan Kellerman. Gününüzün tadını çıkarın."

Ayaklarına tükürmemek için kendimi kontrol etmem gerekti. Mide bulandırıcı gülümsemesi hafızama kazınmıştı ve Zara ile Chester döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi davranmakta zorlandım.

Zara dönme dolabın muhteşem manzarasından bahsetti ve hız trenine binmek için yalvardı. Çok fazla adrenalinden hoşlanmadığım için yemeğimizi bitirdiğimizde Chester da onunla gitti. George'un sözleri üzerine düşünmek ve kocam benimle Zyon hakkında bir dedikoduyla karşılaşırса ona anlatacak bir hikâye hazırlamak için zamanım vardı.

Kimsenin Chester'in beynine patronumla bir ilişki yaşadığıma dair bir şüphe tohumu yerleştirmesine izin veremezdim. Beni cezalandırmak için ne yapacağını tahmin edemezdim. Onunla tartışmaktan korkmuyordum. Zara'yı kaybetmekten korkuyordum.

"Bir double espresso, ekstra kremalı," diye anons etti Chester, içinde kocaman bir krem şanti dağı olan fincanı önüme koyarak. Ona aklını kaçırmış gibi baktım, o da yüzünü buruşturdu. "Hadi ama, bu senin muhteşem vücudunu mahvetmez."

"İltifat etmiş gibi davranacağım," diye işaret ettim, ondan bir kaşık alarak.

"Tabii ki iltifattı," dedi Zara duymasın diye daha da yaklaşarak. "New York eyaletindeki en sikilebilir kalçaya sahipsin."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakarken irkildim. Genelde edepsiz konuşmaları kıkırdamama ve kızarmama neden olurdu. Bu sefer midem düğümlendi ve iştahımı tamamen kaybettim.

Neyse ki uzaktaki bir şey dikkatini çekti ve plastik bardakları ve su şişelerini önümde düşüncesizce hareket ettirdi.

"Birkaç dakikalığına gitmem gerekiyor," dedi ve dondurma yüzünden kirlenmiş olan Zara'ya göz kırptı. O kadar çok yemişti ki zavallı minik midesi için endişeleniyordum.

"Tamam." Başımı salladım, krem şantiye dalmış gibi davrandım ama gizlice gözlerimle onu takip ettim. Chester'a odaklandığım için Zara'nın cıvıltısı bana çok uzaklardan geliyormuş gibi geldi.

Simit tezgâhlarının yanında durdu ve bir adam ona yaklaştığında bir tane satın aldı. Özel dikim bir takım elbise giymişti ve çevresiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Gri saçları kafasına fazla jöleyle yapıştırılmıştı ve koyu teni nereli olabileceğini merak etmeme neden oldu.

Muhtemelen altmışlı yaşlarının ortalarındaydı ve büyük bir güç yayıyordu. Uzaktan bile Chester'la konuşurken kırıışmış yüzündeki çatık kaşları görebiliyordum.

Hiç düşünmeden telefonumu çıkardım ve dikkat çekmeden fotoğraflarını çektim. Chester'ın çalıştığı gizemli kişi bu olabilirdi. Eğer doğruysa, en azından onun zavallı kıcını kimin koruduğunu ve büyük egosunu kimin desteklediğini biliyor olacaktım.

Chester beş dakikadan kısa bir süre içinde kusursuz bir gülümsemeyle geri döndü. Ama onu gerginliğini fark edecek kadar iyi tanıyordum. Yanıma oturdu ve sağ bacağı hızla zıpladı. Parmaklarını masaya vurdu ve arkamda bir yere baktı. Zara da onun davranışlarındaki değişikliği fark etti ve sessizce dondurmasını yaladı.

"Buz pateni pistine ne dersin?" Chester sessizliği bölüp bana baktı. "Sen orada harikasin. Zara'ya birkaç hareket öğretebilirsin."

"Sekiz yıldır patenlerin üzerinde durmadım," diye itiraz ettim, başımı sallayarak. "Bacaklarımı kıracağım."

"Evet, tabii." Gözlerini devirdi ve elimi tuttu. "Hadi gidelim. Biraz kalori yakmamız lazım."

Zara heyecanla ciyakladı ve aceleyle pistin olduğu diğer tarafa koştu. Zihnim kırık uzuvlar, çatlak kaburgalar ve burkulmuş ayak bilekleri gibi korkunç senaryolarla doluydu.

Ama onlar kararlıydı. Zara okuldaki bir kurs sayesinde nasıl kayılacağını biliyordu ve Chester benim gizli yeteneğimi keşfeden kişiydi. Beni bowling oynamak için bir randevuya götürdü ve sonra paten kaymaya gittik. Hiç bu kadar gülmemiştim. O gün ona aşık olduğum gündü.

Patenlerimin minik tekerleklerini kontrol ettim ve onları giydim. Zara ve Chester çoktan içeride şakalaşmaya başlamışlardı.

Pistte fazla insan yoktu. Yüzümü kırmamaya çalışacak kadar yerim vardı.

Bisiklete binmek gibiydi. Bacaklarım hareketleri biliyordu ve bedenim duruşumu hatırlıyordu. Birkaç dakika sonra, rüzgâr saçlarımı karıştırırken etrafta hızlanıyordum ve yüzümde geniş bir gülümseme belirdi.

"Gördün mü, sana söylemiştim." Yanlarında durduğumda Chester sıırttı ve Zara ısıık çaldı. "Uğruna doğduğun bir şeyi unutamazsın."

Güldüm, Zara'nın ellerini tuttum ve onunla birlikte pistin etrafında döndüm. Harikaydı, zarafet ve rahatlıkla hareket ediyordu. Yarıştık ve Chester yorgunluktan neredeyse sırt üstü düşene kadar zamanımızı ölçtü. Onca yıldan sonra patenlerin üzerinde durmak inanılmaz bir deneyimdi.

"Hadi, seni ben taşıyım tatlım," dedi Chester ve ayaklarının üzerinde duramadığı için Zara'yı kucağına aldı. Eşyalarımızı topladım ve onu arabamıza kadar takip ettim. Onu arka koltuğa yerleştirmeden önce uyuyakaldı.

Kapıyı kapattığında içtenlikle "Teşekkür ederim," dedim ve elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Harika bir öğleden sonraydı."

"Ben de keyif aldım," diye cevap verdi, beni dikkatle izleyerek. Gözlerinde aylardır tanık olmadığım yoğun bir şefkat parıltısı vardı. "Benimle kavga etmeyi bırakırsan her zaman böyle olabiliriz Valeria."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak can sıkıcı bir yorumun kaçmasına engel oldum. Tartışarak bugünü mahvetmek istemiyordum. İkimiz de bir molayı hak ediyorduk.

"Belki," diye fısıldadım, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Çok güzel zaman geçirmiştim ama bu bana vurduğu, beni tehdit ettiği ve isteğim dışında geri dönmeye zorladığı gerçeğini silemezdi.

Chester aramızdaki mesafeyi kapatarak, "Elbette, eğer benim yerimi almaya hazır başka biri yoksa," dedi. Bana doğru baktı. Burnu benimkinden sadece iki santim uzaktaydı. "Kızımızın odasına sana çiçek bırakan biri."

"Bu çok saçma ve bunu sen de biliyorsun," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Ona yalan söylemek zor değildi. Yapılacak en kolay şeydi ve beni hiç rahatsız etmiyordu. Sapiğıma yalan söylediğimde vicdanım bana bağıırıyordu ama kocamın yüzüne karşı saçmaladığımda sessiz kalıyordu. Düşüncelerim ne kadar da çarpıklaşmıştı.

Chester sözlerime yorum yapmadı. Benim için arabanın kapısını açtı ve ben de derin bir nefes alarak içeri girdim.

Tek yapmak istediğim onu boğmakken iyi bir eş rolü oynamak yorucuydu ama bu maskaralığın en büyük nedeni arkada huzur içinde uyuyordu. Onun için yüzlerce boş evliliğe katlanabilirim.

Zyon

Valeria'yı Chester ve kızıyla geçirdiği gün boyunca güvenli bir mesafeden izledim. Kendimi ondan ayrılmaya zorlayamadım. İçgüdülerim bana havada bir şeyler olduğunu, bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu. İster paranoyam isterse ona olan takıntım olsun, bu haklı olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Birincisi, George bir anda Valeria'nın yanında belirdi ve Valeria onun aniden ortaya çıkışından hiç de memnun görünmüyordu. İkincisi, Chester lunaparkın ortasında Giovanni Valentino ile kısa ve yoğun bir görüşme yaptı. Bay Kellerman aile günü sırasında böyle bir ziyaret yaşıyorsa işleri fena halde karıştırmış olmalıydı.

Merak beni canlı canlı yiyordu. Onlar konuşurken onlardan uzak durmak için kendimle savaştım. Beni etrafta göremezlerdi, yoksa faaliyetleri hakkında şüphelerim olduğunu anında anarlardı. Kimse onlara tesadüfen orada olduğumu açıklayamazdı,

Hayallerimin kadını, ölümcül bir kickbox maçına davet etmeyi hayal ettiğim bir adamla lanet bir aile olmaya çalışırken izlemek.

Çıplak ellerimle kafasını ezmeyi, ona dokunduğu için narin vücudundaki her kemiği kırmayı hayal ettim. Valeria, kocası üzerinde uygulamak için can attığım ölümcül düşünce ve fikirlerin durmak bilmeyen gelgitinin sebebiydi.

O günün yakın olduğunu biliyordum. Tek yapmam gereken sabırlı olmak ve itibarımı geri kazanmak için hazırladığım mükemmel planda üzerime düşen rolü oynamaktı. Her bir şeyi cerrahi bir hassasiyetle uygulamak çok önemliydi. Düşmanlarım dolandırıcılıklarını keşfettiğimi bilmiyorlardı ve ben de bu avantajı sonuna kadar kullanmak üzereydim.

Ancak Valeria'nın George'la yaptığı konuşmadan sonra yaşadığı dehşet ve şoku görmezden gelmek zordu. Parmaklarım ona mesaj atıp ne konuştuklarını sorma isteğiyle gıdıklandı ama hemen farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. Bir keresinde onun uygunsuz davranışlarına göz yummuştum. Bir daha olmayacaktı.

Malin ve Dorian'ı eğlence vaadiyle aradım ve hemen kabul ettiler. George onu taciz ederek çizgiyi aşmıştı. Diyaloglarının konusunu bilmesem bile, bundan hoşlanmadığı belliydi. Kimse benim kızımı rahatsız edemezdi. Hoşgörülü davranma sınırını geçmiştim. Düşmanlarım canavarı uyandırdı ve sonuçlarına herkes katlanacaktı.

"Ne güzel bir öğleden sonra, sence de öyle değil mi George?" Sosisli sandviçini çiğneyerek yanımdan geçerken yüksek sesle işaret ettim. Küçük gözleri şaşkınlıkla irileşti ama bunu dostça bir ifadeyle çabucak gizledi. Bitmemiş yemeği çöp kutusuna attı ve ellerini sildi, ben ona yavaşça yaklaşırken beni gözlemledi.

"Göz kamaştırıcı kızılını mı izliyorsun?" George bana göz kırptı, az önce ölüm fermanını imzaladığının farkında değildi.

Valeria ile aramızda olanları saklamak için çok çalıştım. Onun koca ağzının her şeyi mahvetmesi riskini göze alamazdım. Dünyanın bizi keşfetmesi için çok erkendi. Kafatası maskesinin altındaki adamın ben olduğumu öğreneceği andan korktuğumdan bahsetmiyorum bile. Hayal ettiğim her senaryoda, çok kızgındı. Çoğunda da beni terk etti. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda bu düşünce beni bütün gece uyutmuyordu. Bu benim en büyük korkumdu.

"Chester Kellerman'ı Giovanni Valentino'yla birlikte bana karşı komplo kurarken izliyorum," diye rahatça cevap verdim ve George'un yüzünün solmasını izledim. Farkına vardığım şey beni beklenmedik bir şekilde sertçe tekmeledi. Onun da etrafta olması tesadüf değildi.

Kahretsin!

"Peki ya sen George?" Gözlerimin kenarları daralarak sordum. "Düşmanlarımla aynı yerde ne işin var?"

"Düşmanlarınız mı?" diye yineledi, gergin bir şekilde kıkırdayarak. Güzel, parlak, güneşli bir gündü ve etrafımız insanlarla çevriliydi. Çikolata ve kahve tezgâhları arasında ona saldırmayacağımı düşünüyordu herhalde.

"Aptal gibi davranmak sana yakışmıyor," dedim arkasından Malin'in uzun boyuna bakarak. Bir çadırın duvarının arkasında kaybolmuştu ve doğru zamanda yakınlarda bir yerde ortaya çıkacaktı. "İkimiz de müteahhitlerle ilgili sorunları, faturaları ve Bayan Santangelo'nun vahşi cinayetini biliyoruz."

"Amelia'nın ölümü tam bir trajediydi," dedi George kederle ve onaylamaz bir ifadeyle başını salladı. "Zavallı Matilda o canavarların annesine yaptığı her şeye tanık oldu. Ama neden bu olayın seninle bağlantılı olduğunu düşünüyorsun? Michelle Santangelo bir hata yaptı ve bedelini karısı ödedi. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Zyon."

Kellerman ile Valentino arasındaki bağlantıyı ve olaya karışan diğer insanların kazalarını bilmeseydim ona inanırdım.

benim içimde.

George babamın arkadaşıydı. Yıllarca ailem için çalıştı. Ama benim öküşümü getirecek planı keşfettiğim için, bir daha gün doğumu görme şansı sıfırdı. Kız arkadaşımı üzdü ve muhtemelen beni yok etmek için planlar yaptı. Son anları ve kaçınılmaz ölümü düşmanlarıma bir not olarak hizmet edecekti.

"Michelle ne hata yaptı?" Diğer insanların konuşmamızı duymaması için George'un önünde durarak sordum. "Sadece benden almayı kabul etmedi. Karısı sikilmeyi ve öldüresiye dövülmeyi hak etti mi?"

George'un minik gözleri şok ve farkındalıkla açıldı. Benden bir adım geri çekildi ama sırtı Malin'in ön tarafına çarptı. Aramızda sıkışıp kalmıştı.

"Soruya cevap ver George," dedim tatlı bir sesle, benden kaçamayacağını anlamaya çalışırken onu izliyordum. "Amelia kaderini hak etti mi?" Bir kaçış yolu aramak için yana doğru adım attığında başımı öne eğdim. "Sen de onunla aynı kaderi hak ediyor musun?"

Umutsuzca oradan nasıl çıkacağını düşünmesini izlemek komikti. Tek şansı ona yardım etmesi için birine bağırmaktı ama o zaman da Malin onu sakinleştirecekti.

Bu gibi durumlar için plan hep aynıydı. Dorian'ın kullandığı siyah minibüs ön girişte durur, adamlarım da o kişiye minibüse kadar eşlik ederdi. Eğer ilgili kişi işbirliği yapmazsa, ya fiziksel güçle yaralanmasına neden olunur ya da şok tabancasıyla ikna edilirdi. Kimse sokak ortasında olay çıkarmaya cesaret edemezdi çünkü ziyaret edebileceğimiz aileleri vardı. İşlerinin bittiğini biliyorlardı ama sevdiklerini korumak için kendi istekleriyle gitmeyi tercih ettiler.

Sadece bir kişi emirlerime uymamaya karar verdi ve kaçmaya çalıştı. O da Malin'i asla peşinden koşmaya zorlamamamız gerektiğini hatırlattı.

Birini. Bu olay on beş yıl önce olmuştu ama ertesi sabah Aziz Patrick Katedrali'nin kulesinden sarkan parçalanmış bir cesetle ilgili haberleri gördüğümde hâlâ ensemde bir ürperti hissediyordum.

"Neler oluyor George?" Malin bana bir korku filmindeki ölümcül fısıltıyı hatırlatan alçak ve kısık bir sesle sordu. George korkuyla ona döndü. "Her zaman söyleyecek bir şeyin var. Her şey yolunda mı?"

George yutkundu, ince dudaklarını yaladı. Ter damlaları şakağından aşağı süzülüyor, etli elleri titriyordu. Henüz hiçbir şey yapmamıştık ve o şimdiden çok korkmuştu. Bize karşı gelmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

"Kellerman ve Valentino'yla olan ilişkini konuşmak için özel bir yere gitmeliyiz," diye önerdim ve George başını bana doğru çevirdi. Malin'in kaşları çatıldı çünkü o benimle aynı bilgiye sahip değildi. Bu sadece bir gözlemdi ama haklı olduğumdan emindim ve George'un davranışı da bunu doğruluyordu. Kapana kısılmış bir fare gibi görünüyordu.

"Bu bir yanlış anlaşılma Zyon," diye itiraz etti titreyen bir sesle, kolumu tutarak. "Benim onlarla hiçbir ilgim yok."

"Bırak da buna biz karar verelim," dedi Malin onun omzunu tutarak. George anında kolumu bıraktı ve bana yalvaran bir bakış fırlattı. Kardeşimle pazarlık yapmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Asla başarılı olamazdı. Benimleyken en azından sözünün dinlenmesi için bir şansı vardı.

"Hadi, George." Ana kapıya doğru başımı salladım. "Sadece cevap istiyoruz, hepsi bu."

Yalan söylediğimi hepimiz biliyorduk. Onu sokaklardan uzaklaştırma zahmetine girdikten sonra pençelerimizden kaçması neredeyse imkânsızdı. Valeria'nın güvenliği için onu susturmak istedim ama elinde yararlı bilgiler olabilirdi. Önce onu sorgulamamız gerekiyordu.

"Korkunç bir hata yapıyorsun Zyon," diye uyardı George, Malin kolundan tutmuş yavaşça girişe doğru yürürken. "Ben senin tarafındayım."

"O zaman endişelenecek bir şey yok," diye cevap verdim omzumun üzerinden Valeria'ya bakarak. Elindeki karışımı düşüncesizce karıştırıyor, gözlerini roller coaster'a dikiyordu. Onu terk etme fikrinden nefret ediyordum ama bu işi halletmem gerekiyordu.

George karşı koymadı ve başka bir şey söylemeden minibüse bindi. Jamal arkaya tırmanana kadar bekledi ve önde Dorian'a katıldı. Malin mahkûmumuzun yanına oturdu ve ben de yavaşça arabama doğru yürüdüm.

Zihnim Kellerman ve Valentino'nun çitin arkasında buluşmasıyla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu ama şu anda bu konuda mantıklı bir şey yapamazdım. Önceliğim George'dan bilgi almaktı. Eğer varsayımım doğruysa ve onlarla birlikte çalışıyorsa, planları hakkında bir fikir verebilirdi.

Gizli tesisimize vardığımda minibüs çoktan boşalmıştı ve iki adamım girişi koruyordu. Anneme aile şirketini temizleyeceğime ve yerleşik sosyal kurallara göre oynayacağıma dair söz verdikten sonra neredeyse dört yıldır buraya gelmemiştim. Annem mafya ile bağlarım olmadan başarılı bir iş adamı olmamı umuyordu.

Zordu ama imkânsız değildi. Şirketlerimin çoğu temizdi. Yetkililer yine de beni hapse atmak için aleyhimde bazı kanıtlar bulmaya çalıştı. Ancak, var olmayan bir şeyi bulamadılar.

Malin'i ve onun ders dışı faaliyetlerini durdurdum. Dorian'ın kendi kliniğinde başarılı bir cerrah olarak gerçek bir işi vardı. Seçkin vatandaşları oynuyorduk. Yine de burada, insanlar bizi zararsız gördüğü için büyük bir sorunla karşı karşıyaydım.

Sıradan insanlar hâlâ bizimle karşılaşmaktan korkuyorlardı ama daha önce bizden korkanlar bize saldırmaya cesaret ettiler. Onlar, benim bu işle ilgilenmediğimi sanıyorlardı.

yeraltı suç dünyası zayıflık için. Zhumagulovs kardeşlerin kim olduğunu bu kadar çabuk unutmaları çok çirkindi.

Ama ben onlara yayabileceğimiz korkuyu hatırlatmaya hazırdım. Bana karşı gelmeye karar veren insanları saklayacak kadar derin bir delik yoktu. Acımasız mafya babası konumumu yeniden kazanmaya ve eski düzeni yeniden tesis etmeye hazırdım.

Bunun için çok çalışmam ve beni köşeye sıkıştırabileceklerini düşünen farelerden temizlenmem gerekiyordu. Yine de onlar için nasıl bir gösteri hazırladığım hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Malin'in tasmaından kurtulması ve Dorian'ın yardımıyla, zavallı hayatlarını kurtarmak için önümüzde sürüneceklerdi.

"Plan nedir patron?" Dorian düşüncelerimin akışını bozdu, deli gibi sırtıyordu. Her beş saniyede bir yüksek sesle yere **v u r a n** kalın bir demir zincirle oynuyordu.

"George, Kellerman ve Valentino hakkında bilgi sahibi olabilir," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Onu konuşturmamız gerek."

George geniş, kare bir odanın diğer tarafındaki sandalyeye bağlanmıştı. Yanlarda mahkûmlarımız için kafesler, ortada ise metal bir masa ve bağlama sisteminden oluşan eski işkence aletleri vardı. Tavandan ipler ve kelepçelerle birlikte bir dizi zincir daha sarkıyordu. Kafeslerdeki insanlar gözlerinin önünde birine işkence yapılırken izlemek zorundaydı.

Bu, onları çaba harcamadan konuşmaya zorlamak için yapılan psikolojik bir numaraydı. Çoğunlukla sadece önlerinde acı çeken, çığlık atan kişiye bakarak altlarına yapıyorlardı. Birinin ölümüne tanıklık etmek hazmedilmesi zor bir şeydi, özellikle de sıradakinin kendileri olduğunu bildiklerinde.

"Valentino'yla ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Dorian, metal bir raftan bazı enstrümanlar seçmiş olan Malin'e bakarak sordu.

"Emin değilim," diye itiraf ettim, Malin'e ve seğtiği oyuncaklara kaşlarını kaldırarak. Onun eğlenceye olan hevesi odayı dolduruyor, Dorian'ın gözlerini heyecanla parlatıyordu.

Malin'den demir penseyi alarak, "Ondan işe yarar bir şeyler almaya çalışalım," diye önerdim. "Nasıl olsa buradan canlı çıkamayacak."

"En büyük günahı ne?" Malin karşımda günah çıkarmaya hazır bir rahip gibi durarak sordu. Ama bu sadece bir maskeydi ve o gerçekten de kılık değiştirmiş bir şeytandı. Kara gözlerinde yapmak üzere olduğumuz şey için hiçbir empati ya da pişmanlık belirtisi yoktu. Aksine, dudakları küçük, neredeyse görünmez bir gülümsemeye dönüştü ki bu durumla ilgili gerçek hislerinin tek göstergesiydi.

"Kız arkadaşımı rahatsız etti," dedim yumruğumu sıkarak. "Hiç kimse Valeria'yı üst üste iki kez üzüp, bunu tekrar yapmak için yaşayamaz. Buna bir kez göz yummakla hata yaptım. Bir daha olmayacak."

Dorian kaşlarını şakacı bir şekilde oynatarak, "Çok romantik," diye cıvıladı ve ben de kıs kıs güldüm.

"Evet, bunu bir buket siyah yıldız çiçeği ile teslim etmeliyim," dedim, bağlarını çekiştiren George'a doğru başımı sallayarak. "Belki de yapacağım şey tam olarak budur," diye fısıldadım, onların duymasından çok kendime. Bir vuruşta iki sinek vurmuş olacaktım. Valeria takipçisinin onu herkesten koruyacağını bilecek ve Chester sonunda kışının büyük bir tehlike altında olduğunu anlayacaktı.

Ne harika bir fikir!

-30-

Valeria

Son gece Chester'dan kaçmak için devasa bir eylemdi. Eve döndüğümüzde, ben Zara ile ödev yaparken o da yemek pişirdi. Yardıma ihtiyacı yoktu ama ben sadece ondan kaçmak istiyordum.

Yemekten sonra yaklaşan matematik yarışması hakkında konuştuk. Chester çoğunlukla telefonu ile ilgileniyor, Zara'nın heyecanına dikkat etmiyordu ama ben onun her kelimesini dinledim. Onunla daha fazla gurur duyamazdım. Yedi yıl boyunca dokuz ve on yaşındaki çocuklarla yarıştı. İnanılmazdı.

Onu dokuzda uyuttum, odasında bir saat daha kaldım. Ben onunla birlikteyken Chester bir yere gitmişti, ertesi sabaha kadar dönmeyeceğini umuyordum ama gittikten kısa bir süre sonra geri döndü. Hızlı bir duş aldım, telefonumu kontrol ediyordum ki yatak odasının kapısını açtı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Çünkü bir kez gittiğinde ertesi günden önce geri dönmemişti.

Onun her yakınlaşma girişimini başarıyla savuşturmayı başarmıştım. Ellerini üzerimde hissettiğimde karnıma kramplar girmiş ve vücudum savaş moduna geçmişti. Uyuyormuş gibi yaptım, hareket etmedim ve ne istediğini tam olarak bildiğime dair ona herhangi bir ipucu vermemek için nefesimi tuttum. Dokunuşlarını hissetmek işkence gibiydi. Tenimi kızgın bir demir gibi yakıyorlardı.

Acı gerçeği anladığımda, ilişkimizin iyi olduğuna dair numara yapma direncim iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkıldı. Kocam için bir şeyler hissediyormuş gibi davranamazdım. Kalbim, zihnim ve bedenim bir başkasına aitti.

İster kabul edeyim ister etmeyeyim, Zefarin iliklerime kadar işlemişti. Sahiplenme duygusu damarlarımda dolaşıyor, beni ona zincirliyordu. Bana olan saplantısı sistemimi zehirliyor ve sağlıklı düşünmemi engelliyordu. O her kimse, bana sahipti. Chester bana dokunduğu an bunu fark ettim. Yanlış hissediyordum. Bu bir aldatmaydı. Üzerimdeki ya da içimdeki hiçbir şey artık ona ait değildi.

Gecenin yarısını hayatımda gerçekleşebilecek tüm gerçek ve gerçek dışı olasılıkları düşünerek geçirdim. Zefarin'in maskesini çıkarıp bana yüzünü göstermesini hayal ettim. Onunla makyajsız konuşmayı diledim. Tüm bu saklanmanın neden gerekli olduğunu anlamak istedim.

Uyku beklenmedik bir şekilde geldi ve çalar saat odanın sessizliğini böldüğünde bir sarsıntıyla uyandım. Chester nefesinin altından küfrederek başını battaniyeyle örttü. Derin bir nefes verdim ve geceyi onun yanında kavga etmeden geçirmeyi başardığım için bunu bir zafer olarak nitelendirdim.

Kabarık terliklerimi giyerek yatağa oturdum. Pencereye doğru yürüyüp ağır perdeleri açtığımda aklım kahvaltı seçenekleriyle meşguldü.

İlk başta gözlerimin neye takıldığını anlamadım. Sanki tüm dünya yok olmuştu ve bakışlarım önümdeki canavarlığa yakınlaşmıştı. Sanki beynim sıfırlanmış gibi vücudum dondu ve ağızımdan içimi burkan bir çığlık çıktı. Muhtemelen bizimkinin üst katındaki dairenin balkonundan George'un parçalanmış, kanlı bedeni sarkıyordu.

Boş gözleri korkuyla donmuştu. Ağızı ardına kadar açıktı, dilinin olmadığı görölüyordu ve çenesi ile göğsü gömleğinin içine sızan koyu, yoğun kanla kaplıydı. Yüzü morarmıştı. Ciddi şekilde dövülmüştü ve kollarında bıçak izleri vardı. İp şişman boynuna dolanmıştı ve gevşek vücudu hafifçe bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi.

"Neler oluyor?" Chester bağırarak yataktan fırladı ve yanımda durdu. "Oh, lanet olsun!"

Her an kusmayı bekleyerek elimle ağızımı kapattım. Tüm vücudum şiddetle sarsıldı ve boş midem titredi. İliklerime kadar dehşete düşmüş ve korkmuştum.

"Anne?" Zara'nın yumuşak sesi dehşet içindeki beynimi yarıp geçti ve başımı ona doğru çevirdim. Chester asılı duran korkuyu ondan saklamak için hemen perdeleri çekti. "İyi misin?"

"Evet, tatlım." Ellerimdeki titremeden kurtulmak için parmaklarımı oynatarak gülümsüyormuş gibi yaptım. "Babam az önce dolabın arkasından üzerime atladı. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Bana inanmadığını görebiliyordum. Meraklı gözleri anne ve babasının arasında gezindi ama ifadem hakkında yorum yapmadı. Omuz silkerek banyoya doğru giderken ben de gördüklerimiz karşısında sarsıldığı her halinden belli olan kocama doğru döndüm.

"Polisi aramalıyız," diye fısıldadım titrek bir nefes alarak. Yaşadığım şok yüzünden kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Chester dışarıya bakarak, "Çoktan geldiler," diye cevap verdi. Kar gibi solgundu ve elleri titriyordu. "Bu da ne böyle?" diye bağırdı, başını belirgin bir inançsızlıkla iki yana sallayarak. Bakışları benimkileri buldu ve ela gözlerindeki korkuyu fark ettim. "Patronun için çalışıyor, değil mi?"

"Çalışıyor," diye düzelttim, hızla gözlerimi kırıştıtararak. Zyon'la George hakkında yaptığımız konuşma kafamda tekrarlanıyordu ama George'un Zhumagulov'lar için çalışıp çalışmadığını hatırlamıyordum. "Ve Zyon'la olan bağları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Siktir, siktir, siktir." Chester yüzünü avuçlarının arasına sakladı, omuzları titriyordu. "Bu Malin'in el yazısı," diye mırıldandı. "Biliyorlar."

"Ne?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim ve kapının çalınmasıyla yanıtı kesildi. Bir kazak kaptım, geceliğimi örtmek için başıma geçirdim ve Chester'ın arkasından yürüdüm. Kapıyı açtı ve iki polis memurunu karşıladı.

"Günaydın Bay ve Bayan Kellerman. Benim adım Memur Clark; bu da Memur Williams. Konuşabilir miyiz?"

Benzer boy ve kiloda olan iki adamı taradım. Üniforma giymişlerdi ve ciddi ifadeleri tüylerimi ürpertti.

"Elbette." Chester başını sallayarak oturma odasını işaret etti. Çıplak bacaklarımla kendimi rahatsız hissediyordum ve kocamın üzerinde sadece beyaz bir gömlek ve pijama vardı ama memurlar aldırıyor gibiydi.

"Anne? Neler oluyor?" Zara başını banyonun kapısından uzatmış, gözlerini kocaman açmış polis memurlarına bakıyordu. "Çikolataları ben çalmadım."

"Oh." Dudaklarımdan gergin bir kıkırdama çıktı ve onun önünde çömeldim. "Buraya çikolata için gelmediler. Bizimle konuşmaları gerekiyor."

Her şeyi sonra açıklayacağım, tamam mı?" Sakin görünmeye çalışarak saçlarını kulaklarının arkasına taradım. "Odanda bekle. En kısa zamanda sana katılacağım."

"Tamam anne." Koşarak uzaklaştı ve ben de oturma odasındaki adamlara katıldım.

Polis memurları etrafa bakınırken Chester kanepenin önünde gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Memur Williams küçük beyaz bir defter ve siyah bir kalem çıkarıp bir şeyler yazdı ve meslektaşının porselen fil koleksiyonuma hayran hayran bakmayı bırakmasını bekledi.

Memur Clark kulağı kopmuş minyatür fili eline alarak, "En üst kattaki daireden bir kişi bu sabah polisi aramış," diye söze başladı. Zara onu dört yaşındayken düşürmüştü. "Bayan Shanahan histerik bir çığlık atarak Kellerman'ların penceresinden sarkan bir ceset olduğunu söyledi."

"Penceremizden sarkmıyor," diye bağırdı Chester, gereğinden fazla saldırarak. Memur Clark kaşlarını kaldırdı ama kocamın ses tonuna bir yorum yapmadı. Boğazımdaki endişeyi yuttum ve sorularını yanıtlamaya hazırlandım. George'u kimin öldürdüğünü bilmiyordum ama onu dün görmüştüm. Polis bilgi için beni kızartacaktı.

Memur Williams bana bakarak, "Olay yerine geldiğimizde zavallı adamın asılı olduğu yerin sizin pencereniz olmadığını fark ettik," diye ekledi. "Ceset yukarıdaki daireden sarkıyordu ama baktığı pencere sizin pencerenizdi. Bu ne mesaj veriyor Bay Kellerman?"

Her iki memur da sanki George'u öldüren oymuş gibi kocama dik dik baktı. Onun gergin hareketlerini incelemelerini izlerken kalbim küt küt atıyordu. Chester hiçbir zaman iyi bir aktör olmamıştı. Duygularını maskeleyemezdi. Köşeye sıkıştırıldığında, kuduz bir hayvan gibi sürekli saldırırdı.

"Bunun ne anlama geldiğini nereden bileyim?" diye bağırdı ve ben hızla kapıyı kontrol ettim. Zara'nın bunları duymasına gerek yoktu ama babası durmazsa her şeyi dinleyecekti.

"Pencerenizin önünde bir ceset asılı duruyor Bay Kellerman," dedi Memur Clark. Sesi sinirden sırılsıklam olmuştu. "Bu açıkça sizin için bir mesaj."

"Mesaj değil! Onu tanımıyorum!" Chester itiraz etti. "Ama karım dün onunla konuştu!"

Kocama baktım, aynı anda hem şok olmuş hem de iğrenmiştim. Beni lunaparkta George'la gördüğünü bilmiyordum. Yine de kendisine iki tatsız soru sordular diye beni polise atmasını asla beklemezdim. Bu sadece ona karşı olan hayal kırıklığımı derinleştirdi. Ama aynı zamanda aklıma bir fikir getirdi. Chester dehşete düşmüştü ve fark edilmemek için cevap verme yükünü bana yükledi. Malin hakkında bir şeyler mırıldandığını duydum. Zhumagulov'ların da dahil olduğu bir pisliğe batmıştı.

"Bu doğru mu Bayan Kellerman?" Memurlar şaşkın ifadelerle bana döndüler ve kocama bakmamı engellediler. "Kurbanı tanıyor musunuz?"

"Tam olarak değil," diye cevap verdim, kendimden emin görünmeye çalışıyordum ama bunu başaramadım. Gözlerimin önünde parçalanmış bir bedenin görüntüsü belirdiğinde sesim titredi. "Sadece adının... George olduğunu biliyorum."

"Onunla dün mü tanıştınız?" Memur Clark notlar alarak sordu. Bakışlarım o ve ortağı arasında gidip geldi ama şüpheli bir şey görmedim. Onlar sadece işlerini yapıyor, bilgi falan topluyorlardı, bense cinayetle hiçbir ilgim olmadığı halde beni hapse atmalarını bekliyordum. Aptalca bir nedenden ötürü kendimi suçlu hissettim.

"Evet." Hafifçe başımı salladım ve Chester'ın solgun yüzüne bir bakış attım. "Merhaba demek için uğradı."

Şoktaki beynimin bulabildiği en hızlı yalan buydu. Bunu polise söylemek doğru değildi ama içgüdülerim tetikteydi. Zyon'un adını bu işe karıştırmanın büyük bir yaygaraya neden olacağından emindim. Kocamın patronumla bir ilişkim olduğunu düşünmesini engellemem gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Yani sadece ilk adını biliyorsun ama merhaba demek için mi uğradı?" Memur Williams bana şüpheyle baktı ve notlarını kontrol etmek için ortağının omzunun üzerinden baktı.

"Bu ikinci buluşmamızdı," diye çabucak açıkladım. "Onunla iki hafta kadar önce işte tanışmıştım."

"Nerede çalışıyorsunuz Bayan Kellerman?" Memur devam etti, araştıran bakışları beni oldukça rahatsız ediyordu. Zyon'un adını anmaktan kaçınmak istedim ama bu imkânsızdı. İstemedenden de olsa konuyu kendim açtım.

"Girdap'ta," diye cevapladım, göğsümü sıkıştıran bir endişe hissederek.

"Restoranda mı?"

"Yeraltı kumarhanesinde," diye araya girdi Chester, beni satarak. Garson olarak çalıştığımı memnuniyetle söyleyebilirdim ama o, korkutucu mafya patronu için çalıştığımı bilmelerini istiyordu. Polisin dikkatini Zhumagulovs'a yöneltmek istiyordu.

"Zyon Zhumagulov'a saldırı girişiminden sonra patlamadı mı?" Memur Clark ortağına baktı, o da omuz silkti.

"Balon Odası yok edildi ama diğer her şey mükemmel çalışıyor," diyerek durumu aydınlatan Chester, niyetine dair şüphelerimi derinleştirdi.

Polisin bir başka sorusu ön kapının sertçe çalınmasıyla kesildi. Bu sabahki olaylardan sonra kendimi alışılmadık derecede gergin hissederek irkildim. Arkamda bir varlık hissederek aceleyle koridora çıktım. Memur Williams beni takip etti ve ben daha kapıyı açmadan kapı kolunu yakalayıp kapıyı açtı.

Otuz beş yaşlarında, zümrüt yeşili saçları olan uzun boylu bir kadın, "Bunu görmelisiniz," dedi ve fotoğrafı meslektaşına uzattı. Memur Williams bana göstermeden önce bir saniye inceledi.

"Bunun ne anlama gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. Resme baktım, midem düğüm düğüm oldu. George'un gömleğinin içine, daha önce gözümden kaçmış olan siyah bir yıldız çiçeği iliştirilmişti. Zefarin gittikten sonra komodinin üzerinde bulduğumla aynıydı. Kalbimin durmasına saniyeler kalmıştı ve tüm dünya dönüyordu.

Bu o olabilir miydi?

"Bayan Kellerman? Bu çiçeğin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?" diye tekrar sordu memur, beni gerçekliğe geri döndürerek. Ona bir şey vermek zorundaydım. Bunu biliyordum çünkü Chester beni otobüsün altına atma fırsatını kaçırmazdı.

"İki gün önce aynı çiçeği kızımın odasında buldum," diye itiraf ettim, kocama anlattığım hikâyeyi tekrarlayarak. "Babasıyla birlikte uyuyordu, ben de işten döndükten sonra dinlenmek için odasına gittim. Uyandığımda çiçek komodinin üzerindeydi."

"Onu oraya kimin koyduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Memurun sert bakışları altında kararlı bir şekilde başımı salladım.

"Bir ilişkiniz mi vardı Bayan Kellerman?" diye doğrudan sorarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "Pencerenizin önünde asılı duran cesetle sonuçlanabilecek bir ilişki mi?"

"Evliliğim mükemmel değil, Memur Williams," dedim titreyen bir sesle, vücudumu normal çalışmaya zorlamak için elimden geleni yaparak. Daha fazla dikkat çekmek istemiyordum. "Ama hayatımda kocamdan başka bir erkek yok."

"Çiçeğin bir tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?" Kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. Belli ki bana inanmıyordu.

"Ne olduğunu bulmak senin işin," diye cevap verdim cesaretle, yeşil gözlerinin içine bakarak. İnce dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını salladı.

"Haklısınız Bayan Kellerman," diye kabul etti, daha da yaklaşıp sesini alçaltarak. "Ama Zyon ya da kardeşlerine yönelik potansiyel bir tehdidi ortadan kaldırmak için her şeyi bilmem gerekiyor." Bana göz kırptı ve beni salonda sersemlemiş bir halde bırakarak oturma odasına döndü.

Tam o anda, ne söylediğimin bir önemi olmadığını fark ettim. Zyon'un cebinde polis vardı. Eğer bir şey onu işaret ederse, soruşturma başka bir yere yönlendirilecekti. George'u onun öldürüp öldürmediğini bilmiyordum ama Chester'ın korkusu aşikârdı ve sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

"Biliyorlar," dedi. Ama onlar ne biliyordu?

Valeria

Zara'yı okula getirdim, ciddi bir şey olmamış gibi davrandım. Oysa kızım çok zeki ve gözlemciydi. Binamızda bir suç işlendiğini anlaması zor olmadı ama neyse ki hiçbir şey görmedi. Zaten uyumakta zorluk çekiyordu. George'un cesedini görmek onun hassas zihni için yıkıcı olabilirdi.

Okuluna giderken *Pikachu* ve izlemek istediği film hakkında konuştuk. Onun civıltısına minnettardım çünkü beni korkutucu ceset hakkında düşünmekten alıkoymayı başarmıştı. Ancak, spor kıyafetlerimi giyip koşu bandını çalıştırdığımda her şey tüm gücüyle üzerime çöktü.

Duygularım ve düşüncelerim karmakarışık. Sabah spor salonu neredeyse bomboştu. Sadece bir vücut geliştirmeci bana aldırmadan ağırlık kaldırıyordu. Gözlerimden yaşlar döküldüğünde, rahatsız etmedim

onları silmek için. Yanaklarımdan serbestçe akarak vücudumdaki dehşet, korku ve tiksintiyi temizlediler.

Ölümü bu kadar yakından görmek çok korkunç ve iğrenç bir deneyimdi. Ailem ben ergenlik çağındayken öldü. Arabalarına tren çarptığında, ölüm koşulları göz önüne alındığında, polis onları son kez görmeme izin vermedi. Cesetleri yok edildi ve ben sadece tabutları ve fotoğraflarıyla vedalaştım.

Ama bu sabah, ölüm George'un cansız gözlerinden bana bakıyordu. Onun aracılığıyla beni izledi, ruhumu onun kanıyla işaretledi. Önce Adam Rivers ve ailesi benim yüzümden ölmüştü ve bugün listeye bir isim daha eklenmişti.

Nedense onun vahşi ölümünden sorumlu olduğum hissinden kurtulamıyordum. Belki de gömleğine iliştilmiş çiçek yüzündendi. Ya da belki de bana ve Zyon'a yönelik dolaylı tehditleri yüzündendi. Bu ağır duygunun içimi kemirmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama oradaydı. Suçluluk duygusu beni sımsıkı kucaklamış, bırakmayı reddediyordu.

Koşu bandında hızımı artırarak bu sabahki olayları aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım ama bu mümkün olmadı. George'un boş gözlerinin ve kesik dilinin görüntüsü beynime kazınmıştı. Baktığım her yerdeydi. Onu ne kadar itersem iteyim, oradaydı, bilincimin kenarında yüzüyordu.

Hiçbir şey göğsümdeki ağrıyı hafifletmeme yardımcı olmuyordu. İşimi, ailemi ve patronumun yaklaşan doğum günü partisini düşündüm ama bunların hepsi George'la bağlantılıydı. Sonunda kendimi, bir sonraki kişinin kocam olacağına dair paranoyak senaryolar içinde boğulurken yakaladım.

Chester'ın Malin hakkındaki sözleri de beni rahatsız eden bir başka şeydi. El yazısı hakkında bir şeyler mırıldandı. Ama ne demek istedi? Kocam bir tavuk gibi korkuyordu, ama bu sadece bir

Penceremizin arkasındaki cesede tepki gösterdi. Belki de Zhumagulov'larla ortak bir yanı yoktu?

Yine de Chester'ın davranışı çok çirkindi. Sanki bir katılmışım gibi beni polise ihbar etti. Onu, soruları yüzünden ne kadar tedirgin ve korkmuş olduğunu fark edecek kadar iyi tanıyordum. Dün simit tezgahının yanındaki gizemli adamla buluşmasının daha büyük bir şeyin parçası olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Belki de Chester'ın korkusu George'un cinayetinden kaynaklanmıyordu. Belki de polisin ya da Zhumagulovs'un planlarını öğrenmesinden korkuyordu. Dışarıdayken ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yasadışı olduğuna dair son kuruşuma kadar bahse girerdim.

Gelen bir mesaj düşüncelerimin ince ipliğini parçaladı. Koşu bandında bir deli gibi hızlandığımı, kendimi sınırlarıma kadar zorladığımı farkında değildim. Alnımdan ve şakaklarımdan ter damlıyordu ve bacaklarım yanıyordu. Nefes nefese kalmıştım, mesajı okuyabilmek için yürümeyi yavaşlattım.

Bilinmeyen Numara: Kışın o dar taytların içinde sulu bir şeftali gibi görünüyor. Tadına bakmak için ölüyorum.

Etrafıma hızlıca bir göz attığımda yakınlarda olmadığını anladım çünkü geniş odada sadece ben ve iki kadın daha vardı. Ama bir kamera tam bana dönüktü, diğeri de arkamdaydı. Kesinlikle beni takip etmek için onları hacklemişti. Hilelerini ortaya çıkarmakta giderek daha iyi oluyordum.

Cevabını beklememe izin verdi, sonunda geldiğinde telefonumu bankın üzerine koydum ve gerinmeye başladım. Kışım doğrudan kameraya dönüktü ve sırf ona biraz daha acı çektirmek için aklıma gelen tüm egzersizleri yaptım. Ben çalışırken iki mesaj daha geldi ve yüzümde muzaffer bir gülümsemeye neden oldu.

Bilinmeyen Numara: Kesinlikle havayı nasıl öldüreceğini biliyorsun, mon cœur.

Bilinmeyen Numara: Eminim Valeria, yakında bacaklarını bu şekilde açmanı isteyeceğim.

Bilinmeyen Numara: Sana bakmaktan kendini alamayan o iki genci kör etmemi istemiyorsan bu kadar gösteri yeter.

Uygunsuz bir kıkırdama dudaklarımın arasından kayıp gitti ve takipçimin mümkün olan ilk anda şiddete başvurduğunu anında fark ettim. Hatıralar bana ezici bir güçle saldırarak onun muhtemelen bir katil olduğunu hatırlattı. Beni kaçırmakla ilgili bir sorunu yoktu. Evime birçok kez zorla girdi. Cinayet işleyebilecek biri olmasına şaşırmamalıydım ama neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu.

Bana hediye ettiği siyah yıldız çiçeği gözlerimin önünde dans etti. Onun sevgisinin bir işareti olarak aldığım güzel çiçek, sağlıksız ilişkimiz üzerinde bir lekeye dönüştü. Onunla her çizgiyi aştım. Yalan söyledim, aldattım ve tüm kırmızı bayrakları görmezden geldim ama bu kadarı da fazlaydı. Bir adam öldürülmüştü! Buna tahammül edemezdim.

Cevap vermeden telefonumu kapattım ve soyunma odasına koştum. Boğazıma bir çığlık tırmandı ve görünmez bir ip göğsümü sıktı. Yine de etrafta insanlar vardı, bu yüzden gerçekten nasıl hissettiğimi gösteremezdim. Çaresizlik gözyaşları dökerek düşün içinde kayboldum.

Takipçimin bir suçlu olduğunu fark ettiğimde bu kadar kırılmış hissettiğim için kendimden iğreniyordum. Aramızda bu maskaralıktan daha fazlası olabileceğine inanacak kadar safmışım. Tacizci bir evlilikten ve kocadan kaçmak için lanet bir peri masalı hayal edecek kadar aptaldım.

Ne kadar zavallıydım?

Bir adam beni takip etti, kaçırdı ve dünyamı alt üst etti. Davranışları, fantezilerimde başrol oynayan acımasız, merhametsiz bir mafya babası olan patronumun maskenin altında saklı olduğunu düşünmeme neden oldu. Hayal gücüm beni nereye götüreceğini bilemedi.
-Penceremin önünde asılı duran cesede.

Çılgıncaydı ama öte yandan, son birkaç ay bana yaşadığımı ve arzuladığımı hissettirdi. Yeni maceralara kapı açtı. Bir şekilde, bir kediyle derin bir çukurda fare gibi kapana kısılmış olsam bile özgürdüm.

Su çoğu zaman üzerimde hissettiğim hayali kiri silmeme yardımcı olurdu ama bu sefer işe yaramadı. Ellerimde çok fazla kan ve tırnaklarımın altında çok fazla çamur vardı. Zefarin'le temas halinde kalmaya devam edersem, içinde boğulacaktım.

Ama gitmesine izin verebilir miydim?

Chester'a döndüğümde bunu zaten denemiştim ve sadece birkaç gün sürdü. Onu o kadar özlemiştim ki saygınlığımı bir kenara bırakıp ona mesaj attım. Kim olursa olsun ya da ne yapmış olursa olsun onu yanımda istiyordum. Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Bir suçluyla yatmayı iğrenç bulmayacak kadar ahlakım mı bozulmuştu?

"Kahretsin," diye nefes aldım ve alnımı soğuk cam duvara dayadım.
"Zihinsel bir çöküşe doğru gidiyorum."

Duştan çıkarken kollarımı salladım ve ayaklarımın üzerinde zıpladım, eşit bir ritimle nefes alıp verdim. Sonra yüzüme buz gibi su sıçrattım ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Kendi kendime yarattığım bu kâbustan kurtulmalıyım. Etrafımdaki durum korkunçtu ama beynim durumu daha da kötüleştiriyordu. Kafam karışık ve panikliyordum ama aşırı tepki vermenin hiçbir faydası olmuyordu. Düşüncelerimi düzgün tutmalıyım. George'u öldüren ister sapiğim ister Zhumagulovs olsun, bu benim hatam değildi. Bu onların işiydi, onların kararıydı ve kan onların ellerindeydi.
Nokta.

Arabama bindim, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Bedenim bitkin düşmüştü ve zihnim de sürekli düşünmekten yorulmuştu. Hafif bir öğle yemeği yiyip işe gitmek için hazırlanmayı düşünürken dikiz aynasında bir hareket yakaladım. Aniden arkamı döndüğümde sapığımı arka koltuğun ortasında oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve beyaz gözleriyle kafatasımı delip geçerken buldum. Her zamanki siyah kıyafetlerini giymiş ve yüzünü bir maskeyle kapatmıştı ama yaydığı enerji farklıydı. Öfkeliydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Kalbimin boğazımda bir yerde olduğunu hissederek tısladım. Anahtarlarım spor salonundaydı ve arabayı kilitletiğimden emindim. İçeri nasıl girdiğini anlamak mümkün değildi.

"Mesajlarıma cevap vermedin," diye alçak bir sesle cevap verdi, sesi hırıltıya benziyordu. Hain amımın sıkıldığını ve kalp atışlarımın arttığını hissettim. Üzerimdeki etkisi muazzamdı.

"Ve?" Ateşle oynadığımı çok iyi bildiğim için meydan okuyan bir kaş kaldırdım. "Sen de benim soruma cevap vermedin."

"Evet," diye fısıldadı, kollarını indirip dizlerinin üzerine koydu. Yaklaştığında gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "George Harrow'u ben öldürdüm." Nefesi yanağımı okşadı; o kadar yakındı ki maske takmasa beni öpebilirdi. "Romantik buldun mu?"

"Ne?" Nefes aldım, arabanın boşluğu etrafımda daralıyordu. Tek gördüğüm Zefarin'in bana gururla bakan sinsi gözleriydi. Gözlerinde ne pişmanlık ne de suçluluk vardı, sadece saf bir memnuniyet vardı. "Bunu delice buluyorum! Bunu neden yaptın?"

"O senin için bir tehditti, mon cœur," diye cevap verdi, eldivenli elini yanağıma koymaya çalışarak, ama başımı onun erişiminden uzaklaştırdım. İtirafı karşısında şok olmuştum ama beni en çok hayrete düşüren şey bunu rahatlıkla anlatmasıydı.

"Benim yüzümden bir adamı mı öldürdün?" İliklerime kadar dehşete düşmüş bir halde sordum.

Dudaklarından basit bir "evet" çıktı ve başımı döndürdü. Elimle ağzımı kapattım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Spor salonunda kalbimin etrafına ördüğüm duvar etkisizdi. Basit bir onaylamayla onu yıkmıştı. George'un vahşi ölümünün sebebi bendim.

"Valeria, iyi misin?"

Zefarin'in endişeli sesi kulaklarıma ulaştı ama ben çok uzaktaydım. Dünyam yıkılmıştı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Midemin bulandığını hissederek gözlerimi kapattım. Göğsümde büyüyen panikle savaşmak için kalan son gücüm de beni terk etti.

Çaresizlik, korku ve ıstırap içimde birbirine karışarak baş edemediğim bir kasırga yarattı. Beni felç etti ve sonunda beni kapattı. Dış dünyadan habersiz hale geldim. Tek düşünebildiğim George'un penceresinin önünde asılı duran parçalanmış bedeniydi.

Hepsi benim hatamdı.

-32-

Valeria

Beynimi kaplayan sis yavaşça dağıldı ve ağırlaşan göz kapaklarım açıldı. Ağır ağır nefes vererek gölgeye baktım.

Üstümdeki tavanı hiç görmemiştim. Metal parmaklıklar dikdörtgen bir resim oluşturarak yorgun zihnimin labirente odaklanmasını sağladı. Gözlerim noktaları birleştiriyor, sanki gece gökyüzünü izliyormuşum gibi farklı desenler hayal ediyordu.

"Uyanmışsın."

Melek melodisiyle şeytani vokallerin garip bir karışımına benzeyen derin bir bariton sesi beni lale buketini hayal etmekten alıkoydu. Telaşsızca başımı yana çevirip yatağın ucunda duran karanlık figüre zoom yaptım. Kalbim küt küt atmaya başladı ve her şey ezici bir güçle geri döndü.

Aniden doğrulup etrafıma baktığımda boş bir alandan başka bir şey göremedim. Bu depoya en son geldiğimde sandalyeye bağlıydım. Bu sefer, tenime serin gelen siyah ipeksi çarşafları olan dört direkli rahat bir yatakta yatıyordum.

"Beni yine kaçırdın," diye tısladım, buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyordum ama aklıma gelen tek şey arabamdaki konuşmaydı.

"Bayılmıştın. Seni buraya rahatlatan için getirdim," diye itiraz etti Zefarin sakince ve yatağın benim tarafıma doğru yürüdü. Hızla ondan uzaklaştım ve diğer taraftaki metal kapıyı buldum.

"Teşekkür ederim," dedim, buradan çıkmanın en hızlı yolunu bulmak için etrafımı tararken. "Şimdi gitmek istiyorum. İşe gitmem gerekiyor."

"Patronuna mesaj attım, kendini iyi hissetmiyorsun," dedi Zefarin umursamaz bir tavırla, yatağın üzerine oturarak. Beyaz gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Komodinin üzerindeki lambanın loş ışığında, bir sirk gösterisindeki şeytani bir mankene benziyordu.

"Patronuma mesaj atmışsın," diye tekrarlardım, boş gözlerle ona bakarak. "Peki ya kızım? Onu okuldan almam gerekiyor."

"Kayınvaliden onu iki saat önce aldı," diye cevap verdi, elime dokunmaya çalıştı ama elimi çektim.

Kalbim göğsümün içinde çılgınca atıyordu ama bunun korkudan mı yoksa beni yine inine hapsettiği için mi olduğunu kesin olarak söyleyemiyordum. Yöntemlerini son derece heyecan verici bulduğum için de olabilirdi.

Sebepler her ne olursa olsun, her an yere yığılacakmışım gibi hissediyordum. Ellerim titriyordu ve zihnim bir eylem planı tasarlayamıyordu. Kaçmak istiyordum ama bedenim kalmak istiyordu. Bitkin düşmüştüm ve onun baskınlığı ve talepkâr davranışı, yanlış olduğunu bilmeme rağmen umutsuzca aradığım garip bir rahatlık sağlıyordu.

"Yatakta kal, mon c  ur." Zefarin'in yumuşak sesi düşüncelerimi yarıp geçerek beni yatıştırdı. "İstediğin buysa mesafemi korurum ama biraz huzurlu zamana ihtiyacın var."

"Huzurlu zaman mı?" İnanamayarak tekrarladım, öfkem yükseliyordu. "Bir adamı öldürdün ve penceremin önünde astın," diye tükürdüm, öfkemi zar zor zapt ederek. "ř  anda berbat durumda olmamın sebebi sensin!"

"O bir hediyeeydi," diye özür dilercesine fısıldadı ve beni sinirlendirerek inletti.

"Evde yedi yaşında bir kızım var!" Bağırdım, i imde biriken hayal kırıklığını dışarı attım. Ona doğru sürünerek omzuna sert bir yumruk attım. "Ya onu gördüyse!" Gözlerimin yaşardığını hissederek bağırdım. "Zaten uyumakta güçlük çekiyor. Her gece altına işediğini biliyor muydun?" Ona tekrar tokat attım, avuç i im ona saldırmaktan acıyordu. "Küçük hediyeeni görse nelere yol a acağı hakkında bir fikrin var mı?"

"  z  r dilerim," diye fısıldadı başını eğerek, ama bu benim için yeterli değildi. Beni   l  m  ne korkuttu. Kızımın ruhsal durumunu tehlikeye attı. Onunla ilgili fantezilerimi yok etti.   fkemin her bir parçasını hak ediyordu.

"  zg  n olman umurumda değil," diye tısladım dişlerimi sıkarak. "Seninle işim bitti. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ciddi değilsin," diye karşı çıktı, elimi tuttu, ama ona bir tokat daha attım, pis ellerini üzerime s  remesin diye ondan mümkün olduğunca uzaklaştım.

"Oh, ciddiylim." Yataktan zıplarken sesim bir oktav daha yükseldi. Çıplak ayaklarım taş gibi soğuk zemine çarptı ama ayakkabıları düşünmeyi reddettim. Sadece ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Valeria, dikkatli ol." Ayağa kalktı, beyaz gözleriyle her hareketimi takip ediyordu. "Zayıfsın. Yine bayılabilirsin."

"Gitmek istiyorum," dedim onun endişelerini görmezden gelerek. Onun ilgisi benim en büyük zayıflığımdı. Derimin altına nasıl gireceğini biliyordu. Beni tekrar manipüle etmesine izin veremezdim. O bir katildi, bir psikopattı. Büyük bir parçam onun günahlarını unutmak ve devasa kollarında saklanmak için can atsa bile onu hayatımda tutamazdım.

"Sakinleştikten ve kendimi açıklamama izin verdikten sonra gitmene izin vereceğime söz veriyorum," diye pazarlık yaptı ve tereddüt ettim.

Suçlamalarıma karşı kendini savunmasını istiyor muydum?

Tabii ki yaptım. Ama George'u öldürdüğü gerçeğini değiştiremezdi. Eylemlerinin ardındaki asil nedenler ne olursa olsun, birinin canını almıştı.

"Açıklanacak bir şey yok," diye olabildiğince sakin bir şekilde söyledim ama sesim titriyordu. Rahatsız olmuştum ve duygularımı kontrol altında tutamıyordum.

"Lütfen, Valeria." Zefarin eldivenli elini bana doğru uzattı. "Konuşalım."

"Yani beni tekrar büyüleyebilecek misin?" Bana doğru yaklaştığında ondan bir adım geri çekilerek sordum. "Ya da nedenlerini anlamam için benimle tatlı tatlı konuşacak mısın?"

"Hayır." Yavaşça başını salladı, araştıran bakışları beni esir almıştı. "Sadece sakinleşmeni istiyorum. İstedğin her şey hakkında konuşabiliriz."

"Sorularıma cevap verecek misin?" Ona son bir şans vermeyi düşünerek sordum. Belki de tüm bunların arkasında daha önemli bir neden vardı.

"Peki ya sen benimkileri cevaplar mısın?" Zefarin, ona şaşkın bir bakış attığımda omuz silkerek karşılık verdi. "Geçmişinde açıklığa kavuşturulması gereken bazı şeyler buldum."

"Ne gibi şeyler?" Kaşlarım çatıldı, işe yarar hiçbir şey göstermeyen kafatası maskesine bakıyordum. Gözleri genellikle sakindi ve sesi sert ama nazikti.

"Örneğin uyuşturucu bağımlılığı," diye yavaşça cevap verince şok içinde irkildim.

"O kayıtlar mühürlü," diye fısıldadım, geçmişim hakkında bu kadar çok şey bilmesinden dehşete düşmüştüm. "Onları nasıl elde ettiniz?"

"Kayıtlar dijital ortama aktarıldı," diye yanıtladı, yavaşça bana yaklaşarak, ama bu kez kıpırdamadım. Aramızdaki mesafeyi kapatmasını düşünemeyecek kadar şok olmuş ve utanmışım. "Tutuklanma geçmişiniz de etkileyici."

"Dur." Başımı salladım, acı veren anılardan kendimi korumak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Bana ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu koluma hafifçe dokunarak. Dokunuşu tüy gibi yumuşaktı ama tenimde yanan bir kömür gibi hissediyordum.

"Neden?" Sesim ancak kırık bir fısıltı gibiydi. O zamanlar kimse beni umursamıyordu ve hayatımı düzene sokmayı başardıktan sonra o parçamı unutmaya çalıştım. Hâlâ sessizce acı çeken ve ruhumun derinliklerine gömülü olan parçamı.

"Çünkü yaşadıklarını okuduktan sonra, hayatına devam ettiğini bilmem gerekiyor." Gözleri yumuşadı, o kadar çok şefkat barındırıyordu ki kalbim neredeyse anında eridi.

Chester'la yıllar süren evliliğimiz boyunca bana geçmişimdeki dehşeti hiç sormamıştı. Yine de beni birkaç aydır tanıyan bu adam, zamanını bu konu hakkında konuşarak geçirecek kadar beni önemsiyordu. Ya da belki de sadece dikkatimi astığı cesetten başka bir yere çekmek istiyordu.

penceremin önünde. Niyeti her neyse, işe yaradı çünkü bana yine biri için önemli olduğumu hissettirdi.

"Bunu düşünmemeyi öğrendim," dedim beni neredeyse ezecek olan bir anlık ağır sessizlikten sonra. Geçmişimi araştırmak isteyip istemediğimi düşünmem için bana zaman verdi ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. O zamanki hayatım onun hayal edebileceğinden çok daha karanlıktı.

"Her şey annenle baban öldüğünde başladı, değil mi?" Zefarin şefkatle elimi tuttu ve beni yatağa oturttu. Bacaklarımı çaprazlayıp yatak başlığına yaslandığımda karşıma oturdu.

"Evet," diye onayladım, kalbimin acıyla göğsümde sıkıştığını hissederek. "Hayatımın en kötü günüydü. Bir milisaniye içinde gittiler ve ben de koruyucu bir aileye gönderildim."

"Kötü müydü?" Zefarin iri elini dizime koydu ve başparmağını yatıştırıcı daireler çizerek hareket ettirdi. Ağır çekimi izledim, benden on yaş küçük beş çocuk ve benim yaşımda bir adamla aynı çatı altında yaşadığım günlere döndüm.

"İç karartıcıydı," diye açıkladım titrek bir nefes alarak. "Beni sadece para için yanlarına aldılar. Michael ile bir ilişki kurana kadar kimse benimle ilgilenmedi."

"Seninle yaşayan çocuk mu?" Zerafin sordu, sesinde tuhaf bir düşmanlık parıltısı vardı.

"Benimle aynı yaşıydı ve bir şekilde birbirimizi daha iyi tanımanın bir yolunu bulduk," dedim, takipçimin omuzlarının gerildiğini fark ederek. "Bana para kazanmak için nasıl uyuşturucu içileceğini ve satılacağını öğretti," diye ekledim, kelimelerin dökülmesini engelleyemiyordum. "Onları birlikte kullanmaya başladık. Tabii ki birlikte yattık ve hamile olduğumu bilmediğim için düşük yaptım ve günlerimi uyuşturucu ve alkolle geçirdim."

Zefarin bacağımı hafifçe sıkarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı ama başımı salladım.

"Üzölme. Bu benim hatamdı ve bununla yaşamak zorundayım."

"Seni koruyacak kimsesi olmayan bir çocuktun," diye karşı çıktı ve bana yaklaştı. Vücudunun yakınlığı rahatlatıcıydı. Her nasılsa ona hayatımdaki herkesten daha çok güveniyordum.

"Evet, ondan sonra daha da kötüleşti." Michael'ı gizli sığınağımızda ölü bulduğum geceyi hatırlayarak yutkundum. "Michael bebeği kaybettikten bir ay sonra aşırı dozdan öldü ve ben de eroin bulundurmaktan tutuklandım."

Zefarin beni kollarına çekerek, "Bunu okumuştum," diye onayladı. Yanımda ne zaman hareket ettiğini bilmiyordum, yanağımıdaki gözyaşını silene kadar ağladığımı da fark etmemiştim. "Şimdi bana bu konu hakkında konuşmanın sana nasıl hissettirdiğini anlat."

"Sanki ruhumun bir parçasını kaybetmişim de bir daha asla geri gelmeyecekmiş gibi," diye mırıldandım, hıçkırıklara boğuldum. "Ona hayatımı mahvettiğini ve ondan nefret ettiğimi söyledim. Onu bir daha asla görmemeyi umarak ayrıldım ve o da dileğimi yerine getirdi."

Gözyaşlarına boğuldum ve yüzümü Zefarin'in kapüşonunun yumuşak kumaşına gömdüm. Ben on üç yaşındaki kederimi ve suçluluk duygumu haykırırken, o sağlam kollarıyla beni sardı ve başımın üstünü öptü.

Sapığımı Michael ve benim hakkımda söylediklerimi kimseye anlatmamıştım. Sosyal hizmetlerin ilişkimiz hakkında hiçbir fikri yoktu. Koruyucu ailelerimiz ne yaptığımızı umursamıyordu ve yeni okulumda hiç arkadaşım yoktu. Tek amacı on sekiz yaşına kadar hayatta kalmak olan dışlanmış biriydim ve koruyucu ailemin nasıl bir kabus olduğunu unutabilirdim.

"Bunların hiçbirisi senin suçun değildi," diye fısıldadı Zefarin, ben ona sımsıkı sarılırken elini yavaşça sırtımda aşağı yukarı gezdirerek.

O haklıydı. Bunu yıllar süren terapi sürecinde öğrendim ve Chester'la tanıştığımda bir daha asla düşünmek istemedim. Ama asla tamamen yok olmadı. O yara asla iyileşmedi. O benim bir parçamdı, en kötü hissettiğim zamanlarda içimi kemiriyor ve belki de sahip olduklarımı hak etmediğimi hatırlatıyordu. Belki de bebeğimi kaybettiğim o gece ölmeliydim ve her şey çözülmüş olacaktı.

"Komik olan ne biliyor musun?" Zerafin'in yatıştırıcı kucağından uzaklaşarak söyledim. "İlk erkek arkadaşım beni hapse ve terapiye sokan bir uyuşturucu bağımlısıydı. Kartlara ve kumar makinelerine ailesinden daha çok değer veren azılı bir yalancıyla evlendim. Ve o adamı bana yüzünü göstermeyi reddeden bir katille aldatıyorum." Başımı arkaya eğerek derin, bıkkın bir inilti çıkardım. "Bir psikiyatrist için mükemmel bir vakayım."

"Sen de benim için mükemmel bir eşsin," dedi Zefarin, kolunu belime dolayarak ve beni kendine çekerek. "Hasarlı ama düzeltilebilir." Parmakları yanağımı sıyırdı. "Hayat tarafından parçalandın ve hayatta kaldın. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Geçmişimi her düşündüğümde kendimi bir trajedi gibi hissediyorum," diye itiraf ettim, ellerimi göğsüne koyarak. Gözlerinin içine bakamıyordum. Kendimi çok açıkta ve savunmasız hissediyordum.

"Hayır, kalbim," diye fısıldadı, elimi tuttu ve maskenin içinden avucumu öptü. "Sen bir lütufsun. Kendini asla küçük görme."

Elimi yanağına bastırdı ve ben neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşürken ona doğru eğildi.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Başparmağımla maskesinin sert kumaşını sıyırarak fısıldadım. "Bana evreninin merkeziymişim gibi hissettiriyorsun."

"Çünkü sen benim evrenimin merkezin Valeria," diye cevap verdi, kalbimin etrafına örmeye çalıştığım tüm bariyerleri yok eden saf bir sevgiyle gözlerimin içine bakarak.

"Benim yüzümden bir adamı öldürdün," diye mırıldandım, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

"Söz konusu sen olduğunda her şeyi yapabileceğimin kanıtı bu değilse, nedir bilmiyorum," dedi.

İfadesi hakkında yorum yapmadım. Bunun yerine bedenimi onunkine sardım ve başımı göğsüne yasladım. Güven duygusu beni ince bir battaniye gibi sararak yeniden özgürce nefes almamı sağladı.

Zefarin'le yaptığım konuşma, George'a ne olduğunu açıklamasa bile yardımcı oldu. Onun bir katil olduğu gerçeğini kabullenemiyordum. Bunu unutmak da istemiyordum. Böylesine büyük bir tehlike işaretini görmezden gelmek ve mutlu bir son ummak tehlikeli ve naifti.

Zefarin'le aramdaki ilişkiyi bitirmezsem ne gibi sonuçlar doğuracağını farkındaydım ama yine de kendimi bunu yapmaya zorlayamıyordum çünkü kalbim ona aitti. Onun için atıyor, onu arzuluyor ve onun egemenliği ve ilgisi altında büyüyordu. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde ona aşık oldum, ta ki o bana tamamen sahip olana kadar.

Ama mantıklı yanım büyük bir kalp kırıklığına doğru gittiğimi biliyordu. Bu işin sonu iyi bitemezdi ama yine de peşini bırakamazdım. Cinayet bile beni maskeli bir suçluya olan hastalıklı bağımlılığımдан kurtaramazdı. Sonunda, kimin kime takıntılı olduğunu bilmiyordum. O mu bana? Yoksa yarattığı fanteziyle ben mi?

Valeria

Ifell tekrar uyudu. Ceset, egzersiz ve geçmişime yaptığım yolculuk beni çok yormuştu ve vücudumun biraz enerji toplamaya ihtiyacı vardı.

Yatak ve Zefarin'in kolları, tadını çıkarmanın cazibesini reddedemeyeceğim kadar rahattı. Zihnim hızla derin bir uykuya daldı ve ancak garip bir tırmalama sesi kulaklarıma ulaşip rüyamı böldüğünde uyandım.

Gözlerim hâlâ kapalıyken kollarımı başımın üzerine uzattım ve esnedim. Başımı rahat bir yastığa bastırmıştım ve üzerim bir battaniyeyle örtülüydü. Ama dikkatimi sağ tarafımdan gelen hızlı ve ağır nefes alıp verme sesi çekti.

Tanıdık kafatası maskesini görmeyi umarak gözlerimi açtım, ama onun yerine beni devasa siyah ağızlık karşıladı

gördüğüm en korkunç köpekti. Koyu kahverengi gözlerini bana dikmiş, sanki bir yemmişim gibi beni izliyordu. Canavara bakarken nefesim kesildi, adım seslerini duyduğumda kaçma şansım olup olmadığını düşünüyordum.

"Blöf," diye havladı Zefarin ve köpek başını ona doğru çevirdi. "Sana onu korumanı söyledim, uyandırmanı değil."

Köpek yüzüstü yattı ve başını ön patilerinin üzerine koydu. Bana masum bir bakış fırlattı ve bir saniye önce neredeyse altıma işeyeceğimi unutturdu.

"Seni korkuttuysa özür dilerim Valeria," dedi Zefarin, büyük boy kapüşonunu kafasına geçirerek ve kalbim küt küt atmaya başladı. Yine de altında sadece uzun kollu siyah bir tişört vardı ve tenini tamamen örtüyordu, ancak yırtık kasları hayal gücüne hiçbir şey bırakmadan görünüyordu.

Tahta taburenin üzerine koyduğu kâğıt torbayı açıp iki kutu çıkarırken kaslı sırtını izledim ve bana döndüm.

"Erişte, Tayland yemeği ve hamburgerimiz var," diye açıkladı yatağın ü z e r i n e oturarak. "Hangisini seçersiniz leydim?"

"Hepsi," diye yanıtladım, bana en yakın kutuyu elinden çekip alarak. Kıkırdadı, bana peçete ve çubuklar uzatırken duble etli, pastırmalı ve peynirli ağız sulandırıcı bir burgeri açtı. Yatağın ucundaki köpek ağzını yalayarak mızımlandı ve Zefarin ona cömert bir parça attı.

"Ne iş yapıyorsun Zefarin?" Sıradan bir sohbet başlatmak için sordum. Eriştelerimi çiğnemeye odaklanmıştım ama aynı zamanda onun hakkında daha fazla şey keşfetmem gerekiyordu. Önemli bir dezavantajım vardı. O her şey hakkında bilgi sahibiyken ben onun adını bile zar zor biliyordum.

"Seni takip edecek ve normal saatlerde çalışacak vaktim olduğunu mu sanıyorsun?" diye karşı çıktı ve köpeğine bir parça daha hamburger attı.

"Peki." Etrafıma bakındım, sadece bir ampul, komodinin üzerinde bir lamba ve kocaman bir yatak gördüm. Ama çarşaf lar pahalı malzemed en yapılmış tı ve yatağ ın yapıld ığı maun ağ acı da ucuz değ ildi. "Bu neden bir depoda yaşad ığ ın ızı açıkl ıyor ama pahalı zevklerinizi ve neredeyse yetişkin bir erkek kadar yiyen köpeğ inizi açıkl amıyor."

Maskesinin altından gülümsediğ ini bildiğ im için ona sert bir bakış fırlattım.

"Yani aynı anda hem fakir hem de zengin olduğ umu mu söylüyorsun?" Ayağ a kalktı ve içinde ikinci hamburger ve kola olan çantayı getirdi. Sorusunu düşünerek erişteyi etle değ iş tirdim.

"Sanırım," diye başlad ım bir an onun hakkında bildiğ im her şeyi topladıktan sonra. Temel olarak, o Zyon olsaydı nasıl görünürdü diye hayal ettim. "Zenginsin ama burası harika bir sığınak. Burayı seçtin çünkü," burnumu kırış tırdım, çubuğ u çeneme vurdum ve birinin neden bu depoyu isteyeceğ ini düş ündüm, "harika bir konumda, yoksa kimse seni burada bulmaya çalışmazdı. Yine de bazı lükslerden vazgeçemiyorsun."

"Haklısın, mon cœur," diye teatral bir şekilde iç geçirdi sırrını ortaya çıkardığ ım için ve ben de muzaffer bir şekilde gülümsedim. "Ama ben sadece zengin değ ilim." Umursamazca omuz silkti, yatağ a geri oturdu ve ağ zımdaki mayonezi nazikçe sildi. Midem bulandı ve bir an için gözlerimi onunkilerden ayıramadım.

"Bahamalar'da özel rıhtıma park edilmiş iki yüz milyon dolarlık bir yatırım var," diye açıkladı, parmaklarını şefkatle çenemde gezdirerek. "Üç katlı bir evim ve üç yüz dönümlük bir arazim var."

"Kulağ a cennet gibi geliyor," diye fısıldadım, kalp atış larım hızlanmış tı. "Neden beni oraya hapsetmedin?"

Her zaman içimin zevkle titremesine neden olan kısık kıkırdama dudaklarından kaçtı ve burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı.

"Sen bir mahkûm değilsin Valeria," diye fısıldadı, parmağı boynumu okşarken. "Ama istersen seni yatağa bağlayabilirim."

"Ne sebeple?" Çok uygunsuz senaryolar hayal ederek sessizce sordum.

"Sana gerçekleri unutturmak için," diye cevap verdi, eli göğsüme gitti. "Senin işten dönmene daha birkaç saat var."

"Bu çok cazip bir teklif." Avuç içi göğsümü kavradığında dişlerimi alt dudağıma gömdüm ve işaret parmağının kazağımın ince kumaşının arasından meme ucumun etrafında dolaşmasını izlerken vücudum ısındı.

"Her şey sana bağlı, mon cœur," dedi şehvetli bir fısıltıyla. "Sana tapmama izin verecek misin?"

Zefarin'in eli kazağımı sıyrıp tenimi ortaya çıkarırken birkaç titrek nefes aldım ve çarşafı yumrukladım. Soğuk deri eldiven, sıcak bedenimle tam bir tezat oluşturunuyordu ve kısık bir inilti çıkardım. Başımı arkaya yatırarak gözlerimi kapattım ve göğsümdeki ateşi tutuşturan dokunuşlarının tadını çıkardım.

Külotum arzuyla sıırılsıklam olmuştu ve amımın önünde durduğu için taytımdan nefret ediyordum. İnce kumaşın üzerinden okşayarak sabırsızca kıpırdanmamı sağladı. Ondan daha fazlasını istiyordum. Her şeyi arzuluyordum.

"Evet mi Valeria?" Zefarin başparmağını titreşen klitorisimin üzerine bastırarak sordu. İnledim, kapüşonlu gözlerle ona baktım.

"Evet," diye nefes aldım, eli havaya kalkıp boynuma dolandığında nefesim kesildi. Başparmağı alt dudağıma okşarken büyülenmiş gibi ağzımı izliyordu.

"Harika." Topuklarının üzerine oturdu, gözleri heyecanla parlıyordu. "Köpekten kurtulup seni hazırlayacağım."

"Ne?" Yataktan atlayıp daha önce fark etmediğim yatak başlığına yakın kapıyı açtığında ona bakarak fısıldadım. Blöf hemen oraya koştu ve Zefarin ikinci hamburgeri arkasından fırlattı. Yatağa tırmanışını ve bana bir Tanrıça'yımışım gibi bakışını izlerken ağzımdan bir kıkırdama çıktı.

"Artık tamamen seninim leydim," dedi, gözleri yüzünde göremediğim mutluluğu yansıtıyordu.

"Beni gördüğün andan beri benimsin," diye takıldım kaşlarımı oynatarak. "Köpek tüm dikkatini sana vermiş gibi davranma."

"Çok doğru," diye iç geçirdi, omuz silkti ve utanmış gibi bakışlarını indirdi. "Sen benim en büyük saplantımsın Valeria."

Yanıma sokuldu, hissettiği her şeyi ifade edebilen aç ve tutkulu gözleriyle bedenimde dolaştı. Sert elleriyle kazağımı yukarı iterek göğsümü ortaya çıkardı ve kollarımı kaldırmamı işaret ederek kazağımı başımın üzerinden çekti.

Soğuk hava tenime saldırdığında nefesim kesildi ama dikkatim hemen başka bir yere yöneldi. Zefarin parmaklarını tozluğumun paçalarına geçirdi ve yavaşça çıkardı. Gözlerim ayak bileklerimi okşayan, yavaşça yukarı doğru hareket eden ve dokunabildiği her santimin tadını çıkaran avuçlarına yapışmıştı.

Sadece bana dokunuşunu izlerken bile amımın kasıldığını hissediyordum. Elleri nazik ama sert ve talepkârdı, her hücreme yayılan zevki arttırıyordu. Kalçalarımı okşadığında duyularım mutluluktan bulanıklaştı ve nefes alışının ağırlaştığını fark ettim.

"Bana bundan bahsedecek misin?" Derin sesi uyarılmış halimi bozdu ve panda dövmemin çizgilerini sıyıran başparmağına baktım. Zefarin çeneme dokunarak gözlerimi tekrar

Geçmişten gelen duygularım ona olan hislerimle karıştığında boğazımda bir yumru oluştu.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin, mon cœur," diye fısıldadı yatıştırıcı bir şekilde, yüzümü okşayarak.

Bu küçük hatırlatıcıyı tenime yerleştirdiğim günü hatırlayarak derin bir nefes aldım. Zara doğmadan bir hafta önceydi -tüm dünyam alt üst olmadan önce- ve hayattaki kalıcı anlamı bulmuştum.

Kalbine yakın bir papatya tutan gülümseyen pandaya bakarak, "Bu bana ailemi hatırlatıyor," dedim. "Annem babama sırttan panda derdi çünkü babamın keyfi her zaman yerindeydi ve onun adı Daisy'ydi."

"Çok düşünceli bir davranış," dedi Zefarin sessizce, kalçamı yoğurarak. "Onları sonsuza dek yanında taşıyacaksın."

"Şu anda onları düşünmek istemiyorum," dedim, geçmişimin anılarını ait oldukları yere, zihnimin en derin köşelerine geri iterek. "Ben seni istiyorum."

Bakışlarındaki sertlik beni neredeyse ateşe verecekti. Hızlı bir hareketle sırlıklam olmuş külotumu çıkardı ve komodinden siyah ipeksi eşarpları çıkardı.

"Bana güvenli kelimeni söyle Valeria," diye emretti Zefarin, şehvet ve arzuyla gerilmiş, alışılmadık derecede sert bir tonda. Ne duymak istediğinden emin olamadığım için ürperdim.

"Güvenli kelime mi?" Beyaz gözlerine sabitlenerek tekrarladım.

"Evet," diye onayladı ve elini kalçama koyup yavaşça yukarı kaldırdı. Tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu ve nefes alışım hızlandı. "Seni yatak başlığına bağlayacağım ve gözlerini bağlayacağım, mon cœur." Göğsümü avuçladı ve meme ucumu sıktı,

beni nefessiz bıraktı. "Tamamen benim merhametime kalacaksın. Eğer çok fazla gelirse, beni durdurmak için bir araca ihtiyacın olacak."

"Sana güveniyorum," diye nefes aldım, bunun muhtemelen en karanlık fantezimin hayata geçmesi olduğunu fark ettim. Evimin etrafında beni kovalaması bir şeydi, ama bu? Hayatımda sadece konuşarak hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Takipçine güveniyor musun Valeria?" diye sordu sesinde belirgin bir eğlenceyle, göğsümle oynuyordu. "Kulağa ne kadar saçma geldiğini duyuyor musun?"

"Eğer istersen..." Yutkundum, eli dikkatimi dağıtmıştı, "Canımı yak, bunu yıllar önce yapardın."

"Belki de canını farklı şekilde yakmak istiyorumdur," diye karşılık verdi, dokunuşları zihnimi konuşmadan uzaklaştırdı. Ama sonra göğüs ucumu sertçe çimdikleyerek ciyaklamama ve ayağımı tekmelememe neden oldu. "Güvenli kelimen, Valeria," diye emretti, acıyan, sertleşmiş tomurcuğumu yatıştırarak.

Birden uğursuz görünen kafatası maskesine gözlerimi kırıştıtararak, bu inin içinde başıma gelebilecek birkaç korkunç şeyi ve aynı zamanda yaşayabileceğim tüm müthiş deneyimleri hayal ettim.

Dışarıdan gelen şimşek kafamı karıştırdı ve sesle irkildim. Zefarin'in gözleri her hareketimi izliyordu ve yüz ifadesi bana cevabımı beklediğini hatırlatıyordu.

"Yıldırım," diye fısıldadım, bir inanç sıçraması yapmaya karar verdim. Bu macera yeterince cesur olmadığım için sona erdirilemeyecek kadar heyecan vericiydi. "Benim güvenli kelimem şimşek."

"Çok iyi, mon cœur," dedi, cevabımdan memnun olduğu belliydi. Belki bir an için oyunumuza aniden son vereceğimden endişelenmişti ama hayali yeşil ışık deponun tüm karanlık alanını aydınlattığında tereddüt etmedi.

Zefarin'in eşarplardan birini alıp bileğime dolamasını ve kolumu başlığın köşesine doğru kaldırıp bağlamasını izlerken keskin bir nefes aldım. Aynı şeyi diğer kolum için de yaptı ve bacaklarımı açarak ıslak amımı ortaya çıkardı.

"Muhteşem," diye nefes aldı, bacaklarımın arasına diz çöktü ve ellerini kalçalarımın üzerine koydu. "Seni tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum, mon cœur," diye fısıldadı üçüncü eşarblı katlarken. "Hazır mısın?"

"Evet," diye mırıldandım, heyecan dalgalarının içime saldırdığını, onları titrettiğini ve titrettiğini hissettim. Amım beklentiyle sıkıştı ve eşarblı gözlerimin üzerine yerleştirdiğinde titredim.

Zefarin göz bağını çözdüğünde kulağıma doğru homurdandı: "Lezzetli küçük oyuncağım," dedi. "Sonunda seninle ne istersem yapabilirim."

Valeria

Zefarin'in yaptığı ilk şey, doğrudan içime zevk kıvılcımları gönderdi. Ellerim eşarpları sıkıca kavradı, onun pürüzsüz tenine dokunamamaktan ve keşfedememekten nefret ediyordum. Vücudum, sanki manyetik bir güç tarafından birbirimize çekiliyormuşuz da karşı koyamıyormuşuz gibi ona doğru eğildi. Parmakları saçlarıma dolandı ve eli sıcak tenimi okşadı.

Basit ama yakıcı öpücük beni bu adama duyduğum arzuda boğdu. Dudaklarımız sanki çölde birbirimizin vahasıymışız gibi tutku ve özlemle çarpıştı. Dilim ağzının içine daldı, mümkün olduğunca çok tadına bakmak istiyordum.

Ama beni onaylamaz bir şekilde inleterek geri çekildi. Parmakları dudaklarımı hafifçe sıyırdı ve burnu yanağıma değdi. Bağların içinde kıpırdandım, lezzetli dudaklarını bulmak için başımı çevirdim ama o sadece anlamsız kavgama kıkırdadı.

"Sabırlı ol Valeria," diye fısıldadı, işaret parmağını alt dudağıma bastırđı ve ağızımı açtım. "Her şeyi alacaksın. Söz veriyorum."

Ben parmaklarını kullanırken ve o göğüslerime masaj yaparken boğazımdan sessiz bir inilti kaçtı. Ona sarılamamaktan ve vücudunda eriyememekten nefret ediyordum ama aynı zamanda güçsüzlüğüm beni tahrik ediyordu.

Eşarplar beni sıkıca tutuyor, her santimime hayran kalabilmesi için beni ortaya çıkarıyor ve göz bağı duyularımı artırıyor. Dudakları hatırladığımdan daha açtı. Elleri son hatırladığımdan daha sert ve sıkıydı. Bu deneyim gözlerimi açtı ve beni gerçekliğı farklı algılamaya zorladı.

İç uyluğumda yumuşak bir şeyin yumuşak bir fırçası dikkatimi hafif hayal kırıklığından karıncalanma hissine yönlendirdi. Dokunuş, bir sevgiliden gelen iffetli bir öpücük gibi narindi ve gergin omurgama ürperti gönderiyordu. Kalçamdan göğüslerime doğru ilerledi ve tüylerimi diken diken etti.

"Bu da ne böyle?" Nefes aldım, başımı yastığa doğru ittim ve göğsümü yastığa doğru kaldırdım. Göğüs uçlarımı okşuyor ve aynı zamanda karnımı sanki canlı bir şey orada sıkışıp kalmış gibi titretiyordu.

"Tavus kuşu tüyü," diye yanıtladı Zefarin, boynumda aşağı yukarı hareket ettirerek beni zevkle ürpertti. "Neredeyse tenin kadar yumuşak, mon cœur."

Tüy vücudumda dolaşırken tenim karıncalandı. Vuruşların şehveti boğazımdan iniltilerin çıkmasına neden oldu. Bacaklarım birbirinden ayrılmıştı ama aralarındaki acıyı hafifletmek için onları kapatmam gerekiyordu, yine de nazik işkencecim buna izin vermedi.

"Muhteşem bacaklarını açık tut Valeria," dedi kısık boğuk sesinde bir uyarı imasıyla. "Yoksa onları bağlamamı mı istiyorsun?"

da mı?"

"Hayır." Hemen kalçalarımı araladım ve elini amımın üzerinde hissettim.

"Aferin kızıma," diye nefes nefese övdü, parmakları kıvrımlarımı okşuyor ve beni n e f e s nefese bırakan o sihirli düğmeyi kolayca buluyordu. "Manzara ve erişim mükemmel."

Zefarin elini ve tüyü benden çekmeden önce dudakları omzuma değdi. Etrafıma ürkütücü bir sessizlik çöktü, sağ tarafımda bir vızıltı sesi duyana kadar beni yuttu.

Yatak Zefarin'in ağırlığının altında eğilerek bana katıldığını gösterdi ve ses kalçamın yanında yankılandı. Zihnim onun ne yapmayı planladığına dair olasılıklarla dolup taşarken nefes alışverişim hızlandı.

"En sevdiğim masaj çubuğumla tanışın," diye anons ederek şaşkınlıkla ciyaklamama neden oldu. Cihaz şişmiş, zonklayan klitorisime dokunarak vücuduma yoğun zevk atışları gönderdi.

"Oh, lanet olsun!" Yoğunluk karşısında şaşırarak küfrettim. Büyük eli göğsümü kavrarken, yavaşça ıslak açıklığıma doğru hareket ettirdi, daire çizdi.

Duyguların bir kombinasyonunu yaşarken bir dizi yüksek sesli inilti benden kaçtı. Vızıldayan şeytan amımı acımasızca çalıştırırken parmakları meme ucumla oynadı ve vücudumun titrediğini ve terlediğini hissettim.

En hassas bölgelerimin uyarılmasıyla orgazmım hızla artıyordu ve Zefarin'in varlığını tamamen unutmuştum. Kulaklarım sese odaklanmıştı, tenim karıncalanıyor ve kalbim hızla çarpıyordu. Kuruyan ağzımdan daha önce hiç duymadığım sesler çıktı ve bağları şiddetle çekiştirdim.

Birkaç işkence dolu dakikadan ve asanın hareketlerinden sonra, göbeğimdeki baskı dayanılmaz hale geldi. Bacaklarımı birbirine bastırdım ve

Ama bedenim dünyayı sarsan bir orgazmla patlamadan önce Zefarin oyuncağı çekti. Nefes nefese kaldım ve onaylamaz bir şekilde tısladım.

"Ne? Neden?" İnledim, serbest kalışımı karşılamak için kalçalarımı kaldırdım. Ama etrafımdaki boşluk boştu.

"Sana bacaklarını açık tutmanı söyledim, mon cœur," dedi sakince, iri eliyle kalçamı kavradı. Kaslarımı gevşettim, nefesimi yoksun ciğerlerime çekmeye çalıştım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, bacaklarımı açabildiğim kadar açarak. "Bir daha yapmayacağım," diye umutsuzca söz verdim, vücudumdaki gerginliği biraz olsun azaltmak için parmaklarımı oynattım. Becerilmek için hiç yalvarmamıştım. Alışık olduğumdan tamamen farklı bir duyguydu. "Lütfen, devam et."

"Tatlı, güzel Valeria," diye mırıldandı Zefarin. Sesi her zamankinden daha da derindi ve midemdeki kelebekler yeni bir şevkle uyandı. Minik kanatları hassas noktalara saldırarak içimde yepyeni bir titreme hissi yarattı. "Arzuladığın şeyi alacaksın ama benim şartlarımla."

Eli uzun saçlarıma dolandı ve başımı kaldırdı. Dudaklarıma ıslak, yumuşak ve tuzlu bir şey bastırdı ve ben de itaatkâr bir şekilde ağzımı açarak onun sert aletini tanıdım.

Dilim daireler çizerek ucunu yaladı ve emdi ama dişlerim metal bir şeye takılarak beni rahatsız etti. Soğuk mücevheri incelediğimde, daha önce takmadığından emindim.

"Bu bir piercing mi?" Küçük yalamalar arasında sordum.

"Evet," diye cevap verdi nefes nefese, onu tekrar içime aldığımda inledi. Ağzımın tadını çıkardığını görmek için her şeyimi verirdim ama hayal gücümle yetinmek zorundaydım.

"Benim için böyle güzelleştirdin mi?" Üzerine biraz hava üfledim, ağır nefes alışını dinledim.

"Başka kim için, mon cœur?" diye karşılık verdi, parmakları yanağımı okşarken. "Senden başka kimse yok."

Başımın dibindeki saçlarımı kabaca tutarak yüzümü yukarı kaldırdı, kaya gibi sert ereksiyonu ağzımın içine kaydı.

"Bu kadar konuşma yeter," diye homurdandı, daha derine itti ve öğürmeme neden oldu. "Bu narin küçük açıklığı sikmekten zevk alacağım."

Ağzım ağzına kadar onun uzunluğu ve sertliğiyle dolmuştu. Başımı alaycı bir şekilde yavaşça hareket ettirdim ama titreşimli sihirli değneği tekrar amıma bastırduğunda nefesim kesildi. Nefesimi tutarak geri çekildim, ama o başımı tutarak sikini tekrar içeri itti.

"Em onu Valeria," diye emretti, bacaklarımın arasındaki cihaz beni çıldırtıyordu. Bileklerimin etrafındaki eşarpları çektikçe tenime batıyor, sert aletinden ilkel sesler çıkarıyordum. Onu içimde tutmaya çalıştım ama amıma baskı uyguladığında bu imkânsız hale geldi.

Ağzımı kabaca sikerken tükürüğüm çenemden aşağı aktı ve bir orgazm beni ele geçirdiğinde şiddetle sallandım. Vücudum coşkuyla patladı, zevk duyularımı aştı ve adı boğazımdan kurtuldu.

Zefarin uzun parmaklarıyla aşırı hassas amımı okşayarak, "Çok güzel," diye mırıldandı. Onları yavaşça içime itti, tekrar nazikçe işlerken iç duvarlarım titriyordu.

Zihnim mutluluktan bulanıklaşmıştı ve dili amımı yaladığında rahat bir yatağa gömülmüştüm. Delicesine hassas klitorisime yapılan beklenmedik hassas saldırı karşısında ciyakladım ve bacaklarımı birleştirmeye zorladım.

"Sakin ol, mon c  ur," diye fısıldadı yatıştırıcı bir şekilde. "Bırak da geç akşam yemeğinin tadını çıkarayım."

Sözlerinin ve dokunuşlarının neden olduğu bir ürperti tüm bedenimi sardı. İri elleri göğüslerime masaj yaparken, dilinin darbeleri her hücreme zevk yayıyordu. Kal  alarını onun becerikli ağzına karşı kaldırdım, ondan daha fazlasını almaya çalıştım ve o da bana her şeyi verdi.

Klitorisimi ve deliğimi yaladı ve emdi, beni kıvrandırdı, inletti ve çığlık attırdı. Dilinden daha fazla baskı almak için elimi kafasına bastırmak için umutsuzca eşarplardan kurtulmak istedim.

İkinci orgazmım yaklaşıyordu. Karnımın alt kısmındaki düğüm patlama noktasına kadar gerildi ve yıldızlar kapalı gözlerimin önünde dans etti. İnememe ve sızlanmama engel olamıyordum.

Zefarin, içimdeki hayatı yalayıp beni bulutların arasına gönderirken kalçalarını birbirinden ayırdı. İnanılmaz derecede tüketen zevk dalgaları üzerime yıkandı ve beni nefessiz bıraktı.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadım, neredeyse nefesimi tutamıyordum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en vahşi orgazmdı. Bedenim ağırlıksız hissetti ve ruhum bir anlığına bedenimi terk etti.

Zefarin ıslak merkezimin etrafına yerleştirdiği küçük öpücükler arasında "Amin   ok lezzetli Valeria," diye nefes aldı. "Ona doyamıyorum."

Eğer bu kadar bitkin olmasaydım, muhtemelen kızarırdım. Hiç kimse beni bu kadar   vmemişti. Ama bütün enerjim tükenmişti. Yutulduğumu hissetmeden zar zor nefes alıp verebiliyordum.

"Dilimden, benim senin amından zevk aldığım kadar zevk aldın mı, mon c  ur?" diye sordu işkencecim, dudaklarımda bitirene kadar karnımdan, g  ğ  slerimden ve boynumdan yukarı doğru öptü. Cevap vermedim.   ok yorgundum. şefkatli öpücüğüne karşılık verdim.

Dudaklarımı yaladığında sularım aktı ve ağzımı minik bir gülümseme kapladı.

"İnanılmazdı," diye mırıldandım, ellerim hâlâ bağılyken gevşek bir şekilde yatıyordum. Ellerimi çözdü ama atkıyı gözlerimin üzerinde bıraktı ve ben onu çıkarmaya bile çalışmadım. Yüzünü benden gizlemesiyle barışmıştım. Hazır olduğunda bana göstereceğine inanıyordum.

"Seninle işim henüz bitmedi Valeria," diye fısıldadı kulak mememe doğru, bileklerimi avuçlarının arasına alıp başımın üzerinde sabitledi. Kollarım ağrıyordu ama ağrıyan kaslarımdan çok onun planlarıyla meşguldüm.

"Benim sonum olacaksın," diye mırıldandım, devasa vücudunun üzerimde gezindiğini hissederken çenesini hafifçe ısırdım. Aleti kalçamı dürttü ve hâlâ bitkin olmama rağmen, amım iyi bir vuruş beklentisiyle sıkıştı.

"Sana daha önce de söyledim, aklındaki tek erkek ben olacağım." Şakağımı öptü ve dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. "Bu gözlerin görmek istediği kişi ben olacağım." Gözlerimin üstündeki eşarba iki öpücük kondurarak göz kapaklarımdın titremesine neden oldu. "Ve o şehvetli dudakların öpeceği son erkek ben olacağım." Dudaklarımızı, kalbimi güneşteki buz gibi eriten uzun, sevgi dolu bir öpücükle birleştirdi.

Bacaklarımı kalçalarına doladım, sırtımı kamburlaştırdım ve o da aşağı doğru hareket etti, böylece vücutlarımız birbirine karıştı. Kendimi ona sürtüyor, her yerimde ve içimde onu hissetmek için can atıyordum.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi içime girdi ve ben de memnuniyetle ağzına doğru inledim. Alt dudağımı kemirdi, işkence edercesine yavaş itişleriyle beni yatağa itti.

"Sana dokunmama izin ver," diye yalvardım, ellerimi onun elinden kurtarmaya çalışıyordum. Birkaç dakikalık bir mücadeleden sonra izin verdi ve ben de anında kendimi bir yılan gibi onun etrafına sardım.

Zefarin zahmetsizce bizi kaldırdı ve hâlâ birbirimize bağılyken beni kucağına oturttu. Aleti amımı delerek vücudumun derinliklerine gömüldü.

"Sür beni bebeğim," diye gergin bir sesle emretti, kalçalarımın etrafında döndüğümde onları tuttu.

Destek için omuzlarını kavradım ve o da aletini aşağı yukarı hareket ettirmeme yardım etti. Başımı arkaya eğerek kalçalarının her itişinden zevk aldım. Aletin delici darbeleri iç duvarlarıma çarpıyor, zaten bunalmış olan bedenime ilave bir zevk katıyordu. Vücutlarımız şehvetli melodiyi söylerken, mutluluk içinde kaybolmuş bir şekilde birlikte inledik.

"Kahretsin, mükemmelsin," diye fısıldadı Zefarin, ritmimi hızlandırarak. Tırnaklarımı onun sert sırtına geçirdim ve amımın kaslarının onun sikinin etrafında sıkılaştığını hissettim.

İçimdeki her şey başka bir patlamaya hazırды ve onun da neredeyse orada olduğunu biliyordum. Zonklayan aletini hissettim. Ağır nefesi açık alanda yankılanıyordu. Elleri kalçalarımı morartıcı bir güçle kavradı. Birlikte cennete tırmanacaktık.

Duvarı yıkan başka bir çığlıkla bitirdim ve o da hemen ardından geldi. Benim feryatlarıma kıyasla hiçbir şey olmayan birkaç yüksek sesli inlemeyle yükünü içime yaydı.

Zefarin'in yüzü boynuma gömülmüştü. Ben nefes nefese kalırken onun nefesi tenimi havalandırıyor, bedenim yorgunluktan titriyordu.

"Sen en iyi binicisin, mon cœur," diye nefes aldı ve ben de güldüm, zavallı, tükenmiş bedenimde kalan son enerji kalıntılarını dışarı attım.

Ona yapışarak alnından öptüm ve terli saçlarını okşadım. Göğsüm ona yaslandı ve nefesim düzleşene kadar omzuma kondurduğu narin gagaların tadını çıkardım ama bırakmaya hazır değildim.

"Yüzünü görmek istiyorum," diye fısıldadım, yanağımı başının yan tarafına bastırarak.

"Yakında Valeria," diye yanıtladı beni çenemin altından öperek.

"Söz mü?" Ağlama isteğimi yenerek umutsuzca nefes aldım. Duygularımdaki ani dalgalanma beni tamamen şaşırtmıştı ve o da muhtemelen sesimdeki değişikliği hissederek hemen tepki verdi.

"Yemin ederim, mon cœur." Sıkı kavrayışımdan kurtuldu ve yanaklarımı avuçladı. "Sensiz yaşayamam."

Bir başka tutkulu öpücükle ağzımı almadan önce ben de aynı şeyi düşündüm.

Ben de sensiz yaşayamam.

-35-

Zyon

"Planı hızlandırmamız gerekiyor," dedim sabırsızca, masanın üzerinden kardeşlerime bakarak. Malin yulaf ezmesiyle oynarken Dorian ikolatalı kruvasanını gelişigüzel çiğniyordu. Hiçbiri sözlerime şaşırmış görünmüyordu.

"Ne kadar hızdan bahsediyoruz?" Malin bir kaşıık dolusu yemeği kokladıktan sonra burnunu kırıştırarak sordu. Yeni aşının sabahtan beri masanın üzerinde uçuşan vanilyadan nefret ettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu öğleden sonra Amerikalılarla buluşmak istiyorum," dedim ve Malin ayağa kalkıp kâseyi eline aldığıında kaşlarını kaldırdım. "Sen ne..."

Bitiremedim. Mutfağa yöneldi ve beş saniye sonra gürültü, öksürük ve atal bıçakların mermere çarpma seslerini duydum.

zemin.

"Ciddi misin?" Dorian bardağına doğru kıkırdarken ben başımı sıkıntıyla salladım.

"Biri yulaf ezmesine karıştığında hiddetlendiğini biliyorsun," dedi ve Malin ölümcül bir ifadeyle geri döndüğünde kahkahayı patlattı.

"Hâlâ bir aşçım var mı?" Koltuğuma yaslanarak sordum. Tabağımdaki tost da hayatımda yediğim en lezzetli tost değildi ama Sandro Venezuela'dan dönene kadar yemek yapacak birine ihtiyacım vardı.

"Sanmıyorum." Malin omuz silkerek yanımdaki sandalyeye oturdu. "Parmaklarını kırdım."

"Tanrım," diye iç geçirdim, yorgun gözlerimi ovuşturarak. Valeria'yı eve bıraktıktan sonra ancak üç saat uyuyabilmişim. Onun kocasıyla vakit geçirmesi fikri midemi bulandırıyordu.

Elimdeki tek kamera oyuncak ayının içindeki kameraydı ve o da hiçbir şey göstermiyordu. Arabası bıraktığım yere park edilmişti ve hiçbir şey onda bir terslik olduğunu göstermiyordu ama yine de huzursuzdum. Evdeydi, muhtemelen yorucu bir gecenin ardından uyuyordu ama yine de huzur bulamıyordum.

O bana aitti. Ben her zamanki sabah saçmalıklarıyla uğraşırken o üst katta, yatağımda uyumalıydı. Sıkıcı toplantılardan sonra günümü aydınlatmak için etrafımda olmalıydı. Burada olmalıydı, evindeki hazineye değer vermeyen ve kıymetini bilmeyen aptal kocasının yanında değil.

Onun yanımda olamaması sinirlerimi bozmaya devam ediyor ve sağlıklı düşünmemi engelliyordu. Her şeyi pencereden atıp, silahı alıp Chester Kellerman'ı gözümü kırpmadan vurmama saatler, belki de dakikalar kalmıştı.

Ama bu sorunlarımı çözmeyecekti. Valeria'ya giden yolu açacaktı ama aynı zamanda onu da hedef tahtasına oturtacaktı. Onun ve Zara'nın güvenliğini düşünmek zorundaydım. Doğru olanı yapmalıydım ki herkes onların dokunulmaz olduğunu anlasın.

Yine de bu sabırlı olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Plan mükemmel değildi ve hapse girebilirdik ama uzun zaman önce seçtiğimiz yol buydu. Ailemizin refahını ve güvenliğini sağlamak istiyorsak bunu yapmak zorundaydık.

"Yani." Dorian ağzını silerek sessizliği böldü. "Amerikalılarla ne zaman buluşacağız?"

Malin gümüş saatini kontrol ederek bana beklenti dolu bir bakış attı. Her şeyi hazırlamak için ne kadar zamana ihtiyacımız olduğunu hesaplayarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

İki dakikadan kısa bir süre içinde telefonuma onuncu kez bakarak, "Öğleden sonra dörtte planlayın," diye karar verdim. "Kırk dakikadan fazla sürmez."

"Önemli bir arama mı bekliyorsun?" Dorian, ekrana tekrar kaşlarımı çattığımda muzipçe gülümseyerek sordu. Tabii ki hayal kırıklığının Valeria ile derinden bağlantılı olduğunu biliyordu.

"Hayır," diye tersledim ve ona sinirli bir bakış fırlattım.

İç çekerek, her şeyin olabildiğince sorunsuz ilerlemesi için beynimi işbirliği yapmaya zorladım. Eğer bu işi berbat edersek, geleceğimiz için telafisi mümkün olmayan sonuçlar doğurabilirdi.

"Mazeretimiz kim?" Kendime bir fincan kahve daha doldururken sordum. Bu üçüncü kahvemdi ve şimdiden kalbimin kulaklarımda güm güm attığını duyabiliyordum. Belki viski yardımcı olabilirdi.

"Güvendiğimiz insanlar ve güvenlik kameralarının her zamanki kombinasyonu," diye yanıtladı Dorian, karanlık dolaba doğru yürürken beni izledi ve

bir şişre pahalı viski seçtim. Masaya döndüğümde bardağımı boşaltmak için bitkinin üzerine su sıçrattım ve ağzına kadar bal rengi bir sıvıyla doldurdum. Boğazımdan aşağı iterek, göğsümdeki gerginliği hafifleten tatmin edici bir inilti çıkardım.

"Bu ciddi bir şey." Malin kıkırdadı ve boş kupasını bana doğru çevirdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Fincanını doldurdum, Dorian'a da biraz ikram ettikten sonra sandalyeme geri oturdum ve yüksek sesle nefes verdim.

"Duygularından bahsetmek kadınlar ve amcıklar içindir evlat," diyerek babamızı taklit ettim ve kardeşlerim kahkahalara boğuldu. "Birine değer verdiğini asla itiraf etme. Bu en büyük zayıflıktır."

"Haklıydı," dedi Dorian, sırtıışı hâlâ yüzündeydi. "Sırf onu güvende tutmak için yüzünde bir maskeyle gece boyunca kadınının peşinden koşuyorsun."

"Bundan zevk almıyormuş gibi davranmayı bırakabilir miyiz?" Malin elindeki bardağı dudaklarına götürerek karşı çıktı. "Bir kadını kovalamak delicesine eğlencelidir."

"Tercihen bıçak ve ipe de, değil mi?" Dorian dirseğiyle onu şakacı bir şekilde dürterek alay etti.

"Herkesin tercihleri vardır." Malin umursamazca omuz silkti ve ben de onların maskaralıklarına gözlerimi devirdim. Hepimiz kendimize özgü bir şekilde deliydik.

"İşimize odaklanabilir miyiz lütfen?" İçkimi bitirerek şakalaşmalarını böldüm. "Öğle yemeğinden önce Gravaldis'le buluşmam gerekiyor. Bunu gerçekleştir."

"Elbette patron," diye hemen onayladı Dorian, ayağa kalktı ve beni asansöre kadar takip etti. "Bir şey daha var, kardeşim."

Ona döndüm ve tipik geniş gülümsemesini göremeyince şaşırdım. Yüzü benim hoşuma gitmeyecek kadar ciddiydi.

"Neler oluyor?" Telefonumu pantolonumun cebine saklayarak kaşlarımı kaldırdım.

"Bana söylediğin gibi İtalyan grubundaki hiyerarşiyi kontrol ettim ve sen haklıydın," diye cevap verdi. "Henüz kanıtım yok ama her şey bize karşı birlikte çalıştıklarını gösteriyor."

"Bu bir ilerleme," dedim alt dudağımı çiğneyerek. Bu bilgi hareket tarzını biraz değiştirdi ama durumu daha yönetilebilir hale getirdi. "Gravaldis'le görüşmeden önce bana cephaneye sağlıyor."

"Ne cephanesi?" Dorian şaşkınlıkla sordu ama ben sadece gülümsedim ve asansöre girdim.

"Toplantıyı ayarla kardeşim," diye emrettim sırtıtarak. "Bugün misilleme günü."

Valeria

Yatakta gözlerim açık yatıyordum, düşünemiyor, uyuyamıyor, hatta hareket bile edemiyordum. Saatimin alarmı sabah yedide çalmaya başladı ama onu kapatacak gücüm yoktu.

Daire boştu. Chester eve dönmemişti ve Zara geceyi büyükannesinin evinde geçirmişti. Yüksek sesle çalarak ölü bir insanı bile uyandırabilecek bu çılgın cihaza kimse itiraz etmedi, ben de kendi haline bıraktım ve tavana bakmaya devam ettim.

Bir önceki günün korkunç olayı, Zefarin'le olan harika anıma karışmış bir şekilde kafamda tekrarlanıyordu. Hareketleri bedenimi zevkten titretiyordu ama kalbimi eriten ve aramızdaki ilişkiyi bitirme direncini veren sözleri oldu.

İlişkimiz için umut beslemek hastalıklı ve çarpıktı ama elimde değildi. O benim yolumu aydınlatan karanlıktı, beni cennete götüren şeytandı. Tek istediğim onun tarafından tüketilmekken bu çılgınlığı nasıl durdurabilirdim?

Elimi çalar saate vurarak kalktım ve yatak odasının etrafına bakındım. Her şey bıraktığım yerdeydi; giysilerim koltuğun üzerine atılmış, makyaj masasının üzeri makyaj malzemelerim ve mücevherlerimle kaplanmış, kitaplarım da mevcut her yüzeye yayılmıştı. Ama burası uzun zaman önce evim gibi hissettirmeyi bırakmıştı. Burası bir kafesti ve ben hikâyelerimdeki bir prenses gibi kapana kısılmıştım, korkunç bir canavar tarafından korunuyordum.

Zefarin benim prensim olabilir mi? Kendimi bu cehennem çukurunda kaybetmeden önce beni kurtarabilir miydi?

Buradan ayrılana kadar bu yerden ne kadar nefret ettiğimi hiç fark etmemiştim. Her hareketimi kontrol eden bir koca olmadan kendi kurallarımla yaşamak en özgürleştirici duyguydu. Chester hep böyleydi. Bir gecede canavara dönüşmüş gibi değildi ama ben bunu görmeyi reddediyordum. Yine de gözlerimi açtığımda ve tüm kırmızı bayrakları ve istismarcı davranışları fark ettiğimde, onunla bir gün daha geçirmek istemedim.

Ama katil ve sapık daha iyi bir seçim miydi?

Yüzümü avuçlarımla arkasına saklayarak derin bir nefes verdim. Kalbim ve ruhum arasındaki sürekli savaş yüzünden vücudumun enerjisi tükenmişti.

suçluya ve tüm asları elinde tutan sağduyuma yenildim.

Zefarin'in bir aziz olmadığını biliyordum. Onunla bu ilişkiyi sürdürürsem sonumun gelebileceğini de biliyordum. Sadece onu bir daha göremeyeceğimi, muhteşem kollarını etrafımda hissedemeyeceğimi ya da ateşli öpücüklerini yaşayamayacağımı hayal edemiyordum.

O benim uyuşturucumdu ve ben tamamen bağımlıydım. Mantıklı hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Ona aşıktım.

Komidinden telefonumu alıp Alice'e mesaj attım. Çaresizce güvendiğim biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve o benim için bir kız kardeş gibiydi. Son birkaç haftadır onun yokluğu beni yalnız hissettiriyordu, belki de bu yüzden Zefarin'e bu kadar bağlanmıştım. Belki de onunla daha fazla zaman geçirseydim beni bu kadar kolay etkilemeyecekti.

Alice hemen benimle saat dört civarında buluşabileceğini söyledi ve ben derin bir iç çektim. Tüm bu boş zamanım ve düzensiz düşüncelerimle ne yapacağımı bilemiyordum. Zihnimi meşgul edecek bir şeyler yapmalıydım ve gözlerim Zefarin planlarımı durdurmadan önce iş için hazırladığım krem rengi elbiseye takıldı.

Hiç düşünmeden duş aldım, makyaj yaptım ve g i y i n d i m . Saçlarımı taradım ve serbestçe sırtıma düşmesine izin verdim.

Görünüşümden memnun bir şekilde çantamı ve arabamın anahtarlarını aldım, bir zamanlar evim dediğim boş ve soğuk yerden ayrıldım ve işe doğru yola koyuldum. Sabahın bu kadar erken saatinde kimse beni orada beklemiyordu ama şaşkın bakışlara aldırmadım. Kendimi hapsedilmiş hissettiğim dairede kalamazdım. Özgür dünya ile temas halinde olmalıydım. Belki bu bana Chester'ı tekrar terk etme cesareti verirdi.

Pahalı arabayı New York'un kalabalık caddelerinde sürerken bu fikir aklımdan çıkmadı. Arabayı kapalı restoranın önüne park ettiğimde ya da arka girişten kumarhaneye girdiğimde kaybolmadı. Küçük kumarhanenin kapısını açtığımda da benimleydi.

Ofisim olarak kullanılan veznenin arkasındaki odada, en çok arzuladığım şeyin özgürlüğüm olduğunu kabul edene kadar havada asılı kaldı. Özgür olmak istiyordum ve Chester beni sevgisiz bir evliliğin esiri olarak tutarken bu asla gerçekleşemezdi.

Ama özgürlüğe giden yolun engebeli olabileceğini biliyordum. Chester güçlü bir düşmandı ve beni akli dengesi yerinde olmayan bir kadın olarak göstermek için tüm pislikleri kullanmaya hazırды. Onu terk etmek istiyordum ama bunun hemen olamayacağını da biliyordum. Tehditleri kafamın içinde sürekli tekrarlanıyordu. Onunla kalmamın en büyük nedeni onlardı.

Yine de onun pençelerinden kurtulmanın bir yolu olduğuna inanıyordum. Bulmak zorundaydım.

-36-

Valeria

Gözlerim kâğıttaki rakamları takip ederek kaşlarımı çatmama neden oldu. Ay sonu yaklaşmıştı ve patrona imzalatmadan önce evrakları gözden geçirmem gerekiyordu ama tutarlar uyuşmuyordu. Kasa ile kumar makineleri arasında garip bir nakit hareketi vardı ve iki milyon doların kaynağını bulamıyordum. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi.

Kaşlarımı çatarak muhasebecileri aramak istedim ama elim havada kulağımın önünde durdu, telefonu tutuyordum. Kimin için çalıştığımı tamamen unutmuştum ama gerçekleri anlamam sadece bir anımı aldı.

Zyon kumarhane aracılığıyla kara para aklıyordu, kasa raflarında aşırı miktarda nakit görünmesinin tek açıklaması buydu. Temizlemesi gerekiyordu ve önceki aylara ait raporları incelemem de bunu doğruluyordu.

Hiç muhasebeci olarak çalışmamış olmama rağmen deneyimli gözlerim usulsüzlükleri yakaladı. Chester hala Wall Street'te tüccar olarak çalışırken bana bazı hileler öğretti. Bana nereye bakmam gerektiğini gösterdi ve o zamandan beri anormallikleri görmezden gelemedim. Bana oyuncak bebek derdi çünkü beni güzel bulurdu ama aptal olduğumu düşünürdü. Hayal edebileceğinden çok daha zeki olduğumu ve bana söylediği pek çok şeyi boş anlarımda hatırladığımı bilmiyordu.

Bu sayede Zyon'un müfredat dışı faaliyetlerini ortaya çıkardım ama bunlara şaşırmadım. İnternete göre, sırf eğlence olsun diye tuvalete atıp sifonu çekebilecek kadar çok parası vardı. Elbette bir yere saklaması gerekiyordu.

Bu son keşif karşısında gözlerimi devirerek, her şey yerli yerine otursun diye miktarları düzelttim, kâğıtları topladım ve Zyon'un ofisine doğru yola koyuldum. Bulgularım hakkında onunla yüzleşmek istemiyordum. Onun işine burnumu sokmamak konusunda dersimi almıştım. Sadece imzasına ihtiyacım vardı ve Jamal'ı bara yaslanmış gördüğümde patronun buralarda olduğunu anladım. Cemal onun gölgesi gibiydi, onu asla gözden kaybetmezdi.

Kalbim çarparak elbisemi düzelttim ve saatime baktım. Saat sabahın onuydu. Evrak işlerinin altında iki saat geçirmiştım. Zihnimi meşgul edecek bir şey olduğunda zaman hızla akıp gidiyordu.

Derin bir nefes daha alarak Zyon'un ofisinin kapısına ulaştım. Asistanının masası boştu ve koridor sessizdi. Hiç düşünmeden büyük ahşap kapının tokmağını çevirdim, önce kapıyı çalmam gerektiğini fark etmemiştim.

Önümdeki manzara ciğerlerimdeki havayı dışarı attı. Zyon deri koltuğa oturmuş, yüzünü kapıya dönmüştü. Bacaklarının arasında ona kafa atan sarışın bir kadın olmasaydı bu tamamen sorun olmazdı.

Vücudum şok içinde dondu ve midem tiksintiyle burkuldu. Koyu renk gözleri bana yakınlaştığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Memnuniyet.

"Özür dilerim," diye biyledim, hızla topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Göğsüm kabardı ve avucumu kalbimin üzerine bastırdım. Kalbimin gümbür gümbür atışı kulaklarımda yankılanarak beni sağır etti. Şokun yerini hızla beni tüketmekle tehdit eden istenmeyen bir acı aldı. Kafa karışıklığı, Zyon'un ihtiyaçlarını karşılayacak biri olduğunu ortaya çıkarmanın verdiği rahatsızlıkla karıştı.

Ama ben ne düşünüyordum ki?

Yetişkin bir erkek olarak biraz *yakınlığa* ihtiyacı vardı. Bu sadece anlık bir oyalanma ya da ilişki içinde olduğu bir kadın olsaydı şaşırmazdım. Yine de kalbim ağrıyordu ve tüm vücudum titriyordu.

Farkına vardığımda sanki üzerime bir kova buz gibi su dökülmüş gibi hissettim. Hayal ettiğim her neyse, bu sadece benim fantezimdi. Bana saplantılı bir sapığim vardı ve bunu asla yapmayacağından yüzde yüz emindim. İhtiyacım olan kanıt buydu. Benzerlikler kafamı karıştırırsa ve beni yanlış yöne sürüklese bile, bu her şeyi açıklıyordu. Zyon benim sapığim değildi. Kafatası maskesinin altında başka bir adam vardı.

Dönen topuzun sesi düşüncelerimi bozdu ve yana doğru adım attım. Sürülmüş ruju, kırmızı şiş gözleri ve dağılmış saçlarıyla muhteşem bir sarışın, mutlu bir şekilde gülümseyerek ofisten çıktı. Müthiş vücudu, kusursuz bacaklarını ve uygunsuz miktarda göğüs dekoltesini gösteren dar bir elbiseyle bastırılmıştı. Yüzümde rüya gibi bir gülümsemeyle etrafımda dolanırken, delicesine yüksek stilettolarıyla zar zor yürüyebiliyordu.

Onun gidişini izlerken içimi karmaşık bir kıskançlık dalgası kapladı. Böyle hissetmeye hakkım yoktu. Zyon benim ortağım ya da sevgilim değildi. O benim patronumdu ve ona aşkıttım, ama bu

hemen hemen. Yine de, hayatında benden çok daha fazlasını elde eden başka kadınlar olduğunu keşfetmek, aynı anda hem çığlık atıp hem de ağlamak istememe neden oldu.

Benim neyim vardı böyle?

Sapııma aşık olduğumu itiraf etmişim. Cinayeti itiraf ettikten sonra kusmak istemeden aynada kendime bakmak zordu. Ama bu, tam şu anda hissettiklerim, tamamen saçmaydı.

İkisine de aşık olabilir miydim?

Birdenbire ortaya çıkan bu mantıksız düşünce karşısında gözlerim büyüdü ve kapının tekrar açılma sesinin gülünç düşüncelerimi kırmasına sevindim. Zyon'un karanlık gözleri, ofisine gelmemi işaret etmeden önce beni bir anlığına taradı.

İsteksizce, dosyalarla dolu kutularla dolu tanıdık kasvetli alana girdim, masasının arkasına oturup dirseklerini masaya dayarken ve parmaklarını yüzünün önünde birleştirenken ona baktım.

İfadesi her zamanki gibi duygusuz, sert bir maskeydi ama içinde eğlenceli bir şeyler vardı. Vücudumda utanmazca dolaşan karanlık gözlerine bakarken kaşlarım hafifçe çatıldı. Sıcaklık midemden tüm vücuduma yayıldı ve omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti geçti. Bu tamamen uygunsuzdu ama konu bu adam olduğunda bedenimin kendi aklı vardı.

"İyi misin Valeria?" diye sordu, sadece çarpan kalbimin duyulduğu sağır edici sessizlikte geçen uzun, işkence dolu anlardan sonra.

"O da neydi öyle?" Düşünmeden patladım, kelimeler ağzımdan çıkarken gözlerim büyüdü. Kulağa son derece kıskanç, neredeyse tehditkâr geliyordu. Kesinlikle takıntılı bir kız arkadaş gibi görünmek istemedim, ama tam olarak öyle oldu.

"Bir iş görüşmesi," diye cevap verdi başını eğerek. "Mülakatı başarıyla geçti."

Midem saf iğrenmeyle burkuldu ve kahvaltı etmediğime sevindim çünkü halının üzerinde kalabilirdi. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalıştım ama kendi tepkilerim ve duygularım karşısında şaşkına dönmüştüm. Bu durum beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Bana hipnotize edici şeytani gözlerle baktığında sonunda "İmzanız gerekiyor," dedim. Masasına doğru yürüdüm, kağıtları masanın üzerine koydum, geri çekildim ve göz temasından kaçındım. Kafamın içine yerleşen karmaşayı çözmek için oradan bir an önce çıkmak istiyordum.

"Benim mi?" Kaşlarını kaldırdı, belgeleri taradı ve bana onu gözlemleme fırsatı verdi. İşte o zaman kandırılmış olabileceğimi anladım.

"Sen Zyon değilsin," diye fısıldadım, karşımdaki muhteşem yüze odaklanarak.

"Ne?" Gözlerini kâğıttan kaldırarak şaşkınlığımı derinleştirdi.

"Sen Zyon değilsin," diye tekrarladım, bundan giderek daha da emin olarak. "Boğazlı bir kazak giyiyorsun, böylece boynundaki eksik dövme kimse fark etmiyor. Zyon saçlarını hafifçe sağa tararken sen hafifçe sola taramışsın ve sol elinde bir kalem tutuyorsun. Zyon sağ elini kullanıyor."

Önümdeki adam koltuğuna doğru eğildi. Dolgun dudaklarında eğlenceli bir gülümseme dans ederken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Karşımdakinin Malin mi yoksa Dorian mı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama ağabeyleri olmadığından emindim.

"Sen sadece güzel bir yüz değilsin Valeria," dedi hâlâ gülümseyerek. "Kim olduğumu sanıyorsun?"

"Malin," diye cevap verdim düşünmeden, ama bir saniye içinde ifadesi değişti ve geniş, neşeli bir gülümseme beni neredeyse felç etti.

"Emin misin, sevgilim?" diye cıvıladı, gözleri güzel koyu renkli mücevherler gibi parlıyordu.

Şaşkınlıkla ve neye tanık olduğumdan emin olamayarak ona baktım. Birkaç dakika önce Malin'e ve şimdi de Dorian'a dönüşen Zyon'a baktım. Bu da ne böyle?

"Neler oluyor Valeria?" diye sordu yüz ifadesi karararak. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

Beni oynamaya zorladığı oyun yüzünden başım döndü. Beni bir düşünceler ve şüpheler girdabının içinde yakaladı. Senaryo birkaç kez tekrarlandığında kafamı o muhteşem suratına yumruk atmak isteyecek kadar karıştırdı.

Ne zaman onu yakaladığımı düşünsem, başka bir kardeşinin yüzüne bürünüyordu. Sesini, ifadelerini ve hareketlerini kolayca değiştiriyor, gözlerimi avuçlarımın arkasına saklayıp ona bakmayı bırakacak kadar beni şaşırtıyordu.

"Zyon'a git Valeria." Merhametli sesi kulaklarıma ulaştı, neredeyse nazikti. "Evrakları imzalayacak."

Parmaklarımin arasından ona baktım ve başımı salladım.

"Hepinizde bu yetenek var mı?" Kollarımı bedenimin yanına bırakarak sordum.

"Çocukken insanları şaşırtmayı eğlenceli bulurduk," diye açıkladı minik bir gülümsemeyle. "Ne yaparsak yapalım sadece annemiz bizi ayırt edebilir. Biz buna onun gizli süper gücü diyoruz."

"Bu iğrenç," diye nefes aldım, titreyen parmaklarımla kâğıtları toplarken. Karşımda kimin oturduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

"Yararlı," dedi ders verir bir tonda, gözlerini bana dikerek. "Bu dünyada, düşmanlarınıza karşı avantaj elde etmek için mümkün olan her şeyi kullanmalısınız."

Sözlerinin ardındaki gizli anlam yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Tehlikeli bir dünyada yaşıyorlardı, entrika çevirmek ve öldürmek her gün yaptıkları şeylerdi. Böyleydiler çünkü içinde bulundukları durumlar bu tür davranışları gerektiriyordu. Profesyonel oyuncular gibi birbirlerini taklit edebilmelerine şaşırmamalıyım.

"Zyon nerede?" Bir başka unutulmaz deneyimin ardından ofisten ayrılmaya hazır bir şekilde sordum. Burası en tuhaf maceraların özüydü; önce Zyon'a şantaj yapma girişimim, şimdi de bu. Üçüncüsünün neye benzeyeceğini gerçekten öğrenmek istemiyordum.

"Asansöre binin, 4267 kodunu kullanın, sizi spor salonuna götürecektir," diye cevap geldi. Hızla topuklarımın üzerinde döndüm ve gözden kayboldum.

Modern asansörde dururken aynada kendimi kontrol ettim. Yüzüm solgundu ve gözlerim korku ve şaşkınlık gösteriyordu. Neden böyle tepki verdiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama muhtemelen Malin Zhumagulov ile yaptığım görüşme beni derinden etkilemiş ve üzmüştü.

Ne kadar sık yer değiştiriyorlardı? Beni kaç kez kandırmışlardı?

Kapı başka bir karanlık salona açıldı. Sivri ışıklarla loş bir şekilde aydınlatılmış uzun koridora kaşlarımı çatarak yürüdüm. Homurdanma, nefes verme ve boğuk inleme sesleri kulaklarıma ulaşıyor, beni temkinli yapıyordu. Patronum tarafından yönetilen bir işkence seansını bölmek istemedim. Birini sorgulamak için burada tutacak kadar deli olduğu kesindi.

Aptalca düşüncelerime gözlerimi devirerek koridorun sonundaki tek cam kapıya geldim. Bir an tereddüt ettim, dinlemenin iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Görmeme gerek olmayan yasadışı bir şey yapıyor olabilirdi.

Ancak merakım kendimi koruma içgüdümünden daha güçlüydü ve kapıya yaklaştım. Tokmağı aşağı iterek yavaşça açtım. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, şok edici bir şey bekliyordum ama beni dolaplar, banklar ve ter kokusuyla dolu bir oda karşıladı.

Nefesimi ağır ağır verirken, zihnim Malin'in yalan söylemediğini kabul ettiğinde omuzlarımdaki yükün kalktığını hissettim. Burası gerçekten de bir spor salonuydu ve duyduğum sesler bir noktada işkence gibiydi ama insanlar dayak yedikleri için değil, spor yaptıkları içindi.

Yine de, aletlerle dolu geniş mekâna girdiğimde karşıma çıkan manzara beni tamamen şaşırttı. Zyon'un koşu bandında koşmasını, torbayı yumruklamasını ya da ağırlık kaldırmasını bekliyordum. Onun yerine ringdeydi, üzerinde sadece siyah bir şort vardı, terli ve kanlıydı, rakibini yere seriyordu.

Etrafımda patlayan tezahüratlar en az yirmi erkeğin maçı izlediğini fark etmemi sağladı. Bazıları takım elbise giymiş, mola sırasında uğramış gibi görünüyordu, diğerleri ise gösterinin tadını çıkarmak için antrenmanlarına ara vermişti.

Her neyse, hepsi patronun ringde yüzüstü yerde hareketsiz yatan adamı dövmesini alkışlıyor ve ıslık çalıyordu. Zyon ağzındaki ve göğsündeki kanı silerken iki adam geldi, onu kollarından tutup sürükleyerek götürdü. O çok iyi tanıdığım uğursuz, aç gülümsemesi yüzünü sinsî bir yüz buruşturmasına çevirdi.

Ama beni korkutmak ya da iğrendirmek yerine büyülenmiştim. Gözlerim onun birçok dövmeyle güzelleştirilmiş iri, yırtık vücuduna yapışmıştı. Ter göğsünden aşağı damlıyor, dilimle almak istediğim bir iz oluşturuyordu. Zihnim hızla onun fantezisine daldı.

Parmaklarımla kaslarını izliyor, pürüzsüz tenini öpüyor ve yalıyordum, o ise beni rakibinin kanıyla işaretliyordu.

Beynimde bir anda beliren bu fikir karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve amım heyecandan kasıldığında utançtan yerin dibine girdim. Bu benim için tamamen yeni bir duyguydu ve kendi hayal gücüm karşısında şok olmuştum.

Yine de bu yeni keşif hakkında düşünenecek zamanım yoktu çünkü gülünç düşüncelerimin nedeni az önce beni fark etmişti. Zyon'un kara gözleri bana dikilmiş, tatması gereken lezzetli bir tatlı gibi beni izliyordu ve yüzü aydınlandı.

"Bayan Kellerman." Ringden atladı ve adamlarının dikkatini bana yöneltti. Dosyaları göğsüme bastırdım ve bana yaklaşırken hipnotize olmuş gibi onu izledim. "Bu zevki neye borçluyuz?"

Önümde durdu ve mutlulukla parıldayan siyah gözleriyle yüzümü süzdü.

Beni gördüğü için gerçekten mutlu olabilir miydi?

"İmzanıza ihtiyacım var," diye nefes nefese cevap verdim, sakın ve soğukkanlı davranmaya çalışıyordum ama bu mümkün değildi. Bu adamın üzerimdeki etkisi hayal edilemez ve anlaşılmazdı.

Ona dosyaları uzattığımda kalbim küt küt atmaya başladı ama tek tepkisi kaşlarını kaldırmak oldu.

"Benim için imzala Valeria," dedi alçak bir sesle ve beni şaşırttı.

"Affedersiniz?" Dosyayı sıkıca kavradım ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Bana büyük bir sorumluluk yüklüyordu. Evrakları kontrol bile etmemişti ve onun yerine benim imzalamamı istiyordu. Bu evraklar finans kurumlarına gidecek ve orada

ve eğer bir şeyler yolunda gitmezse, kumarhanenin başı belaya girebilirdi.

"Beni duydun," diye cevap verdi Zyon, sağ elindeki siyah eldiveni ayarlarken. "Benim için imzala. Sana güveniyorum Valeria."

Kalbim onun sözleri karşısında heyecanla göğsümde çırpındı. Hayatımda ilk kez biri bana bunu söylüyordu ve yüzüme yayılan geniş gülümsemeye karşı koyamadım.

"Bana güveniyor musunuz Bay Zhumagulov?" Gülümsememi maskeleyemeye çalışarak tekrarladım, ama çok kötü bir şekilde başarısız oldum. "Sizi kolay güvenen bir adam olarak görmüyorum."

"Şey." Sol gözündeki teri silerek rahatça omuz silkti. "Belki de o büyüleyici, masum yüzünle beni kandırmana bilerek izin verdim."

Bana şakacı bir şekilde göz kırptı ve neyse ki bana arkasını döndüğü için yanaklarımın kızardığını görmedi. Adam karşı konulmazdı ve bu küçük uygunsuz çapkınca sözler beni deneyimsiz bir ergen gibi kızartıyordu.

"Bir şey daha var." Zyon aniden durdu ve bana döndü. Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu ama ben gözlerde olağandışı bir şey fark etmedim. "Herkesin dikkatine!" diye bağırdı ve odadaki tüm erkekler anında yaptıkları işi bırakıp dikkatlerini patrona yöneltti. Onun emirlerine nasıl itaat ettiklerini izlemek büyüleyiciydi. "Şu andan itibaren," diye sert bir sesle başladı Zyon, eldivenini bana doğrultarak. "Bu kadın ne isterse alacak." Ağzım açık kaldı ama bu sadece başlangıçtı. "Sana ne yapmanı söylerse yapacaksın. Sanki kardeşlerim ya da ben bir emir vermişiz gibi ona itaat edeceksin. Ona karşı tek bir itaatsizlik ya da saygısızlık yaparsan ağır bir ceza alırsın. Anlaşıldı mı?"

Ben şaşkınlıkla Zyon'a bakarken adamlar hep bir ağızdan "Evet patron," diye onayladılar. Kafamda kurduğum tüm fantezi hikâyelerini geride bırakmıştı.

Kafamı. Hayal gücümü gerçeklikle yıktı. Sanki yaptığı en doğal şeymiş gibi gözünü kırpmadan beni adamlarının önünde bir kaideye oturttu. Kahretsin, sanki beni krallığının kraliçesi olarak taçlandırmış gibi hissettim.

Gerçeklik bana hızla giden bir vagon gibi çarptı ve vücudumdaki havayı dışarı attı. Bu sadece tek taraflı bir aşk değildi. Zyon benimle ilgileniyordu.

Peki ya takipçim?

Valeria

Kardeşiyle ofisinde olanları anlattığımda Zyon kıkırdayarak,
"Dorian'dı," dedi.

Bana onu spor salonunda beklememi söyledi ve banyodan çıkması sadece on dakika sürdü, temiz ve pırıl pırıl, siyah düğmeli gömleği ve siyah kravatıyla mükemmel bir şekilde oturmuş, özel yapım siyah üç parçalı bir takım elbise giymişti. Bu kez yeleği minik siyah güllerle süslenmişti ve kıyafetine romantik bir hava katıyordu. Ya da ben hâlâ onun sözlerinin şokunu yaşıyordum ve onu başka türlü, bir aşk kitabındaki karanlık kötü prens olarak göremiyordum.

"Emin misin?" Onu asansöre kadar takip ederken kuşkulu bir kaş kaldırdım. "Malin olduğuna bahse girerim."

"Ve kaybedersin," diye cevap verdi, benden dosyaları alıp duvara yaslanarak. "Malin bir yabancıнын ona dokunmasına asla izin vermez."

"Ne demek istiyorsun?" Sadece onun ezici varlığı yüzünden içimden yayılan sıcaklığı görmezden gelerek sordum. Onun sıradan varlığı kişisel alanımı doldurduğunda düşüncelerime odaklanmakta güçlük çekiyordum.

"Malin çevresindeki insanlar konusunda son derece seçicidir," diye yanıtladı Zyon, bir dosyayı açıp rakamlara kaşlarını çatarak. "Söz konusu kadınlar olduğunda daha da seçici oluyor. Hayatı boyunca birlikte olduğu kızların sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

"Keşke her erkek böyle olsa," diye iç geçirdim ve Zyon bakışlarını kâğıttan kaldırdığında bir gülümsemeyi bastırdım.

"Kadınlar da orospudur Valeria," diyerek asansörden çıkmamı işaret etti. "Bütün pislği erkeklere ve onların siklerine atma."

"Sadakatsizliği erkekler icat etti," diye ders verdim, gözlerini devirdiğinde omuz silktim.

"Yani bana kocana hiç sadakatsizlik etmediğini mi söylemek istiyorsun?" diye çıkıştı ve sanki karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Başım döndü ama yüzündeki şüpheli ifade gizli ilişkimden haberi olmadığını gösteriyordu. "Dürüst ol Valeria. Hiç başka bir erkeği düşünmedin mi? Başka biri tarafından becerilmeyi hiç hayal etmedin mi?"

"Bu sadakatsizlik değil," diye kısık bir sesle itiraz ettim, ağzım ne zaman bu kadar kurudu?

"Öyle değil mi?" Ben içeri girene kadar Zyon ofisinin kapısını benim için tuttu. İçerisi her zamanki gibi boş ve ürkütücüydü. "Kocanın, başka bir erkekle uzun geceler boyunca yaptığı görüşmeleri ya da mesajlaşmaları öğrendiğinde kızmasını ve hayal kırıklığına uğramasını beklemiyorsun değil mi?"

Chester burnunun dibinde düzenli olarak böyle bir şey olduğunu bilse çıldırırdı. Kendisi kapının arkasında dururken kızımızın odasında sapığımınla seks yaptığımı öğrense muhtemelen çılgına dönerdi.

"Elbette kızardı," diye itiraf ettim, Zyon'un ne demek istediğini anlıyor ama fantezilerle gece yarısı mesajlarının aynı şey olduğunu kabul etmeyi reddediyordum. "Ama başka bir erkeği hayal etmekle onu mesajlarla cesaretlendirmek farklı şeyler. Birini hayal etmek sadakatsizlik değildir."

"Benim gözümde öyle Valeria," dedi masasının arkasında otururken. "Çünkü aklın başka birini arzulamakla meşgulse ilişkine bağlı değildir."

"Sakın bana bunu hiç yapmadığını söyleme." Ona yaklaştım, diğer tarafta durdum ve onu yakından izledim. "Bir başkasıyla birlikteyken hiç başka birini hayal etmedin mi?"

"Bir keresinde benim de başıma gelmişti." Koltuğuna doğru eğildi ve ellerini kolçakların üzerine koydu. Gözleri tuhaf bir şekilde büyüleyici bulmuş gibi yüzüme yapışmıştı. "İğrenç davranışlarım yüzünden neredeyse kusuyordum. Arzuladığım kadın yanımda değildi ve birlikte olmadığımız zamanlarda bile kendimi korkunç bir ihanete uğramış gibi hissediyordum."

"İstediğin ama sahip olamadığın kadına '*sadakatsizlik*' ettiğin için mi kendini kötü hissettin?" Göğsümü dolduran bir şaşkınlıkla sordum. Onu doğru anladığımdan emin değildim.

"Evet Valeria," diye onayladı, sesi bir oktav alçaldı ve omurgamda nefis ürpertiler yarattı. "O korkunç deneyimden beri başka biriyle birlikte olmadım."

"Peki ya onunla?" Nefes nefese fısıldayarak sordum, neden sorduğumdan emin değildim. Ona mahremiyeti hakkında soru sormak benim işim değildi ama kalbim aksini iddia ediyordu. Cevap isteme hakkım olmasa bile, hayatında özel bir insan olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

"Evet," diye cevap verdi, karanlık gözleri zavallı ruhumu delip geçiyordu. Bu basit kelime kalbimi kesen bir bıçak gibiydi ve acıyla kanamasına neden oldu. "Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadın o."

Titrek bir nefes aldım, çenem titredi ve tüm vücudum titredi. Kendimi, tepkilerimi ve karışık duygularımı anlayamıyordum. Ortada hiçbir neden yokken bile bu vahiy ayaklarımın altındaki zemini sarsmıştı.

Benim neyim vardı böyle?

"O kadının kim olduğunu sormayacak mısın Valeria?" Zyon ayağa kalkarak sordu.

Sesi sinsî bir fısıltı gibiydi ama beni korkutmak yerine büyüledi. Gözlerim onun çok sakî ve nazîk görünen yakışıklı yüzüne takılmıştı; sanki benim için üzülmüş gibiydi.

Parmakları elime ulaşana kadar masanın yüzeyini yavaşça taradı ve bu şefkatli dokunuş zihnimi onunla ilgili fantezilerle, sapığım la gece mesajlaşmalarım la ve aşık olduğum adam la ateşli, unutulmaz buluşmalarım la sarmal hale getirdi.

Kalbim sıkıştı ve Zyon'un elimin arkasını okşayan dövme li parmaklarına baktım. Bu dokunuş göz ardı edilemeyecek kadar tanıdıktı. Samimi ve hayranlık uyandırıcıydı, tenimin karıncalanmasına ve memnuniyetle şarkı söylemesine neden oldu.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım, bakışlarının yoğunluğu karşısında şaşmış tım. Benden sadece birkaç santim uzaktaydı ve beni her zaman kendisine çeken saf bir erkeklik ve baskınlık yayıyordu. Açıkça cevaplamak istediği soruyu sormak için ağzımı açtım ama arkamdaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve şokla irkildim.

"Zyon!"

Neşeli, tanıdık bir ses aramızdaki büyü yü bozdu ve aniden arkamı döndüm.

Dorian, kendine has gülümsemesi ve zarflarla dolu elleriyle ofise girdi, üzerinde kafası karış tığında giydi ği kıyafetler vardı

Kemiklerime kadar. Zyon haklıydı. Benimle oynayan Malin değildi. Bu yaramaz şeytandı.

"Daha iyi bir an seçemezdin, değil mi?" Zyon sinirli bir ifadeyle etrafımda dolanırken mırıldandı. "Kimse sana kapı çalmayı öğretmedi mi?" Homurdanarak kardeşinden zarfları aldı. "Peki bu ne?"

"Yarınki parti için davetiyeler," diye heyecanla cevap verdi Dorian, yeni bir oyuncağa kavuşmuş küçük bir çocuk gibi sırıtarak. "Matbaanın yetişemeyeceğini düşünmüştüm ama hazırlar. Onları konuklara bizzat teslim etmeleri için adamlarımızı görevlendireceğim çünkü güvenliğimiz onlar olmadan özel kutlamaya girmeyi imkânsız hale getirdi."

"Mükemmel." Zyon başını salladı, belli ki kardeşinin heyecanını paylaşmıyordu. "O halde neden buradasın?"

"Bunları size göstermek istedim," dedi Dorian, yığını masanın üzerine koyup bana özel yapım siyah bir zarf uzatarak. "Sizin için, Bayan Kellerman. Umarım yarın görüşürüz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim, zarfı açtım ve içinden gümüş işlemeli kalın siyah bir kâğıt çıkardım. Altındaki ilginç notu gördüğümde detaylara hayran kalarak hızla taradım.

"Bu bir maskeli balo mu?" Bana aynı şeytani gülümsemeyi atan iki kardeşe bakarak sordum.

Dorian kaşlarını oynatarak, "Biz Cadılar Bayramı gecesi doğduk Valeria," diye cevap verdi. "Ürkütücü bir kostümle kutlamak sadece tematik bir şey."

"Ürkütücü kostüm mü?" Ben gülerek tekrarladım. "Karanlık bir cadı gibi giyinip gelmemi mi bekliyorsun?"

"Balkabağı gibi giyin, benim için fark etmez," diyerek davetiyeleri aldı Dorian. "Önemli olan tek şey senin gelmen."

Yığının yarısını Zyon'un ellerine tutuşturdu ve beklentiyle ona baktı.

"Otuz dakika içinde bir toplantımız var, Zyon," dedi ağabeyi tepki vermeyince. "Beni ayarlamam için teşvik ettiğin toplantı."

"Biliyorum," dedi Zyon ama gözleri bana sabitlenmişti. "Partide bulunarak bizi onurlandıracak mısın Valeria?"

"Eğer hangi kıyafeti seçtiğim önemli değilse." Gülümsedim ve neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayacak olan Dorian'a göz kırptım. Onun evde olmasını hayal bile edemezdim. Zyon ya da Malin gibi davranmak ona çok enerji kaybettiriyor olmalıydı.

"Sadece çıplak gelme." Dorian kardeşinin öldürücü bakışlarını görmezden gelerek kaşlarını muzipçe oynattı. "Biz ev sahibiyiz ve ilginin tadını çıkarmak istiyoruz."

Zyon sanki bu başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi, "Kendinden bahset," diye inledi.

"Merak etme kardeşim." Dorian omzunu çarparak kalan zarfları aldı ve kapıyı açtı. "VIP alanında büyük bir poker oyunu olacak. Eğleneceksin."

Oyundan bahsettiğinde kaşlarım çatıldı ama sonra davetiyedeki parti yerinin Starlight binası olduğunu fark ettim. Benim çatım altında değildi, bu yüzden umursamadım.

Dorian toplantıya geç kaldığını mırıldanarak Zyon'u aceleyle ofisten çıkardı. Onların değerli zamanını çalmak istemiyordum ama Zyon'la yaptığım konuşma aklımın bir köşesindeydi.

Onu koridorda takip ederken düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde arkasından baktım. Aklım karıştı ve bana zarar verebilecek şeyleri hayal etmekten korkuyordum. Sapiğıma çok değer veriyordum. Onu her zaman kocama tercih etmeye hazırdım.

Suçlu. Ama Zyon ve benim aramda olanlar açıklanamazdı. Bu işin i yüzünü ğrenmeliydim.

"Valeria."

Zyon aniden durdu ve hızla arkasını döndü. Elinden birkaç zarf düştü ama umurunda değildi. Dorian ona sinirli bir bakış atıp davetiyeyi yerden alırken Zyon'un gözleri benimkilere dikilmişti, yüz ifadesinden bir şeyi açıklamak istediği anlaşılıyordu.

"Evet?" Nefes aldım, ne duymak istediğimden emin değildim.

Onun benim sapığım olduğunu mu? Beni defalarca kaçırdığını mı? Sıkıldığı ve sıkıcı hayatına heyecan katmak istediği için kimliğini benden sakladığını mı? Ya da bana takıntılı olduğunu mu?

Kahretsin!

Bütün bu sorular bir milisaniye içinde aklımdan geçti ama o sadece beni izledi.

"Yapamam," diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu. "şimdi olmaz. Özür dilerim."

Kelimeler zehirli bir ok gibi iime saplandı. Anlamları kalbime çarptı, ölümcül bir zehir gibi hızla yayıldı, ama beni öldürmek yerine yaşadığımı hissettirdiler.

Farkına vardığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Onun benim takipçim olması büyük bir olasılıktı. Ama bir şey onun bana gerçeği söylemesini engelliyordu.

Kapalı cam girişte kaşlarımı çatarak onun lüks limuzinine binmesini ve Jamal'ın kapıyı arkasından kapatmasını izledim.

Göğsümdeki kemirici his kendimi içinde bulduğum karmaşık durumun farkına varmamı sağladı.

Zyon'un güvenliğimle ilgili endişelerinin arkasında kocam ve onun gizemli hayırseveri mi vardı? Ama daha da önemlisi, Zyon gerçekten benim takipçim miydi?

Zyon

Lüks arabamın siyah deri koltuğunda otururken kendimi kaybettiğimi fark ettim. Boğazım düğümlendi ve göğsüm yanmaya başladı. Bacaklarım gergin bir şekilde zıpladı ve yumruklarımı sıktım. Sıcak, ağır metal pense kaburgalarımı sıkıyor, ciğerlerime oksijen almamı engelliyordu. Derim ve kaslarım bu durumun ağır yükü altında yanıyordu.

Kontrolüm dışındaki şeyler Valeria'ya gerçeği söylememi engelliyordu ve kendimi çaresiz hissetmeye başlamıştım. Ona karşı dürüst olmak, ağzımdaki baklayı çıkarmak ve gerekirse savaşıarak bunu tamamen bencillikten ve onu kovalamak gibi hastalıklı bir ihtiyaçtan dolayı yapmadığımı kanıtlamak istiyordum.

Oyundan zevk alıyordum. Onu takip etmeyi heyecan verici bulmadığımı iddia etmek en büyük yalan olurdu, ama onunla olan niyetim gerçek ve saftı. Ona sahip olmayı arzulamam, ona saygı duymadığımı anlamına gelmiyordu.

Valeria göstermek istediğim bir ödöl değildi. Yeniden yaşamamın sebebiydi. Göğsümde kalp yerine duran kayayı çözdü ve sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm duyguları yaşamaya zorladı. Zavallı varlığını sonsuz sessiz sefalet içinde yaşamaktan kurtarıırken, aynı zamanda dünyayı onun için yakmaya hazır canavarı uyandırdı.

Ama kendimle daha fazla mücadele edemezdim. Ne pahasına olursa olsun ona yanımda ihtiyacım vardı. O ve kızı bana aitti. Aklımı tamamen yitirmeden önce bu lanet olası maskaralık sona ermeliydi çünkü onun eve, kocasının yanına döndüğünü her hayal ettiğimde bir şeyleri kırmak istiyordum. Chester'ın omurgası en tatmin edici olanı olurdu ama doğru zaman değildi.

Sabırlı olmalıydım. Bunu biliyordum ama o başka bir adamla aynı yatağı paylaşırken aklımı başımda tutmak son derece zordu.

Ben ne zaman bu hale gelmişim?

Onu uzun zaman önce kaçırmalı ve asla gitmesine izin vermemeliydim. Yine de ona ihtiyacı olan bir kızı vardı. Benim mahvedebileceğim bir hayatı vardı. Böyle aptalca bir şey yapsaydım beni asla affetmeyebilirdi, bu yüzden riske atmak istemedim.

Yine de şimdi çaresizdim. Planımda pek çok açık vardı ve geri tepebilirdi ama bir şeyler yapmaya başlamalıydım.

Chester dokunulmaz değildi. Onu her an öldürebilirdim ama bu kaçınmak istediğim bir savaşın başlangıcı olurdu. Kardeşlerimden, annemden ve diğer aile üyelerinden sorumluydum. Kişisel ihtiyaçlarımı ve isteklerimi klanın başı olarak statümün üstüne koyamazdım. Onların güvenliği ve refahı her şeyden önce gelirdi. İtalyanlarla çarpışmayı önleyebilseydim, bunu yapmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Yine de bu, sessizce oturup beni ve uğruna çalıştığım her şeyi yok etmelerini bekleyeceğim anlamına gelmiyordu. Entrikaları, dolandırıcılıkları ve sahtekarlıklarıyla bunu istediler. Görünmezlikleriyle

planladılar ve neredeyse başarıyorlardı, ama intikam açlığını hafife aldılar.

Sessiz kalmayı planlamamıştım. Her şeyin arkasında kimin olduğunu bileceklerdi ama kendi korkuları onları hata yapmaya zorlayacaktı. Malin stratejimin insan doğasına çok bağlı olduğunu iddia etti. O gerçekleri, programları ve kesinliği severdi. Ancak ben saf, ham korkunun nelere yol açabileceğini biliyordum.

Panik yayılacaktı. Zihinler çalışmayı durduracaktı. Bedenler savaş ya da kaç moduna geçirdi. Her şey içgüdüsel hale gelirdi. Ve sonra elimin yılanın boğazındaki soğuk, ezici tutuşu onu yere serecekti.

Hepsi bunun için ölecekti ve Chester'ı silinmeden önce sonuna kadar bırakacaktım. Bu, yeraltı dünyasının yeni ve daha parlak bir gelecek umuduyla bildiği sistemin tamamen yok edilmesi olacaktı.

"Zyon," diye seslendi Dorian bana, düşüncelerimin ince ipliğini parçalara ayırarak. "İyi misin?"

En küçük kardeşim ailesini her zaman herkesten çok önemserdi. Babam bize duygularımızı belli etmemeyi öğretti ama o hiç dinlemedi. Dorian sık sık nasıl hissettiğimi sorar, sürekli sorgulamasıyla sinirlerimi bozardı, yine de trajedilerin yaşanmasını engelleyen oydu.

Ama o sadece ailesi olarak gördüğü insanlarla ilgilenirdi. Diğerleri tehdit ve düşmandı. Bazen, paranoyak ve güvensiz olduğu için bizim için çalışan adamların bile başı belaya giriyordu. Tüm o gülümsemelerin ve şakaların ardında, yanlış tarafına düşmek istemeyeceğim bir adam vardı.

Dorian'ın sıra dışı empati duygusu ve insanların içindeki savaşı anlama yeteneği, kana susamışlığı ve garip bir şekilde yönlendirilmiş deliliğiyle birleşince, onu üçlünün en delisi yapıyordu.

Biz. Sevimli, sevecen bir insanın masum yüzünün altında aslında ne kadar psikopat olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Sorusuna cevap vermek yerine, "Bu işi cerrahi bir hassasiyetle halletmeliyiz," dedim. "Bölmek yok."

Bu görüşmede Malin'in de yanımda olmasını tercih ederdim ama diğer randevum için zemin hazırlaması gerekiyordu. Dorian'ın bazen ne yapacağı belli olmazdı ve Gravaldis'le ilgili durum çok hassastı.

"Elbette patron," diye onayladı Dorian, ağzının bir köşesi uğursuz bir yarı gülümsemeyle kalktı. "Ben sadece duygusal destek olarak yanıdayım." Elini benimkinin üzerine koydu ve kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Sorun yok, Zee. Bunu yapabiliriz."

"Duracak mısın?" diye bağırdım ve o da kahkahayı patlattı. Dediğim gibi, psikopat bir manyaktı.

Başımı sıkıntıyla sallayarak pencereden yukarı Manhattan'ın kalabalık sokaklarına baktım. Aklım anında Valeria'ya ve onun çarpıcı gülümsemesine gitti. Adamlarıma onun her emrini sanki benmişim gibi dinlediğimi söylediğimde yüzündeki şaşkınlık paha biçilemezdi. Çok şaşırmış ve hatta belki de gururlanmış görünüyordu. Çok sevimliydi, tüm dikkatlerini ona verdiklerinde endişeyle etrafına bakınıyordu.

Kardeşimin oyununun neden olduğu kafa karışıklığı daha da iyiydi. Onunla oynadığı için ona kızmalıydım ama bu derse ihtiyacı vardı. Belki de bu sayede sonunda noktaları birleştirecek ve kafatası maskesinin altındaki kişinin başından beri ben olduğumu anlayacaktı. İşaretler her yerdeydi.

Araba uzun, beyaz, zarif apartmanın önüne park etti ve ben kardeşime baktım. Hafifçe başını sallayarak araçtan indi ve ben de onu takip ettim. Gravaldis bizimle sadece evinde buluşmayı kabul etti ve güvenliğim bu fikirden hoşlanmasa bile, ben

nesne. Şirketi casuslarla doluydu, duvarların bile kulağı vardı. Olabildiğince mahremiyete ihtiyacımız vardı. Niyetlerim hakkında ne kadar az insan bilgi sahibi olursa, ortaya çıktıklarında o kadar önemli bir etki yaratacaklardı.

Jamal binaya girmem için kapıyı tutarken, "Bu insanlara güvenmiyorum," dedi. Uzun ahşap masanın arkasındaki resepsiyonist bir şey söylemek için ağzını açtı ama güvenliğimin görüntüsü onu anında susturdu. Sevimli genç sarışın telefonu alıp bir yeri aramaya çalıştı ama ben asansörlere doğru yürürken Dorian durumu çabucak halletti.

"Bazen kendi gölgeme bile güvenmiyorum Jamal," dedim küçük ekranda değişen rakamları izlerken. "Ama durum gerektirdiğinde uyum sağlamak zorundayız ve müttefiklere ihtiyacımız var. Gravaldis kötü bir grubun en iyisi."

Asansöre girdiğimizde, "Bunu örgüt içinde halledecek kadar güçlüyüz," diye itiraz etti. Adamlarımdan dördü lobide kaldı ve Dorian'la birlikte iki kişi yukarı çıkarken bize katıldı.

"Gereksiz kayıplardan kaçınmak istiyoruz," diye cevap verdi Dorian benim yerime, silahını siyah ceketinin altına saklayarak. "Bu karmaşadan sorumlu olanlar bunun bedelini ödeyecek. Biz sadece ailelerimizin ve arkadaşlarımızın bu işin dışında kalmasını istiyoruz."

"Richard ve diğerlerinin intikamını alacaksın," diye onu rahatlattım, sessiz öfkesinin ardında ne olduğunu anlamıştım. Bana yapılan saldırı arkadaşlarından bazılarını hastaneye, bazılarını da mezarlığa göndermişti. Tasha'nın kocası Richard zar zor hayatta kalmıştı. Cemal yoldaşlarının kanı için düşmanlarının kanını dökmeyi arzuluyordu.

"Teşekkür ederim, efendim." Başıyla onayladı ve iki güvenlik görevlisi bana kısa ve minnettar bakışlar fırlattı.

Bu kısa konuşma karşısında benzer şekilde şaşırılmış görünen Dorian'la bakışlarımızı değiştirdik. Ben düşünmedim hakkında benim adamlarım arzuluyor

Bana yapılan saldırının intikamını almak için. Kendi öfkem yüzünden adamlarımın da acı çektiğini fark edemeyecek kadar körleşmişim.

Param, adamlarımdan birinin ölümünün yarattığı boşluğu dolduramazdı. Beni korurken öldü. Evet, anlaşmayı imzaladı. Kendini neyin içine soktuğunu biliyordu ama o da aileye aitti.

Asansörün kapısı açılıp dışarı adımımızı atar atmaz nazik bir kadın sesi bizi "İyi günler," diye karşıladı. Beyaz üniformalı genç hizmetçi bize gülümsedi ve bizi nehir manzaralı geniş oturma odasına götürdü.

Krem rengi kanepeler, beyaz duvarlar ve mobilyalarla birleştiğinde benim için fazla aydınlatıcıydı. Koyu renkleri ve iç mekanları tercih ederdim. Bu bana bir hastanedeki steril ortamı hatırlatıyordu.

Dorian ise açık renklerden hoşlanıyordu. Ben dışarıya bakarken o hemen devasa beyaz piyanonun arkasına oturdu ve Beethoven'ın 5^{inci} senfonisini çalmaya başladı.

Bekletilmekten hoşlanmıyordum ama bu şartlar altında Stefano'ya her şeyi iptal etmeden önce gelmesi için birkaç dakika vermeye razıyım.

"Mükemmel piyano becerilerine her zaman hayran olmuşumdur, Dorian," dedi Stefano, bir hayalet gibi girişte belirerek. Görünüşü de daha iyi değildi. Dağınık ve yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu torbalar ve soluk bir cilt vardı. Beyaz düğmeli gömleği buruş buruştu ve mavi kravatı boynunda gevşemişti. Gümüş rengi saçları kafasının her yerine yapışmış, az önce parmaklarını elektrik prizine sokmaya çalışmış gibi görünüyordu.

"Geç kaldın," diye bağırdım, gömleğini ve pantolonunu düzeltirken onu izliyordum. Onu uzun zamandır görmemiştim ve bu hatırladığım adam değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak kanepeyi işaret etti. "Eşim kızımız Tessa'yı ziyaret etmek için Washington'a gitti ve üzücü haberlerle beni aradı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Ona bir şey mi oldu?" Karşımda duran zavallı adama kaşlarımı çatarak sordum. Benimle çalıştığı ortaya çıkarsa ailesi büyük tehlike altına girecekti. Sadece benimle görüşerek sevdiklerinin hayatını riske atıyordu.

"Tedavi işe yaramıyor," diye cevap verdi, sesi fısıltıya dönüşüyordu. "Nöbetleri daha da kötüleşiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bağlantılarımı kullanarak onu dünyanın en iyi tesisine yerleştirebilirim," dedim ama önerim başını sallamasıyla karşılandı.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, Zyon. Artık hiçbir şeyin faydası yok." Stefano ahşap dolaba doğru ilerledi ve kendine bol miktarda alkol doldurdu. Bu fırsattan yararlanarak Dorian'a bir göz attım, o da çaktırmadan başını salladı ve gizlice odadan çıktı.

"Kızınızın nöbetleri hayatından endişe etmesinden mi kaynaklanıyor?" Stefano'nun mutsuz yüzünü gözlemleyerek sordum. Viskiye boğazına tıkarken yüzü buruşmuştu ama boş gözleri yüzümden ayrılmıyordu.

"Kendi isteği dışında aşırı doz aldığı versiyonuna inanıyor musun?" diye karşı çıktı, üzgün bakışının ardında küçük bir yaşam alevi parlıyordu.

"Düşmanlarımızın bunun için bir nedeni olduğunu biliyorum," diye cevap verdim, karşısındaki büyük koltuğa oturarak. "Bana Tessa'ya gerçekten ne olduğunu anlat."

Stefano bir an beni izledi, sanki kızının sefil kaderiyle gerçekten ilgilendiğimi anlayamamış gibiydi. Tereddüt etti ama sonunda karşıma oturdu ve konuşmaya başlamadan önce elini saçlarında gezdirdi.

"Tessa benim kararım yüzünden cezalandırıldı," diye itiraf etti sessizce, bizi ayıran sehpa'ya bakarak. "Oğluma da ulaşmaya çalıştılar ama onu ve karımı Avrupa'ya götürmeyi başardım. Sadece güvenli olduğunda geri döndüler."

"Sen onların planını kabul ettikten sonra," diye düzelttim, gözleri açıldığında kılımı bile kıpırdatmadım.

"Biliyorsun," diye fısıldadı, ifadesi şaşkınlıktan dehşete dönüşmüştü. "Bu yüzden mi buradasın? Beni öldürmek için mi?"

"Ölmeni isteseydim, önceden hiçbir uyarıda bulunmadan giderdin," dedim sakince, onu inceleyerek. Ama sadece kırık dökük, çaresiz bir adam gördüm.

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu, açıkça hiçbir şey bilmiyordu, ki bu mükemmeldi. Beni onlarca yıldır tanıyan bir adamın ne isteyebileceğime dair hiçbir fikri yoksa, başka hiç kimse de bir şey beklemezdi.

"Farelerden kurtulmak için birbirimize yardım edebileceğimize inanıyorum," diye cevap verdim metanetli bir yüz ifadesiyle. "Her iki taraf için de faydalı bir anlaşma olacak ve ailelerimizin güvenliğini sağlayacaktır."

"Kime karşı durduğunu biliyorsan, bunun kolay olmayacağını da biliyorsundur," dedi Stefano kuru bir sesle ama ilgisini anladım. Kıskanılmayacak bir durumdaydı ve ben onun çıkış yolu olabilirdim.

"Bırak da bunu ben düşüneyim." Ayağa kalktım ve ona sırtımı dönerek dışarı baktım. "Sadece zamanı geldiğinde sessiz desteğinize ve işbirliğinize ihtiyacım var."

"Seni desteklemenin bedelini çoktan ödedim Zyon," diyerek yüksek Fransız pencerelerinin önünde bana katıldı. "Senden çalmakla hiç ilgilenmedim."

"Biliyorum," diye onayladım, masmavi gökyüzünde küçük bir uçağı izlerken. "Diğer aileler hakkında da bilgim var." Ona döndüm ve doğrudan

ökmüş kahverengi gözleri. "Hepiniz ödüllendirileceksiniz."

"Amelia Santangelo'yu ya da Mateo Baricelli'yi hayata döndüremezsın," diye karşı çıktı Stefano ama aynı anda gözlerindeki umudu da fark ettim. Beş Aile'ye karşı şanslı olan biri varsa, o kişinin ben olduğumu biliyordu.

"Ama hayatta kalanlar için daha güvenli bir dünya sağlayabilirim," diye cevap verdim ve elimi omzuna koyup destekleyici bir şekilde sıktım. "Onlarla işim bittikten sonra, kızına ihtiyacı olan her şeyi verebilecek pozisyona, güce ve paraya sahip olacaksın."

"Ya da sana katıldığımız için hepimiz ölürüz." Başını sallayarak iç çekti. "Bu son derece cesurca ve tehlikeli, Zyon. Eğer planın, her ne ise, başarısız olursa mahvoluruz."

"Biraz inancın olsun Stefano." Kendimden emin bir şekilde sııttım, şimdiden hükümdarlığımın en büyük zaferini hayal ediyordum. "Başarımdan kesinlikle emin olmasaydım her şeyi riske atmazdım."

"Umarım haklısındır." Nefes verdi ve elini sıkmak için uzattı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, eski dostum."

Valeria

İşle ilgili hiçbir şeye odaklanamıyordum, bu yüzden biraz dinlenmek ve düşüncelerimi düzenlemek için öğle yemeği civarında ayrıldım. Alice saat dörtte her zamanki yerimizde buluşmak için bana mesaj attı ve onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum. Onunla paylaşmak istediğim çok şey vardı. Zyon'un sapığım olduğuna gerçekten inanmaya başladıktan sonra içinde bulunduğum durumla ilgili içgörüsüne çok ihtiyacım vardı.

İçimdeki her şey içgüdülerimi takip edip onunla yüzleşmek için çılgılık atıyordu ama ben bir korkaktım. En karanlık fantezilerimin vücut bulmuş halinin karşısına geçip ona beni takip edip etmediğini soramazdım.

Kulağa son derece saçma geliyordu ve bu konuşmayı her hayal ettiğimde utanç içinde boğuluyordum. Başka bir bakış açısına ihtiyacım vardı ve Alice en derin sırrım konusunda güvendiğim tek kişiydi.

Arabamı evimin önüne park ettim, eşyalarımı topladım ve dışarı çıktım, kaldırımda Chester'ın beyaz Range Rover'ını fark ettim. Motor çalışıyordu ama içinde ya da yakınında değildi.

Kaşlarımı çatarak ön kapının kilidini açtım, onu kapıda görmeyi bekliyordum ama içeride sadece komşularımızın arabaları park edilmişti.

Göğsümün sıkıştığını hissederek bisikletlerin, kalın süs çalılarının ve ağaçların etrafından dolaştım. Nedense endişe ensemde yukarı tırmanıyor, beni tetikte tutuyordu. Dairemizin eşiğinden geçtikten sonra Chester'ın nasıl bir ruh haline bürüneceğini bilmiyordum ve arkamı dönüp kaçma düşüncesiyle oynadım.

"Saçmalama," diye mırıldanarak merdivenleri çıktım. Anahtarımı kilide yerleştirmekte zorlanacak kadar neden gergin olduğumu anlamıyordum.

Parmaklarım titredi ve kalbim sanki ani bir saldırı bekliyormuş gibi göğsümde gümbürdedi. İçimden bir ses ortadan kaybolmamı söylüyordu ama onu dinlemek yerine kapıyı iterek açtım ve sessiz daireye girdim.

Ayakkabılarımı çıkarıp hızla etrafımı taradığımda her şey yerli yerindeydi. Kendimi kedinin nerede saklandığını bilmeyen kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordum. Kan damarlarımda inanılmaz bir hızla dolaşıyordu ve yutkundum.

Hiçbir şey garip hislerimi ve kafa karıştırıcı tepkilerimi açıklayamazdı. Sanki bedenimin kendi akli vardı ve beni görmediğim tehlikeler konusunda uyarmaya çalışıyordu. Belki de Chester'la olan geçmiş deneyimlerimden kaynaklanıyordu. Ya da belki de o çılgın geceden sonra dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Ancak, daire boş görünüyordu. Chester'ın ayakkabıları ve ceketini kayıptı. Yine para kaybettiği için öfkeli bir şekilde etrafta tepinmiyordu. İçeri adımımı atar atmaz bana havlamadı. Evde olduğuna dair hiçbir işaret yoktu, o zaman arabası neden dışarıdaydı?

Trençkotumu çıkardım ve arabanın anahtarlarını küçük mavi porselen kâseye yerleştirdim. Zara'nın odasını kontrol ettiğimde bile içimdeki tuhaf his kaybolmadı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu biliyordum.

Derin bir nefes alarak elimi yatak odasının kapısının tokmağına koyduğumda kapının arkasında bir ses duydum. Tüylerim diken diken oldu ve tereddüt ederek parmaklarımı geri çektim.

Chester'ın küfürleri kalın ahşabın arasından geliyordu ve onun anlamsız gazabıyla yüzleşecek gücüm olmadığını fark ettim. Ama ben anahtarlarımı ve ayakkabılarımı alamadan kapı açıldı ve Chester karşımda belirdi.

"Neredeydin?" diye selamlamak yerine havladı, yüzü öfkeli bir surat ifadesine bürünmüştü.

"İşteydim," diye cevap verdim sağ elimi sıkarak. "Ay sonu kapanışını bitirmem gerekiyordu."

"Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" Chester hırladı, beni parçalara ayırmak isteyen çılgın bir aslan gibi bana yaklaştı. "Onunla yatıyorsun!"

Kalbim durdu. Hiçbir şey bilmiyor olamazdı. Çok temkinliydim. Bir ilişkim olduğunu kimseye söylemedim. Chester'ın elinde sadece varsayımlar vardı, gerçek kanıtlar değıl.

"Kiminle?" Aptalca sordum, beynim kıcıımı kurtaracak daha iyi bir şey bulmadan önce cahil ve masum rolü yapıyordum.

"Zyon'la," diye tısladı Chester o kadar büyük bir kin ve nefretle ki, bu basit kelimenin dairemizi ateş vermemesine şaşırdım.

"Ne?" Bana doğıru bir adım attığında bir adım geri çekilerek dikizledim. "O benim patronum. Onu çok az tanıyorum. Neden böyle düşünöyorsun?"

"George'u hatırlıyor musun?" Chester konuyu aniden değiştirerek sordu. "Penceremizin önünde asılan adamı," diye devam etti ben tepki vermeyince.

"Tabii ki hatırlıyorum," diye cevap verdim, bu çirkin hatırlatmayla nereye varmak istediğinden emin değildim.

"Ortak arkadaşlarımız vardı," diye açıkladı Chester, ağırlığımlı bir bacağımdan diğerine verdiğimde gözlerini bana dikerek. Ama yerimde duramıyordum. "Sarhoşken çok konuşurdu ve Zyon'la aranızdaki ateşli bakışmaları fark ettiğini söyledi."

"Bu bir yanlış anlaşılma Chester," diye geveledim, ağızım kurumuştu. "Zyon'la aramda hiçbir şey yok."

"Sana inanmıyorum bebeğim," diye öfkeleni, gözleri bana doğru parlıyordu. "George'un senin hakkında saçmalamak için hiçbir nedeni yoktu. O sadece gördüklerini iddia etti ve bunun için öldü. Senin deli aşışın onu susturmak için öldürdü."

"Kulağa ne kadar saçma geldiğini duyuyor musun?" Beceriksizce güldüm ama çaresiz bir sızlanma gibi geldi. "Sana hiç sadakatsizlik etmedim."

"Onunla tanışmadan önce değil," dedi Chester, kırmızı yüzü ve dağınık saçları gözlerine yansıyan çılgınlığın altını çiziyordu. "Seni aptalca şeyler yapmaman konusunda uyarmıştım Valeria, ama sen dinlemedin."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye iddia ettim, bana tekrar yaklaşmaya başladığında geri çekildim. "Benim bir sevgilim yok, Chester."

Yine de sözlerime kulaklarını tıkadı ve ben kapıya ulaşamadan beni sertçe yakalayıp sarsmaya başladı.

"Seni *fahişe!*" diye bağırdı, kollarımı morartıcı bir güçle sıkarak. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Beni kapıya doğru itti ve ben de bu fırsatı kullanarak tokmağı çevirdim ama terli elim kaydı. Chester saçlarımı tuttu ve beni geri çekerek saç tellerimi kopardı.

Acı içinde bağırdım, ondan kurtulmak için mücadele ettim ama ancak beni oturma odasında yere fırlattığında kurtulabildim.

Vücudum soğuk tahtaya çarptığında ve kolum garip bir açıyla büküldüğünde gözlerim yaşardı. Keskin bir bıçağın tereyağını kesmesi gibi içime işleyen acı, Chester'ın kemerini çözdüğünü gördüğümde beni saran dehşetin yanında hiçbir şeydi.

Deri kemeri ikiye katlayarak, "Bu sana bir ders olacak, seni pis fahişe," dedi. Hızla ellerinden kaçmaya çalıştım ama çok yavaştım.

İlk darbe çıplak baldırımda son buldu. Sadece ince külotlu çorap darbeyi engellemişti. Acı içinde tısladım, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Neden sezgilerimi dinlememiştim? *Lanet olsun!*

Chester ondan uzaklaşmayı başarana kadar birkaç kez bacaklarıma vurdu. Ona bir minder ve vazo fırlatarak peşimden gelmesini yavaşlattım ama ayağa kalkıp kaçmamı engelledi.

Ne zaman ayağa kalkmak istesem başka bir darbe geliyordu. Sırtıma, kollarıma ve kalçalarıma vuruyor, bana bağıırıyor, küfrediyor ve ben yerde yatıp ağlayana ve durması için yalvarana kadar durmuyordu.

Çeneme vurduğu için ağzımda kan tadı vardı. Sırtım çok acıyordu ve bacaklarım sızlıyordu. Yorucu, anlamsız kavga ve beni harap eden çaresiz hıçkırıklar yüzünden vücudum şiddetle sarsılıyordu.

Benimle ilgileneceğine, beni koruyacağına dair Tanrı'nın huzurunda yemin eden kişi tarafından ezildim ve aşağılandım. Bu asla olmamalıydı. Onu uzun zaman önce terk etmeliydim. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, şimdi de üstünlük ondaydı.

"Seni uyarmıştım bebeğim," dedi nazikçe, titreyen, dövülmüş bedenimin yanına diz çöktüğünde. "Neden beni dinlemedin?"

"Ben yapmadım," diye hıçkırdım, gözyaşlarım pahalı siyah halıyı ıslatıyordu.

"Yalan söylemeyi kes," diye tısladı ve anında çenemi kapattım. Onun kemeriyle bir tur daha atmak istemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. "Başka biri olduğunu biliyorum. Eğer Zyon değilse, o zaman başka bir adam. Ama beni çok dikkatli dinle."

Saçlarımı kavradı, inledim ama başımı kaldırdığında dudaklarımı ince bir çizgiye bastırdım ve öfkeli yüzüne baktım. Öfkeden mosmor kesilmişti ve onu sakinleştirecek hiçbir şeyim yoktu. Onun merhametine kalmıştım. Eğer isterse beni kolayca öldürebilirdi.

"Eğer başka bir adama dokunduğunu öğrenirsem Valeria, ikiniz de ölürsünüz. Anladın mı?" Sanki cevabı benden almaya çalışıyormuş gibi başımı salladı.

"Evet," diye fısıldadım, saçımı çekiştiren sert eli yüzünden zavallı ensem yanıyordu.

"Harika, şimdi kendini topla," diye emretti ve yüzüstü yere çarpmama izin verdi. "Bok gibi görünüyorsun."

Kulaklarıma inanamadım ama ne bekliyordum ki? Beni daha önce de incitmişti. İşlerin kızışacağı aklıma gelmeliydi. Ayrıca onun hastalıklı kıskançlığını da biliyordum. Bunu tahmin etmeliydim.

Oh, Tanrım!

Kapının kapanma sesi bana Chester'ın gittiğini söyledi. Yavaşça, morarmış sırtımın üzerinde döndüm ve boş gözlerle tavana baktım. Bomboştum. Başım sert bir sıfırlanma yaşadı. Göğsümde sonsuz bir boşluktan başka bir şey hissetmiyordum.

Belki de kocama sadakatsizlik ettiğim için bunu hak etmiştim. Belki de onun arkasından iş çevirip başka bir adamla eğlendiğim için cezalandırılıyordum. Peki ya o ne olacaktı? Yaptığı şey için onu kim cezalandıracaktı?

Acı gözyaşlarım yanaklarımdan ve çenemden aşağı aktı, saçlarımı ve elbisemi ıslattı. Hiçbir şey kalmayana kadar, gözlerim yanana ve kuruyana kadar ağladım.

Vücudum kurşundan yapılmış gibi hissediyordum. Oturup kalkmakta zorlanıyordum. Her şey acıyordu, her kas, her hareket.

Salyangoz hızıyla kendimi banyoya sürükledim, sıcak ayaklarıma değen soğuk zeminin serinliğinin tadını çıkardım. Bu beni trans halimden uyandırdı ve sonunda aynada yüzüme baktım.

Nefes nefese, ağzımın köşesinden çeneme ve kulağıma kadar uzanan mor yaraya dokundum. Titreyen parmaklarım çürüğün üzerinde gezindi ve nefes alışım hızlandı. Dayakla ilgili tüm olay bir korku filmi gibi gözlerimin önünden geçti ve yüzümü avuçlarımdan arasına saklayarak tuvalete oturdum.

Bu şekilde dışarı çıkamazdım. Alice bir şeylerin ters gittiğini hemen fark ederdi. Beni çok iyi tanıyordu. Morluğu kapatmayı başarsam bile iyi olmadığımı görecekti. Onunla buluşamazdım. İptal etmeli ve işlerin yoluna girmesini beklemeliydim.

Aceleyle en yakın arkadaşıma kısa bir mesaj gönderdim ve kendimi hasta hissettiğimi söyledim. Yorgun beynimin bulabildiği en iyi şey buydu ve sonra soyunmaya başladım.

Elbisem mahvolmuş, birkaç yerinden yırtılmış ve bazı düğmeleri kopmuştu. Ancak altlarında bulduğum şey yırtık kumaştan çok daha kötüydü.

Sırtım ve kollarım uzun, kırmızı ve mavi şişmiş kesiklerle kaplıydı. İzler iğrençti ve etimden bunun tamamen yanlış olduğunu haykırıyordu. Popom ve bacaklarım da benzer bir durumdaydı. Chester derime fazla zarar vermedi. Nefret dolu, kızgın morluklarla boğulmuştum, acıyor ve batıyordu.

Çaresizce titreyen gövdeyi kucakladım ve yere oturdum. Başımı küvete yaslayıp sağlıklı düşünmeye çalıştım ama başaramadım.

Düşüncelerim büyük bir kütleye dönüşmüştü ama evliliğimdeki bu yıkımdan dolayı harap olmam gerektiğini düşünürken hiçbir şey hissetmiyordum. Göğsüm sadece sistemime kan pompalayan paramparça bir kalple doluydu. Duyguları olmayan boş bir kap gibiydim.

Geride hiçbir şey kalmadı. Chester ona karşı hissettiğim her şeyi öldürdü. Ona karşı olan hislerim yavaş yavaş ölüyordu, ama kemeri onları sihirli bir değnek salları gibi sildi. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Neredeyse sekiz yıllık evlilik hiç var olmamış gibi silinip gitmişti.

Kapının zili beni uyandırdığında banyoda ne kadar süre perişan halde oturduğumu bilmiyordum. Kaskatı kesilmiş kaslarımın protestosuyla irkildim ve derin bir nefes verdim.

Kapı zilinin bir kez daha çalması beni ayağa kalkmaya zorladı ama bu şekilde dışarı çıkamazdım. Çıplak, ağrıyan bedenimi bir bornozla örtmüştüm ama yüzüm berbat görünüyordu. Bana kim baksa kötü bir şey olduğunu anlayacak ve tatsız sorular soracaktı.

Kapının arkasındaki kişiyi görmezden gelmeye karar verdim ve onlar gidene kadar bekledim. Yine de yüksek sesle vurulduğunda ve ardından Alice'in talepkâr sesi geldiğinde başımın belada olduğunu anladım. Evde olduğumu biliyordu ve öylece çekip gitmeyecekti.

"Valeria!" Alice tekrar bağırdı. "Aç şu lanet kapıyı!"

-40-

Valeria

"Kapıyı aç, Valeria!" Alice ön girişe vurmaya devam etti. "İçeride olduğunu biliyorum. Aç yoksa polis çağıracağım!"

Polisin beni bu halde görmesi fikri kalbimi acıyla sıkıştırdı. Ancak en iyi arkadaşım da daha iyi bir ihtimal değildi. Çıldırırdı. Bunu biliyordum. Yine de tehditleri arttığı için onu içeri almaktan başka çarem yoktu.

"Tamam!" diye bağırdı, sanki kırmak istiyormuş gibi tahtaya vurarak. "Arıyorum."

Yüksek sesle nefes vererek anahtarı kilide soktum ve çevirdim. Ama onunla yüzleşecek cesaretim yoktu, bu yüzden sadece kapıyı açtım ve oturma odasına doğru yürüdüm.

Kanepeye uzandım, bornozu ağrıyan vücuduma sardım ve Alice'in beni azarlamasını bekledim.

"Ne oluyor Valeria?" diye bağıarak kapıyı sertçe çarptı. Oturma odasındaki kapının eşiğinde kızgın bir ifadeyle belirdi, sanki oraya kadar koşarak gelmiş gibiydi. Her zamanki gibi mükemmel olan saçları dağılmış, gözlükleri burnundan aşağı kaymış ve mavi bluzu eteğinden dışarı fırlamıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, ondan başka her yere bakarak. "Seni duymadım."

"Beni duymadın!" Alice çantasını koltuğa fırlatarak tekrarladı. "Bütün kompleks beni duydu. Peki yüzüne ne oldu?"

Bakışlarımız buluştuğu anda yüzü aydınlandı ve ifadesi bir milisaniye içinde kızgınlıktan öfkeye dönüştü.

"O şerefsiz!" diye tısladı, önümde diz çöktü ve yüzümü şefkatle avuçlarının arasına aldı. "Korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Bana üç hatalı bir mesaj gönderdiğinde anlamıştım!"

O gözyaşlarımı silmeye çalışırken gözyaşlarım yüzümden şelale gibi akıyordu.

"Nerede o Valeria?" diye sordu, gergin sesinde bir tehdit olduğu belliydi. "Bana nerede olduğunu söyle ki onu öldürebileyim."

"Dur," diye nefes aldım, beni parçalamak isteyen hıçkırıklarla savaşıyordum. "Lütfen, dur."

Gözyaşlarına boğuldum, acı ve aşağılanmayla boğuluyordum. Duygularım her yerdeydi, beni paramparça ediyordu ama Alice kollarını sıkıca sararak beni bir arada tuttu.

"Sorun yok, aşkım," diye fısıldadı, açık avucunu yatıştırıcı bir şekilde sırtımda aşağı yukarı hareket ettirerek. "Güvendesin."

Titreyen bedenimi kontrol edemeyerek ona sımsıkı sarıldım. Benden kaçan umutsuz feryatlar, ölümcül şekilde yaralanmış vahşi bir hayvanmışım gibi geliyordu. Ama kendime engel olamıyordum. Eğer onları durdurmaya çalışsaydım, patlayabilirdim.

Sonunda biraz sakinleşene kadar uzun dakikalar geçti. Bedenim bitkin düşmüştü ve zihnim bulanıktı. Alice'in bluzu benim çaresiz gözyaşlarımla ıslanmıştı.

Nazikçe başımı okşadı ve omuzlarımı fırçaladı, umutsuzca ihtiyaç duyduğum desteği sağladı. Kendimi hiç bu kadar kırılmış ve utanmış hissetmemiştim. Sanki ruhum bedenimden koparılmış, ezilmiş ve üzerine tükürülmüş gibiydi. Chester kendimi dayak ve aşağılanmadan başka bir şey hak etmeyen kirli, işe yaramaz bir paçavra gibi hissetmeme neden oldu.

"Onu terk etmelisin Valeria," dedi Alice nazikçe, saçlarımı yüzümden çekerek. Ayaklarımın dibindeki halıya oturdu ve bana bir zamanlar göz alıcı bir güzelliğe sahipken bir çöp yığınının dönüşmüş, paramparça bir porselen bebekmişim gibi baktı.

"Yapamam," diye cevap verdim, yanaklarımı ve burnumu peçeteyle silerek. Gözlerim yanıyordu ve çenem çok acıyordu. Yüzümün yarısına kadar uzanan mor bir yarıkla ne kadar korkutucu göründüğümü bilmek istemiyordum.

Alice ellerimi avuçlarının içine alarak, "Tabii ki yapabilirsin," dedi. "Benimle kalıyorsun. Zara nerede?"

Küçük kızımdan bahsetmek gözlerime yeni bir yaş dalgası daha itti. Beni bu halde göremezdi. Kimse bunu göremezdi.

"Okulda," diye mırıldandım, peçeteyi sanki can simidimmiş gibi tutuyordum.

Alice ayağa kalkarak, "İyi, onu da yanımıza alırız," dedi. "Hadi eşyalarını toplayalım."

"Hayır." Başımı güçsüzce salladım. "Anlamıyorsun."

"O zaman açıkla Valeria, çünkü neden onunla kalmak istediğini gerçekten anlamıyorum." Nefes verdi, sabrım tükeniyordu ama güçlü biri için çalıştığını bildiğimden Chester'ı bırakamazdım.

Tehditleri gerçektir. Zara'yı benden alabilecek yeteneğe ve desteğe sahipti. Bunun olmasına izin veremezdim. Bu konuda akıllı davranmalıydım.

Kızımın güvenliği benim için bir numaralı öncelikti çünkü Chester'ın onu seve seve bana karşı kullanmaya çalışacağını biliyordum. Onu bir koz, bana şantaj yapmak için bir araç olarak kullanacaktı. Onu savaşıma sürüklemesine izin veremezdim. O bunu hak etmiyordu.

"Bir ilişkim vardı," diye açıkladım uzun bir aradan sonra ve Alice aklımı kaçırdığımı düşünmüş gibi bir bakış fırlattı bana. "Ama o kadar karmaşık ki doğru düzgün açıklayabileceğimden emin değilim."

"Peki," diye nefes aldı, şok içinde gözlerini kırıştıırarak. "Dene lütfen."

Karşımdaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Gözlerini bana dikmiş, şaşkın ve meraklı bakıyordu. Belli ki böylesine büyük bir sırrı açıklamamı beklemiyordu. Ve bu sadece bir başlangıçtı.

Adam Rivers'ın kumarhanesinde Zhumagulov'larla ilk karşılaşmamızdan bu yana her şeyi kelime kelime anlattım. Alice'in beni izleme şekli söylediklerime gerçekten inanıp inanmadığını merak etmeme neden oldu ama sözümü kesmedi. Her kelimeyi dinledi, bazen inanmayarak başını salladı ya da gözlerini devirdi, ama George Harrow cinayetinden bahsettiğimde nefesi kesildi ve eliyle ağzını kapattı.

Burada durdum ve en iyi kisma geçmeden önce bunu sindirmesi için durakladım. Zyon'un maskenin altındaki adam olduğuna dair şüphelerimi açıklamak aptalca gelmişti ama Alice'in odaklanmış bakışları beni devam etmeye zorladı. Ona Chester'ın lunaparkta tanıştığı gizli kişiden bahsettim ve Zyon'un bu sabah yollarımız ayrılmadan önce bana söylediği son sözlerle bitirdim.

"Hepsi bu kadar," dedim gergin bir şekilde mendille oynayarak. "Artık her şeyi biliyorsun."

Sadece nefes alış verişlerimizin duyulabildiği sağır edici bir sessizlik çöktü aramıza. Alice bana boş boş baktı, yüz ifadesinden az önce duyduklarını anlamaya çalıştığı anlaşılıyordu. Zorlu düşünme sürecinden dolayı kafasındaki tekerleklerin döndüğünü neredeyse görebiliyordum.

"Vay canına," diye nefes verdi sonunda, inanamayarak yavaşça başını salladı. "Bütün bunları bana söylemeden mi yaptın?"

Sesinde kalbime sertçe çarpan suçlayıcı bir ima vardı. Belki de ondan sır sakladığım için alınacağını tahmin etmeliydim.

"Baban hasta," diye hatırlattım ona, su almak için ayağa kalkarken. Sürekli konuşmaktan ağzım kurumuştı. "Faturaları ödemek için yarı zamanlı işlerde çalışıyorsun. Senin yükünü daha da arttırmak istemedim."

"Ciddi misin?" diye mızızlandı, ona uzattığım su dolu bardağı kavradı. "Senin yüzünden bir adamı öldüren psikopat bir sapığın var. Kocan seni dövüyor. Benim faturalarım bunun yanında hiçbir şey!"

"Özür dilerim Alice," dedim içtenlikle, yavaşça koltuğa geri oturdum çünkü tüm vücudum yürümeye karşı çıkıyordu. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Bunu nasıl söylersin?" diye inledi, yanıma oturdu ve kollarını omuzlarıma doladı. "Beni hiç rahatsız etmiyorsun. Biz

kardeşiz, unuttun mu?"

Bana kendimizi işaretlemek ve arkadaşlığımızı sonsuza dek bağlamak için kullandığımız votka şişesinden küçük bir yara izi gösterdi. Benimki o kadar görünür değildi ama hâlâ oradaydı ve bana yakın ilişkimizi hatırlatıyordu.

"İşte tam da bu yüzden sana hiçbir şey söylemedim," diye iç geçirdim, yüzümü bluzunun içine saklayarak. "Seni bu çılgınlıktan uzak tutmak için."

"Bu gerçekten delilik," diye mırıldandı saçlarıma, sesi şüpheyile islanmıştı. Ondandır uzaklaştım, o sadece ileriye bakarken suyumu yudumladım.

Zihnim her şey ve hiçbir şey arasında gidip geliyordu. Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyor, beni gelecek hakkında tedirgin ediyordu.

Bunu düşünmek istemiyordum. Bugün, yarın ve sonraki günler için korkuyordum. Chester'ın eve döndüğünde ne planladığını ya da ne yapabileceğini hayal bile edemiyordum.

Tecrübelerime dayanarak, bu gece dönmeyeceğini biliyordum. Arkadaşlarıyla dışarıda kalacak, kâğıt ya da kumar makinesi oynayacaktı. Ama eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Onun iğrenç yüzüne bakıp hiçbir şey olmamış gibi davranmaktan çok korkuyordum.

Yoksa ona karşı çıkıp tekrar dayak yeme riskini mi göze almalıydım?

"Bazı şeyleri anlamıyorum," diyerek Alice aramızdaki sessizliği bozdu ve başımı ona doğru çevirdim. Bir an için yanımda oturduğunu tamamen unutmuştum. "Eğer Zyon'un senin sapığın olduğuna inanıyorsan, neden ona Chester'dan bahsetmiyorsun? George'u çoktan öldürdü. Kocanı hiç var olmamış gibi silecek."

"Öncelikle," diye nefesimi tuttum, düşüncelerimi toparlıyordum. "Onun benim sapığım olduğundan emin değilim. Bu sadece benim tahminim." Alice bundan emin olduğunu gösteren bir yüz ifadesiyle gözlerini devirdi. "İkincisi, Chester çocuğumun babası. Zara'ya ne söylemeliyim?"

Babasının, muhtemelen onun yeni babası olacak bir mafya babası tarafından öldürüldüğünü mü?" Zyon'u bu işe bulaştırmayı reddederek kararlılıkla başımı salladım. "Chester'ı hayatımızdan çıkarmak için başka bir yol bulmalıyım."

Alice kaşlarını kaldırarak, "Bana saçma sapan bahaneler uydurmayı bırak, aşkım," dedi. "Seni tanıyorum ve ona evliliğinden bahsetme konusundaki tereddütlerine bakılırsa, Chester'ın koruyucusu tarafından incitilebileceğinden endişe ettiğine eminim."

"Belki," diye itiraf ettim kısık bir sesle, gerçek niyetimi anlamış olmasından utanarak.

Zara Chester'ı özlüyor olabilirdi ama onun iyi bir adam olmadığını biliyordu. Küçük sevgilim babasıyla bazı kötü deneyimler yaşamıştı ve ilk ayrıldığımızda mutluydu. Onu bahane olarak kullanıyordum ama Alice içimi gördü.

On beş yıllık dostluk hafife alınamazdı.

"Bana lunaparkta çektiğin fotoğrafı göster," diye önerdi Alice. "Belki o gizemli öcüyü tanıyorumdur."

Bana göz kırptı ama ben bunu komik bulmadım. Zyon'un yaşadığı dünya tehlikeli ve yıkıcıydı. Düşmanları istediklerini elde etmek için her şeyi göze alabilirlerdi.

Alice'e aceleyle fotoğrafı gösterdim, gizemli adamın kimliğine ışık tutacağını umuyordum. Birkaç işkence dolu an boyunca fotoğrafı inceledi, konsantrasyon içinde burnunu ve alnını kırıştırdı.

"Emin değilim," dedi nefesinin altından, resmi yakınlaştırarak. "Giovanni Valentino'ya benziyor ama emin değilim."

"Giovanni Valentino kim?" Heyecanla sordum, morarmış baldırımı sehpaye vurduğumda acı içinde tısladım.

Alice telefonu geri çevirerek, "Eski bir İtalyan patron," diye cevap verdi. "Bu konular hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece yüzleri hatırlıyorum." Omuz silkti, kaşlarını çatarak boş bardağa baktı. "Sanırım Zyon'un annesinin doğum günü partisine katılmıştı. Orada içki servisi yapmıştım ve o da annesini kutlamıştı."

"Ama eğer arkadaşlarsa, neden onun gitmesini istesin ki?" Kaşlarımı çatarak Alice'inkine benzer bir ifade takındım.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Alice, gözlerinin içi endişeyle doluydu. "Chester konusunda ne yapmayı planladığını da hâlâ bilmiyorum."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, ancak öfkeli kocamın kemeri tutan resmi anında belirdi. Korku beni rehin aldı ve vücudumun titrediğini hissettim.

Alice'in bakışlarından kaçınarak, "Bugün dönmeyecek," diye fısıldadım.

"Ama yarın gelecek, sonra ne olacak?" diye zorladı ama elimi tuttuğunda dokunuşu nazik ve sakinleştiriciydi. "Senin bir plana ihtiyacın var, kızım." Dağınık saçlarımı şefkatle kulağımın arkasına itti ve gözlerinde parlayan sevgiyle bana baktı. "Dayak yemiş halinin fotoğraflarını çekip Chester'ı polise ihbar etmeye ne dersin? Onlar seni koruyacaktır."

"Evet, tabii," diye homurdandım, Memur Williams'ın anısını hatırlayarak. "Chester meseleyi ortadan kaldıracak ve beni hastaneye gönderecek."

"Bu bir daha olamaz Valeria," dedi Alice kararlılıkla. "Onun yerine seni morga gönderecek."

"Biliyorum," diye kabul ettim, seçeneklerimi düşünüyordum. Yine de her düşündüğümde, en iyisi gibi görünen tek bir tanesiyle bitiriyordum.

En iyi arkadaşıma dönerek, "Üçüzlerin doğum günü partisi yarın ve ben de davetliyim," dedim. "Zara Lisa'yla kalacak ve ben de

Starlight, Zyon'u bul ve Şu takipçi meselesi hakkında onunla yüzleş. İster onaylasın ister reddetsin, ondan yardım isteyeceğim."

"Söz veriyor musun?" Alice Şüpheli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Planımın kulağa sağlam geldiğini ama uygulamasının zor olacağını bildiğini söyleyebilirdim.

"Söz veriyorum," diye onayladım, göğsümün sıkıştığını hissederek. Ama bu, Chester'la kalmayı hayal ettiğimde beni saran paniğin yanında hiçbir şeydi.

"Yine de onu hemen Şimdi araman gerektiğini düşünüyorum." Alice kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana sert bir bakış attı. "O piç her an dönebilecekken seni burada bırakma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Dönmeyecek," dedim kesin bir ifadeyle. "Zaten bir yerlerde kumar makinelerinde oynuyor. O yarın buraya gelmeden ben ortadan kaybolurum."

İçgüdüsel olarak parmak uçlarımla çenemdeki şişmiş morluğa dokundum ve nedenlerimi hiç anlamamış gibi görünen Alice'e baktım. Ama ben ne yaptığımı biliyordum.

"Takipçim beni böyle göremez," dedim bedenimi işaret ederek. Zyon'un adını bilerek söylemedim çünkü onun Zefarin olmasını ne kadar çok istesem de henüz bunu doğrulamamıştı. "Delicesine korumacıdır. Aptalca bir şey yapabilir."

"Şu anda tam da ihtiyacın olan şey bu," dedi Alice, bir annenin yaramazlık yapan bir çocuğa baktığı gibi kaşlarını çatarak. "Chester'ın kışını aptalca tekmeleyecek birine."

"Bir güne ihtiyacım var Alice," diye yalvardım, beni istemediğim şeyleri yapmaya zorlamayacağını umarak. Bu benden daha büyük bir şeydi. Hayatlar tehlikedeydi. "Bir gün sonra Chester sadece korkunç bir anı olacak."

İsteksizce başını salladı ama gözlerinden benimle aynı fikirde olmadığını anladım. Yine de sapığıma karşı ne hissettiğini anlamadı. Eğer

Benim yüzümden ona bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim.

Beni korumak için her şeyi yaptı. Beni güvende tutmak için bir adamı öldürdü. Chester'ı gözünü kırpmadan koruyacağını biliyordum ama nüfuzlu biri kocamı korursa bu geri tepebilirdi.

Birkaç çürük, sevdiğim adamın hayatının yanında hiçbir şeydi. En iyi şansım Zyon'la konuşmak için doğru anı beklemek ve çok fazla açıklama yapmadan bir çıkış yolu bulmaktı.

Onunla Chester'ın karşı karşıya gelmesini önlemek için yapılacak en iyi şey buydu. Bu şekilde hem onu koruyacak hem de kendimi ve Zara'yı istismarcı bir koca ve babadan kurtaracaktım. Ona o aptal soruyu soracak cesareti bulmam gerekiyordu.

-41-

Zyon

Cemal'in kullandığı limuzinden indiğimde pahalı gümüş saatim tam olarak öğleden sonra 3:55'i gösteriyordu. Beş katlı cam gibi binanın arka kapısı açıktı ve tam oraya bakan kamera devre dışı bırakılmış olmalıydı.

Malin zaten içerideydi, güvenlik sistemini hackliyordu, bu yüzden fark edilmeden çevreye girdik. Dorian bana bir çift deri eldiven verdi ve küçük salona girmemize öncülük etti.

Üç adamımız yüzlerine maske takıp asansöre doğru yürürken onu yangın merdivenlerinden yukarı doğru takip ettiğimde silahımı sağ kalçamda hissettim. Görevleri, yağma bahanesiyle çalışanları zarar görmeden dışarı çıkarmaktı.

Tüm planımız bir soygun gibi işledi. Bunu gerçekleştirmek ve fark edilmeden kaçmak için kısıtlı zamanımız vardı. Adamlarımız hırsızlık yapıyormuş gibi davranırken

önemli belgeler, kardeşlerim ve ben gerçek işi yapacaktık.

Alarm tam da biz beşinci katın acil çıkış kapısının arkasındayken çaldı. İnsanlar güvenli bir yere kaçmak için acele etmeden önce hızla içeri girdik.

Kat iki dakika içinde boşaldı ve saklandığımız yerden çıkarak ana konferans salonuna yöneldik. Burası aylık olağan toplantılarını yapan hissedarlarla doluydu. Aptallar duvarlara ve pencerelere ses geçirmez cam koymuşlardı, bu yüzden acil durumdan haberleri yoktu. Hiçbir şey olmamış gibi raporları incelemeye devam ettiler.

Henüz hiçbir şey olmamıştı.

Bana göz kırpan Dorian'a baktım ve onun arkasında Malin bir hayalet gibi belirdi. Hepimiz siyah boğazlı kazaklar ve takım elbiseler giymiştik ve saçlarımız aynı kesimdeydi, bu da insanların bizi ayırt etmesini zorlaştırıyordu.

Vücudum heyecan ve adrenalinle titriyordu. Buna başlamak için sabırsızlanıyordum. Kimsenin tahmin edemeyeceği bir darbe olacaktı.

"Hazır mısınız?" Dorian geride kalan personel olup olmadığını kontrol etmek için son kez etrafına bakınarak sordu.

Başını sallayan Malin'e baktım ve ben de aynısını yaptım.

"Gidelim," diye emrettim, köşenin arkasından yürüyüp ağır cam kapının tokmağını çevirdim. Onları derinden sarsmak için konferans salonuna girmeden önce hiçbirinin bizi görmemesi için ekstra dikkatli davrandık ve bu işe yaradı.

Aylık kârları sunan adam bizi fark ettiğinde konuşmayı hemen kesti. Kaşları çatılmış bir halde yavaşça içeri girmemizi izledi. Diğer on iki adam da dikkatlerini yönetim kurulundan bize çevirdi ve çoğu şaşırılmış görünüyordu.

"İyi günler Zyon," diye sahte bir tatlılıkla selamladı şirketin başındaki Damien Levenburg, bakışları benden kardeşlerime sıçradı. "Geleceğinizi bilmiyordum. Bu zevki neye borçluyuz?"

Cevap vermedim. Gerginliklerinin arttığını hissederek kendi terlerinde pişmelerine izin verdim. Malin uzun cam masanın etrafında kayıtsızca yürüdü ve sunum yapan adamın arkasında durup onu oturması için aşağı itti.

Dorian avına saldırmaya hazır bir aslan gibi hesaplı bakışlarıyla odayı taradı ve saldırı için en iyi noktayı seçti.

Ben ise kapının yanında durmuş, bulaşıcı bir hastalık gibi yayılan çiğ korkunun tadını çıkarıyordum. Bunun sosyal bir ziyaret olmadığını biliyorlardı ama bunun dünyadaki son dakikaları olduğunu bilmiyorlardı.

"Zyon." Damien beceriksizce ayağa kalktı ama Dorian hemen kışını deri ofis koltuğuna yasladı.

"Neler oluyor?" diye sordu adını hatırlamadığım bir başka adam, kendinden emin görünmeye çalışarak. Yine de sesi hafifçe titredi ve gözlerinde endişe vardı. Hepsi endişeliydi. Sonunda bu durumun ağırlığını anlamaya başlamışlardı.

"Bana olan borcunu tahsil etmeye geldim," diye sertçe cevap verdim, ellerimi pantolonumun cebine soktum ve yavaşça masaya doğru yürüdüm. "Benim hoşuma gitmeyecek kadar çok borcun var."

"Bir yanlış anlaşılma olmalı, Zyon," dedi Damien, pencereyi açıp kısıp gözlerle bir sigara yakan Malin'i izleyerek. "Sana hiçbir şey borçlu değiliz."

"Sen bilmiyor musun?" Saatini işaret eden Dorian'a bakarak yineledim. Boş konuşmak için fazla vaktimiz yoktu. "John Porter ve Anastasia Bloom baskı altında kırıldılar, Damien. Her şeyi biliyorum."

Odada ciddi bir sessizlik hüküm sürüyordu. Malin ana masadaki adamın arkasındaki eski yerine döndü ve Dorian beyaz çöl kartalını çıkardı.

"Eminim açıklayabiliriz Bay Zhumagulov," dedi masanın diğer tarafından biri ama uydurma saçmalıkları dinlemekten bıkmıştı.

"Malin," diye seslendim kardeşime soğuk bir şekilde, az sonra olacakların ciddiyetinin altını çizerek. "Eski dostlarımıza saçmalıklarıyla ne kadar ilgilendiğimizi göster."

Odanın umutsuz homurdanmalar ve hırıltılarla dolması sadece bir milisaniye sürdü. Malin adamı çelik bir iple boğarken, onun vahşetinin zavallı kurbanı hayatı için mücadele etmeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Kardeşim korkunç gerçeği ustalıkla göstererek herkesi olduğu yerde dondurdu.

Odadaki tüm gözler adamın ölmekte olduğu korkunç sahneye dikilmişti. Nefesi kesilmişti, gözleri şişmişti ve elleri Malin'in kollarını pençeleyip duruyordu, ta ki sandalyeye yığılıp kalana ve boş bakışlarını önüne saçılmış kâğıtlara sabitleyene kadar.

Bu çok saçmaydı. Genç bir insan, acımasızlığımızın ve kaçınılmaz son gelmeden önce düşmanlarımızı korkutma ihtiyacımızın bir örneği olarak vahşi bir şekilde ölmüştü.

Ama daha da tuhafı, kimsenin ona yardım etmeye çalışmamasıydı. Orada öylece oturdular, şoktan ve sıradakinin kendileri olduğunun farkına varmaktan felç olmuşlardı. Kimsenin savaşımaya çalışmaması beni şaşırttı. Kendilerini koruma içgüdüleri başarısız olmuştu.

"Ne istiyorsun, Zyon?" Damien üzgün olduğu her halinden belli olan bir sesle sordu.

Diğerleri zorlukla nefes aldı. Korku yüzlerinden okunuyordu ve bazıları gergin bir şekilde koltuklarında kıpırdandı. Dorian kabaca

İçlerinden birini silahıyla itti ve hareket etmeyi bırakmazsa sonuçlarına katlanacağını belirten bir bakış attı.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye heyecanla cıvıladım, Malin'e başımı sallayarak. Çelik ipliği cebine sakladı ve Damien'in önüne bir dosya attı, o da sanki patlamasını bekliyormuş gibi dikkatle açtı, içeriğini görünce gözleri büyüdü.

"Ciddi olamazsın," diye bağırdı, bana ters ters bakarak. Sağ tarafındaki adam, yanlış hatırlamıyorsam baş muhasebeci, korku dolu bakışlarıyla belgeyi taradı ve inanamayarak başını salladı.

Dosyayı Damien'a geri verirken, "Bu bir şantaj," dedi. "Hiç kimse bunu imzalamayacak."

"Hayır mı?" Malin'e işini yapmasını işaret ederek kaşlarımı kaldırdım. İpliği çıkardı ve şeytani bir sırıtışla muhasebeciye doğru yürüdü.

"Tamam, tamam!" Damien kardeşimin önünde durarak bağırdı. "Bir anlaşma yapabileceğimize inanıyorum."

"Elde edeceğin tek anlaşma bu!" Dorian silahını dosyaya doğrultarak gürledi. "İmzalayın yoksa hepiniz ölürsünüz."

"Hayır." Damien kararlılıkla başını salladı ama odadaki tek adam o değildi.

"Dosyada ne var?" diye sordu Valentino'yla sıkı bir ilişki içinde olduğunu bildiğim yaşlı adam, kolunu dosyaya doğru uzatarak. Teklifimi okumak için üç kafa bir araya geldi ve hoşlarına gitmediği belli olsa da hayatlarına daha çok değer veriyor gibiydiler.

"Eğer imzalarsak, Bay Zhumagulov, yaşamamıza izin verecek misiniz?" diye sordu yaşlı adam, siyah kalemi titreyen sol elinde tutarak.

"Elbette," diye cevap verdim dürüst bir gülümsemeyle. "Sadece bana olan borcunuzu istiyorum."

Başını salladı, hızlıca noktalı yere kendi adını yazdı ve dosyayı başka bir adama verdi. Sonunda hepsi imzaladı -Damien tereddütlerinden sonra sonunda pes etti- ve yüzümde muzaffer bir sırıtış belirdi. Düşündüğümünden daha kolay olmuştu.

Dosya önüme geldiğinde, tüm imzaların en başından beri olması gerektiği gibi atıldığını görerek, "Sizinle iş yapmak bir zevk beyler," diye gülümsedim.

Kağıtları katladıktan sonra ceketimin iç cebine sakladım ve kardeşlerime işaret ettim. Adamlarımız çoktan beşinci kata tırmanmış ve ayrılışımız için her şeyi hazırlamışlardı. Ortadan kaybolma vakti gelmişti.

"Ceset ne olacak?" Damien masanın başındaki cesedi göstererek tısladı. "Pisliğini temizle."

"Merak etme." Dorian manyakça sırtarak omzuna sertçe vurdu. "Biz her zaman pisliğimizi temizleriz."

Sözlerinin gerçek anlamı aynı anda hem korkutucu hem de doğrudu. Asla yarım iş bırakmazdık. İzlerimizi sürekli kontrol eder ve tanıkları ortadan kaldırırdık. Eğer Damien bunun farklı olacağına inanıyorsa, on üç yaşındaki bir bakireden daha saftı.

Konferans odasından çıkarken kardeşlerim de bana katıldı ve bizim çocuklarla yüz yüze geldik. Biz dışarı çıktık, onlar da odaya girip içeriye üç bidon benzin ve birkaç çakmak attılar. Arkama dönüp baktığımda alevler önlerine çıkan her şeyi yutmaya hazır aç akbabalar gibi kükremeye başlamıştı bile.

Malin telefonuna üç kez tıklayarak konferans salonunun kapı ve pencerelerini kapattı ve kaçmayı imkânsız hale getirdi. Sigarayı yakmadan önce pencerelerin kilidini kontrol etmiş, böylece onlara kaçma seçeneği bırakmadan pencereleri kapatabilmişti.

Düşmanlarımız yanan bir cehenneme hapsolmuş, çığlıklar atarak kalın camlara vururken, biz merdivenlerden aşağıya koşuyor ve saygıdeğer hayatlarımızın güvenliğine sığınıyorduk.

Mazeretlerimiz vardı. Bizi iş başında gördüğünü iddia edecek tanıklarımız vardı. Her şey için bir kılıfımız vardı.

Plan cesur ve tehlikeliydi ama kusursuz bir şekilde sonuçlandı. Bu bir atılımdı. Şimdi tek yapmamız gereken İtalyanların bu beklenmedik saldırıya nasıl tepki vereceklerini görmek için beklemektir.

"Biz deliyiz." Patlama gerçekleşip camlar arabamızın önünden yola düştüğünde Dorian güldü. Jamal gaz pedalına sertçe bastı ve bizi iyice hazırlanmış kaçış yolundan trafiğin içine soktu.

Malin telefonuna dokunarak, "Evet," diye onayladı. "Temiziz. Hiçbir kamera bizi yakalamadı."

"Sen sihirbaz değil misin?" Deri eldivenleri çıkararak şaka yaptım ama ikisi beni ortadan sıkıştırırken zor oldu. "Kahretsin, bu araba bizim için çok küçük."

"Sana Hummer'ı almanı söylemiştim." Dorian omuz silkti ve beni geçip Malin'e baktı. "Bununla kimsenin bizi bağlamayacağından emin misin?"

"Bizi bununla bağlayacaklar," diye işaret ettim, dirseğimle onu biraz hareket ettirmek için dürttüm. "Sadece bunu kanıtlayamayacaklar."

"Kesinlikle," diye onayladı Malin, bana üzerinde cılgın miktarda para yazan ekranı göstererek. "Çocuklara kazandıkları parayı ödüyorum. Uçak onları bekliyor."

"Tamam," diye onayladım, dışarıda ters yönde ilerleyen iki itfaiye aracına ve ardından gelen üç polis arabasına bakarak. "Herkesin sağ salim çıktığından emin miyiz?"

Dorian, "Bizim çocuklara güveniyorum," dedi ama Malin daha gerçekçiydi.

Dorian'ın gözlerini devirmesine aldırmadan, "Kurbanları saydıklarında emin olacağız," diye cevap verdi. "Birileri tuvalette ya da balkonda sıkışmış olabilir."

"Tamam. Gözün üzerinde olsun," diye emrettim, yeraltı otoparkımıza ulaşmak için saniyeleri sayarken. "Eğer biri beklenmedik bir şekilde orada ölürse, ailesinin parayı almasını sağlayın. Bu onların sevdiklerini geri getirmeyecek ama yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Evet patron," diye onayladı Dorian, sonunda arabadan çıkarken. "Ben kliniğe geri dönüyorum. Küçük bir ameliyat yapacağım. Polis gelirse bana haber verin."

"Ofisimde olacağım," dedim ve Malin'in motosikletine oturup tek kelime etmeden ayrılmasını izledim.

Starlight binasındaki asansöre girerken aynada görünüşümü kontrol ettim. Her şey yerli yerindeydi. Tek bir saç telim bile dışarı çıkmamıştı. Yüzüm sakindi ve nefes alış verişim düzenliydi.

Az önce toplu bir cinayet işlediğimi kim söyleyebilirdi?

-42-

Valeria

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, uyku gelmiyordu. Vücudum ağrıyordu. Her pozisyon acı veriyordu ve bu fiziksel felaketi tamamlamak için zihinsel durumum daha da kötüleşti.

Chester'ın öfkeli yüzü, bana musallat olan korkunç bir hayalet gibi gözlerimin önünde dans ediyordu. Kolumu ya da bacağımı her hareket ettirdiğimde derimi işaretleyen kemeri hatırlıyordum.

Dinlenemedim, hiçliğe daldım ve olanları unuttum. Sahne kafamın içinde tekrarlanıyor, kendimi umutsuz hissetmeme ve bir psikopatla olan sevgisiz evliliğimden kaçmak için çaresiz hissetmeme neden oluyordu.

En azından Zara güvendeydi. Chester annesinin evine gelmedi. Tam da tahmin ettiğim gibi, arkadaşlarıyla kaldı ve ailesini geçindirmek için kullanması gereken parayı kaybetti.

Yıllarca eşimle paylaştığım yatağıma uzandığımda yanaklarımdan acı gözyaşları süzülüyordu. Göğsümdeki ağrıyı hiçbir şey dindiremiyordu. Fiziksel acı rahatsız ediciydi ama eninde sonunda geçecekti. Yine de, bu korkunç zamanların anıları kalacaktı. Bana sonsuza dek evliliğimin başarısızlığını hatırlatacaklardı.

Cevapsız sorular saatlerce bana işkence ediyordu. Ben kötü bir eş miydim? Bunu hak etmiş miydim? Neden daha önce fark etmemiştim? Bunu engelleyebilir miydim?

Hıçkırıklar neredeyse beni parçalıyordu. İçinde bulunduğum durumdan ve Chester'ın affedilemez davranışından dolayı açıklanamaz bir suçluluk hissediyordum. Belki de bir ilişkiye başlamamış olsaydım, bunlar hiç yaşanmayacaktı. Belki de Zhumagulovs için çalışma teklifini kabul etmemeliydim. Böylece Zyon'a olan saplantım filizlenmeyecek ve Chester'ın ders dışı faaliyetlerinden habersiz, mutlu bir şekilde yaşayacaktım.

Ancak bunun mümkün olmadığını biliyordum. Gözlerimi açıp onun ailemize karşı işlediği suçları kabul ettiğim anda evliliğimiz sona ermişti. Sapığımın dahli olsun ya da olmasın, Chester'ı terk etmek ve özgür bir kadın olarak yeniden başlamak istiyordum.

Derin bir nefes alarak yataktan kalktım ve kendimi banyoya sürükledim. Enerjim en düşük seviyedeydi. Düşünemiyordum. Nefes almak bile zordu. Tükenmişim, Chester'ı terk etme cesaretini bulduktan sonra ona dönmek gibi aptalca bir karar verdiğim için yıkılmışım.

Bu yapabileceğim en aptalca şeydi. Eğer Zyon benim takipçim olsaydı, onun icabına bakardı. Onunla daha önce yüzleşseydim, beni korurdu. Yaptığım her şey aptalca ve mantıksızdı.

Kendimi ve Zara'yı güvende tutmak yerine, bize zarar vermekten başka bir şey yapmayan bir zorbayla yaşamayı seçtim. Tanıdığım en güçlü insandan yardım istemek yerine, gururla kendi savaşımı vermek istedim. Peki bu beni nereye getirdi?

Aynada dövölmüş yüzüme baktım, gözlerimi kapattım ve acı gerçeği görmemeyi umdum. Chester'a döndüğüm için bu hale gelmem benim suçumdu. Saçma ve safça bir kararın cezasıydı bu. Beni kendi çatısı altında yaşamaya zorlamıştı ve eğer gitmezsem bir gün beni öldüreceğini biliyordum.

Yüzüme soğuk su sıçratarak titredim. Morluk korkunç görünüyordu ve kapatılması zor olacaktı ama aklımda parti için yapacağım makyajın ve kostümün resmi vardı.

Karar verilmişti. Takipçim olsa da olmasa da Zyon'dan yardım istemeye hazırdım. Başka seçeneğim yoktu. Chester'dan kaçmak zorundaydım ve yardım almadan bunu yapamazdım.

Düşüncelerimi başka bir yere yönlendirmeyi umarak sessiz, karanlık oturma odasına girdim ve kanepeye uzandım. Sapiğımın telefonuna mesaj atma ya da Zyon'u arama fikriyle flört ettim ama sonunda vazgeçtim. Hiçbir şey açıklayacak durumda değildim ve o da beni bu halde göremezdi. En iyisi zihnimi dinlendirmek ve yarınki konuşmaya hazırlanmaktı.

Kanepenin köşesine kıvrıldım ve televizyonu açtım. Beynim yorgun olduğu için ilk başta neler olup bittiğini anlayamadım. Ancak ekranda patlama meydana geldiğinde ve muhabir bunun Manhattan'da olduğunu söylediğinde doğruldum.

Başlıklar şok ediciydi, on iki etkili kişinin öldüğünü duyuruyordu. Büyük yangın bir inşaat şirketinin binasını yerle bir etmiş ve çevredeki alanlara zarar vermişti. Yoğun dumandan oluşan kara bulut gökyüzüne yükselirken, kameralı drone yıkım yerini her yönden gösteriyordu.

Şirket çalışanları röportaj vererek yangının aniden çıktığını söyledi. Alarm çaldı ve çalışanlar aceleyle binadan dışarı çıkarıldı. On iki hissedarın neden içerde kaldığını kimse bilmiyordu.

Gelen bilgilere göre en üst katta diri diri yakılmışlardı.

Gözlerimi kocaman açmış ekrana bakıyor, şirket adını nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyordum: Trojan Construction Inc.

Bu isme bir yerlerde rastladığımdan emindim ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum. Muhabir on iki varlıklı aileyi etkileyen trajediden bahsetmeye devam ederken ben de işbirliği yapmak için beynimi kızarttım.

Ama bu anlamsızdı. Çok yorgundum ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyordum. Muhabir şirketin en büyük projesinden bahsettiğinde televizyonu kapatmaya çalışarak uzaktan kumandayı aldım.

Zyon Zhumagulov'a ait Starlight binası, ürettikleri en etkileyici ve ünlü yapıydı. İsmi nerede gördüğümü hemen anladığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İş yerindeki gazeteler listelemişti. Zyon, Trojan İnşaat'ın üzerinde çalıştığı projeler için muazzam miktarlarda para ödüyordu.

Paranoyam hızla en üst seviyeye çıktı ve beynim sonunda uyandı. Ancak bu bilgiyle ortaya çıkan soruların cevaplarına sahip değildim.

Patlama on iki kişinin hayatına mal olan trajik bir kaza da olabilirdi, çok daha kötüsü de.

Aynı bilgileri tekrar tekrar gösteren ekrana boş boş bakıyor, daha fazlasını nereden öğrenebileceğimi düşünüyordum. Merak beni öldürüyordu ve Zyon'un bir düzine insanı cehenneme gönderdiği korkusuyla göğsüm sıkışıyor.

Elbette, basit fikirli değildim. Can aldığını ya da onun için kirli işler yapan insanlar olduğunu biliyordum ama bu çok büyük bir şeydi. Eğer bunu o yaptıysa, arkasında çok büyük bir şey olmalıydı.

Yavaşça yatak odasına doğru yürüdüm, aklımda her türlü olasılık dönüyordu. Yine de hiçbirini yeterli değildi. Birinin güpegündüz on iki kişiyi öldürmesinin nedenini hayal bile edemiyordum.

Chester'ın eski ofisinin kapısını geçerken, bir sonraki adımımın ortasında aniden durdum. Kapıya bakarken birden aklıma bir fikir geldi ve sezgilerim beni içgüdülerimi takip etmeye itti. Eşyalarını karıştırırken Chester'ın beni şaşırtmaması için ön kapıyı hızla kontrol ettim ve çok uzun süredir kapalı olan kapıyı açtım.

Dairede kimsenin ziyaret etmediği kilitli bir odanın olması garipti. Kocamın eski dosyaları oradaydı. Borsa ve ekonomi ile ilgili kitaplar duvarları çerçeveliyordu ve ortada sadece bir bilgisayar ve bir lambanın bulunduğu geniş, koyu renkli ahşap bir masa vardı.

Chester yıllardır burada çalışmıyordu. İşleri çöktüğünden beri burayı kullanmayı reddediyordu. İçeri girdiğim de beni kışkırtan nikotin, burayı içeride sigara içmek için kullanması gerektiğini söyledi. Bir tartışmadan sonra sık sık mağarasına çekilirdi ama kumar makineleri ve pokerden keyif almaya başlayınca bu da sona erdi.

Masanın arkasına oturdum, ince bir toz tabakasıyla kaplı pahalı ahşap yüzeyi hafifçe sıyırdım. Chester içeri girmemi istemiyordu. Burayı hep kendisi temizlerdi ve ben de nedenini hiç sormazdım. Ancak son olaylardan ve zihnimin farklı komplo teorileri üretmesinden sonra benden karanlık bir şeyler sakladığına inandım.

Dizüstü bilgisayarı açtığımda kalp atışlarım hızlandı ve sistemime adrenalin doldu. Korkunç bir şey yapıyormuşum gibi hissettim ve Chester'ın kitap raflarında gizli kameralar olabileceğini fark ettiğimde paranoya tekrar devreye girdi.

Titreyen parmaklarımla, evlendiğimizden beri değişmeyen şifreyi yazdım ve endişelerimin yersiz olduğunu umdum.

Ekranda sadece bir klasör belirdi, ben de ona tıkladım. Gözlerim sayısız fotoğrafı taradı ama şüpheli bir şey göremedim. Teker teker, tanımadığım erkekleri hafifçe uzlaşmacı pozisyonlarda gözlemledim, yine de ciddi bir şey değildi. Ta ki takipçimle çekilmiş fotoğraflarımı bulana kadar.

Resme bakarken nefesim boğazımda düğümlendi, bakışlarımı ondan ayıramadım. Resimde ön koltukta baygın bir şekilde oturuyordum. Başımı cama dayamıştım ve sapığım gözlerini yola dikmişti.

Araba hareket halindeyken birinin nasıl bu kadar net bir fotoğrafımızı çekebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama gözlemci doğrudan bize odaklanmış gibi görünüyordu.

Chester beni gözetlemesi için özel bir dedektif tutmuş olabilir miydi? Bu, ilişkimden başından beri haberdar olduğu anlamına gelirdi.

Titrek bir nefes alarak bir sonraki fotoğraf setini inceledim. Takipçim beni eski arabama geri götürdü, alımdan öptü ve yanağımı okşadı. Onun kibarlığı karşısında kalbim eridi ama aynı zamanda tüm vücuduma acı veren kramplar girdi.

Bu bizim ilk karşılaşmamızdı. Maskenin altında kimin saklı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kocam karısının maskeli bir adam tarafından kaçırıldığını biliyordu. Ve bunun tekrarlanmasını önlemek için hiçbir şey yapmadı.

Resimler arasında gezinirken, takipçimi karanlık sokaklarda takip eden birkaç tanesini inceledim. Pahalı arabasına ulaşana kadar izlediği tüm yol belgelenmişti. Modeli ve rengi Zyon'un sevgili Maserati'sine uyuyordu ama görüntü bulanıktı. Ancak bir sonraki fotoğrafa baktığımda kalbim göğsümde vahşi bir at gibi hızlanmaya başladı.

Takipçim direksiyonun arkasına oturmadan önce maskesini çıkardı. Zyon'un muhteşem, çatık kaşlı yüzü neredeyse tüm fotoğrafı kaplıyordu.

Saçları başına ve alınına yapışmıştı. Koyu renk gözleri elindeki bir şeye odaklanmıştı. Boynundaki kanatlı canavar dövmesinin çizgileri, kardeşlerinden biri değil de o olduğunu doğruluyordu.

İhtiyacım olan kanıt buydu. Ondan yardım istemek için yaptığım acınası planın dönüm noktasıydı. Yine de, birkaç talihsiz şeyi de aydınlatı.

Birincisi, kocam başından beri Zyon'un gözünün benim üzerimde olduğunu biliyordu. İlişkinin farkındaydı ve devam etmesine izin verdi. Neden izin verdi?

İkincisi, Zyon George Harrow'u öldürdü. Onunla yüzleştiğimde, hiç tereddüt etmeden itiraf etti. Neredeyse bundan gurur duyuyormuş gibi konuşuyordu, o zavallı adamın benim için bir tehdit olduğunu iddia ediyordu.

Korkunç bir suç işledi. Bunun kabul edilemez olduğunu biliyordum. Kaçmalı, saklanmalı ve onunla bir daha asla karşılaşmamalıydım. Muhtemelen polisi aramalıydim ama bunu büyüleyici buluyordum. Benim için bir adamı öldürdüğüne göre bana ne kadar takıntılıydı?

Bakışlarımı ekrandan ayırdım ve elimle ağzımı kapattım. Aklıma gelen üçüncü şey korkutucuydu ama şu ana kadar keşfettiğim her şey buna yol açıyordu.

Chester, Zyon'un peşindeydi. Ona karşı çalışıyordu ve ben ikisinin arasında sıkışıp kalmıştım. Chester'ın gizli ilişkim hakkında hiçbir şey söylemediğinden emindim çünkü bunu Zyon'a karşı kullanmaya hazırdı. Zyon'un benim için ne kadar deli olduğunu biliyordu, bu yüzden bu kozu saklıyordu ve zararı en üst düzeye çıkarmak için doğru zamanda kullanmak istiyordu.

Kocamın planlarında bir piyondan başka bir şey değildim ve bu fark ediş canımı acıttı ama beni hiç şaşırtmadı. Çok mantıklıydı. Ayrıldığımda, avantajı kaybedeceği için beni geri dönmeye zorladı. Beni rehin tutuyordu ve Zyon bana yüzünü gösteremeyeceğini çünkü bunun beni tehlikeye atacağını defalarca tekrarlamıştı.

Birbirlerinin dūřmanı olduklarını biliyorlardı. Sadece burnumun dibinde neler olduğunu bana söylemeyi unutmuşlardı.

Kızgın mıydım, rahatlamış mıydım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım bilmiyordum. Duygularım büyük bir kütle halinde birbirine karışmıştı ve onları sıraya koyamıyordum. Aynı anda çok fazla şey oluyordu.

Hızlıca kaydırmayı bitirdikten sonra Zyon'la olan fotoğraflarımdan başka işe yarar bir şey bulamadım. Chester bazı toplantılarımızı belgelemişti ama muhtemelen depoyu keşfetmemişti. Gizli sığınacağımız saklı kalmıştı.

Midemde ağır bir hisle dizüstü bilgisayarını kapattım. Oda karanlığa gömülmüştü ve sadece sokak lambasının zayıf ışığı yerdeki halı parçasını aydınlatıyordu.

Bir sonraki adımımı düşünerek karanlığa baktım. Planım değişmemişti. Zyon'la partisinde yüzleşecektim ama kocamın dosyaları sayesinde cesaretimi en üst seviyeye çıkarmıştım. Resimler bana ihtiyacım olan kesinliği vermişti.

Göğsümde daha iyi günlere dair bir umut yeşerdi ve tüm kötü hisleri bir kenara itti. Chester'dan uzaklaşacaktım. Zyon'un yardımıyla, sadece korkunç bir anı olacaktı.

Valeria

Parti için seçtiğim makyaj kafamda yüzümde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Belki de bir maske daha iyi bir seçim olurdu. Morluğu kapatmak zordu ve mükemmel çizgileri çizmek için kocamla yaptığım son karşılaşmadan sonra ellerim hala hafifçe titriyordu.

Parmaklarımdaki titremeden, midemde kabaran endişeden kurtulamıyordum. Eve gelmeyeceğini düşünüyordum ama gelirse ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bir dayak daha yeme riskini göze almıştım. Chester beni böyle giyinmiş görürse dışarı çıkmama izin vermezdi.

Kısa siyah parti elbisem kışkırtıcıydı ve birkaç yerinden yırtılmıştı. Stratejik delikler nedeniyle dantelli siyah sütyenim görünüyordu. Uzun bacaklarım file çoraplarla sarılmış ve dört inçlik yüksek topuklu ayakkabılarla tamamlanmıştı. Kızıl saçlarım iri dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülüyordu.

dalgalar ve yüzümü çerçeveleyen çiçekli büyük siyah bir şapka ile tamamlandı.

Kurukafa makyajı bu kıyafete harika bir katkı oldu. Asıl fikir partiye bir cadı gibi gelmekti, ancak dövülmüş yüzüm beklenenden daha fazla renk gerektiriyordu. Bu yüzden, takipçimin kreasyonlarından ilham alarak maskemi onunkiyle eşleştirdim. Zyon'un en sevdiği kılık değiştirmenin tadını herkesin içinde çıkarma fırsatını kaçırmayacağına inanıyordum.

Ancak bir kuaföre gitmediğim için çok pişman oldum. Çenemdeki kötü yarayı saklamak zordu ve beni strese sokuyordu. Her beş saniyede bir aynaya bakıp bir şey düşüp düşmediğini kontrol ediyordum. Gizlemek için evde bulabildiğim her rengi ve pudrayı kullandım ama yine de sakinleşemiyordum.

Yine de her şeyin yoluna gireceğini umuyordum. Cadılar Bayramı partisinde çok fazla ışık olmamalıydı. Zyon, kardeşleri ya da başka biri morlukları görme şansına sahip olmayacaktı. Sadece çok ışıklı yerlerden kaçınmam gerekiyordu.

Aynada son kez görünüşümü kontrol ettikten sonra davetiye çantama koydum ve apartmandan çıktım. Alkol alma ihtimalime karşı taksiye binmeyi tercih ettim. Planım temiz bir kafa gerektiriyordu ama biraz sıvı cesarete ihtiyacım olacağını zaten biliyordum. Sizi takip edip kaçıran bir mafya babasıyla her gün yüzleşecek değildiniz.

Şoför, maskeli insanlarla dolu Starlight binasının girişinin önünde durdu. Çantamı gergin bir şekilde kavradım ve yavaşça arabadan indim.

Güvenlik görevlilerine doğru yürürken konukların heyecanını hissettim. Çok neşeliydiler, hatta dışarıdaki uzun kuyrukta durmuş kontrol edilmeyi bekliyorlardı. Ama içimdeki tedirginlikten kurtulamıyordum. Sabırsızlıkla parmaklarımı kalçama vuruyor, daha kalın bir palto almadığım için pişmanlık duyuyordum.

İçinde bulunduğum durumun ağırlığı yavaş yavaş üzerime çöküyor, beni tedirgin ediyordu. Zyon'un sapığım olduğunu bildiğim halde bana yardım etmeyi reddedebiliyordu. Eğer ilişkimizi anlık bir oyalanma olarak görüyorsa, zamanını benim sorunlarımla harcamazdı.

Huzursuz senaryolar yorgun zihnime saldırdığında kalp atışlarım hızla arttı. Beni yatağına bağladığında sapığıma güvendiğimi iddia etmiştim. Benim için tehdit olarak gördüğü bir adamı öldürmüştü. Beni önemsemediğine inanıyordum ama ya bu sadece benim en derin dileğimse ve beni reddederse?

Evliliğim Zyon'un ihtiyaç duymadığı bir sorundu. Onu terk etmeme yardım ederse kocamla olan kavgası daha da kızışacaktı. Ben kesinlikle bir an önce kurtulmak isteyeceği bir yüküm.

Bir kızım olduğundan bahsetmiyorum bile. Chester'ın onun babası olarak hakları vardı. Kocamı ezecek bir avukata verecek param yoktu. Zyon'un her şeyi halletmesini mi bekliyordum?

Kahretsin, bunu daha iyi düşünmeliydim. Zihinsel olarak iç çektim, artık o sırada ne yaptığımdan emin değildim.

Ellerim titredi, çantayı can simidimmiş gibi sıktım ve etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Çaresizlik bedenimi ele geçirdiğinde, planım iskambil kâğıtlarından bir ev gibi çöktüğünde gözlerimden yaşlar boşandı.

Ama eve dönemezdim ve her şeyin daha iyi olacağını umuyordum. Sadece iki seçeneğim vardı: içeri girip Zyon'dan yardım istemek ya da eve koşmak, Zara'yı ve eşyalarımı toplayıp Chester arkadaşlarıyla dışarıda Cadılar Bayramı'nı kutlarken ortadan kaybolmak.

Berbat durumdaydım. Sanki her şey çoktan olmuş bitmiş gibi evde bunu düşünmüştüm. Varsayımlarımı doğrulayan fotoğraflar Tanrı'dan gelen bir mesaj gibiydi. Yine de kimse Zyon'un beni yanına alacağını söylememişti.

Endişelerim ve güvensizliğim beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Evimin güvenli ortamında bu konuda çok emindim ama talebimin reddedilme ihtimaliyle yüz yüze gelince kendimi zor tuttum.

"Valeria."

Derin bir ses düşüncelerimin ince izini yırttı ve sol tarafımdaki uzun, karanlık siluete baktım.

"Neden sırada bekliyorsun?"

Gözlerimi kısıtım, ışıқта durmadan önce bedenin sadece dış hatlarını ayırt edebiliyordum.

"Oh, merhaba." Gülümsedim, tanıdık kafatası makyajına baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Beni bulanın Zyon olmasını umuyordum ama kardeşlerinden biriydi, büyük ihtimalle Malin. "Güvenliğe davetiyemi vermem gerekiyor."

"Beklemene gerek yok," diye gürlüyerek elimi tuttu. Korumaları görmezden gelerek beni devasa, aydınlık girişe doğru götürdü.

Çift kapıyı ve metal dedektörünü kimse tarafından durdurulmadan geçtik. Derin bir nefes alamadan uzun giriş holünde idim ve topuklarım parlak mermer zeminde tıkırdıyordu.

"Bir saniye," diye mırıldandı Malin, hareketlerini aniden durdurup kaşlarını çatarak sağ taraftaki kapalı kapıya baktı. "Tombul arkadaşını burada gördüğüme eminim."

"Tombul arkadaş mı?" Yankıladım ama o sadece elini salladı ve kapıyı açtı.

Hayatımda gördüğüm en uzun bacaklara sahip, yarı çıplak, sarı saçlı bir kız pembe iç çamaşırını bir havluyla örterek ciyaktı.

"Özür dilerim tatlım," dedi Malin nazikçe, içeri girerken. Kızlar kurt görmüş tavuklar gibi dağıldılar. "Alice nerede?"

En iyi arkadaşımdan bahsedilince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sivri şapkası, uzun siyah elbisesi ve kendine özgü gözlükleriyle Salem cadıları gibi giyinmiş bir halde karşıma çıkınca şaşkınlığım daha da arttı.

"Geldim," diye bip sesi çıkararak birine el salladı ve Malin kenara çekildi. Bana geniş bir gülümseme fırlatıp kollarını açtığında kaşlarımı kaldırdım.

"Burada ne yapıyorsun?" Beni kucağına çektiğinde sordum. Bu arada Malin ortadan kayboldu ama bize şampanya getiren bir servis elemanı göndermeyi de ihmal etmedi.

Alice yüzüme bakarak, "Yalnız gitmene izin veremezdim," diye cevap verdi. "Sözümüzü hatırlıyorsun, değil mi?" Bana nazik bir gülümseme attı. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa burada, yanımdayım."

"Teşekkürler," diye nefes verdim, göğsümü sıkan zincirin gevşediğini hissediyordum. "Ama Zyon'la konuşmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Ne?" Alice elimi tuttu, boyalı kaşları çatıldı. "O sana yardım edecek."

"Bunu bilmiyorsun..." Fısıldadım, ağzımı kapattım çünkü gülen bir grup misafir tehlikeli bir şekilde bize yaklaştı. Uzaklaştıklarında tekrar konuşmaya başladım. "Ya bana yardım etmeyi reddederse? Kendimi aptal durumuna düşürürüm." Alice'in şaşkın yüz ifadesine bakarken gözlerimde yeni yaşlar belirdi.

"Ciddi olamazsın," diye başını sallayarak nefes verdi. Şampanya kadehinin tamamını boğazından aşağı itti ve gördüklerine inanamıyormuş gibi bana baktı.

"Bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Tısladım, çantamdan bir mendil çıkardım ve makyajımı bulaştırmamak için gözlerimi hafifçe sildim. "Sen

saygınlığımı pencereden dışarı atmamı istiyor."

"Ben mi?" Alice sızlandı. "Sapığının sana yardım edeceğini iddia ettin. Benim yanıma taşınmanı ve ne yapacağına karar vermeni istedim. Bu senin planındı."

"Bu yanlış bir plan," dedim ve partinin yapıldığı kumarhanenin kapısına doğru döndüm.

"Valeria." Alice dirseğimi kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "Dün Zyon konusunda kesinlikle emindin. Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışarak başımı salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"En iyi fikir bu," diye itiraz etti Alice. "Zyon meseleyi ortadan kaldıracak. Sana neler oluyor?"

"Korkuyorum!" Sesimi kontrol edemeyerek bağırdım. Elimi ağzıma kapattım ve gözlerimden acı yaşlar döküldü. Alice hafifçe omzuma dokundu ama ben onu silkeledim.

"Neyden korkuyorsun Val?" diye sordu, beni insanların bizi göremeyeceği bir köşeye çekerek.

"Ya onun için sadece bir dikkat dağıtıcıysam?" Titrek bir nefes alarak mırıldandım. "Ya beni hiç umursamadıysa ve ben sadece bir ödülsem? Ya benimle sadece Chester'ın karısı olduğum için yattıysa-"

Dilimde en az on "*ya olursa*" daha belirdi ama Alice hemen sözümü kesti. Panikledim. Mantıklı yanımda bunu biliyordu ama kendime engel olamıyordum.

"Bu saçmalık," diye karşı çıktı en iyi arkadaşım, ellerimi ellerinin arasına alarak. "Bana anlattıklarına bakılırsa, Zyon'un sana değer verdiğinden eminim."

"Ama-" Fısıldadım ama hemen Alice tarafından sözüm kesildi.

"Aması yok Valeria." Beni kendine çekti ve yanağımdaki yaşı sildi. "Chester'ın sana ne yaptığını itiraf etmekten korkmanı anlıyorum. İstismara uğrayan eş olmanın ve yardım istemenin zor olduğunu biliyorum. Ama Zyon senin için bu dünyayı yıkacak olan güç. Sadece ona gerçeği söyle."

"Bu çok zor," diye mırıldandım. "Bana acımasını istemiyorum."

"Her şey yoluna girecek," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı ama ben çok üzgündüm. Zyon'a bir şey söyleme konusunda neden birdenbire bu kadar telaşlandığımı anlamıyordum.

Yaşadığım her şey ezici bir güçle üzerime çökmüştü. Ona ihtiyacım vardı. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Onun kollarında dünyadan saklanmak için can atıyordum. Güvende hissetmek için can atıyordum.

Zyon bana değerli olduğumu hissettirebilecek tek kişiydi. Chester'ın saldırısından sonra, sevdiğim adam tarafından yeterli olduğuma dair güvence verilmesine umutsuzca ihtiyacım vardı.

"Hadi içeri girelim," diye önerdi Alice beni iç karartıcı düşüncelerimden çekip çıkararak. "Kardeşler birazdan bir açılış konuşması yapacaklar. Güven bana, onu gördüğünde kendini daha iyi hissedeceksin."

Ona inanmadım ama yine de onu takip ettim. Aç karnıma içtiğim üç kadeh şampanya reddedilme korkumun azalmasına neden oldu ama cesaret hala gelmemişti. Belki daha fazla içersem.... daha da cesaretlenebilirdim.

Starlight kumarhanesinin devasa dairesel alanına diğer konuklarla birlikte girdik ve ağzım açık kaldı. Oda Cadılar Bayramı tarzında dekore edilmişti; ayakkabılarımızın altında sis, tavandan sarkan ağlar ve örümcekler ve sahneyi tamamlayan ürpertici maskeler takmış sunucular vardı.

İki devasa iskelet konukları karşılıyor, herkesle el sıkışıyor ve onları eşsiz yiyecek ve içecekleri tatmaya davet ediyordu.

Yırtık vücutlu seksi gömleksiz vampirler sanki hastaneden çalmışlar gibi paketler halinde sıvı kan servis ediyor ve buharlı sulu biftekler kurtadamlar tarafından getiriliyordu.

Her slot makinesi örümcek ağını andıran pamuklarla sarılmıştı. Her yerde kan veya yeşil balçık taklidi, et ve diş dolu içecekler servis ediliyordu. Siyah tabaklardaki kekler ve kanepeler minik balkabaklarına, hayaletlere ve mezarlara benziyordu.

Alice minik turuncu bir balkabağını ısırırken, "Etkileyici," diye övdü. "Lezzetli bir pasta."

Onun memnun ifadesini gördüğümde yüzümde bir gülümseme oluştu. Tatlılara bayılıyordu.

"Biraz ister misin?" Bana bir mezar taşı uzattı ve tatlı çatalını bir hayalete batırdı.

"Böyle iyiyim, teşekkürler," diyerek reddettim ve bana geniş bir sırıtışla bakan seksi barmenden buharlı bir içki kabul ettim. Ona kibarca gülümsedim ama aklım başka yerdeydi.

"Hadi sahneye gidelim." Alice beni bardan sürükleyerek çıkardı ve slot makinelerinin arasından canlı oyunlara götürdü.

İnsanlar rulet ve blackjack masalarının etrafında dönüyordu. Bazıları oynarken diğerleri sadece izliyor ve atmosferin tadını çıkarıyordu. Hoparlörlerden yüksek sesli müzik geliyor ve kışkırtıcı bir şekilde giyinmiş kızlar direklerin etrafında ve yanlardaki kafeslerde sallanıyordu.

Loş mor ışık duvarlarda ve halıda farklı resimler ve gölgeler yaratıyordu. Mekan tüylerimi diken diken eden mistik yaratıklarla doluydu ve görüşüm bulanıklaştı. Nereye baksam birileri kan içiyordu. Ayrıca çiğ gibi görünen bir eti çiğneyen bir adam vardı ve bir kadının başka bir kadının çıplak göğsünden yapışkan bir şey yaladığını fark ettim. Sadece onları izlerken bile midem bulanıyordu.

"Sen iyi misin?" Örümcek ağına sarılmış öpüşen bir çiftte bakarken Alice sözümü kesti.

"Emin değilim," diye fısıldadım ama neyse ki beni duymadı. İlgisiz davranarak sorusunu geçiştirdim. Müzik durduğunda ve reflektörler odanın diğer tarafındaki sahneyi gösterdiğinde, kızılıcak suyu ile votkanın tadına bakarak içkimi yudumladım.

Birbirinin aynısı, uzun boylu üç adam siyah takım elbiseleri ve kurukafa makyajlarıyla podyumda duruyordu. Birinin mikrofona yaklaştığını gördüğümde dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve tüm oda sessizliğe gömüldü. O insanların sahibiydiler. Onlar kraldı.

Zyon'un güçlü ve derin sesi hoparlörlerden yükseldiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı ve karnımdan yatıştırıcı bir sıcaklık yayıldı. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi; onun gücünün, etkisinin ve hâkimiyetinin hatırlatılması. Onun buyurgan varlığı içimde kopan güvensiz kasırgayı yatıştırdı. O benim kanayan, korkmuş ruhumun arzuladığı tedaviydi.

Zyon misafirlerine teşekkür edip onları ağırlarken ona hayranlıkla baktım ve yakında onunla buluşmayı umdum. Ona karşı hissettiğim çekim büyüleydi. Onun tüm odayı büyülemesini izlerken endişelerim tamamen dağıldı.

Yalvarışıma ne cevap verirse versin, onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Bizim hakkımızda ne hissettiğini öğrenmeden öylece çekip gidemezdim.

Derin bir nefes vererek içkimi bitirdim ve boş tepsiye koydum. Sorularıma cevap bulmanın tek bir yolu vardı.

Valeria

"Zyon'un doğum tarihinin kardeşlerinden farklı olduğunu duydun mu?" Alice dördüncü hayalet pastasını yerken sordu. Çiğneyebildiği tatlılıktan dişlerim ağrıyordu.

"Ne?" Bakışlarımı misafirlere yaklaşan üçüzlerden ayırdım.

"Evet." Alice hevesle başını salladı. "O 31 Ekim'de doğdu, kardeşleri ise 1 Kasım'da dünyaya geldi."

"Zyon gece yarısından dakikalar önce mi doğdu?" Dudaklarımda bir gülümseme belirerek sordum. Her yönden özel biri olmalıydı.

"Aslında yarım saat önce," diye yanıtladı Alice, yeşil balçık içeceğini tarayarak. "Annesi üçünü de doğal yollardan doğuramadı. Kardeşleri sezaryenle doğdu." Omuz silkti ve elindeki bardağı kan torbasıyla değiştirdi. "Bu hikâye neredeyse çok trajik bir sonla bitiyordu."

Gözlerimi ondan kaçırarak Zyon'un başka bir grup misafirle tokalaşmasını izledim. Etrafı insanlarla çevriliydi ve herkes onu ve kardeşlerini tebrik etmek istiyordu. Herkesle birkaç saniye geçirdiler ve kibarca minnettarlıklarını gösterdiler.

Gözlerim Zyon'un yüzünden ayrılıp arkasına baktı. DJ'in bulunduğu podyumun önünde, hediyelerle kaplı devasa bir masa kurulmuştu. Konuklar sürekli yeni, mükemmel bir şekilde paketlenmiş kutular, çantalar ve sepetler getiriyordu.

Vortex çalışanlarından üçüzler için bir hediye alan Tasha'ya para vermiştim ama Zyon için de başka bir şeyim vardı. Takipçim olduğundan kesinlikle emin olduğumda, ona pahalı alkol ve tatlılarla dolu bir hediye sepetinden daha kişisel bir şey vermeye karar verdim. Ama bunu ona herkesin içinde de veremezdim.

Onunla konuşmak, tebrik etmek ve durumumuzu tartışmak istiyordum ama etrafını saran kalabalığı görünce umudum dağıldı. Beni fark etmesi bir mucize olurdu.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken Zyon gözlerini kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. Kalbim acıyla çarpmaya başladı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Vücudum, tüm sinirlerimi karıncalandıran yoğun bir elektrik şimşegiyle vurulmuş gibi hissediyordu.

Hipnotize olmuş gibi ona baktım, gözlerimi başka yöne çeviremiyordum. Freddy Krueger maskeli bir adam ona yaklaştı, ama onu el sallayarak uzaklaştırdı ve misafirlerle ilgilenmeleri için kardeşlerini bıraktı.

Zyon'un önümde durması on saniyeden az sürdü, kara gözleri mutluluk ve heyecanla yanıyordu. Beni yemek istediği bir tatlı gibi izlerken boyalı dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüştü.

"İyi akşamlar Valeria," diye selamladı beni her zamanki derin sesiyle, en derin arzularımı uyandırarak. Her zamanki sapık sesi değildi ama bana tüm karşılaşmalarımızı hatırlatmaya yetti.

"Merhaba," diye nefes aldım ve elimi sıkmak için uzattım. "Ve doğum gününüz kutlu olsun Bay Zhumagulov."

"Teşekkür ederim." Elim nazikçe ama sıkıca tuttu. Tenim onun sıcak avucunun dokunuşuna anında tepki verdi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse göğüs kafesimden fırlayacak ve onun kucağına atlayacaktım. Gözlerimiz birbirine yapışmış, etrafımızdaki dünyayı görmezden geliyordu.

Garip bir öksürük sesi aramızdaki büyüğü bozdu ve ben kaşlarımı çatarak bir kek daha yutmuş gibi yapan Alice'e baktım. Zyon'un lezzetli dudakları, kalan içkiyi yudumlayıp ağzını silerken onu incelediğinde bir gülümsemeye dönüştü.

"Özür dilerim. Yanlış tüp," diye nefes verdi göğsünü ovuşturarak. "Her neyse, mutlu yıllar Zyon."

"Teşekkürler Alice," diye cevap verdi. "Partinin tadını çıkarıyor musun?"

"Evet, harika." Gülümsedi ve işaret parmağıyla gözlüğünü yukarı kaldırdı. "Hayalet pastalar bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Süslemeler ne olacak?" En iyi arkadaşım ile kibarca sohbet etmeye devam ederken parmaklarının elimin arkasına dokunduğunu hissettim.

Şefkatli bir dokunuştı bu, sanki tüyler benimle buluşmuş, tüylerim diken diken olmuştu. Sanki manyetik bir güç beni ona doğru itiyormuş gibi içgüdüsel olarak yaklaştım ve parmaklarımızı yavaşça birbirine doladım.

Zyon, burnunun dibinde olup bitenlerden habersiz olan Alice ile kolayca sohbet etti. Vücudum bu adama karşı elektrik ve arzuyla dolmuştu. Son birkaç gündür hissettiğim tüm kötü duyguları baskın varlığıyla kovaladı. Sanki biri içkime ilaç atmış gibi başım dönüyordu ama bu sadece Zyon ve onun üzerimdeki etkisiydi. Sonunda beni demir bir zincir gibi bağlayan korkuyu bıraktım ve ondan yayılan gücün beni yatıştırmasına izin verdim.

Zyon ve Alice arasındaki diyaloga dikkat etmedim. Göğsüme yerleşen sakinliğin tadını çıkarmaya dalmıştım. Dorian, Zyon'un omzuna sertçe vurup araya girdiği için özür dilediğinde hayal aleminden uyandım.

"VIP'de sana ihtiyacım var, Zee," dedi ağabeyine sert bir bakış atarak. "Oyuncular bir milyonluk katılımı başlamak istiyor ve Stefano Gravaldis borç istedi."

"Parayı onun için ayarla," diye emretti Zyon, elimi bırakarak. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrol etti. "Laszlo ve Czaba havaalanından yola çıktılar. Macar dostlarımız oynamak isteyecektir. Onlara yer ayırın."

Dorian başını salladı, yanımızdan geçip ona çapkınca göz kırpan seksi kadına sahte bir gülümseme gönderdi.

"Başka neye ihtiyacın var Dorian?" Zyon sabırsız bir ses tonuyla sordu. "Beş dakika içinde VIP'de olacağım."

Dorian cevap vermek yerine, kendisine şaşkınlıkla göz kırpan Alice'e döndü.

"Lütfen krupiyenin masayı hazırlamasına yardım edin," dedi Alice'in elinden içkiyi alarak. Alice yüzünü buruşturdu, belli ki yaptıklarını onaylamıyordu ama Dorian'ın umurunda değildi. "Kız yeni ve büyük oyunlarda hiç deneyimi yok. Bu oyuncuların gelmesini beklemiyordum."

"Tamam," diye kabul etti, kaşlarını çatarak adamın elindeki bardağa baktı. İsteksizce yanımızdan ayrıldı ve geniş salonun diğer tarafına doğru ilerledi.

"Artık yalnız olduğumuza göre," diye başladı Dorian, her zaman gülümseyen yüzü benim hoşuma gitmeyecek kadar ciddileşmişti. "Chester Kellerman oynamak istiyor, Zyon," diye açıkladı, öfkeli kardeşi yerine bana bakarak. "İçeri nasıl girdiğini ve oynayacak bu kadar parayı nereden bulduğunu bilmiyorum. Valeria, bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Eğer ona davetiyemi verip vermediğimi soruyorsan..." Belirgin bir inançsızlıkla sordum. "Ben asla-"

"Hey, hey." Zyon elimi tutarak sözümü kesti. Neden hemen en kötüsünü düşündüğümü ve bu çirkin suçlamaya karşı kendimi savunmaya çalıştığımı anlamıyordum. "Öyle demek istemedi Valeria," dedi Zyon yatıştırıcı bir sesle ve başparmağını elimin arkasına sürttü. "Sadece kocanızın ders dışı faaliyetleriyle ilgili bir şey fark edip etmediğinizi bilmemiz gerekiyor."

Çenem titreyerek onun koyu renk gözlerine baktım. Bu konuşmayı onun doğum günü partisinde, etrafım konuklarla çevriliyken yapmak istemiyordum. Doğru zaman ya da yer değildi. Gecesini mahvetmemek için sabaha kadar beklemeyi düşünmüştüm ama şaşkın bakışlarını görünce ona bir şey vermem gerektiğini anladım.

Chester'in varlığı bir sorun olduğunu gösteriyordu. Zhumagulov'lara ve diğerlerine karşı büyük bir oyun için parası yoktu. Onları yenmek dışında başka bir gündemi olduğuna inanıyordum.

"Chester biliyor," dedim Zyon'un elini sıkıca sıkarak. "Başından beri biliyordu."

Dorian sağ tarafımdan "Siktir," diye tısladı ama gözlerim Zyon'un şok olmuş yüzüne yapışmıştı.

Ağır makyajı bile yüzüne yansıyan dehşeti gizleyemiyordu. Tüm varsayımlarım tam o anda doğrulanmıştı. Beni kocamdan korumak için kimliğini saklamıştı ve Chester'in bizden haberdar olduğunu bilmek büyük bir şoktu.

Biz de aynı şeyi düşünüyorduk. Onun parlayan gözlerinde gördüm. Kocam bir şeylerin peşindeydi.

"Nasıl-" Zyon gergin bir sesle söze başladı ama ne sormak istediğini öğrenmeden hemen sözünü kestim.

"Önemli değil," diye cevap verdim, uğuldayan telefonunu kontrol eden gergin Dorian'a bakarak.

"Gitmeliyiz Zyon," dedi ama Zyon beni bırakmak istemiyordu.

"Ben..." diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu. Etrafımızdaki müzik ve konuşmalar onun sessiz sözlerini bastırdı.

"Git işini yap, Zyon," dedim kararlı bir şekilde. Bu konuşmayı daha sonra yapmak için zamanımız vardı. "Seni bekliyorlar."

"Konuşmamız gerek," dedi çenemi şefkatle kavrayarak. Bu tanıdık dokunuş bedenimin titremesine neden oldu.

"Yapacağız," diye söz verdim küçük bir gülümsemeyle, parmaklarını tenimden uzaklaştırarak. Onu itmek bana neredeyse fiziksel acı veriyordu ama kocamın planlarının temeline inmesi gerekiyordu.

Zyon bir an tereddüt etti ama sonunda Dorian'la birlikte oradan ayrıldı. Odanın ortasında tek başıma durdum, etrafım kumar makineleri ve beni görmezden gelen konuklarla çevriliydi.

Neredeyse yarım saat boyunca kalabalığı gözlemledim, renkli içeceklerin tadını çıkardım ve iş arkadaşlarıma selam verdim ama aklım sürekli VIP odasına gitti. Oyunun oynandığı salona yaklaşmamak için kendimle savaştım ama bacaklarım beni yine de oraya taşıdı.

Merakım her şeyden daha güçlüydü. Chester'ın bu partiye neden katıldığını anlayamıyordum. Ve bir milyon dolar, oynamak için limitinin çok üzerindeydi.

Belki bir yerlerde saklı birkaç bin doları vardı ama Zyon ve onun pis zengin arkadaşlarının yanında hiçbir şeydi. Onu buraya getiren başka bir şey olmalıydı.

Birdenbire aklıma bir fikir geldiğinde kalbim korkuyla sıkıştı. Zyon en son parti verdiği kumarhanesindeki balon odası patlamıştı. Topuklarımın üzerinde döndüm ve içimi kaplayan korkuyla eğlenen insanlara baktım. Eğer haklıysam, nasıl bir tehlike içinde olduklarından haberleri yoktu.

Kadehimi aniden bitirip aceleyle VIP salonuna yöneldiğimde boğazımda bir yanma hissettim. Kocamın yapmak istediği şeyi engellemem gerekiyordu.

İki kaslı güvenlik görevlisi altın kapının önünde duruyordu ama onlara yaklaşip içeri girmeme izin vermeleri için ne söyleyeceğimi düşündüğümde, içlerinden biri hiç soru sormadan kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim," dedim ve geniş, kasvetli içeriye girdim.

Barda vampir gibi giyinmiş gülümseyen bir kız bana bir içki ikram etti ve köşeyi işaret etti. Uzun cam barın etrafında yürürken topuklarım siyah halıya gömüldü. Kızın arkasındaki duvarda yer alan raflarda pahalı içki şişeleri ve dekoratif bardaklar vardı ve tüm duvarı kaplayan ayna, oyun oynayan oyuncuların gizli bir görüntüsünü sunuyordu.

Renkli ışıklarla aydınlatılmış karanlık duvarlara bakarak içeride ilerlemeye devam ettim. Köşenin arkasından yürüyüp Zyon'un karşısında oturan kocamı fark ettiğimde kalbimin sıkıştığını hissettim. Poker masasının üzerinde yığınla fiş vardı ve ortam gergindi.

"Büyük bir oyun olacak," diye heyecanla işaret etti bir seyirci, hevesle başını sallayan bir diğeriyle kadehini tokuştururken. En az yirmi kişi Alice'in kartları dağıttığı masayı profesyonel bir ifadeyle izliyordu.

Daha iyi görebilmek için yaklaştığımda maskesiz kocamın sıkılmış bir ifadeyle kartlarına baktığını fark ettim. Kıyafet kurallarına aldırmıyordu ama yine de üzerinde daha önce hiç görmediğim pahalı bir takım elbise vardı. Arkasında

Yüzü gereksiz botokslarla dolu olmasaydı rahatlıkla küçük kız kardeşim olabilecek bir kadın duruyordu.

Kızıl saçları sağlıklı beyaz teninde parlıyor, çıplak omuzlarına dökülüyordu. Siyah elbisesi benimkinden bile daha açıktı, şeffaf sütyeninin uygunsuz bir parçasını gösteriyordu ve geniş poposunu zar zor örtüyordu. Elini Chester'ın boynuna koymuş, uzun tırnaklarıyla onu kaşıyordu.

Midem tiksintiyle burkuldu ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu. O içkileri içmemek için kendimi zor tuttum. Utançtan neredeyse kusacaktım.

Muhtemelen bu odadaki herkes, garsonlardan Alice'e, Zyon'a ve kardeşlerine kadar Chester'ın evli olduğunu biliyordu. Ve kimse bana tek kelime etmedi. Hepsi bunu benden sakladı. Ben evde kızımızla kalırken ya da gecelerimi işte geçirirken, kocam paramızı bu lanet olası karikatüre harcıyordu.

Boş bardağı duvarın yanındaki yüksek masaya çarptım ve misafirlerden birkaçının kaşlarını çatmasına neden oldum. Ama onlar umurumda değildi. Başka birinin dikkatini çekmek istiyordum.

Ne yazık ki Chester bana bakmadı. Onun yerine Zyon beni fark etti ve gerildi, kara gözleri benden kocamın omzunu okşayan başarısız kopyama kaydı. Kıskançlıktan değil ama kendimi kullanılmış bir paçavra gibi hissettiğimden, onun geniş plastik gülümsemesine içimdeki tüm nefretle baktım.

Chester onunla yaşamam için bana şantaj yapmaya cüret etti. Zara'yı benden almakla tehdit etti. Beni dövdü. Ne için dövdü? Madem bu kadar vasat bir yedeği vardı, neden bana işkence ediyordu?

Duygularımı kontrol etmek ve gereksiz bir olay çıkarmamak için titrek bir nefes alarak gözlerim Zyon'unkilerle birleşti. Kocam için neden önemli olduğumu biliyordum. Ben onun rakibine zarar vermek için bir araçtım.

Ama Şimdi, ikimiz de onun bizi bildiğini öğrendiğimizde, dengeler lehimize d nm Ő t . Belki bu avantajı kullanabilir ve planladığı Şeyi durdurabilirdik. Sadece doğru oynamamız gerekiyordu.

-45-

Valeria

VIP salonundaki seyircilerin arasına karışmadan Chester beni gördü. Başlangıçta beni fark etmesini istedim. Kızıl saçlı kızını ve poker oyununa yatırdığı bir milyon doları öğrenmeme nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum. Ama sonra, farklı bir yaklaşım kullanmaya karar verdim. Ne yazık ki, ben onun ulaşamayacağı bir yerde kaybolmadan önce beni bir an için gördü.

Bakışlarımız buluştuğu anda Chester küstahça sıırttı. Ağır makyajına rağmen, makyajın altında kimin saklı olduğunu biliyordu. Yerime geçeni sert bir el hareketiyle gönderdi ve o da itaatkâr bir şekilde yanından ayrıldı.

Evli bir adamla ilişki yaşamaya başladığı için ona kızsam mı yoksa nasıl bir adam seçtiğine üzülsem mi bilemiyordum.

Chester iyi günündeyken tam bir kabustu. Şiddet eğilimleri yüzünden kız hiç de kıskanılacak bir durumda değildi. Belki de

Evde geçirdiği zamandan daha fazlasını dışarıda geçirdiği dışunulurse, benden daha fazla istismara uğruyordu.

"Valeria," diye seslendi Chester ayağa kalkarak bana. Yüzü beni gördüğüne sevinmiş gibi parlıyordu ama ben daha iyi biliyordum.

Burada olmamı beklemiyordu. Belki de bir kıskançlık krizini önlemek için dayak beni evde tutmalıydı. Kocamın ilişkim hakkında bilgi sahibi olduğunu bilmek mantıklı geliyordu.

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek sert bir içki aldım ve ona yaklaştım. Kolunu sahiplenircesine belime doladı ve beni öpmek için hamle yaptı ama ben başımı yana çevirdim. Dudakları, geçen gün kemerle işaretleğiği yanağıma kondu.

Göğsüm sıkıştı ve mutlu bir ifadeyi korumakta zorlandım. İyi bir oyuncuydum ama bu iğrençti. Chester'ın dokunuşu boğazımda safranın yükselmesine neden oldu. Ona tükürmek yerine ağzımda biriken tükürüğü zorla yutmak zorunda kaldım.

Vücudum istemsizce ürperdi ve kendimi zor kontrol ettiğim için onun sahiplenici kucağından hızla kaçmak zorunda kaldım.

Zyon yanımdayken kocamın karşısına dikilip ona karşı hissettiğim her şeyi iğrenç suratına haykırma cesaretini buldum. Ama bunun hiçbir faydası olmayacaktı. İtaatkâr bir aksesuar olarak rolümü oynamalıydım ve belki de Chester'ın ajandasını ortaya çıkarma şansım olabilirdi.

"Arkamda dur, bebeğim," diye sessizce emretti Chester, elini sırtıma sürterek. "Varlığının bana şans getireceğine eminim."

"Nasıl istersen." Ona en iyi sahte gülümsememi atarak gülümsedim.

Arkasında durmadan önce bir bardak votka ve kızılıcık suyunu bir dikişte içtim. Alkol ağzımı ve boğazımı yaktı ama aşağılanmışlık hissini hafifletmedi. Hanımının az önce terk ettiği yerde durmamı istiyordu.

Bu bir rezaletti. O kadar utanmıştım ki sadece Chester'ın başının tepesine baktım ve bazen kartlarını kontrol ettim. Zyon'un ya da Alice'in yüzümde hissettiğim bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındım. Chester kazandığında mutlulukla gülümsedim, kaybettiğinde ise kaşlarımı çattım. Herkesi ve her şeyi görmezden gelen programlanmış bir robot gibiydim ve bu utancın yakında sona ermesini umuyordum.

Bir buçuk saat boyunca kocamın arkasında durdum ve başarısını alkışladım. Yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden ayaklarım ağrıyordu ve ayak parmaklarımda karıncalanma hissediyordum. Baskıyı hafifletmek için ağırlığımı sadece bir bacağımdan diğerine kaydırdım.

Tüm bu süre boyunca, gülümseyen garson kız bana alkol sağladı. Bardağımın dibi yok gibiydi ama Chester'ın sandalyesine tutunmak zorunda kaldığımda başım kötü bir şekilde dönünce içmeyi bıraktım. Boş midem daha fazlasını kaldıramadı ve görüşüm hafifçe bulanıklaştığında su istedim. Onun sadakatsizliğinin kurbanı olarak zavallı itibarımın ihtiyacı olan son şey sarhoş bir halde yere yığılmaktı.

"On dakika ara verelim," diye önerdi Zyon ama bu daha çok bir emir gibi gelmişti. Gözlerimi kaldırdım ve ilk kez onun bakışlarıyla karşılaştım ama dikkatini hemen başka bir yere yöneltti. "Gidip pastayı kesmem gerekiyor."

Oyuncular yerlerinden ayrıldı ve partinin tüm hızıyla devam ettiği ana salona doğru ilerledi. Birkaç saniye içinde VIP salonu boşaldı ve Alice'i bulup onunla konuşmaya niyetlendim ama Chester hareketlerimi durdurdu. Bir anda önümde belirdi ve kabaca kolumu tuttu.

"Bir fahişe gibi giyinmiş burada ne halt ediyorsun?" diye tısladı ve garsonun bizi duymaması için beni kenara çekti.

"Bir milyon dolarla ve yanında başka bir kadınla burada ne halt ediyorsun?" Kolumu tuttuğu yerden çekerek bağırdım.

Chester'ın yüzü öfkeyle buruştu ve bana tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

"Dün kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Sinsi fısıltısı kulaklarımda ölümcül bir lanet gibi yankılandı. "Sana yerini hatırlatacak başka bir derse ihtiyacın var mı?"

Avucumu yumrukladım, iğrenç suratının tam ortasına yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Vücudumu saran öfkenin yarattığı yüksek tansiyon yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Beni tehdit etmeye hakkı yoktu. Artık onurumu ayaklar altına almasına izin veremezdim. İşimiz bitmişti.

"Yakında sana yerini hatırlatacağım," diye tükürdüm ve kollarımdan tutup beni sarstığında onu ittim.

"Burada neler oluyor?"

Alice ortaya çıkıp Chester'ın morartıcı tutuşundan sıyrılınca fırsatı değerlendirdim. Elimi tuttu ve beni ondan uzaklaştırdı, onu oracıkta öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ona dokunmaya *nasıl cüret* edersin?" diye bağırdı, onunla benim aramda durarak. "Seni lanet olası piç. Ona bir daha vurursan seni öldürürüm."

"Evliliğimden uzak dur Alice," diye uyardı Chester, titreyen işaret parmağını ona doğru kaldırarak. "Yoksa canın yanabilir."

"Beni tehdit mi ediyorsun, seni pislik?" diye bağırdı, çenesini sanki ona meydan okuyormuş gibi kaldırarak.

"Seni ısıtıyorum. Bizden uzak dur," diye tekrarladı Chester, bana öldürücü bir bakış fırlatarak. "Oyun başladığında arkamda duracaksın," diye emretti ve topuklarının üzerinde dönerek beni Alice'le birlikte odanın köşesinde bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım titrek bir nefes vererek. Ellerim ve dizlerim titriyor, gözlerimden çaresizlik yaşları süzülüyordu.

"Her zaman, Valeria." Alice beni kucakladı ve sırtımı yavaşça okşadı. "Bu gecedен sonra eve dönemeyeceğini anlıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı saçlarımı okşayarak. "Seni öldürür."

"Biliyorum," diye onayladım, başımı arkaya yatırıp yüksek tavana bakarak. Ağlamamak için dişlerimi alt dudağıma gömdüm ama yine de gözyaşlarım gözlerimi kızgın kömür gibi yakıyordu.

"Lisa'yı aramalı ve ona Zara'yı vermeyeceğinden emin olmalıyım. Ya da daha iyisi," diye düşündüm, yorgun ve çakırkeyif beynimi başka bir seçenek bulmaya zorlayarak. "Zyon'la konuşur ve Chester'ın dairesine bir daha adım atmadan onu alırım."

"Bu iyi bir stratejiye benziyor." Alice bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Ama oyun ne olacak? Senin onun arkasında durmanı istiyor."

"Onun kurallarına göre oynayacağım," diye cevap verdim hemen, konumumu tehlikeye atmayı reddederek. Chester'ın onu terk etmeyi ve kızımızı da yanıma almayı planladığımdan haberi yoktu.

"Bu hızla yakında sarhoş olur." Sandalyesinin yanındaki bitmemiş viski bardağını işaret ettim. "Parayı kaybedecek ve zengin arkadaşlarından daha fazlasını almak için gidecek. Bu da benim Zara'yı alıp ortadan kaybolma şansım olacak."

Alice başıyla onayladı ve elimi destekleyici bir şekilde sıktı. Panik yaratmak istemediğim için Chester'ın başka bir planı olduğundan şüphelendiğimi ona söylememiştim. Zyon ve kardeşleri aptal değildi. Kocamın bir şeylerin arkasında olabileceğini biliyorlardı. Kesinlikle her şeyi hesaba katmışlardı. Ve Chester vahşi bir pislik olabilirdi ama aptal değildi. Hâlâ içeride olsaydı Starlight binasını havaya uçurmazdı.

Konukların tezahürat ve bağırışları beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bir dakika sonra ellerinde doğum günü pastası tabaklarıyla beş garson geldi ve içlerinden biri bana cömert bir dilim uzattı.

Kibar bir gülümsemeye kabul ettim ama midem kararlı bir şekilde yemek yemeyi reddetti. Yemek için çok endişeliydim.

Alice pastasını mideye indirdi ve oyuna devam etmek üzere yerine döndü. Oyuncular yerlerine oturdular ama Chester yoktu.

Kaşlarımı çatarak kocamın boş sandalyesini işaret ettiğimde Zyon'un kara gözleri benimkileri delip geçti. Güvenlik görevlisine el sallarken kaşları birbirine çarptı. Ona gizlice bir şeyler söyledi ama adam gitmeden önce Chester geldi.

Dağınıktı ve her zaman kusursuz olan saçları hafifçe dağılmıştı. Kravatı boynunda gevşemişti ve beyaz düğmeli gömleği pantolonundan dışarı taşmıştı.

Boğazımdaki acı tükürüğü yuttum ve daha önceki kızıl saçlıyla ayaküstü seviştiğinden şüphelendim. Bu tam olarak onun tarzıydı. Ne isterse alır ve giderdi.

Kocamın sandalyesinin arkasında dururken Zyon'a bir bakış attım ve bakışlarının ardında biriken öfkeyi fark ettim. Gergindi. Sahiplenme duygusunu tüm poker masasında hissedebiliyordum.

Etrafımda uçuşuyor, ağrıyan, titreyen bedenimi sarıyordu. Chester beni yine korkutmuştu ama Zyon'un varlığı bana yönelttiği şiddet ve tehditlerin kalıntılarını silmişti.

Tehdit, sıkıntı ve korkudan oluşan boğazımdaki zincir, üzerimdeki boğucu etkisini kaybetti. O yakınımdayken rahatça nefes alabiliyordum. Chester'ın hatasını sabırla bekleyerek dik durmamın tek nedeni o ve Zara'ydı.

Oyun yarım saat daha sakin bir şekilde devam etti. Zyon ve Chester ara sıra keskin sözler ya da mükemmel hedeflenmiş yorumlar yapıyorlardı ama atmosfer rahattı. Büyük bir elde yolları kesişene kadar kimse bu ikilinin can düşmanı olduğunu söyleyemezdi.

Ortaya koydukları fiş sayısını gördüğümde nefesim kesildi. Bu bir kart ve ego savaşıydı. Birbirlerine üstünlüklerini göstermek için parayı kullandılar.

Benim gözümde Chester asla Zyon'u yenemezdi ama kocamın farklı düşündüğü açıktı. Para ve güçle örülmüş bir duvarı yıkmak için sanki bir görevdeymiş gibi itiyordu.

Zyon hayranlık uyandıran bir kararlılıkla kendini savundu. Büyük eli onların yeteneklerine hayranlıkla bakarak izledim. İkisi de harika poker oyuncularındı ve oyun hızla kızıştı.

Chester iki milyon dolarlık bahsi gördüğünde başım döndü ve Alice bana şaşkınlıkla baktı. Kalan altı milyonu çizginin gerisinde tutarak Zyon'a odaklandı.

Kalbim korkunç bir şeyin yaklaştığının belirsizliğiyle sıkıştı. İçgüdülerim beni sık sık uyarırdı ve bu sefer de durum farklı değildi. Bu elde bir şeyler olmak üzereydi. Bundan emindim.

-46-

Zyon

VIP salonunda etrafımı saran insanlar kovandaki arılar gibiydi. Sadece büyük maçı izleme şansı buldukları için bile mest olmuşlardı.

Başlangıçta her oyuncu masaya bir milyon dolar koydu ama neredeyse iki saat sonra önümde on milyon vardı. Stefano Gravaldis büyük bir pot kazandı ve yedi milyona gülümsedi, Chester'ın ise sekiz milyonu vardı.

Alice'in yeni bir el dağıtmasını bekleyerek fişlerle oynadım. Bitmemiş pahalı viski bardağım masadan bana bakıyordu ama onu boğazımdan aşağı itemiyordum.

Alkol genellikle agresif ve şiddet içeren davranışlarımı destekliyordu. Bunun gibi gergin durumlarda, takıntılı olduğum kadın tüm dikkatini kocasına verdiğinde, normal davranışlarıma güvenemezdim.

hissediyorum. Kafam Chester'ın öldüğü, uzuvlarını acı verici bir şekilde yavaşça kaybettiği ya da çarmıha gerildiği senaryolarla doluydu.

Genelde deliliğin akıl sağlığını ele geçirmesini umursamazdım ama burada ellerimin işini özgürce yapmasına izin veremezdim. Etrafta çok fazla tanık vardı. Doğum günü partimde bir adamı öldürmek doğru değildi, ama lanet olsun, onu boğma dürtüsü o kadar yoğundu ki neredeyse kendimi kontrol edemiyordum.

Kartlarımı katlayarak iç çektim ve alkolü gözümün önünden kaldırdım. Dokunamadığım halde ona bakmak beni rahatsız ediyordu. Aynı şeyin Valeria için de geçerli olduğunu fark ettiğimde dudaklarımda sinirli bir gülümseme belirdi. Bütün gün ona bakabilirdim ama kocası etrafımdayken, olay çıkarmadan ona dokunamazdım.

Bu yüzden onu tamamen görmezden gelmeyi seçtim. Karşımda minyatür elbisesi, file çorapları ve son derece yüksek topuklu ayakkabılarıyla karanlık bir tanrıça gibi dururken bu neredeyse imkânsız bir görevdi. Hayallerimin vücut bulmuş haliydi ve sikim sonsuza kadar onun tatlı ıslak amına gömülme ihtiyacıyla pantolonumun içinde seğiriyordu.

İnsanlar muhtemelen onun kafatası makyajının benimkiyle aynı olduğunu fark etmedi ama ben benzerliklerin çok farkındaydım. Bu açıkça onun sonunda iki ile ikiyi bir araya getirdiğini ve "takipçisinin" kim olduğunu anladığını gösteriyordu. Bana çok kızmış olması fikri kalbimi acıyla sıkıştırdı, ama aynı zamanda sakinleştirici bir düşünce belirdi ve artan endişemi yatıştırdı.

Bana kızgın olsaydı burada olmazdı. Beni görmezden gelir ve başka biriymişim gibi davranarak yaptığım aptallık için beni cezalandırırdı. Duygularıyla oynamamam konusunda bana bir ders vermek isterdi.

Ama bunun yerine, benim büyüleyici kadınıym buradaydı. Geldi ama ben hâlâ doğum günümü kutlamak için mi yoksa boyalı yüzüme tükürmek için mi geldiğini bilmiyordum.

"Çok sessizsin." Stefano Gravaldis bana doğru eğildi. Kıkırdarken alkol kokan nefesi yüzüme çarptı ve boyalı, kanlı yüzü tehditkâr bir surat ifadesine büründü. "Chester seni oyundan mı çıkardı?"

"Lütfen." Güldüm ve ona eğlenen bir bakış attım. "O bunu asla yapamaz."

"O zaman ne var dostum?" Stefano yüz ifadesi ciddileşerek beni itti. "Biraz sarhoşum ama seni rahatsız eden bir şey olduğunu söyleyebilirim."

"Chester'ın bu gece buraya gelmesini beklemiyordum," diye itiraf ettim, dalgalanan Valeria'ya bakarak. Benim hoşuma gitmeyecek kadar çok içmişti. "İzleniyoruz Stefano. Dünkü trajediden sonra sadece yetkililerin değil, İtalyan patronlarının da gözetimi altındayız."

"Amerikalıları yok edenin sen olduğunu biliyorlar mı?" Stefano kartlarını katlayıp gülümseyen Alice'e göz kırparak sordu.

"Ben mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve elimdeki kartları yere attım. "Jersey'de bir iş toplantısında idim."

"Evet, ben de konuşan bir eşeğim," diyerek başını salladı. "Bütün şehir bu işin arkasında senin olduğunu biliyor. Starlight binasının yeraltında yüksek profilli memurların kayıp cesetlerini gömdüğü haberi veba gibi yayıldı. Umarım kurşun geçirmez mazeretleriniz vardır."

"Bu benim ilk rodeom değil Stefano," diye hatırlattım ona, güzel Valeria'ma bir kez daha bakarak. Chester bir oyun kazanmıştı ve ona döndüğünde gülümsedi ama bu gülümseme o muhteşem gözlerine ulaşmadı. Kusursuz bir şekilde sevgi dolu bir eş gibi davranıyordu ama ben onun içini görebiliyordum.

Bu sadece bir roldü. Dokunuşu soğuktu. Bakışları duygusuzdu ve gülümsemesi Chester'in metresinin uzun kirpikleri kadar sahteydi. Chester ona bakmadığı zamanlarda, Chester ona tiksintiyle bakıyordu.

Ondan tiksindiğini bilmek kalbimi ısıttı ama içimdeki öfkeyi dindiremedi. O bana aitti. O benim kadınımdı. Benim kadınımdı!

"Bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" Stefano iç kargaşamı böldü ve beni gerçekliğe geri sürükledi çünkü Chester'ı kafamda en az üç kez öldürmüştüm.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim, Malin'in barda dikkatle etrafını izlediğini fark ettim. Hepimiz Chester'ın neyin peşinde olabileceğine karşı tetikteydik. "Yardımanız daha sonra gerekecek."

Stefano başını salladı ve diğer yanında oturan Laszlo'yla sohbetine geri döndü. Avrupa pazarını tartışıyorlardı, ama bu beni ilgilendirmiyordu, ben de dikkatimi başka bir yere yönelttim.

Chester arka arkaya üç büyük pot kazandı ve her elden sonra yaptığı yüksek sesli kutlama beni rahatsız etmeye başladı. Yüzümde mükemmel bir ifade vardı. Sanatçımın yüz hatlarımı maskelemek için yaptığı mükemmel makyaj, gerçek duygularımı gizlemeye çok yardımcı oldu. Ona ve tüm bu duruma karşı duyduğum hayal kırıklığını kimse fark etmeyecekti ama sabrım tükeniyordu.

Valeria tam ben ona bakarken ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı. Giydiği delice yüksek topuklu ayakkabılar narin ayaklarına kesinlikle işkence ediyordu. Bu maskaralık bittikten sonra onlara saatlerce masaj yapabilirdim. Tek yapmam gereken Chester'ı kumarhanemden çıkarmak ve karısını kaçırmaktı.

Yüzüme yayılmak üzere olan gülümsemeyle savaşıarak kartlarımı kontrol ettim. Neredeyse bir saat süren katlamadan sonra, nihayet iyi bir başlangıç kombinasyonu elde ettim. Kupa kızına ve valesine baktım, nasıl oynayacağımı düşünüyordum. Chester düğmedeyken,

Ondan gelen arttırma bekleniyordu. Elim onun geniş menziline ve büyük egosuna karşı harikaydı. Bu eğlenceli olacaktı.

Yetmiş beş bine yükselttim, gözlerim Chester'ın üzerindeydi. Fişleri oyuna soktuğumda ilgisi anında arttı. Beni yenmek, paramı kazanmak ve beni küçük düşürmek için can atıyordu. Bana olan saplantısı neredeyse benim çarpıcı karısına olan saplantım kadar çılgıncaydı. Neredeyse.

Diğer oyuncuları izledim, bir beyefendinin gözlerini kartlarına diktiğini gördüm. Zaten birkaç kez oynamıştık ve bunun vasat bir ele sahip olduğunun ve flopu görmek istediğinin bir işareti olduğunu biliyordum. Araması beni şaşırtmadı.

Diğer herkes pas geçti ve oyun Chester'ın üzerinde durdu. Beni dikkatle izleyerek fişlerle numaralar yaptı. Beni yükselttiğinde dudaklarımda kibirli, meydan okuyan bir gülümseme belirdi - tam da planladığım gibi.

Chester ortaya iki yüz bin koydu ve Stefano yanımda ıslık çaldı. Büyük kör bahisçi Laszlo yüzünü buruşturarak bana baktı ve anında kartlarını kapattı.

Hiç düşünmeden Chester'ın artırımını gördüm ve üçüncü oyuncuya odaklandım. Pas geçmeliydi ama belki de biraz kumar oynamak istiyordu.

Dorian'ın bana adını defalarca söylediği ama benim hâlâ hatırlamadığım beyefendi bu elde devam etmeyi reddetti. Birkaç dakika düşündükten ve Chester ile beni izledikten sonra pes etti ve flop'a geçtik.

Alice bize üç ortak kart gösterdi ama ben kartlara bakmak yerine rakibimi izledim. Onu oyununu okuyacak ve kartlarını tahmin edecek kadar iyi tanıyordum ama bu kez misafirler ve arkasında duran Valeria dikkatimi dağıtmıştı. Tek istediğim kadınımı alıp ortadan kaybolmakken odaklanmak zordu.

Chester elli binlik küçük bir bahisle devam etti ve beni elinde ne tür kartlar olduğunu merak ettirdi. Flopta karo altılı, maça onlu ve karo papaz vardı, bu da bana düz beraberlik veriyordu. Eğer papazı olsaydı, onu korumak için daha fazla yükseltir ve benden daha fazla kazanmak için bir pot oluştururdu.

Bahsini gördüm ve sıranın bana gelmesini bekledim. Göz ucuyla Valeria'nın gergin bir şekilde kocasının arkasına geçtiğini gördüm ama onu ve etrafımı görmezden gelmeyi tercih ettim. Chester'ın devasa egosunu söndürmek istiyordum. Benim bölgemdeydi. Sadece benim izin verdiğim kadar yükseğe zıplayabilirdi. Bu yüzden odaklanmamı en üst düzeye çıkarmalıydım.

Alice bir sonraki kartı çevirerek harekete geçmemi işaret etti. Chester'ın hamle yapmasını bekleyerek kontrol ettim. Karo sekizlisi floşu tamamladı. Rakibimin üç yüz binlik bahsi ikna ediciydi ama bir şeyler uyuşmuyordu.

Kafamdaki çarklar dönüyor, Chester'ın elini bu şekilde oynamak için sahip olabileceği her olası kombinasyonu analiz ediyordu. Elinde cep papazları olabilirdi ve değer için bahse girebilirdi ya da cep asları ve fındık floş çekişi olabilirdi. Ya da belki de elim ölmüştü. Elinde fındık vardı ve benden mümkün olduğunca çok para kazanmak istiyordu.

Birkaç saniye sonra, nerede olduğumu bulmak için zam yapmaya karar verdim. Chester'ın benden daha iyi olup olmadığını anlamak için en iyi strateji buydu. Onu yenmek için hâlâ bir şansım olup olmadığını ya da pas geçip canına okumanın başka bir yolunu bulmanın daha iyi olup olmayacağını bilmem gerekiyordu.

Ortaya iki milyon dolar koydum ve konuklardan soluk soluğa mırıldanmalar duydum. Oyuncular konuşmalarını keserek dikkatlerini Chester ve bana yönelttiler.

Chester kaşlarını çatarak elindeki kartlarla oynarken sıırıttım. Bakışımı tuttu ama ukala ifadesi kayboldu. Beklenmedik hamlem onu hazırlıksız yakalamıştı ama bunu çabucak atlattı.

Bahsimi gördü ve parayı Alice'e doğru kaydırđı. Bu hareketi soruma bir cevap niteliğindeydi ama yine de beni tuzağa düşürmek isteme ihtimali vardı. Eğer elinde nehirden hangi kart gelirse gelsin yenemeyeceğim bir floş as varsa, bu harika bir strateji olurdu.

Kendi oyunumda yenilebileceğimi fark ettiğimde kalp atışlarım hızlandı. Ortada dört milyon dolardan fazla para vardı ama bu beni Chester'ın bana karşı kazanma ihtimali kadar rahatsız etmiyordu. Herif istediğim kadına sahipti. Düşmanlarımla birlikte bana karşı komplo kurdu. Paramı kazanmasına izin vermek son damla olurdu. Eğer mümkün olan en iyi kombinasyona sahip değilse, blöf yaparak onu bu durumdan kurtarmalıyđım.

Nehirdeki maça ası kalp atışlarımı tehlikeli bir şekilde yükseltti. Bu benim sıramı sonlandırdı, ama Chester hala floşu elinde tutabilirdi. Yarım milyon hazırlayıp bahis çizgisinin arkasına iterken ona bakarak kontrol ettim.

Alice bahsi sayarken kaşlarım çatıldı. Bana göre, eğer floşu varsa bu çok azdı. Eğer gerçekten en iyi kombinasyona sahipse, kazancını maksimize etmek isterdi. Dört milyonluk bir pota sadece yarım milyon yatırmak mantıklı değildi.

Bir kez daha içgüdülerimi takip etmeye karar vererek beş milyon dolara yükselttim. Masanın etrafındaki vızıltı kesildi. Gerginlik bıçakla kesilebilirdi. Düşünebilmem için insanların ağızlarını kapalı tutmalarına sevinmişim ama hamle yapma sırası Chester'daydı.

"Her şeyi istiyorsun. Değil mi, Zyon?" Chester sırtarak söyledi. Kartlarının üzerine koruyucu bir çip yerleştirdi ve benim dikkatli bakışlarımı üzerinde tuttu. "O zaman oyunu biraz değıştirmeye ne dersin?"

"Oyunu değıştirmek mi?" Kaşlarımı kaldırarak yineledim. Koltuğuma yaslandım ve dikkatle onun her yüz ifadesini, hareketini ve nefes alış veriş sıklığını izledim. Eliyle ilgili her şey bir ipucu olabilirdi.

"Evet, hepsini istiyorsan, hepsine bahse girerim," diye cevap verdi, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Kalan tüm param ve karım üzerine bahse giriyorum."

"Karınız mı?" Czaba güçlü bir Macar aksanıyla tekrarladı. "Bu ne saçmalık böyle?" Bana döndü ama ben sadece elimi kaldırdım ve o da sustu. Bu gelişme beni de şoke etmişti ama Valeria'yı kazanma şansı düşünmeden geçirilemeyecek kadar cazipti.

Dehşete düşmüş Valeria'ya bakmamaya çalışarak küstahça, "Bahsini bozacak bir karım yok, Chester," dedim. Görüş alanımdaydı ama tüm dikkatim aptal kocasının üzerindeydi. "Ortaya ne koymamı bekliyorsun?"

Chester umursamaz bir tavırla, "Sen ne istersen," diye cevap verdi. "Onunla eşit olduğunu düşündüğün şeyle bahse gir."

Onunla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu. Valeria sahip olmak için can attığım eşsiz, çarpıcı bir sanat eseri idi. Her gün tatmak istediğim lezzetli bir pastaydı. Karanlığa gömülmüş mağaradaki ilk ışık huzmesi idi.

Onun güzelliği ve zekâsı hakkında sonsuza kadar kasideler söylemeye devam edebilirdim ama Chester onu asla benim gördüğüm gibi göremezdi. O sadece güzel bir yüz gördü. Ne kadar cahil bir herifti.

Jamal'a el sallarken gözlerim Valeria'ninkilerle buluştu. Bunun olduğuna inanamıyormuş gibi görünüyordu. Bakışlarını kocasından bana, sonra da Alice'e çevirdi, sanki ona bunun kötü bir şaka olduğunu söyleyecek birini bulmaya çalışıyordu.

Ama değildi. Chester'ın bu bahisle dalga geçmediğinden emindim.

Yine de temel soru şuydu: Gerçekten kaybedemeyecek kadar iyi miydi?

-47-

Zyon

Etrafımdaki insanlar düşüncelerimi rahatsız ediyordu. Bütün el kafamın içinde tekrarlanıyordu. Chester'ın Valeria'yı pota eklemek için hangi kombinasyonu elinde tutabileceğini bulmaya çalıştım ama konsantre olamadım.

Beni hazırlıksız yakalamıştı. Karısını bir poker oyununda riske atmıştı, bu da beni en iyi ele sahip olduğuna inanmaya zorladı, ama aynı zamanda içgüdülerim işaretlere dikkat etmem için bana bağıırıyordu.

Yüksek sesle nefes vererek koltuğuma yaslandım ve Jamal sağ tarafımda belirince irkildim. Getirmesini emrettiğim eşyaları getirdi, önümdeki masaya ve ayaklarımın dibindeki deri evrak çantasına yerleştirdi.

"Ee, Zyon, ne olacak?" Chester sordu ve ben de bakışlarımı dikdörtgen şeklindeki siyah kadife kutudan kaldırıp onun hevesli bakışlarına karşılık verdim.

"Önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım," dedim kendimi yeniden konumlandırarak. "Kızınız da paketin bir parçası, değil mi? Eğer anneyi kazanırsam, kız da onunla birlikte gelecek."

Masanın etrafındaki soluk sesleri beni rahatsız etmeye başladı. Bu boktan durum onlar için olduğu kadar benim için de şok ediciydi, ama Tanrım, çeneni kapatabilir misin?

"Evet," diye onayladı Chester tereddüt etmeden. Kendini beğenmiş ifadesi midemi bulandırıyordu. "Eğer kazanırsan Valeria ve Zara'yı alacaksın."

Duygularımı gizleme becerim mümkün olan en üst seviyedeydi ama yine de neredeyse kuduz bir köpek gibi ona hırlayacaktım. Herifin ailesine hiç saygısı yoktu. Onlara karşı hiç sevgi hissetmiyordu. Yoksa onları kaybedemeyeceğini bilecek kadar iyi miydi?

Sinirli bir iniltiyi bastırarak, gergin parmaklarımı oyalamak için kadife kutuyu tuttum. Burada çok fazla şey tehlikedeydi ve ben paradan bahsetmiyordum. Sevdiğim kadınla kıyaslandığında para hiçbir şey ifade etmiyordu. Valeria'yı kocasından savaşımadan alabilirdim. Bu gece bizim için satın aldığım yeni evimde ona sahip olabilirdim.

Lanet olsun! Düzgün düşün, Zion! Chester'ın kibirli sırıtışına odaklanarak kendimi zihinsel olarak azarladım. *Seninle oynuyor.*

Diğer her şeyi ve herkesi görmezden gelerek gözlerimi Chester'a diktim. Onu tanıyordum. Doğru kararı vermek zor olmamalıydı. Ama güzel Valeria'mın bunun bir parçası olmasının yarattığı baskı çok yoğundu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse çökecekti ve midemi ağır bir korku kayası meşgul ediyordu. Eğer bu işi berbat eder ve karşılaşmayı kaybedersem, Chester kendini dünyanın kralı gibi hissedecekti. Başka biri için sorun olmazdı ama onun için felaket olurdu. Bu işten kazanan olarak ya da en az hasarla sıyrılmalıydım. Gerçek bir oyuncu ne zaman pes edeceğini bilirdi.

"Ne olacak, Zyon?" Chester kararsızlığıma sırtarak alaycı sorusunu tekrarladı.

"Bana biraz zaman ver, Chester," dedim kaşlarımı çatarak. "Acele karar vermekten hoşlanmıyorum."

"Misafirlerin bekliyor," diye itti, dudakları gülümsüyordu ama gözleri bana ölümcül hançerler fırlatıyordu.

Stefano kadehini kaldırıp omzuma vurarak, "Biz iyiyiz," diye araya girdi. "Acele etme dostum."

"Teşekkürler," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım ve dikkatimi beş ortak karta yönelttim. Acele etmek istemiyordum. Sadece ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

"Tamam," diye mırıldandım duyulur duyulmaz bir şekilde, sadece kendim için. "Bunu yapabilirsin."

Eli son bir kez tekrarlamak için zamanında döndüğümde gözlerimin önündeki kartlar bulanıklaştı. Ben artırdım, Chester yükseltti ve bana düz beraberlik veren flop'a geçtik ve o bahse devam etti.

Bahsi küçüktü, bu da hangi kombinasyonla ortaya sadece birkaç bin koyacağını merak etmeme neden oldu. Papaz seti mantıklı gelmedi çünkü o kadar güçlü olsaydı daha fazla kazanmak isterdi. Aslar? Belki, ama neden elini korumasın?

Flop pek bir şey anlatmaz, diye düşündüm ve dönüşe geçtim.

Karo floşu tamamladı ve ben tekrar kontrol ettim. Chester kartlarına duygusuzca baktı ve küçük bir bahis daha yaptı. İçgüdülerimi dinledim ve iki milyona yükselttim, o da küçük bir tereddüt anından sonra kabul etti.

Zaten floşu varsa, neden hepsini oraya koymasındı? Güçlü bir el sunmuşken ve ona daha fazla ödeme yapma şansım varken neden başka bir kart bekleyeyim?

Burada sadece iki seçenek vardı. Chester'ın elinde ya yenilmez bir as-yüksek floş kombinasyonu vardı ve beni tuzağı düşürmek istiyordu, ya da elinde floş çekişini sağlayan karo ası vardı. Mümkün olan en iyi kombinasyonu bloke etti, gördü ve elini geliştirmek için başka bir kart bekledi.

Kahretsin! Bu kırılma noktasıydı.

Nehirdeki as benim sıramı tamamlayarak beni ele bağıladı. Başka bir kart gelseydi, on dakika önce hepsini soktuğunda kartlarımı pas geçerdim. Ama o lanet as bana harika bir kombinasyon sunarken, vazgeçmenin en iyi çözüm olup olmadığından emin değildim. Ya...?

Düşün, pislik! Düşüncelerimi toparlayarak kendimi azarladım.

Nehirdeki aksiyon berbattı. Ben kontrol ettim. Chester çok az bahis oynadı, ama ben arttırınca hepsini soktu.

Ne oluyor lan?

Dönüşte ne olabileceğini merak ederek geri döndüm. Rakibim hasta bir kumarbazdı. Slot makinelerini seviyordu ama aptal değildi. Yine de beni en iyi elle tuzağı düşürmeye çalışacak kadar zeki ve sabırlı mıydı?

İlkine evet, ikincisine hayır.

Chester sabırlı biri değildi. Elinde fındık olsaydı, son kartı beklemezdi. Ve düşük kartlarla floş mantıklı değildi. Karo kıızıyla beni yükseltmezdi. Daha iyi bir başlangıç kombinasyonuna gitmeliydim, bu da beni cepte bir çift as veya floşa fırlattı.

Lanet olsun!

Chester'a bakmak için başımı kaldırdım ve bakışlarımız yoğun bir nefretle çarpıştı. Hareketsizce oturup bakışlarımı tuttu ve çaresizliğin bedenimi ele geçirdiğini hissettim, ama sonra hatırladım.

"Biliyor," demişti Valeria saatler önce, beni şaşkına çevirerek. "Başından beri biliyordun."

Farkına varış sistemimi sular altında bıraktı ve bana yolu gösterdi. Kartları ve Chester'ı bir insan olarak düşünüyordum ama en önemli ayrıntıyı unutmuştum.

Karısını becerdim. Onu istediğimi biliyordu. Ona ne kadar takıntılı olduğumu bilemezdi ama ilişkinin farkındaydı. Beni alt etmek için oynadığı oyunun tek bir sorunu vardı, egosu.

Chester karısına değer vermeyen ve saygı duymayan bir pislikti. Beni eliyle tuzağa düşürecek kadar sabırlı değildi. Benden daha iyi olsaydı asla sadece dönüşte görmezdi. Beni blöfle elden çıkarmak için Valeria ve kızına oynadı. Ya da belki de iyiydi ama benim seviyemde değildi.

Düz elim kazanan bir kombinasyondur!

Kadife kutuyu açtığımda içimi bir rahatlama kapladı. Parlak gümüş anahtarlar bana bakıyor, heyecanımı dünyaya haykırmam için beni baştan çıkarıyordu. Kazandığımı biliyordum ama yine de bu oyun için onu cezalandırmak istiyordum.

"Valeria," diye kısık bir sesle seslendim ona, gözlerimi kaldırıp korkmuş bakışlarıyla buluştum. "Bunlar benim iki yüz milyon değerindeki yatımın yedek anahtarları." Herkesin görebilmesi için parlak seti kaldırdım. "Bunlar." Siyah, küçük cebi aldım ve minyatür taşları avucuma döktüm. "Bunlar yaklaşık üç milyon dolar değerinde elmaslar ve burada," ayaklarımı işaret ettim, "içinde beş milyon daha olan bir evrak çantam var."

Taşları cebime geri koydum ve neden olduğum şaşkınlığın tadını çıkararak ayağa kalktım. "İşte Maserati'min anahtarları, altın Rolex'im ve elmas kol düğmelerim." Her şeyi masaya fırlattım ve ona özür dileyen bir gülümseme gönderdim. "Üzgünüm ama şu anda kasamda sadece bunlar var. Sence kocanın girdiği bahsi aramak için yeterli mi?"

"Neden ona soruyorsun?" Chester sızlandı, belli ki onu tartışmanın dışında bırakma cüretimden dolayı kızgındı, ama onunla işim bitmişti. Bu onun son numarasıydı. Daha aşağıya inemezdi çünkü ailesini de kendisiyle birlikte aşağıya çekmesine izin veremezdim.

Bekle! Ailesi mi dedim? Yanlış, çok yanlış. Ailemi kastetmiştim!

"Ben hanımefendiyle konuşurken çenenin kapalı tut!" Tükürdüm, bakışlarım onunla çarpıştığında bir bıçak gibi keskinleşti. "Valeria?" Belirgin gerginliğini görerek dikkatimi ona yönelttim.

"Hayır," diye fısıldadı, alt dudağı titriyor ve muhteşem gözleri sulanıyordu. "Hiçbir para kızımın hayatına denk olamaz."

"Biliyorum," diye hemen onayladım ve onu bu duruma soktuğu için Chester'a duyduğum öfkenin göğsümde büyüdüğünü hissettim. "Ve söz veriyorum, bu saygısızlığa ve aşağılanmaya son kez maruz kalıyorsun. Yakında eski kocan olacak kişi seni bir daha asla rahatsız etmeyecek."

"Ne?" Chester aniden ayağa kalkarak bağırdı ama ben ona sadece gülümsedim.

"Arıyorum," dedim ve yataın anahtarlarını masanın ortasına fırlattım. "Kartlarınızı gösterin," diye meydan okudum, kulaklarımdaki uğultu beni rahatsız ediyordu. Bir an için kararımın şüpheye düştüğümde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Eğer bir hata yapmış olsaydım...

Hay sikeyim!

Chester kartlarını ip koruyucusundan çıkardı ve yüzü yukarı bakacak şekilde önüne attı. İki as masanın yeşil yüzeyinde ışıl ışıl parlıyordu ve neredeyse sırtımı sıvazlayacaktım. Eliyle ilgili analizim lekesizdi-uzun ama lekesiz.

Masada nefesler tutuldu ve mırıltılar yükseldi. Eli iyiydi. İyi değil, harikaydı ama ben sadece zaferle gülümsedim ve yavaşça kartlarımı gösterdim.

"Elimde bir düz var," dedim ve farkına varışının gözlerine yerleşip yüzüne yansımasını izledim. Dehşete düşmüştü. "Gle gle, Chester."

"Ne?" diye fısıldadı bariz bir inançsızlıkla, kartlarımdan tahtaya bakıyordu. Alice kazanan kombinasyonu göstermekte, parayı ve anahtarlarımı bana taşımakta son derece yardımcı oldu.

Yine de farklı şeylere odaklandım. Kimse tepki vermeden önce Malin ve Dorian'la bakışarak onlara gerekeni yapmaları için sessizce izin verdim. Valeria'yı kollarıma almak ve asla bırakmamak için yanıp tutuşuyordum ama şu an doğru zaman değildi. Chester oynadığı kumarın ağırlığını anlamadan önce kızını almak için kardeşimle birlikte gitmesi gerekiyordu.

Chester ve onun planları ve gizli hamleleri ortaya çıkana kadar dşmanlarımdan hep bir adım ndeydim. Beni birçok yönden alt etti ama burada beni hafife aldı. Son birkaç aydır ona ayak uydurmaya çalıştım ve bugün sonunda onu geçtim. Onu hayatımızın en büyük oyununda yendim ama bunun bir son olmadığını biliyordum. Bu eli hak ettiği şekilde bitirmek için kafasına bir kurşun sıkamamam ok kötüydü. Bu unutulmayacak bir doğum günü hediyesi olurdu.

"Devam etmek ister misin?" Alice, Valeria'ya bakışımı bölerek sordu. Gitmek istemediği için Malin'le tartışmıştı ama Malin iki kelimeyle onu ikna etmişti. Bana son bir kez minnet dolu bir bakış fırlattı ve çıkışa doğru yöneldi.

Gülümseyen Alice'e baktım, sessiz bir şekilde "teşekkür ederim" dediğinde ona göz kırptım.

"Beş dakika ara verelim," diye önerdim, büyük galibiyet için tebrikleri kabul ederken.

"Peki ya o?" Cemal bir hayalet gibi sol tarafımda belirdi ve delirmiş gibi küfürler ve hakaretler yağdırmaya başlayan öfkeli Chester'a dik dik baktı. Beni aldatmakla suçladı ve Valeria'nın iadesini talep etti.

"Onun kışına tekme basmadan önce biraz eğlen," dedim, provokasyonuna boyun eğmeyi reddederek. İstediğim her şeyi elde etmiştim. Kimsenin bu saf mutluluk ve gurur anını mahvetmesine izin veremezdim.

Telefonumu çıkarıp Valeria'nın mesajını kontrol ettim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Zyon: *Sen de, mon cœur. Kızımızı al, Malin seni eve götürecektir. Orada buluşuruz.*

Mesaja gülümsedim, ilk kez onun şüphesini doğrulamıştım. Ama artık rol yapmak için bir neden yoktu. O artık benimdi.

Kırılan camların ve bağırışların sesi cevabımı yarıda kesti. Ekranımı kilitledim ve telefonu poker masasının üzerine koyarak Chester'ın eşyalarını parçalamasını izledim. Takım elbisemin ceketini çıkardım ve düğmeli gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvırdım.

Artık yeterdi. Durmak için üç saniyesi vardı, yoksa Starlight binasının dışındaki çamurlu kaldırımını yiyecekti.

Valeria

Malin arabayı hiçbir şey olmamış gibi sakın sakın sürüyordu ama direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki her an çatlayabilir diye endişelendim. Parmak eklemleri bembeyazdı ve motoru çalıştırdığından beri telefonu susmamıştı. Koyu renk gözleri yolu izliyordu ama aklı başka yerdeydi.

"Zyon Chester'a ne yapacak?" Ağır sessizlik dayanılmaz bir hal aldığı anda sordum. Zyon'un kimliğini gizlemek için ne kadar çaba sarf ettiğini bildiğimden, onun için duyduğum endişe tavan yapmıştı.

"Hiçbir şey," diye homurdandı Malin, bana dikkatle bakan bir bakış fırlatarak. "Neden?"

"Chester'ı lunaparkta Alice'in Giovanni Valentino olabileceğini düşündüğü yaşlı bir adamla konuşurken gördüm," diye cevap verdim, yüzünü onunkiyile aynı hassasiyetle inceleyerek. "Kocamın güçlü insanlarla ilişkisi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Chester'in hayatı pamuk ipliğine bağlı, Valeria," diye açıkladı Malin şifreli bir şekilde, yola geri dönerek. Profilinde hiçbir duygu ya da his yoktu. Tamamen boştu. Elinin direksiyonu tutuşu bile sanki mevcut durumun ne olduğuna dair bir fikir verebileceğini fark etmiş gibi azalmıştı.

"Zyon o ipi kesmeyi planlıyor mu?" Mideme kramplar girdiğini hissederek sordum. Alkol ve adrenalinin etkisiyle midem hiç de hoş olmayan bir hal almıştı ve tek umudum kusmaya başlamakta.

Malin derin bir nefes aldı, beni sessizliğin ve onun yavaş, kaçamak cevaplarının yarattığı bir hapishanede tutuyordu. Doğrudan yanıtlara ihtiyacım vardı, yoksa duygularımı daha ne kadar kontrol altında tutabileceğimi bilmiyordum.

Zyon'un aptalca bir şey yapma korkusu içimi kemiriyordu ama zihnimi ona güvenmeye zorladım. Yıllardır bu işin içindeydi. Kimliğini gizli tutmak için neredeyse ilişkimizi feda ediyordu. Chester'in kışkırtması yüzünden her şeyi pervasızca pencereden dışarı atmazdı.

"Eğer Zyon kocanı öldürebilseydi, seni ilk gördüğü anda bunu yapardı," diye mırıldandı Malin, sanki birinin onu duymasından korkuyormuş gibi. "Ama bunu söylediğimi iddia edersen, inkar ederim. Zyon senin için ne kadar deli olduğunu bilmeni istemiyor."

"Bu bilgiyi uzun zaman önce aldım," diye gülümseyerek belirttim, göğsümü dolduran duygularla savaşıyordum. Bana mesaj attığından beri Zyon'a olan aşkım beni tüketmişti.

Mon cœur. Bana verdiği sevgi dolu evcil hayvan ismi en büyük dileğimi doğruluyordu. O benim takipçimdi. Beni hayata döndüren, arzulandığımı ve değer verildiğimi hissettiren adam. Beni kelimenin tam anlamıyla korudu. Bir poker oyununda beni kazanmak için 200 milyondan fazla riske girdi.

Tanrım! Adam tamamen deliydi.

"George Harrow gerçekten benim yüzümden mi öldü?" Hayali bir çizgiyi aşmadığımı umarak fısıldadım. Muhtemelen Zyon'dan açıklama istemeliydim ama onu penceremin önüne astıklarından beri cinayet aklımdaydı. Cevaba dün ihtiyacım vardı.

"Hayır." Malin yavaşça başını salladı ve beni kapıya doğru iten hızlı bir dönüş yaptı. Arabayı manyak gibi sürüyordu. "George'un kaderi, senin ve Zyon'un ilişkisine bir tehdit oluşturmada çok önce belirlenmişti."

"Onu penceremin önünde astın," diye öfkeyle nefes verdim, yumruklarımı sıkarak. Zara'nın parçalanmış cesedi görme düşüncesi bile beni öfkeliendiriyordu.

Malin bana bakarak, "Kocan için bir mesajdı Valeria," dedi. "Zyon bunu görmeni ve seni tehdit edenin öleceğini anlamanı istedi. Chester da bir not aldı. Her şeyin arkasında onun olduğunu biliyoruz."

"Her şey ne anlama geliyor?" Vücudumun kapıya tekrar çarpmasını önlemek için kapının kolunu kavradım ve Lisa'nın evine doğru koştuğumuz hızı görmezden gelmeye çalıştım.

Malin diplomatik bir tavırla, "Zyon ayrıntıları bilmenizi istiyorsa, sorularınızı yanıtlayacaktır," diye cevap verdi. "Hangi ev? Tam adresi bilmiyorum."

"Sonuncusu."

Pencereden dışarı, gecenin sessiz sokağına baktım. Zara derin uykuda olmalıydı. Onu uyandırmak bir şok olacaktı ama bu gerekliydi. Bir sonraki adıma karar vermeden önce onu Chester'dan saklamam gerekiyordu. Onunla bir saniye bile geçirmesini istemiyordum.

"Her neyse." Bana kaşlarını kaldıran Malin'e döndüm. "Birkaç dakika içinde bana kumarhanende haftalarca çalışmaktan daha fazlasını anlattın."

"Burası benim kumarhanem değil," dedi beyaz ahşap çitin önüne park ederken. "Ve ben de konuşkan biri değilim."

Dış dünyayı tararken elimi sıkıca kavradı. Kaşlarımı çattım ama hareket etmedim, beni bırakmasını bekledim. Sabrımı zorlayarak daha uzun saniyeler boyunca etrafımızı izledi.

"İçeri ve dışarı, Valeria," dedi bakışlarını uykulu bir mahalleden bana doğru kaydırarak. "Toplanma. Kayınvalidenle havadan sudan konuşma. Kızı al ve git. Anlaşıldı mı?"

Basit *nedeni* dilimi yaktı ama sormadım. Malin'in davranışı kocamın gücünü doğruluyordu. Sorularla vakit kaybetmek anlamsızdı. Benim görevim Zara'yı alıp gitmekti ve ben de bunu yapmaya çalıştım.

"Evet," diye onayladım ve arabanın kapısını açtım.

Sokak karanlık ve sessizdi. Sadece iki lamba kaldırımı aydınlatıyordu. Lisa'nın arazisindeki ağaçlar evin ve ön bahçenin üzerine uğursuz gölgeler düşürerek endişemi artırıyordu.

Sadece Malin tarafından değil, başka biri tarafından da izlendiğimi hissediyordum. Paranoyam beni ele geçirmiş, cesaretimi çiğ bir korkuya dönüştürmüştü. Anahtarı kilide sokup ön kapıyı açarak karanlık salona girdiğimde ellerim titriyordu.

Oturma odasındaki tek lamba yanıyor, uyuyan Lisa'nın üzerine ışık saçıyordu. Malin'in pencereden sokağı izlediğini görerek hızla ona yaklaştım.

"Lisa," diye fısıldadım, hafifçe omzunu dürterek. Gözleri faltaşı gibi açıldı ve bir an için şaşırılmış gibi göründü ama hemen beni tanıdı. "Zara'yı alıyorum."

"Ne?" diye fısıldadı, ayağa fırlayarak. "Şimdi mi? Gecenin bir yarısı."

"Mecburum," diye cevap verdim üzüntüyle, elini tutarak. "Chester beni ve onu büyük bir poker oyununda kaybetti. Bu benim onu sonsuza dek terk etme şansım."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum Valeria." Lisa'nın buruşuk yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuştu ama ayrıntıları açıklayacak vaktim yoktu. Malin'in nerede olduğunu düşündüren, sigaradan çıkan küçük daire şeklindeki ışığın dışarıda hareket ettiğini gördüm. Hemen dışarı çıkmamı bekliyordu ve kaçışımı tehlikeye atmak istemiyordum.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, elini bıraktım ve Zara'nın yatak odasına koştum.

Onu ayağa kaldırıp battaniyeye sardığımda küçük kızım yarı uykuluydu. Kıyafetlerini ya da ayakkabılarını almadım, sadece her zaman yanında taşıdığı eski mavi tavşanını aldım. İlk doğum gününde Alice'in hediyesiydi ve kısa sürede en sevdiği oyuncak haline geldi.

"Valeria." Zara'yı kucağıma alıp evden çıkmak için hareketlendiğimde Lisa kapıyı kapattı. "Chester çok kızacak. Seni bulursa sonu kötü olur."

"Beni bulamayacak," dedim kesin bir ifadeyle, onu uzaklaştırmaya çalışarak. "İşimiz bitti. Şimdi bırak gideyim."

"Aptalca bir şey yapmana izin vermeyeceğim," dedi ve kaçışımızı engellemek için avuçlarını kapı çerçevesine bastırdı. "Bu Zara'yı savaşınızın ortasına koyar."

"O zaten kavgamızın merkezinde," diye tersledim, ona duyduğum derin saygı yavaş yavaş yok oluyordu. Chester gelmeden önce bu lanet evden çıkmam gerekiyordu.

"Böyle gidersen daha kötü olacak," diye öğüt verdi Lisa, bir milim bile kıpırdamayı reddederek.

"Evet," diye onayladı alçak erkek sesi. "Sizin için, Bayan Kellerman."

Kayınvalidemin arkasından çıkan Malin'in sözleri açık bir tehditti. Sağ elindeki granit siyah tabancayı onun yanına doğrulttuğunu fark ettiğimde nefesim boğazımda düğümlendi.

"Valeria'nın sorun çıkarmadan gitmesine izin vermeni öneririm," diye devam etti, Valeria korkuyla ona baktığında şeytani gözleri yüzünü delip geçti. "Şiddet söz konusu olduğunda sınır tanımadığımı biliyorsun."

"Bu şeytanın evimde ne işi var Valeria?" Lisa fısıldadı, sesi bir oktav yükselmişti. Zara bana daha da sokuldu, hâlâ uyuyordu ama uyanması ve cevabını bilmediğim sorular sormaya başlaması an meselesiydi.

"Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Cevap vermek yerine sordum ama değerli dakikalarımızı boşa harcadığımızı hemen fark ettim. "Önemli değil," dedim, evden çıkmak için onu iterek yanından geçerken. "Hadi gidelim."

Malin ürpertici bir sesle, "Hoşça kal Lisa," dedi ama ne Lisa'yla, ne Chester'la, ne de başka biriyle olan geçmişi umurumda değildi. Tek amacım kızımı güvenli bir yere götürmekti.

Zara'yı kendime yakın tutarak aceleyle arabaya doğru koştum. Kapıyı tutup çekmeye çalışırken gözlerim kapı koluna odaklandı ama kaba, iri bir el beni aniden durdurdu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diyen agresif erkek sesi vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Şok içinde donup kaldım ve Zara'yı daha sıkı kavradım. "İçeri geri dön!"

Emir sert ve direktti, herhangi bir direnişi ya da kavgayı yasaklıyordu. Yine de davetsiz misafirin gölgemde ne tür bir canavarın saklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hayır," dedim meydan okurcasına, dirseğimi tutmaya çalışırken ondan geri adım attım. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Oh, gidiyorsun." Adam sinsice kıkırdadı. Sokak lambası uzun, çarpık burnunu, kalın sakalını ve hırıltıyla bükülmüş ağzını aydınlatıyordu. Çok korkutucuydu.

"Hayır," diye tekrarlardım, başımı aceleyle eve doğru çevirdim. "Malin!!!" Kapıdan koşup tehdidi ortadan kaldırmasını bekleyerek bağırdım ama içeride değildi. Sadece Lisa eşikte duruyordu, elini göğsüne bastırmıştı.

"Anne?" Zara'nın minik, uykulu sesi bir an için konsantrasyonumu bozdu ama koruma içgüdüm doruk noktasındaydı. Bu adamın bize dokunmasına izin veremezdim.

"Neler oluyor hayatım?" Adam geniş, uğursuz bir gülümsemeyle benimle alay etti. "Arkadaşın sana yardım etmeyecek. O öldü."

"Ne?" Nefes aldım, kuru boğazımdaki korkuyu yutkunarak yuttum. Malin ölmüş olamazdı. Bir kavgaya işaret edecek bir şey duymadım. O kocaman bir adamdı. Eğer yere yığılmış olsaydı, bunu duyabilirdim.

"Evet," diye onayladı adam, ziyafete hazırlanan bir akbaba gibi bana y a k l a ş a r a k . "Kocanızı beklemek için eve dönüyoruz."

"Asla," diye tısladım, beynimi bir kaçış planı tasarlamaya zorladım. Ama Zara kollarımdayken bu zor bir görevdi. Koşamazdım. Benim için çok ağırdı.

"Oh," diye sızlandı adam, gırtlaktan gelen kahkahası tenimde buz gibi hissediliyordu. "Dövüşen kadınları ne çok severim."

Bir adım daha yaklaştı, ben de hangi yönün daha iyi olacağından emin olamayarak geri çekildim. Lisa'yı her zaman Chester'a karşı müttefikim olarak görmüştüm ama belki de yanılmıştım. Ne de olsa onun oğluydu. Benimle onun arasında bir seçim yapmak zorunda kaldıysa, onu seçtiği için ona kızamazdım. Yine de bu gelişmenin talihsiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ve Malin'e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hay sikeyim!

Panik beni sımsıkı sarmış, felç etmişti. Chester, Zara'yı onun izni olmadan aldığı için beni öldürecekti. Bizi Zyon'a karşı kaybetti ama yine de bunu bir ihanet olarak görürdü. Burada kalamazdım. Bu benim ölüm cezam olurdu.

"Durumu olduğundan daha kötü hale getirme," diye öğüt verdi adam, sanki benim iyiliğimi düşünüyormuş gibiydi. "Komşular yaygarayı fark etmeden içeri girelim."

"Elbette," diye mırıldandım. "Komşular."

Hiç düşünmeden derin bir nefes aldım, deli gibi bağırmaya hazırlandım ve birinin bana yardım edeceğini umuyordum ki adama arkadan yaklaşan uzun boylu figürü fark ettim. Bir gölge gibiydi, hızlı hareket ediyordu ve sesi duyulmuyordu. Sanki ayakları yere değmiyor gibiydi.

Malin, "Yuh," diyerek adamı ürküttü; adam hızla arkasını döndü ve kolunu ona vurmaya hazırladı ama Malin daha hızlı davrandı. Silahıyla rakibinin suratının tam ortasına bir yumruk indirdi. Korkunç bir çatlama sesi ön bahçede yankılandı ve ardından bir gümbürtü geldi.

"İçeri girin," diye gürleyerek kapıyı açtı. Ben Zara'yı içeri sokup yolcu koltuğuna otururken, o da direksiyonun arkasına geçip kontağı çevirdi.

"Kimdi o?" Emniyet kemerimi bağlayarak sordum, çünkü daha önce deli gibi araba kullandığını düşünsem bile, şimdi sokaklarda uçtuğumuz hızın yanında bu hiçbir şeydi.

Malin direksiyonu tutarak, "Valentino'nun finoları," diye cevap verdi. Ben kızıma bakarken o da sürekli aynaları kontrol ediyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. Elini tuttum, güvende olduğunu bilsin diye sıkıca kavradım.

Malin'in çatık kaşlı profiline bakarak, "Umarım yakında biter," diye fısıldadım.

"Bu sadece başlangıç, Valeria."

-49-

Valeria

Zara'yı kucağıma alarak ay ışığının aydınlattığı iki katlı villaya baktım. Karanlık onu yutmaya çalışır gibi etrafını sarmıştı ama ev, devasa yüzme havuzunun ve ana girişe çıkan taş merdivenin etrafına yerleştirilmiş parlak lambalarla saldırılara direniyordu.

Yanlarında iki meşale bulunan devasa siyah kapının önünde, beni dikkatle izleyen üç köpek oturuyordu. İki Doberman ve bir Cane Corso kahverengi gözlerini bana dikmişlerdi ama bir milim bile kıpırdamadılar. Fazla bir şey yapmalarına gerek yoktu çünkü sadece iri cüsseleri ve korkutucu bakışları herhangi bir davetsiz misafiri durdurmak için yeterliydi.

"Onlardan korkma," dedi Malin, Zara'yı almamı teklif ederek ama boyalı yüzüne bakınca can havliyle beni sıktı.

Zara'nın başının üstünü öperek, "Eğer isteselerdi, geç akşam yemeği için bizi alırlardı," diye cevap verdim. Onu sakinleştirmeye çalıştım ama tanımadığım bir yerde, korkunç köpekler ve korumalarla çevrili bir ortamda bunu yapmak zordu.

"Mükemmel bir şekilde eğitilmişler." Malin bir sigara yaktı ve karanlık gökyüzüne doğru yoğun bir duman bulutu üfledi. "Her neyse, ben Starlight'a dönüyorum. Bayan Graciela siz ve küçük prenses için ayrı odalar hazırladı. Ama birlikte kalmak isterseniz sorun değil. Zyon sabah evde olur."

"Dikkatli ol," diye fısıldadım onun dikkatli bakışlarını yakalayarak.

"İyi olacak," diye Malin beni rahatlatmaya çalıştı ama sözleri pek bir işe yaramadı. Chester tehlikeliydi. Çalıştığı insanlar daha da kötüydü. Zyon'un onların ilgi odağı olduğunu bilirken rahatlayamazdım.

"Umarım öyledir," diye fısıldadım, derin bir nefes verdim ve Zyon'un *evimiz* dediği eve doğru baktım.

Siyah anıt aynı anda hem muhteşem hem de ürkütücüydü. Yine de burada yaşamayı kolaylıkla hayal edebiliyordum. Her şey Chester'la paylaştığımız daireden daha iyiydi.

"Alice işten sonra buraya gelebilir mi?" Bana eşlik etmesi için en iyi arkadaşşımdan başka arayabileceğim kimse olmadığını fark ederek sordum.

Malin başını sallamadan önce gözlerini önündeki bir şeye dikti ve yarım saniye sonra gitmişti.

Malin gittikten sonra çevreyi koruyan korumalardan biri beni eve götürdü. Salon uzun ve gölgeliydi ve koyu renklerle dekore edilmiş geniş bir oturma odasına sorunsuzca devam ediyordu. Siyah mermer şömine ve aynı renkteki kitap raflarıyla tamamlanan gotik kanepeler ve koltuklar sofistike, rahatlatıcı ve şaşırtıcı derecede davetkâr bir tasarım oluşturuyordu.

Kanepenin arkasındaki cam duvar bahçenin ve fıskiye'nin muhteşem manzarasını sunuyordu, diğer tarafta ise gardiyanın söylediğine göre Zyon'un ofisine açılan kapı vardı. Kömür rengi duvarlar, oturma odasını kendi ruhu olan zarif bir mekâna dönüştüren son damlaydı.

Yeni yatak odama çıkan yüksek merdiveni tırmanırken pahalı tablolar, heykellere ve modern dekorasyonlara hayranlıkla baktım. Salon da bitkilerle doluydu. Parlak zemin kısmen siyah bir halıyla kaplıydı. Burası sanki bir derginin sayfalarından kesilmiş gibiydi. Gerçeküstü hissettiriyordu.

Koruma, girmem için sağdaki üçüncü kapıyı açtı ve içeri adım attım. Komodinlerin üzerindeki iki lamba yine karanlık bir iç mekânı aydınlatıyordu. Siyahtan farklı renkte bir mobilya parçası olmadığından şüpheleniyordum.

Büyük boy yatak lüks ipek çarşaf ve çok sayıda yastıkla kaplıydı. Yatak başlığının üzerinde, tüm duvarı kaplayan koyu gri duvar kâğıdı derinlik ve ihtişam katıyordu. Duvar boyunca uzanan kitaplığın yanında, lambalı deri bir koltuk ve ahşap bir masa gururla duruyordu.

Zara'yı yatağa yatırdım ve fantastik bir filmdeymişiz gibi etrafımıza bakındık. Hiç bu kadar lüks ve abartılı bir yer görmemiştim. Benim tarzım değildi. Işığı ve renkleri severdim ama kabul etmeliydim ki şık ve zarifti ve ilk görüşte aşık olmuştum.

"Burada ne yapıyoruz anne?" Zara korku dolu ince bir sesle sordu. Yatağın üzerinde onun yanına oturdum ve uzun saçlarını taradım.

"Kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum," diye başladım, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Ama burası artık bizim evimiz."

"Peki ya o korkunç adam?" diye fısıldadı, yaklaştı ve onu sevgi dolu bir kucaklamayla sardım.

"O bir arkadaş," diye cevap verdim ve ona Zyon'dan hemen bahsetmeye karar verdim. Bilmeyi hak ediyordu ve eğer sabah karşılaşmaları gerekirse onu hazırlayabilirdim. "Öte yandan kardeşi bu evin sahibi olan adam."

"O bir vampir mi?" Zara gözlerini kocaman açmış, ruhumun derinliklerine bakarken bir kahkaha patlattım.

"Hayır." Başımı sallayarak gülümsedim. "Sadece koyu renkleri seviyor."

"Tamam," diye nefes verdi, kapalı kapıya bakarak. "Burada seninle kalabilir miyim?"

"Elbette."

Yastıkları kaldırdım ve örtünün altına girmesine yardım ettim. Yanına tırmandım, saçlarını okşayıp elini tutarken zihnim ona evin sahibinin aynı zamanda sevdiğim adam olduğunu nasıl söyleyeceğimi tasarlamak için fazla mesai yaptı.

"Anne?" diye seslendi bana sessizce, daha da sokularak. "Babam buraya gelecek mi?"

"Hayır, tatlım." Alnından öptüm, kalbim acıyla sıkıştıyordu. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum.

"Bu harika," diye fısıldadı. "Artık bize zarar vermeyecek."

"Hayır, vermeyecek," diye onayladım, gözlerim yaşarmıştı. Ama sonra başka bir düşünce belirdi. "Sana hiç vurdu mu?"

Hemen cevap vermeyince kalbim küt küt atmaya başladı. Avuçlarımla yüzünü kavrayarak geri çekildim. Bu onu bakışlarımı tutmaya zorladı.

"Zara," dedim nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Baban sana hiç vurdu mu?"

"Sadece bir kez," diye itiraf etti, zar zor duyuluyordu. "Büyükannemi dövmeyi bırakması için ona bağırdım. O da bana vurdu ve gitti."

"Neden bana söylemedin?" Lisa'nın bunu benden saklamış olmasından dehşete düşerek sordum. Bunu sır olarak saklamaya hakkı yoktu.

"Onunla tartıştın," diye hıçkırdı Zara, gözyaşları şelaleler halinde yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O zaman seni de döverdi."

"Ne olacağı önemli değil tatlım," dedim gözyaşlarını silerken. "Beni korumana gerek yok. Ben senin annenim. Seni herkese karşı korumak benim görevim."

"Sadece gitmesini istedim." Yüksek sesle ağlamaya başladı, her hıçkırığı kalbimi biraz daha kırıyordu. Kollarımda titrerken yüzünü göğsüme bastırdım ve başını öptüm.

"O gitti, Zara," diye fısıldadım, onunla birlikte ağlama isteğimin üstesinden gelerek. Çok ileri gitmesine izin verdim. "Bir daha asla sana yaklaşamayacak."

Neredeyse yarım saat öyle kaldık. Zara ağlamayı kestikten hemen sonra kucağımda uyuyakaldı ama ben onu bırakmak istemedim. Küçük kızım çok şey yaşamıştı ve benim bundan haberim bile yoktu.

Chester düşündüğümünden çok daha kötüydü. Aptal kafamda, onun kendi çocuğuna asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğine kendimi ikna etmiştim ama daha fazla yanılmış olamazdım. Yaptıkları çok çirkindi ama korkum ve saflığım bunların olmasına izin verdi. Ben de en az onun kadar suçluydum.

"Valeria." Alice'in kısık sesi beynimi saran sisi yararak başını odadan içeri soktu. İşaret parmağımı dudaklarıma bastırdım ve Zara'yı yavaşça minderin üzerine yatırdım. Boynundan ayak parmaklarına kadar yumuşak bir yorganla örttüm ve kapıyı açık bırakarak yataktan çıktım.

Koridorda Alice'in yanına gidip duvara yaslandığımda, "Benimle kalmak istedi," diye açıkladım.

"Bu anlaşılabilir bir şey. Sen iyi misin?" Hâlâ kostümünü giymiş bir halde bana yaklaştı. İşte o zaman ben de hâlâ maskemi taktığımı fark ettim.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, kapalı kapıya bakarak. "Sence bu odalarda ebeveyn banyosu var mıdır?"

"Hadi öğrenelim," diye önerdi, en yakın kapıyı açarak.

Zara'yı uyurken bıraktığım yatak odasına benzer şekilde döşenmiş başka bir geniş yatak odasına girdik. Neyse ki banyoyu çabucak bulduk ve nihayet dün gecenin kalıntılarını yüzümden temizleyebildim.

"İyi misin Valeria?" Alice bulaşmış makyajıma bakarak tekrar sordu. "Bu gece çılgıncaydı. Kendini çelişkili ve üzgün hissetmen tamamen normal."

"Chester Zara'ya vurdu," diye açıkladım, aynada kendime bakarken boğazımda bir yumru oluştu. "Lisa'yı da dövdü ve ona da vurdu."

"Ne?" Alice elini omzuma koyarak nefes nefese kaldı. "O piç kurusu."

"Ben ne yaptım Alice?" Sesim hıçkırıklara karışarak fısıldadım. "Ne yaptım ben?"

Eğildim ve şık lavabonun kenarını kavradım, başımı aşağı sarkıttım. Çığlıklarım boşlukta yankılanıyor, yeni dalga beni neredeyse parçalara ayırırken siyah fayanslardan sekiyordu.

Alice beni kollarının arasına aldı, yatıştırmaya çalıştı ama hiçbir şey suçluluk duygumu silemezdi. Kızım, babasını terk edip yardım isteyecek kadar cesur olmadığım için çok şey yaşadı.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

İstismardan kaçma seçeneği olmadan benden daha fazla acı çekti. Gecelerini Lisa ile geçirirken nelere katlandığını kim bilebilirdi ve ben buna bir son vermek için hiçbir şey yapmadım. Sadece bir mucize olmasını bekledim. Zyon ve bu geceki poker oyunu olmasaydı Zara bana hiçbir şey söylemeyecekti.

"Tanrım," diye nefes verdim, Alice isteksizce gitmeme izin verdiğinde yanaklarımı sildim.

"Bu senin hatan değil." En iyi arkadaşım suçluluğumu en aza indirmek istedi ama çabaları reddedildi.

"Tabii ki benim hatam," diye itiraz ettim, yüzüme soğuk su sıçratarak. "Şiddet yanlısı olduğunu biliyordum ama kızına asla dokunmayacağına inanmışım. Aptal ve safmışım."

"Yapamazdın-" diye tekrar başladı ama hemen sözünü kestim. Söyleyeceği hiçbir şey gerçeği değiştirmeyecekti.

"Dur, Alice," dedim temizlik bezlerini ondan alarak. "Sadece dur ve onu tekrar görmesini nasıl engelleyebileceğini düşün."

"Zyon bunu sağlayacaktır," dedi kesin bir ifadeyle. Ama küçük bir püf noktası vardı.

"Zyon, Chester'ın beni dövdüğünü öğrenirse çılgına döner," diye iç geçirdim, çenemdeki yaraya bakarak. "Onun yapabileceklerinden korkuyorum."

Alice elini benimkinin üzerine koyarak, "O seni güvende tutacak," dedi. "Önemli olan tek şey bu."

Başımı salladım ama endişelerim tüm gece boyunca benimle kaldı. Chester'ı elime geçirsem ona yapacağım her şeyi hayal ettiğim için uyuyamıyordum. Aklımı şiddetten uzak tutmak için

Senaryo gereği Zyon'a mesaj attım ama cevap gelmedi. Bu sadece onun güvenliği için duyduğum korkuyu derinleştirdi.

Telefonumu en son kontrol ettiğimde saat sabahın dördüydü. Ondan sonra, en büyük dileğimi hayata geçiren huzursuz bir uykuya daldım. Chester rüyalarımda korkunç acılar çekiyordu. Zara'ya ve bana yaptığı her şey için çektiği acı beni tatmin ediyordu ama suçluluk duygusu iimde kalmıştı. Bilinaltım onu silemedi.

Birkaç saat sonra gözlerimi açtığımda iimi kemirdiğini hissettim. Yine de bununla yaşamaktan başka bir şey yapamadım. Bir daha kimsenin küçük kızımı incitmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Bana güvenebileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Böylece, yeni bir kararlılık dalgasıyla, aklımı yeni bir göreve verdim: Chester'ın ona ulaşmasını engellemek. Onun girişimlerini engellemenin bir yolunu bulmalıydım çünkü onu benden almaya çalışacağını biliyordum. Onu terk ettiğim için beni cezalandırmak için her şeyi kullanacaktı ve ben de karşılık vermeye hazır olmalıydım.

Ona yaklaşamazdı. Hayatımda yapacağım son şey olsa bile onu korurdum.

-50-

Valeria

Zara ve Alice'i mutfakta buldum. Siyah krom ve kömür rengi çevre beni şaşırtmadı ama yemek masasının arkasındaki köpek şaşırttı. Zara, tabağını yalayarak temizlerken iri hayvanı kulaklarının arkasından şefkatle kaşıdı.

"Bu Bluff mu?" Ağzıma bir parça şeftali koyarak sordum. Köpeğin kulakları dikildi ve gözlerimiz buluştu. Kesinlikle daha önce takipçimin deposunda tanıştığım canavara benziyordu.

"Evet," diye onayladı Zara geniş bir gülümsemeyle, zaten ona tamamen aşıktı. "Onu tanıyor musun?"

"Onunla tanışma şerefine nail oldum," diye durakladım, kızımın beklentili gözlerine bakarak, "pek de hoş olmayan koşullar altında."

"İçeri girmeye mi çalıştın?" Zara gözleri büyüyerek ciyakladı. Bluff tabağı kenara itti ve ona gerçeği söyleyip söylemeyeceğimi merak ediyormuş gibi bana baktı.

"Tanrım, hayır." Güldüm ve kahve içmek için etrafı taradım. "Sadece ondan korkuyordum, hepsi bu."

Zara ikna olmuş görünmüyordu ama Bluff dikkatini ona yöneltti, böylece sorularından kurtulmuş oldum. Ona bir parça daha domuz pastırması verdi ve iki tane daha yedirmeye çalıştı, ama omuriliğimi ürperten derin, eğlenen bir ses tarafından bölündü.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım prenses," dedi Zyon mutfağa girerken. Dünkü takım elbisesinin aynısını giymişti ama en azından yüzünü yıkamıştı.

Zara ona göz kırptı, masanın etrafında dolaşmasını izlerken kolu köpeğe doğru havada dondu.

"Neden?" Alice, Zara'nın sormaya korktuğu soruyu ortaya attı. Kızımın aniden gerildiğini fark ettim ama onu kim suçlayabilirdi ki? Dün gece onun yaşadıklarını yaşasaydım ben de tedirgin olurdum.

"Fil gibi osuracak," dedi Zyon umursamazca, Zara'nın yanında durarak. "Henüz tanıştırmadık. Ben Zyon."

Kızım ona far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bakarken elini sıkmak için uzattı.

"Zara," diye biyledi.

Kızım isteksizce minik avucunu Zyon'un avucuna koydu ve hepimizi şaşırtan bir şekilde Zyon mükemmel bir centilmen gibi kızımın elinin üstünü nazikçe gagaladı.

"Memnun oldum Zara," dedi kadifemsi bir sesle, Zara ona aşık olmuş gibi bakarken. Gözlerime inanamadım.

Zyon, şüphesiz davranışının yarattığı etkinin farkında olarak doğruldu. Zara'ya şakacı bir şekilde göz kırptı ve bana döndü, kara gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümün her santimini inceliyordu.

Çenemdeki morluğu kapatmak için ağır bir makyaj yapmamış olsaydım, bu yüzden beni incelediğini düşünebilirdim. Ama yara kusursuz bir şekilde gizlenmişti, bu yüzden bakışının farklı bir anlamı olmalıydı.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu, başının hafif bir hareketiyle oturma odasını işaret ederek. Buharlı kahve fincanını yere bıraktım ve kalbim göğsümde dört nala atarak onu takip ettim.

Şüphelerimi doğruladığımdan beri ilk konuşmamız bu olmalıydı ama ona ne söylemek istediğimi ya da ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum. Açıklamaya gerek yokmuş gibi hissediyordum. Her şey yerli yerine oturmuştu. Sonunda birlikte mutlu olabilirdik.

Sehpaya doğru yürüyüp kâğıtlarla dolu bir dosyayı eline alan Zyon'un geniş sırtına baktım. Sayfaları hızla karıştırdı ve önümde durdu, gözleri tarif edemeyeceğim bir şeyle parlıyordu.

"Söz veriyorum her şeyi açıklayacağım," dedi gergin bir sesle ve ben duyguyu anında tanıdım. Bu bir pişmanlıktı.

Aceleyle aramızdaki mesafeyi kapattım, parmak uçlarımda durdum ve yorgun yüzünü avuçladım.

"İyi nedenlerin olduğunu biliyorum," diye fısıldadım, başparmaklarımla yanaklarını okşayarak. Nazikçe bileklerimi tuttu ve avuç içime sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı, ellerime doğru eğilerek. "Polis dışarıda. Bazı şeyleri açıklamam gerekiyor."

"Ne yaptın sen?" Göğsüm sıkışarak sordum. Tam da ona sahip olmuşken onu kaybedemezdim.

"Bilmek istemezsin." Gülümsedi, basit bir bakışla endişelerimi sildi. "Bu dosyada," diyerek dosyayı aramızda itti ve bana uzattı, "boşanma evrakları var. Eğer Chester'dan kurtulmak istiyorsan, hukuk ekibim senin emrinde."

"Manhattan'ın en iyi avukatlarına verecek param yok," diyerek dosyayı ondan aldım.

Zyon bileğimi bırakırken koyu renk gözleri kısıldı. Ona gülümsedim ama tepki vermedi. Yaklaşık bir dakika sonra takım elbise ceketinin iç cebine uzanana kadar yüzümü taradı.

Deri cüzdanı görünce kaşlarımı çattım. Parmakları siyah kartı aldı ve kaşlarını çatarak bana verdi.

"Bunun bir sınırı yok. İstedğin her şeyi alabilirsin." Reddetmeme aldırmandan elime tutuşturdu. "İşte," diyerek siyah kutuyu işaret etti, "bunlar yeraltı garajında park etmiş arabaların anahtarları. Herhangi birini alabilirsin. Ve bu," çekmecedan koyu kahverengi defteri çıkardı, "tanıdığım tüm nüfuzlu kişilerin numaralarını içeriyor. Kimi istersen ara, kız arkadaşım olduğunu söyle, onlar da senin emirlerini yerine getirsinler."

"Buna gerek yok," diye iç geçirdim, ilk sayfadaki senatörün adına bakarak.

"Eğer hazır bir uçağa ihtiyacın olursa Malin'i ara," diye devam etti Zyon, sözlerimi tamamen görmezden gelerek. "Garajda bir motosiklet, scooter ve üç bisiklet var. Zara için de küçük bir şeyler al, böylece biraz eğlenebiliriz. Ve," gözlerimin içine baktı, bakışlarının şiddetinden damarlarımdaki kan dondu, "sakın

asla bir şey için paran olmadığını söyleme. Sahip olduğum her şey senin de. Hayatımı seninle geçirmeyi planlıyorum ve kraliçem ne isterse onu alır."

"Senin parana ihtiyacım yok," diye fısıldadım, siyah kartı parmaklarımın arasında sıkarak. "Sadece seni istiyorum."

"Biliyorum, mon cœur." Gülümsedi, çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Bu da paketin bir parçası. Neden tadını çıkarmayalım?"

Ben de gülümsedim, onun karanlık gözlerinde kayboldum. Daha yakına eğildi ve Alice'in garip öksürüğüyle kabaca kesilen yavaş bir öpücükle dudaklarımızı birleştirdi.

"Üzgünüm," dedi bize özür dileyen bir bakış atarak, "ama gardiyan sana müfettişin sabırsızlandığını söylememi istedi, Zyon."

"Ona hemen orada olacağımı söyle." Zyon'un hararetli bakışları bir saniye bile yüzümden ayrılmadı. Ben de gitmesini istemiyordum ama belli ki bazı hareketleri kabul etmeye hazır olduğumdan daha ciddiye.

"İyi," diye homurdandı Alice ve bizi yalnız bıraktı.

"Dünden sonra Zara iyi mi?" Zyon konuyu tamamen değiştirerek sordu. Zihnimi onun sorusuna yönlendirmek için göz kırpmam gerekti çünkü büyüleyici gözlerinde kaybolmuştum. "Malin bana iki silahlı *sorunla* karşılaştığınızı söyledi."

"Sanırım öyle." Omuzlarını okşayarak başımı salladım. "Chester artık hayatımızın bir parçası olmadığı için mutlu."

"Bu ikimizi de mutlu eder." Zyon sırtarak burnumu gagaladı.

"Üç," diye nefes verdim, kollarımı ortasına doladım ve yüzümü sert göğsüne yasladım. Beni rahatlatıcı bir kucaklamayla sararak dün gecenin korkunç anılarını sildi.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı saçlarıma, derin sesine hayal kırıklığı sinmişti. "Mazeretim onaylanana kadar beni yalnız bırakmayacaklar."

"Mazeret mi?" Yakışıklı yüzünü inceleyerek kendimden uzaklaştım. "Zyon, sen ne yaptın?"

"Sana yalan söylemek istemiyorum, mon cœur." Geniş avuçlarıyla yanaklarımı kavradı ve bakışlarımızı birleştirmeye zorladı. "Benimle ilgili asla bilmeyeceğin şeyler var. Senin ve Zara'nın bu işin dışında kalması daha güvenli."

"Chester da beni dışarıda bıraktı ve bak nasıl sonuçlandı," dedim, ondan ne beklediğimden emin değildim. Onun kim olduğunu ve yaptığı işin sosyal standartlara uymadığını biliyordum.

"Bu yapabileceği en akıllıca şey Valeria," diye itiraz etti Zyon, alnını benimkine dayayarak. "Eğer ben düşersem, siz kızların da benimle birlikte düşmesini istemiyorum. Size anlatabileceğim her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama bazı şeyler gizli kalmalı. Senin ve Zara'nın güvenliği için."

"Yalan yok mu?" Fısıldadım, ellerimi düşüncesizce gövdesinde aşağı yukarı hareket ettirdim. Onu bu kadar yakınımda hissetmek gergin sinirlerimi yatıştırıyordu. Üzerimdeki yatıştırıcı etkisi muazzamdı.

"Yalan ya da yarı gerçek yok," diye onayladı. "Sana ya her şeyi anlatırım ya da hiçbir şey anlatmam. Üzgünüm ama bu şekilde olmak zorunda."

"Tamam," diye fısıldadım, bu gelişmeden hiç memnun değildim. Nedenini anlıyordum - tam da bu yüzden gizli bir takipçi kimliği yaratmıştı - ama yine de hayatının tamamen bir parçası olamamak beni incitiyordu.

Öte yandan, bunu istiyor muydum? Tehlikeli insanlarla ilişkisi olan bir mafya babasıydı. Böylesi daha iyiydi.

"Akşam yemeğine yetişmek için elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı Zyon yanağıma karşı. "Beni orada daha fazla tutmaya yetecek kadar paraları yok."

"Sadece dikkatli ol," diye yalvardım, takım elbisesinin ceketini tutarken. "Chester intikam almak isteyecektir."

"Biliyorum, mon c  ur. Dikkatli olacağım."

Sözlerini tutkulu bir öpücükle mühürledi ve isteksizce evden   ıktı. Oturma odasında kaldım, Zara ve Alice'in mutfakta g  l  şt  klerini duyuyordum ama yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Duygularım ve düşüncelerim göğsümde dönen bir kasırga gibiydi. Her Ő ey üzerime bir kaya gibi düşüyordu. Tanrı bilir ne yapan Zyon için, aramalarıma cevap vermeyen Lisa için ve kendim için duyduğum korku... Çünkü hayatı sürekli tehlikede olan bir adamla yaşayıp yaŐayamayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama o beni karanlıkta bırakıyordu.

Bir molaya, düşüncelerimin gidiŐatını değiştirecek bir Ő eye ihtiyacım vardı. Bir parça mutluluğu ve eğlenceyi hak ediyordum ve aklıma harika bir fikir gelmişti. Boşanma evraklarının olduğu dosyayı kanepenin üzerine atıp gülümseyerek mutfağa girdim.

"Yüzme havuzunda bir güne ne dersin?" Zara'dan bir çığlık kopararak   nerdim.

"Yapabilir miyiz?" Beklentiyle bana bakarken gözleri heyecanla parlıyordu.

"Elbette gidebiliriz," diye onayladım ve yüksek tabureden inmesine yardım etmek için kolumu uzattım. "Zyon buranın bizim de evimiz olduğunu söyledi. Neden ortalığı biraz dağıtmayalım?"

"Margarita yapacağım," diye cıvıldadı Alice, hemen oturma odasında pahalı alkol bulduğu dolaba saldırdı.

"Ama mayomuz yok ki." Zara kaşlarını çattı ve bu küçük ayrıntıyı düşünmediğim için benim yüz ifadem de onunkine benzedi.

"Bir şeyler bulmaya çalışalım," dedim ve onu aceleyle merdivenlerden yukarı, geceyi geçirdiğimiz yatak odasına götürdüm.

Tam da tahmin ettiğim gibi, Zyon her şeyi halletmişti. Gömme dolap pek çok durum için giysilerle doluydu ve en alt çekmecedeki bükimleri de buldum. Sırtımdaki ve bacaklarımdaki morlukları nasıl kapatacağımı düşünerek her açıdan inceledim. Neyse ki Zara, bükiniyle mükemmel uyum sağlayan ve Chester'ın *aşkın*ın kalıntıları gizleyen uzun, renkli bir etek keşfetti.

Başka bir odada Zara için bir şeyler bulduk ve parti için hazırдық.

"Yukarıda üç çift bükim daha var," dedim Alice'e, o da alay etti.

"Hangi evrende senin sütyenin benim üzerimde normal duracak?" Güldü ve bana küçük mor bir şemsiye ile bir içki uzattı.

"Nereden buldun bunu?" Yeşil sıvıdan bir yudum alarak sordum. Sert ve lezzetli bir soğukluktu.

"Sanırım Zyon'da her şey var." Omuz silkti ve dört farklı mısır gevreği kutusunun bulunduğu tezgâhı açtı. "Görünüşe göre burayı sevmeyeceğinden endişeleniyor."

"Bayıldım," diye fısıldadım, bu tuhaf, korkunç, lüks evde kendimi bu kadar ev gibi hissettiğim için biraz utanarak. "Umarım Zara da aynı şeyi hisseder."

"O iyi olacak." Alice cesaretle gülümseyerek beni kapalı yüzme havuzuna götürdü. "Ama şu anda senin ilgilenmen gereken daha acil meseleler var."

"Ne demek istiyorsun?" Ne unutmuş olabileceğimi düşünerek sordum.

"Morarmış bacaklarını nasıl açıklamayı planlıyorsun?" Hâlâ mor olan baldırımı işaret etti ve kalbim sıkıştı. "Zyon onları fark edecektir. Chester'ın kığını sonsuza kadar koruyamazsın."

"Onun kığını örtmüyorum." Sesimi alçalttım çünkü zaten onu her yerde takip eden Zara ve Bluff bize yakındı. "Zyon'u kendinden koruyorum. Bana karşı çok korumacıdır. Aptalca bir şey yapabilir. Değiştiremeyeceği bir şey yüzünden başının belaya girmesini istemiyorum."

"Anlıyorum ama yapmayacak." Alice omuz silkerek içkisini karıştırdı. "Chester'ın yaptıklarını ifşa etmeden bunları açıklamak için müthiş bir hikâyeye ihtiyacın olacak."

Haklıydı ve sözleri ruh halimi tamamen mahvetti. Zyon kör ya da aptal değildi. Morluklarıma bir kez baksa, onlara neyin sebep olduğunu hemen anlardı.

Havuzda atladım, Zara ve Bluff ile oynadım ama aklım sık sık başka yerlere gidiyordu. Neyse ki kızım harika bir yüzücüydü ve eğlenmek için benim yardımına ya da desteğime ihtiyaç duymuyordu. Ben bir eylem planı geliştirmeye çalışırken o neredeyse tüm günü havuzun etrafında ya da evin içinde geçirdi.

Ancak ne kadar uğraşsam da hiçbir şey yeterli ve inandırıcı olmuyordu. Eğer Zyon'a saçmalamak istemiyorsam ona gerçeği söylelemeliydim ama bu beni çok korkutuyordu.

George Harrow beni sadece tehdit etti ve sonunda öldü. Zyon'un beni dövdüğü için Chester'a ne yapacağını hayal bile edemiyordum.

Akşam yemeği sırasında, sonunda Zara'yı sudan çıkarmayı başardım. Bunun için muazzam bir çaba ve en sevdiği spagettinin sözünü vermesi gerekiyordu. Malin'e göre Zyon, Zara'nın bakımıyla ilgilenen bir kadın çalıştırıyordu.

ama bugün izinliydi, bu yüzden akşam yemeğini pişirmek ve servis etmek bana kalmıştı.

Zara üst katta üstünü değiştirirken ben de geniş mutfakta dans ediyor, modern ekipmanların tadını çıkarıyordum. Ocaktaki makarnalı su fokurdarken, tezgahın üzerinde bulduğum uzaktan kumandanın farklı düğmelerini incelemek için zamanım oluyordu.

Biri ışıklar, diğeri klima içindi ve üçüncüsü de karşı duvardaki düz televizyonu açarak neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu. Bir moderatörün sesi hoparlörlerden gürleyerek zavallı kulaklarımı acıttı ama sesi kısmak için düğmeyi bulamadım.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek, bana yardım etmesi için korumayı çağırmak üzere arka kapıya yöneldim ama o sırada ekran *son dakika haberlerine* geçti. Gözlerimi televizyondan ayıramadan bakakaldım. Vücudum dondu ve etrafımdaki dünya var olmayı bıraktı.

Manşette şöyle yazıyordu:

Zyon Zhumagulov öldü.

-51-

Valeria

Haberlerdeki kadın vurulma olayını anlattı ama söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım. Ağzı hareket ediyordu ama kulaklarıma hiçbir şey ulaşmıyordu. Bir an kör ve sağır oldum. Damarlarımdaki kan dondu ve kalbim atmayı bıraktı. Beynimin kavradığı tek şey ölümdü ama bu mümkün değildi.

Zyon ölmüş olamazdı. Dikkatli olacağına ve akşam yemeğine döneceğine söz vermişti ve her zaman sözünü tutardı. Bu bir hata olmalıydı. Bunu bana yapmazdı.

"Valeria!"

Kadınsı ses bana çok uzaklardan geliyordu ama duyularım ve bedenim felç olmuştu.

"Valeria!"

Bir çift nazik el omuzlarımı kavradı ve beni sarstı. "Valeria, Tanrı aşkına tepki ver!"

Programlanmış bir robotmuşum gibi başımı yana çevirdim. Gözlerim en iyi arkadaşım ile buluştu ama görüşüm bulanıktı. Ellerini yanaklarıma koydu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Valeria, lütfen," diye yalvardı, başparmakları tenimi yatıştırıcı bir şekilde okşuyordu. "Ayağa kalk ve sandalyeye otur. Zara seni bu halde göremez."

Kızımdan bahsedilmesi beni kendime getirdi. Gözlerimi kırıştırdım, gözlerimin ve yüzümün ıslak olduğunu fark ettim ve soğuk zemine oturdum. Televizyondan gelen ses hoparlörlerden gürliyor, korkunç haberleri tekrarlıyordu ama ben onu kenara itmeyi başardım. Zara beni yerde ağlarken bulamazdı. Bu onun kırılgan ruh halini bozabilirdi.

"Birkaç muhafız bul," diye fısıldadım, titrek bacaklarımda üzerinde güçlükle durarak. "Onlara Zyon'u sor."

"Tam olarak ne sormamı istiyorsun?" Alice yemek masasına giderken bana destek olarak mızızlandı. "Patronun öldü mü?"

"Evet," diye tersledim ve sandalyeye oturdum. "Şu anda bilmem gereken de tam olarak bu."

Alice içini çekti, arka kapıyı açtı ve korumaları çağırdı. Soluk yüzlü ve sert ifadeli iki adam mutfığa girdi.

"Ne olduğunu biliyor musunuz?" Tarafsız görünmeye çalışarak sordum ama sesim titriyordu ve gözlerim şişmişti. İyi olmadığımı kesinlikle fark etmişlerdi.

"Hayır, hanımefendi," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

"Malin ya da Dorian aramadı mı?" Zyon'un kardeşlerinin adamlarını durum hakkında bilgilendirmesini umarak yüksek sesle nefes verdim.

"Hayır," dedi muhafızlardan biri, gözleri televizyona kayarak.

"Tüm ülkede yayın yapıyorlar." Haberlere doğru başımı salladım. Moderatör zaten bildiğimizden fazlasını söylemeden sürekli silahlı saldırıdan bahsediyordu. "Bu doğru olabilir mi?"

"Evet," diye yanıtladı diğeri. "Ama biz sizden daha fazlasını bilmiyoruz. Siz ve kızınızla ilgili emirleri sabırla beklemek zorundayız. Değişen bir şey yok. Zhumagulov ailesinden biri aksini söyleyene kadar burada kalacaksınız."

"*Biri* mi?" diye fısıldadım, yüzümü avuçlarımla arasına saklayarak.

Alice adamları dışarı çıkardı ve ocağı kapattı. Sandalyede bir heykel gibi oturdum, zihnim kabul etmek istemediğim o korkunç düşünceyle dönüp duruyordu.

Zyon ölmüş olamazdı. Hayır. Tam da birlikte hayatımızın başlaması gereken bir anda hayatının sona ermiş olabileceğine dair en ufak bir ihtimali bile kabul etmek istemiyordum. Kader, alın yazısı ya da Tanrı bu kadar acımasız olamazdı. Sonsuza dek mutlu yaşamayı hak ediyorduk.

"Zara ile kalacak mısın?" Sessizce yanımda oturan Alice'e sordum. "Ne yapacaksın?" diye karşı çıktı, kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, gözlerimi kaldırıp sessiz televizyonu izledim. "Ama öylece oturup bekleyemem."

"Onları bulabileceğini mi sanıyorsun?" diye inledi inançsızca, başını sertçe sallayarak. "Malin ve Dorian'ın onu nereye götürdüğünü kim bilebilir? Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bunu bana bırak," diye mırıldandım, gözümü çatışmayı gösteren ekrandan ayıramıyordum.

Kanal, Zyon'a ateş eden kimliği belirsiz kişinin özel görüntülerine ulaştı. Silah sesi duyulduğunda karakoldan tesadüfen ayrılıyordu. Bunu beklemiyordu. Önünde kimse durmuyordu. Korumaları arabanın etrafındaydı. Saldırıya tamamen maruz kalmıştı.

Haberlere göre, keskin nişancı onu karnından, göğsünden ve omzundan vurdu. Görgü tanıkları, kardeşleri onu arabasının arka koltuğuna ittiğinde dışarıda olduğunu bildirdi. Bazı uzmanlar Zyon'un hayatta kalma şansının olmadığını iddia ederken, bir diğeri çelik yelek giymesi halinde bir ihtimal olduğunu, ancak yine de acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı olacağını söyledi.

Ancak herhangi bir hastaneye kaldırılmadı. Saldırıdan bir saat sonra ne o ne de kardeşleri hiçbir yerde bulunamadı. Toprak onları yuttu ve benim tedirginliğim ve korkum hızla arttı.

Dorian ve Malin telefonlarına cevap vermediler. Hatlar kesikti. Güvenlik ekibi evin etrafında dönüyor, polis arabaları ön kapının önündeki sokakta beliriyor ve medya akbabalar gibi araba yolunu izliyordu.

Birkaç dakika sonra Zara, Bluff'un peşine takılıp kitap koleksiyonunu karıştırmak üzere yeni odasına gittiğinde "İşim bitti," dedim. Dışarıdaki kargaşadan habersizdi. Alice'in elini tutarak, "Lütfen onunla kal," diye yalvardım. "Bir şeye bakmam gerekiyor."

"Ne?" Bana kaşlarını kaldırdı ama başka bir şey sormadan oradan ayrıldım.

Bir planım yoktu. Kardeşlerin nerede olabileceğini bilmiyordum ama içimde bir his vardı. Sadece açıklanamayan bir his beni

Aklımı başımda tutmak için kafamın içinde aynı cümle tekrarlanırken gidip Zyon'u bulmaya çalıştım.

Zyon ölmüş olamaz.

İki kez düşünmeden içgüdülerimi dinledim ve Zyon'un ofisinin kapısını açtım. Tüm ev gibi bu oda da koyu renklerle döşenmiş ve dekore edilmişti ama onun kusursuz zevkine hayran kalacak vaktim yoktu. Doğrudan devasa masasına gittim, kağıt ve belge yığınlarını karıştırdım. Daha önce buluştuğumuz deponun adresini arıyordum.

Zyon'un birçok binası, evi ve arazisi olduğunu biliyordum. Muhtemelen gerçek servetini gizlemek için bazılarını paravan şirketler altında saklıyordu. Yine de gizli sığınağımız özeldi ve takipçisinin kimliği için ne kadar çaba harcadığını düşünürsek, buranın meraklı gözlerden mükemmel bir şekilde gizlendiğini varsayıyordum. Eğer hayattaysa, ki öyle olduğuna kesinlikle inanıyordum, kontrol edilecek ilk yer burasıydı.

Ancak adres defterinde, takviminde ya da dosyalarında yoktu. Elime geçen her şeye baktım ama hiçbir şey yoktu.

Çaresizliğin içimdeki yaşamı sıkıştırmasına aldırmadan nefes alarak rotayı hatırlamaya çalıştım ama kendimi ne zaman orada bulsam bilincimi yitiriyordum. Hatırlayacak hiçbir şey yoktu.

Beynimi işbirliği yapmaya zorlarken gözlerim yaşardı. Tükenmiştim ama onu bulmak için gücümün sonuna kadar gitmeye hazırdım. Ama nereye bakacaktım?

Tertemiz ofiste etrafına bakınırken birden aklına bir fikir geldi: Arabam! GPS'i vardı ve adresleri hatırlıyor olmalıydı, yani belki de ihtiyacım olan bilgi oradaydı.

Garaja doğru hızla koşarken neredeyse bacaklarımı kırıyordum. Arabam Zyon'un pahalı spor arabalarının ve siyah SUV'unun arkasına park edilmişti. İçine oturdum

Sürücü koltuğuna oturmuş, motoru çalıştırıyor ve sabırsızlıkla ekrana dokunuyordu.

Her şey oradaydı: Zara'nın okulu, önceki dairem, Vortex ve Brooklyn'de terk edilmiş bir bölgede bir yer gösteren bilinmeyen bir adres.

"İşte burası," diye fısıldadım, GPS'te rotayı açarken parmaklarım titriyordu. Sadece yarım saatlik bir yolculuktu.

Tereddüt etmeden dışarı çıktım ve girişi açtım. Korumaların yanından geçerken bana aydan düşmüşüm gibi baktılar. Bana zorluk çıkarmayacaklarını umuyordum ama daha fazla yanılmış olamazdım. Ön kapıyı benim için açmayı reddettiler.

Camı indirdiğimde otuzlu yaşlarının başında uzun boylu bir adam "Gidemezsiniz," dedi. "Protokole uymak zorundayız, bu da çevreyi terk etmenizi yasaklıyor."

"Zyon sana kim olduğumu söyledi mi?" Diğer tarafa nasıl geçeceğimi düşünürken hırladım.

"Evet, Bayan Kellerman," diye onayladı koruma ama yüz ifadesi değişmedi.

"Unut o ismi," diye tükürdüm, onunla konuşurken kaybettiğim her saniye öfkem daha da artıyordu. Çoktan yola çıkmış olmalıydım. "Ben Zyon'un kız arkadaşayım. Benim komutam da onunkiyle aynı."

"Biliyorum hanımefendi, ama geri döner ve güvenlik krizi sırasında evden gözetimsiz çıkmanıza izin verdiğimi öğrenirse ölürüm," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Üzgünüm ama aracı terk etmeli ve içeri dönmelisiniz."

Zyon'un geri döneceğine inanması kalbimi ısıttı ama sözleri duymak istediğim bir şey değildi. Gitmem gerekiyordu ve o da

beni durduramazdı. Ancak metal kapı durdurabilirdi. Ucuz bir aksiyon filmindeymişim gibi kapıyı kırmaya çalışırsam arabayı çarpabilirdim.

"Valeria, lütfen." Gardiyan beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "İkimize de bir iyilik yap ve içeri dön."

Ela gözlerine baktım ama aslında ona bakmıyordum. Aklım başka yerdeydi. Transımdan ancak kapının açılma sesi ön bahçede yankılandığında uyandım.

Siyah takım elbiseli adamlarla dolu siyah SUV araziye girerek bana ihtiyacım olan fırsatı verdi ve tereddüt etmedim. Gaz pedalına sertçe bastım, kapıya doğru hızlanırken arkamdan küçük taşlar ve ot parçaları fırladı. Dikiz aynasından muhafızın koştuğunu ve bana bağırdığını gördüm ama beni durduramadı. On saniye içinde çitlerin önündeki araba yolundaydım ve neredeyse orada kamp kurmuş iki muhabiri deviriyordum.

Otoyolda uçarken dudaklarıma muzaffer bir gülümseme yerleşti. Zyon'un adamlarından kaçmayı olağanüstü bir başarı olarak görüyordum. Umarım buna değmiştir.

Kalbim sıkıştı, Zyon'un ölüm düşüncesi yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Korku ezici bir güçle geri döndü. Eğer yanılıyorsam ve o depoda değilse, başka nereye bakacağımı bilemezdim. Diğer mülkleri ya da acil durum planları ve prosedürleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her yerde olabilirdi.

Ya da ölmüştür, dedi zihnimdeki küçük ses.

"Hayır," diye fısıldadım, korkutucu senaryoyu ortadan kaldırmak ve yola odaklanmak için başımı salladım. Kendimi parçalara ayrılmış gibi hissediyordum ve ben düzgün bir şekilde işlevimi yerine getirmeye çalışırken bu iki parça birbiriyle savaşıyordu. Çok yorucuydu ama korkunun beni tüketmesine izin veremezdim.

Arabayı toprak yolda sürerken yüksek bir çit ve terk edilmiş bir fabrika ve depo fark ettim. GPS'e göre burası

daha önce ziyaret ettiğim yer.

Büyük, eski çift kapının önünde durdum ve dışarı çıktım. Ürkütücü bir sessizlik vardı ve hiçbir şey etrafta birinin olduğunu göstermiyordu.

Derin bir nefes alarak terli avucumu kapı tokmağının üzerine koydum ve kapıyı iterek açtım. Şaşırtıcı bir şekilde hiçbir ses duyulmadı. Boş, tozlu alana girdiğimde Zyon'un beni ilk kaçırdığında zincirlediği metal sandalyeyi ve arkasındaki yatağı hemen fark ettim.

Doğru yere geldim. Depomuzu buldum ama o orada değildi.

İçeri girdim, etrafa bakındım ve ampulün açık olduğunu fark ettim. Yerde birçok ayak izi ve kalın bir kan izi fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Heyecan ve korkudan kalbim duracak gibi oldu ama Zyon'un nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek oda burasıydı.

Aceleyle diğer tarafa geçerek, Zyon'un en son buraya geldiğimizde Bluff'u kilitletiği kapıyı kontrol ettim. Depo karanlıktı ama diğer taraftan gelen boğuk sesleri ve sesleri net bir şekilde duydum. Bir geçit olmalıydı.

Her köşeyi kontrol ettikten sonra buldum. Kapı uzun, kalın bir perdenin arkasına gizlenmişti. Aceleyle perdeyi kenara ittim ve önümde beliren manzaraya tamamen hazırlıksız bir şekilde odaya girdim.

İlk fark ettiğim şey boğuk çığlıklar oldu. Sonra gözlerim çok daha rahatsız edici bir şeyi algıladı. Baktığım her yerde atılmış giysi parçaları ve kanla ıslanmış bandajlar vardı. Kapıdan Zyon'un yattığı ortadaki masaya kadar her yeri kaplamışlardı. Dorian kanamayla mücadele ederken Malin eliyle ağzını kapatıp onu yere bastırıyordu.

Korkunç bir manzaraydı. Kan masadan tozun içine damlıyordu. Hava kendine özgü metalik bir kokuyla ıslanmıştı. Benim

Midem bulantıyla burkuldu ama üstesinden geldim ve yaklaştım.

Dorian'ın elleri özenle çalışıyordu ama Zyon çığlık atıyor ve tekmeliyordu, açıkça dayanılmaz bir acı içindeydi. Dorian onu iyileştirmeye ya da hasarı onarmaya çalıştı. Emin değildim ama çabaları nafile görünüyordu. Zyon hareket ederken çalışamazdı.

"Yardım edebilir miyim?" Sesimi yükselterek sordum ve anında dikkatlerini çektim.

Dorian bana bir uzaylıymışım gibi baktı. Malin sırtarak kardeşiyle kısa bir bakış alışverişinde bulundu ve Zyon dondu kaldı.

Malin yavaşça elini çekip yaklaşmamı işaret ederken Zyon, "Melek," diye fısıldadı.

"Ben seninle kalacağım, tamam mı?" Zyon'un solgun yüzünü avuçlayarak söyledim. Gözlerini benden ayıramıyordu. Muhtemelen gerçeği görmediğini biliyordum. Acıdan sayıklıyordu ama benim bir hayal olduğumu düşünse bile bu onu biraz sakinleştirmeye yetmişti.

"Beni bırakma," diye zayıfça yalvardı, nefes nefese kalmıştı.

Gövdesi açıktaydı, bu da bana yaralarını görme şansı veriyordu. Omzunda bolca kanayan derin bir yara ve sağ kalçasında bir yara daha vardı. Ama karnının sol tarafındaki en büyük yarayla kıyaslandığında bunlar sadece sıyrıktı.

"Asla," diye fısıldadım, Zyon'un kollarını sıkıca kavrayan ve onu aşağı iten Malin'e bakarak.

"Hazırlan Valeria," dedi dehşet dolu bakışlarımı tutarak. "Bu hiç hoş olmayacak."

Valeria

Hiç kimse kendimi içinde bulduğum duruma hazır olamazdı. Dorian'ın parmaklarını kardeşinin yarasının içine sokup her yöne çevirerek kurşunu bulmaya ve çıkarmaya çalıştığına ilk elden tanık oldum.

Malin tüm gücüyle Zyon'u tuttu, hareket etmemesi için vücudunun üst kısmını kardeşininkine bastırdı. Ben de yanağımı Zyon'un yanağına bastırıp garip bir şekilde kırık bir pozisyonda ona sarılırken ağladım ve ona yalnız olmadığını göstermek için elimden geleni yaptım.

Zyon çaresiz, acı dolu çığlıklarını dişlerini alt dudağına geçirerek maskelemek istedi ama bunun bir faydası olmadı. Sadece hassas eti ısırdı ve umutsuz çığlıklar ağzından dökülürken kanamasına neden oldu.

"Her şey yoluna girecek," diye en az yüz kere fısıldadım, Dorian'ın kanlı parmaklarını tekrar çekerken gözümü onlardan ayıramıyordum.

"Kan kaybından ölecek," dedi çaresizce başını sallayarak. "Kurşunu bulamıyorum ve çok fazla kan kaybediyor. Onu ameliyathaneye götürmeliyiz."

"Hastane yok," diye homurdandı Zyon, zor nefes alıyordu. Acı içinde kaybolduğunu sanmışım ama belli ki yanılmışım. Neler olduğunu biliyordu.

Dorian kirli ellerini kalçalarına koyarak, "Öleceksin," dedi. Her tarafı kocaman kırmızı lekelerle kaplıydı, bir kasaba benziyordu. Gözlerim birinden diğerine atladı, Dorian'ın bunu neden tartıştığından emin değildim. Eğer ona yardım edemeyeceklerini biliyorlarsa Zyon'un çoktan hastaneye doğru yola çıkmış olması gerekirdi.

Zyon zayıf bir sesle ama her zamanki inatçılığı ve kararlılığıyla, sanki ölmek için doğru zamanın ne olduğuna kendisi karar verebilirmiş gibi, "Yapmayacağım," diye itiraz etti. "Bana izin vermeyeceksin," diye ekledi nefes nefese. Elimi yanağına götürdüm, hayatın yavaş yavaş bedenini terk ettiğini görüyordum. Korkunç bir manzaraydı.

"Ben doktorum, lanet olası bir büyücü değil, Zyon," diye gürledi Dorian, başını onaylamaz bir şekilde sallayarak. "Senin aptalca planın yüzünden seni kaybetme riskini almayacağım!"

"Vurulmak planın bir parçası değildi," diye itiraz etti Malin, Dorian'a ters ters bakarak.

"Ama işte buradayız!" Dorian kollarını havaya kaldırarak kirli odanın etrafını işaret etti. "Bunun ne kadar yanlış olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sanki İkinci Dünya Savaşı'ndayız ve savaş alanının ortasındayız!"

"Bunu başarabilirsin," diye fısıldadı Zyon, elimi nazikçe sıkarak. "Sadece tekrar dene."

"Hastaneye gidelim," dedim usulca, Zyon'un terli saçlarını alnından çekerek. "Yapabileceğimizin en iyisi bu."

"Hayır, mon cœur," diye anında reddetti Zyon, yorgun, buğulu gözleri benimkilerle birleşirken sözcüklerin arasına gizlenmiş bir yalvarış vardı. "Hastane yok."

"İki saatten fazladır buradasınız," diye tekrar denedim, nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğini anlamamıştım. "Lütfen mantıklı olun."

Dorian masanın önünde bir ileri bir geri volta atarak, "Beyninin düzgün çalışması için çok fazla kan kaybetti," diye mırıldandı. "Daha iyi görebilmek için yarayı daha fazla açmam gerekiyor ama bu seni öldürebilir."

"Sadece yap şunu!" Dorian yarayı incelerken Zyon inledi, başı geriye eğildi ve dişleri birbirine çarptı. Kanama çok kötü değildi ama Zyon'un ölümcül olabilecek bir iç hasara sahip olabileceğini biliyordum.

"Zyon, lütfen," diye yalvardım, titreyen elimi çıplak omzuna koyarak. Üzerine eğildiğimde gözyaşlarım yüzüne düştü. "Dorian burada ameliyat yapamaz. Öleceksin."

"Daha kötülerini de atlattım," diye fısıldadı, avucumu alıp kuru dudaklarına götürerek. "Sadece beni bırakma." Elimin arkasını öptü ve kaderine razı olmuş bir halde gözlerini kapattı.

"Peki," diye tersledi Dorian, yüzü öfkenin ama aynı zamanda kararlılığın demir maskesiydi. "Ama ölürsen, Zyon, seni cehennemde bulur ve tekrar öldürürüm."

"Anlaşıldı," diye nefes verdi Zyon, elimi kavrayışı sıkışmıştı.

"Acısı için ona bir şey verebilir misin?" Dorian'a sordum, küçük çantayı açıp parlak neşteri çıkarmasını izledim.

"Burada hiç ilacım yok," dedi üzgün bir ifadeyle, ellerini ve neşteri alkolle temizlerken. "Malin onu çoktan bayılttı ama ben başladığımda uyandı. Sen gelene kadar böyleydi. O zamandan beri

sen buradaydın, her şey çok daha iyiydi. Burnumu kırmaya çalışmayı bıraktı. Lütfen bizi bırakma."

"Bırakmayacağım," diye fısıldadım, dikkatimi tekrar Zyon'a verdim. Parmaklarımızı birbirine doladım ve dudaklarımı onun terli alnına bastırdım. Dolgun dudaklarının bir köşesi kalktı ama Dorian çalışmaya başlayınca hemen kayboldu.

Malin, Zyon'u zapt etmekte olağanüstü bir iş çıkarmıştı. Kendi gözlerimle görmeseydim, yaralı ve kanayan bir insanın vücudu daha fazla acıyla savaşıırken ne kadar güçlü olabileceğine asla inanmazdım.

Zyon, Malin'e doğru bastırıldığında kasları kaya gibi sertleşmişti. Sanki yaralarının sebebi kendisiymiş gibi onunla mücadele ediyordu.

Umutsuzluk dolu korkunç çığlıklar odada yankılanarak kalbimi paramparça etti. Kendimi çaresiz ve tamamen işe yaramaz hissediyordum. Hiçbir şey yapamadım; sadece ona sıkıca sarıldım ve yakında biteceğini umdum.

"Buldum!" Dorian muzaffer bir edayla bağırarak kurşunu çıkardı. Başladığından beri birkaç saniye mi yoksa yarım saat mi geçtiğinden emin olamadığım için rahatlayarak nefes verdim. "Bana bir dakika ver ve işimiz bitsin."

"Neredeyse bitti," diye fısıldadım Zyon'un kulağına, ağır nefes alışını dinliyordum. Gücünün sonuna gelmişti. "Dayan aşkım. Lütfen, sadece dayan."

"Seni seviyorum Valeria," diye nefes aldı Zyon, tüm dünya ve içinde bulunduğumuz durum unutulup gitti. "Her şey için özür dilerim."

"Sorun değil." Omzunu okşadım ve bir başka gözyaşı dalgasıyla savaşıarak yanağını öptüm. "Bunu beni korumak için yaptığını biliyorum."

"Başaramadım." Dorian onu dikmeye başladığında yutkundu ve acı içinde tısladı. "Özür dilerim."

"Hayır, hayır, hayır," dedim dudaklarına karşı, dikkatini acıdan uzak tutmak için mümkün olan her şeyi yaparak. "Özür dileyecek bir şey yok. Biz iyiyiz."

"Ama eğer ölürsem-" Dorian acımasızca yaralarını sarmaya devam ederken sesi bir an kesildi ve ben de bu fırsatı kullanarak onun sözünü kestim.

"Ölmeyeceksin. Bu bir seçenek değil," dedim kararlılıkla, burnunun ucunu gagalayarak. "Beni kaçırdın ve sana aşık olmaya zorladın. Şimdi sonsuza kadar benimle kalacaksın."

Gülme olarak yorumlanabilecek bir nefes verdi ama anında rahatsızlıkla inledi.

"Sakin ol aşkım," diye mırıldandım usulca, nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. "Bundan sonrası daha iyi olacak."

"Ama ölürsem," diye tekrar başladı, bu sefer sözünü kesmeme fırsat vermeden, "Zara'yı alıp ülkeyi terk edeceksin. Asla arkana bakmayacaksın."

"Zyon," diye nefes aldım, çenem titriyordu.

"Bana söz ver Valeria," diye yalvardı güçsüzce, elimi tutarak. "Gideceksin."

"Söz veriyorum," diye hıçkırdım, gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

Kulağa bir veda gibi geliyordu ama kalbim bunu kabul etmeye istekli değildi. Çok erkendi. Birlikte yaşlanmalı, çocuklarımız ve torunlarımız olmalı, önemsiz şeyler hakkında tartışmalı, alışılmadık yerlerde sevişmeli ve iniş çıkışlarıyla hayatın tadını çıkarmalıydık. Bu bizim hikâyemizin sonu olamazdı.

Zyon'un gözleri kapandı ve Dorian'a bakmak için başımı kaldırdım. Ellerini bir bezle silerek kardeşinin karnına baktı.

"Kan ve antibiyotiğe ihtiyacımız var," dedi ve ortalığı temizlemekte olan Malin'e döndü. "Asistanımı çağıracağım. O her şeyi hazırlayacak. Ne kadar çabuk olabilirsiniz?"

"En hızlısı," diye yanıtladı Malin, kaskını eski tozlu raftan kaparak. Göz açıp kapayınca kadar gitmişti.

Dorian malzemeleri yerleştirdi ve bana döndü. Zyon'un göğsünün eşit bir ritimle inip kalkmasını izliyor, bilinçaltımda nefeslerini sayıyordum. Büyük ihtimalle ağır bir travma geçirmiştım ve kesinlikle taş kesilmiştim.

Etrafımız kirliydi ve şüphesiz ciddi enfeksiyonlara neden olabilecek bakterilerle doluydu. Ya Dorian tüm hasarı onarmamışsa? Ya Zyon hâlâ iç kanama geçiriyorsa?

"Sen iyi misin?" Dorian ellerini ıslak peçetelerle temizlerken nazikçe sordu.

"Hayır," diye sessizce itiraf ettim, Zyon'dan başka bir yere bakmayı reddederek. "Hâlâ ölebilir mi?"

"Evet," diye yanıtladı Dorian tereddüt etmeden, başımı ona doğru çevirdiğimde omuz silkti. "Bir hata yaptım Valeria. Kurşunu çıkarmaya hiç çalışmamalıydım."

"Ne?" Kekeledim, onu yanlış anladığımdan emindim. "Ne demek istiyorsun?"

Dorian derin bir nefes alarak Zyon'a baktı. Yüz ifadesi sertti ve gözleri endişeyle parlıyordu. Birçok endişe verici olasılık birdenbire ortaya çıktığında içimi bir korku kapladı. Başka bir krizle yüzleşmeye hazır değildim ve Zyon daha fazla acıya dayanamayacak kadar zayıftı. Bir molaya ihtiyacımız vardı.

"Genellikle," diye başladı Dorian, su şişesini metal tezgâhın üzerine koyarak, "bir mermiyi çıkarmak için kesinlikle hiçbir neden yoktur.

ya da tehlikeli bir şey taşıyor."

Alt dudağını ısırды, gözlerini yerdeki bir şeye dikmişti. Sözünü kesip kafamda bir kasırga gibi dönen soruları sormak istemiyor, açıklarken cevaplamasını umuyordum.

"Büyük bir atardamarın ya da organın hasar gördüğünü düşünmüştüm ama yanılmışım," diye itiraf etti elini dağınık saçlarında gezdirirken. "Taramalar olmadan, bu sadece bir tahmin oyunu. Yine de farklı bir yaklaşım deneyebilirdim." Yaptığı şeye inanamıyormuş gibi başını salladı. "Onu kirli bir depoda kesip açtım ve dikebileceğimi ve iyi olacağını öğrendim."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak. Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Ya iç kanaması varsa?"

"Ben de kendime tam olarak bunu sordum," diye cevapladı Dorian, bakışlarını tekrar Zyon'a çevirerek. "Ama kurşun sadece kasları yırtmış, önemli olan her şeyden kaçınmış. Hayatının geri kalanı boyunca orada kalsa bile, iyi olacaktı. Gereksiz yere daha fazla kanamaya ve acıya neden oldum."

"Dorian." Elimi omzuna koydum ve destekleyici bir şekilde sıktım. "Senin X-ray gözlerin yok. İçeride neler olduğunu bilemezsin."

"Teşekkürler." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ama bu, enfeksiyon kaparsa mahvolacağımız gerçeğini değıştirmiyor."

"Ne yapabilirim ki?" Onun üzgün bakışını yansıtarak sordum. Zyon o kadar huzurlu görünüyordu ki, neler yaşadığına inanmak zordu.

"Dua et," diye cevap verdi Dorian, derin bir nefes vererek. "Ona ilaç verdikten sonra yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Tanrım," diye nefes aldım, alt dudağım titriyordu.

Ağlama dürtüsü ok baskındı. Gzyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine engel olamıyordum. Kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum ve yaralı insanlara nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim olmaması bu hissimi daha da arttırıyordu. Sadece Zyon'un yanında oturup elini tutabilirdim, başka bir şey yapamazdım.

Malin rekor sürede döndü. Serumlar, antibiyotikler ve kan torbaları getirdi ve bir şekilde motosikletini küçük bir soğutucu kutusuyla sürmeyi başardı.

"Bunların hepsine erişimin var mı?" Malzemelere bakakaldım, onları her yönden inceledim.

"Benim bir kliniğim var, Valeria." Dorian bana göz kırptı, metal sehpayı bir araya getirdi ve serum torbasını astı. "Bir doktor olarak harika malzemelere erişimim var."

"Senin doktor olduğunu hiç duymadım." Kaşlarını çattım ve Malin'e döndüm. "Uzmanlık alanınız nedir?"

"Gerėek olan mı yoksa babamın beni okumaya zorladığı mı?" diye sordu ve Dorian kıkırdadı. Gerėek olanı sormamam gerektiği ok açıktı.

"Zorla olanı," diye yanıtladım, diğer yanıtı da almayı umarken bile.

"MIT'den diplomam var, Bilgisayar Bilimi ve diğer saçmalıklar," dedi Malin soğukkanlılıkla, Dorian'ın her şeyi yerine yerleştirmesine yardım ederken.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve çenemi yerden kaldırmak zorunda kaldım. Zhumagulov kardeşler hakkında pek çok şey duymuş ve bulmuştum ama bu bilgiler bana yabancıydı. Hiçbir yerde eğitimlerinden bahsedilmiyordu, bu yüzden şok olmuştum.

Dorian'ın hassas hareketlerini takip ederek, "Sakın bana Harvard'dan mezun olduğunu söyleme," diye takıldım.

"Ben mi?" Güldü. "Hayır. Harvard Hukuk mezunu uyuyan bir güzeldir." İğneyi hazırlamakta olan Zyon'a doğru başını salladı. "Ama hiç pratik yapmadı. Lisansının hâlâ geçerli olup olmadığını bilmiyorum, bu yüzden ondan fazla bir şey beklemeyin."

"Deneyeceğim."

Zyon'un elini nazikçe tutarak karşı tarafa oturdum. Solgun yüzü beni kabaca yaşam savaşı verdiği gerçekliğe geri götürdü.

Sıvı damlaları yavaşça damarlarına ilerliyor, vücudunu savaşta destekliyordu. Gözlerim onun üzerindeydi, en ufak bir değişikliği tespit etmek için dikkatle onu izliyordum.

Korku beni sımsıkı sarmıştı ama onun bunu atlatacağına inanıyordum. O güçlüydü ve umarım en kötüsü geride kalmıştı.

"Savaş aşkım," diye fısıldadım, soğuk elini dudaklarıma bastırarak. "Sakın beni terk etmeye kalkma."

Valeria

Hayatımın en uzun gecesi idi. Yarısını kafesteki bir kaplan gibi bir ileri bir geri volta atarak geçirdim ve çok yorulduğumda Zyon'un yanına uzandım ama uyku gelmedi.

Malin ve Dorian onu daha rahat etmesi için yatağa taşıdılar ve Zyon'un ihtiyaç duyabileceği her şeyi ayarladılar ama ben hâlâ huzursuzdum. Dorian'ın gece boyunca kalmasını istedim ama benim idare edebileceğimi söyleyerek reddetti.

Zyon'un durumu stabildi. Damardan sıvı ve kan pompalandığı birkaç saatin ardından Dorian en kötüsünün geride kaldığını ama dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu sakinleştirmeye **d e v a m** etti ve sabah bizi kontrol etmek için geri döneceğini söyledi, ancak sabah o kadar uzak görünüyordu ki güneşin doğuşunu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum.

Yine de Malin ve Dorian'ın gitmesi gerektiğini anlamıştım. Herkes Zyon'un öldüğüne inanıyordu. İşletmeleri gereken şirketler, kumarhaneler, oteller ve kulüpler vardı. Patron olmadan her şey çökebilirdi. Bunu riske atmak istemediler ve planı devam ettirmek zorundaydılar. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kısa bakışmalarından yakında eski kocam ve onun güçlü arkadaşlarıyla ilgili olduğunu anladım.

Zyon'a saldırıyı Chester'ın düzenlediğini kabul etmek yutulması zor bir haptı. Yine de Malin bundan emindi. Zyon'u öldürmek için tutulan tetikçinin yıllardır Giovanni Valentino'nun maaş bordrosunda olduğunu açıkladı. Sadece olay iyi planlanmadığı ve katil temiz bir atış yapamadığı için Zyon'un göğsünü ve kafasını ıskalamıştı. Malin'in bulgularına göre, polisin ön kapısının görüşü ağaçlar tarafından kapatılmıştı, bu yüzden körlemesine ateş ediyordu. Aksi takdirde gece boyunca ilgilenecek kimse olmazdı.

Aklıma en kötüsünün gelmesini engellemeye çalışarak Alice'in numarasını çevirdim. Zara'yı kontrol etmem gerekiyordu. Küçük kızım cesur ve uyum sağlayabilen biriydi ama yine de bu büyük bir değişiklikti. İyi olup olmadığını öğrenmeliydim ve neyse ki Alice her şeyin yolunda olduğunu doğruladı. Zara eve dönmediğimi fark etti ama en iyi arkadaşım işte olduğumu iddia etti ve bu açıklamayı kabul etti. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Zyon'u yalnız bırakamazdım.

Telefonu kapattıktan sonra yatağın üzerine diz çöktüm ve Zyon'un uyumasını izledim. Solgundu. Cildi neredeyse şeffaftı ve gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Yaralarının sebebinin ben olduğumu fark ettiğimde her şey ezici bir güçle üzerime çöktü. Gözyaşlarım kontrolsüz bir şekilde yanaklarımdan aşağı akıyor, sistemime dolan suçluluk duygusunu temizliyordu. Bir ilişkiye başlamamış olsaydık Chester'la olan soğuk savaşı asla tırmanmayacaktı. Adam Rivers'ın ofisinde tanışmamış olsaydık hiçbir şey olmayacaktı.

Kocamın düşmanına aşık olmak kaderin acımasız bir cilvesiydi. Herhangi birine aşık olabilirdim ama hayır. Bir suçlu olduğu ortaya çıkan maskeli bir sapıkla gizli bir aşk yaşamak zorunda kaldım.

aynı zamanda yeni patronum ve Chester'ın ölümcül düşmanıydı. Sanki hayatım tacizci, kumar bağımlısı bir kocayla yeterince karmaşık değilmiş gibi.

Derin bir nefes vererek parmaklarımı Zyon'unkilerle birleştirdim. Gözyaşlarım sanki ilişkimizi mühürlercesine birbirine bağlı ellerimize düştü. Bu adam için her şeyi yapabileceğimi, onunla her yere gidebileceğimi biliyordum ama yine de gerçeği görmezden gelmek zordu.

Bu onun ilk yaralanması ya da vurulması değildi. Dövmelerinin altında yara izleri vardı. Kendimi meşgul etmek için parmak uçlarımla izlerini sürerken onları buldum.

Ona yapılan üç saldırıdan haberim vardı. Polis sürekli arkasından iş çeviriyor, onu hapse atmaya çalışıyordu. Müebbet hapse mahkum edilmiş bir suçlunun dul eşi ya da karısı olmam ne kadar zaman alacaktı?

Saf değildim. Zyon'un suç lordu olarak kariyerinde birçok kişiyi öldürdüğü iddia ediliyor. İstedliğini elde etmek için herhangi bir suç işlemekten çekinmezdi. Amacına ulaşmak için hiçbir şeyden çekinmeyen bir adamdı. Hoşuma gitse de gitmese de gerçeği kabul etmek zorundaydım. Bir suçluya aşık olmuştum ve bu benim sonum olabilirdi.

Zyon'a olabildiğince yaklaştım ve yüzümü omzuna yasladım. Varlığımı hissetmesini ve yalnız olmadığını bilmesini istedim.

Mücadele henüz bitmemişti ama ateşi yoktu, solunumu açıldı ve kalp atışları sabitti. Yine de paranoyam zirvedeydi ve yok olmayı reddeden çığ bir korkuyla destekleniyordu.

Sonunda neredeyse gece üçte uykuya daldım. Uyandığımda, sanki onu tutmazsam kaçacağından korkuyormuşum gibi Zyon'un etrafında kıvrılmışım.

"Günaydın, mon cœur," diye fısıldadı, dudakları alnımı öperken. Kalbim neredeyse göğüs kafesimden fırlayacaktı.

Uyanıktım.

"Merhaba yakışıklı," diye nefes aldım, yüzünü görmek için kendimi kaldırdım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak. "Susadım, acıktım ve sıkıldım."

"Çok hoş bir kombinasyon," diye şaka yaparak yataktan kalktım ve ona bir bardak su doldurdum. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Emin değilim." Omuz silkti, kendini yukarı itmeye çalıştı ama tek başarabildiği acı içinde tıslamak oldu.

"Sakin ol." Yanına oturup içmesine yardım ettim. "Dorian seni kontrol etmek için yakında burada olacak."

Zyon minderlere uzandı ve kaşlarını çatarak bana baktı. Boş bardağı yerine koydum, ona gülümsedim ve örtüyü düzelttim, yine de bana öyle bakınca kendimi tuhaf hissettim.

"Her şey yolunda mı?" Beni izlemekten vazgeçmeyince sordum.

"Sen söyle Valeria," diye yanıtladı gergin bir sesle, çenemi avuçlayarak. İrkildim çünkü çenemdeki morluk hâlâ tam olarak iyileşmemişti ve orası hassastı. "Yüzünde ne var?"

Vücudum dondu kaldı. Zara'nın yanındayken makyaj yapmıştım ama sürekli ağlamam ve gözyaşlarımı silmem büyük ihtimalle makyajımı silmişti.

"Ne demek istiyorsun?" İnandırıcı bir cevap bulmak için biraz zaman kazanmaya çalışarak sordum.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diye öfkелendi. "Yüzünün yarısında uzun, koyu bir morluk var. Ne oldu?"

Zyon tam da beklediğim gibi tepki verdi. Aşırı korumacı tavrı onu sakinleştirilmesi zor bir canavara dönüştürmüştü.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, elimi Chester'ın davranışının kanıtına bastırarak. "Sadece sakarım."

"Sakar mı?" Zyon bu kelimeyi dünyanın en büyük hakaretiymiş gibi tükürdü. Mideme kramplar girdi ve tüylerim diken diken oldu. Bu konuşma çok hızlı bir şekilde tırmanabilirdi. "Benim bir aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır!" Başımı sertçe salladım, öfkeli bakışlarını üzerimde tuttum.

"O zaman bana yalan söylemeyi bırak!" Güçlü sesi açık alanda yankılanıyor, boş duvarlardan sekiyordu. "Sana asla yalan söylemeyeceğime söz verdim. Neden bu iyiliğime karşılık vermiyorsun? Birlikte hayatımıza böyle mi başlamak istiyorsun? Bana yalan söyleyerek mi?"

"Zyon, lütfen," diye fısıldadım, elini tuttum, ama elimi tuttuğum yerden çekti.

"Ne oldu Valeria?" diye tekrarladı, gözlerinde öyle büyük bir öfke vardı ki beni yakıp kül etmesinden korkuyordum.

"Bırak aşkım," diye yalvardım, onu etkisiz hale getirmeye çalışıyordum. O saatli bir bombaydı.

"Şu lanet soruya cevap ver," diye öyle bir tehditle emretti ki, bana asla zarar vermeyeceğini bilmesem yatağın altına saklanırdım. "Bunu sana kim yaptı?"

"Chester," diye nefes aldım. Aramızda bir kılıç gibi asılı dururken cevabı saklamak anlamsızdı.

"Ne zaman?"

"Doğum günü partinden bir gün önce." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. Yüzündeki ölümcül ifade ciğerlerimdeki havayı emdi.

"Ciddi misin lan sen?" diye tısladı. "Neden beni aramadın?"

"Nasıl yapabilirim?" Ses tonumdaki çaresizlik hissediliyordu. "Senin ve Zerafin'in aynı kişi olduğunu bilmiyordum ama ikinizin de Chester'ı öldürecek kadar deli olduğunuzu biliyordum."

"Ve?" Sanki sorunlarını cinayetle çözmek çok normal bir şeymiş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Etrafta dolaşıp insanları öldüremezsin, Zyon!" Bağırarak ne demek istediğimi anlamasını sağlamaya çalıştım ama bu, sağır birinin Mozart'ı takdir etmesini istemek gibi bir şeydi.

"Yapamaz mıyım?" Sinsice sırıttı.

"Şu mafya saçmalığını kes artık!" Başımı öfkeyle salladım, bu onu daha da çileden çıkarmışa benziyordu.

"Yoksa ne olur?" diye bağırdı. "Kurşunun önünde duracak mısın?"

Ona gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü yenerek derin bir nefes verdim. Kızgın olduğunu anlıyordum ama bu tartışma saçmaydı ve kesinlikle gereksizdi.

"Neden böyle davranıyorsun, Zyon?" Sesimi alçaltarak sordum çünkü kontrolden çıkmaya başlamıştık.

"Çünkü seni onun elinden alabilirdim!" diye karşılık verdi, siyah gözleri delilikle yanıyordu. "Eğer sadece o kelimeyi söyleseydin!"

"Chester kızımı benden almakla ve senden yardım istersem seni öldürmekle tehdit etti," diye açıkladım, eylemlerimi açıklamaya çalışarak. Eğer bir an için beni dinlerse. "Bunu riske atamazdım. Mühürlü psikiyatrik kayıtlarım onda. Zara ile yaşamak ve özgürlüğüm arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Ve unutmayın Bay Mafya, en başta yüzünüzü benden saklayan sizdiniz."

"Seni korumak için!" Zyon bağırdı, öfkenin yaralı bir bedene ne kadar güç katabildiği konusunda beni şaşırttı. "Ailemi korumak için

ve bana bağımlı insanlar! Ama o şerefsizin sizi dövdüğünü bilseydim, sağduyuyu, güvenliği ve iş ilişkilerini bir kenara bırakmakta tereddüt etmezdim. İtalyanlarla olan tüm bağlarımı koparırdım. Senin yüzünden gözümü kırpmadan onlarla birlikte savaşa giderdim!"

"Kesinlikle," diye fısıldadım. "Benim için masum hayatları feda ederdin."

"Halkım neye imza attığını biliyor Valeria." Elini karmakarışık saçlarında gezdirip başını salladı. "Bunu benden gizlemeye hakkın yoktu."

"Tanrıyı oynamaya ve insanları istediğin gibi öldürmeye hakkın yok ve bunu yine de yapıyorsun," diye karşı çıktım, sert bakışını tutarak. "Aramızdaki fark ne?"

"Seni korumak benim işim," diye cevap verdi, sanki bu sözler taşa kazınmış gibi. "Hoşuna gitse de gitmese de sen benimsin. Ve ben benim olanla ilgilenirim. Benden bu kadar önemli bir şeyi son kez saklıyorsun."

"Yoksa ne olur?" Meydan okudum.

"Yoksa en iğrenç yanlarımı keşfedersin Valeria," diye cevap verdi, aniden buz gibi sakinleşerek. Öfkeli bir canavardan soğukkanlı bir adama bu kadar çabuk dönüşmesi beni biraz ürkütmüştü. Gerçek duygularını sadece yakıcı bakışları gösteriyordu.

"İnan bana, içimde gömülü olan delilikle, seni sandalyeye bağlayacak ve hiçbir yere gitmene izin vermeyecek çılgın sahiplenmeyle ya da önce ateş edip sonra soru soran öfkeli öfkeyle tanışmaktan mutlu olmayacaksın." Elini kaldırdı, parmakları şefkatle yüzümdeki yarayı okşadı. "Sözlerimi unutma Valeria. Tekrar etmeyeceğim. Sen ve Zara benimsiniz. Sana dokunan ölür." Bakışlarının yoğunluğu ve sesindeki vaadin ciddiyeti karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ben Tanrı'yı oynamam."

Benim dünyamda ben Tanrı'yım ve sen benim kalbimsin, aşkımsın, her şeyimsin. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

"Bana çiçek alıp beni sevdiğini söyleyemez misin?" Kısık bir sesle sordum, yaydığı sahiplenme ve baskınlığın sarhoşluğuyla.

"Hayır," diye fısıldadı, çenemi işaret parmağıyla başparmağının arasına alarak. "Bu benim tarzım değil."

"Peki," diye iç geçirdim, penceremin önüne astığı romantik jesti çok canlı bir şekilde hatırlayarak. "Ama önce dinlenmen gerek."

"Seni dul bırakmam gerek Valeria," diye karşılık verdi ve beni içine soktuğu büyüü bozdu. Yorganı fırlatıp attığında dudaklarımdan bir nefes uçtu. "Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim."

"Ne?" Sesim bir oktav yükseldi ve yavaşça ayağa kalkarken gözlerim büyüdü. "Nereye gidiyorsun?"

"Yapacak işlerim var," diye cevap verdi yeni dikilmiş yarasını tutarak. Çok acı çekiyor olmalıydı ama inadı kazanmıştı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Tezgâha doğru yürürken onu izleyerek, belirgin bir inançsızlıkla sordum. Kanlı gömleği metal rafın üzerine atılmıştı.

"Zyon, dur." Yataktan fırladım ve gömleği elinden kaptım. Bana karşı koyamazdı. En azından bir kereliğine ondan daha güçlüydüm. "Dinlenmen gerek." Gözyaşlarım yanaklarımda kurudu. Artık yalvarmıyordum. "İyileşene kadar buradan ayrılmana izin vermeyeceğim."

Kıkırdadı. Beni şaşırtacak şekilde, yüzüme doğru gülme cüretini gösterdi.

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun, mon cœur?" diye sordu bana doğru bir adım atarak. Aramızda ancak on santimlik bir boşluk vardı.

"Evet." Kararlılığım hissediliyordu ama bu onu etkilememişti. "Kaçınılmaz olanı erteleyebileceğine inanıyorsan safsın."

"Yatağına dön, Zyon," diye fısıldadım, beni dinleyeceğini umarak. Ama umutsuzdum.

"Ben gidiyorum." Daha yakına eğildi ve alnımı nazikçe öptü. "Hoşuna gitse de gitmese de bunun bedelini ödeyecek. Kaderi mühürlendi."

"Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın!" Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gittiğinde döndüm ve kirli bir gömleği ona fırlattım. Ne yapacağımı ya da onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Şu anki haliyle bu bir intihar göreviydi.

"Merhaba." Dorian sanki dualarımı duymuş ve kardeşini güvende tutmama yardım etmeye gelmiş gibi kapıda belirdi. "Nereye gidiyorsun?" Onu görmezden gelerek dışarı çıkmaya devam eden Zyon'a baktı. "Burada neler oluyor?" Dorian, Zyon'un cevap vermeyeceğini anlayınca soruyu bana yöneltti.

"Zyon gidiyor," diye çaresizce cevap verdim, bakışlarını benimle kardeşinin geri çekilen formu arasında gezdirdiğinde omuz silktim.

"Gidemezsin!" diye bağırdı, Zyon'u geçip kapıyı kapatarak. "Yaralısın. Dikişleri yırtacak ve tüm çalışmalarımı mahvedeceksin!"

"O zaman durdur beni Dorian," diye meydan okudu Zyon. Yüzünde duygusuz, sert bir maske vardı. Kardeşiyle yüz yüze durdu ve Dorian kıpırdamayınca kaşlarını kaldırdı.

"Vuruldu," dedi Dorian sakince, kolunu kapının pervazına dayamıştı, sanki destek bulmaya çalışıyordu çünkü kendisinden bir saat yaşlı ağabeyine karşı çıkmak yapması en zor şeydi. "Lütfen, elini kullan."

Zeki beyin. Œu anda yapılacak en aptalca Œeyin bu olduğunu biliyorsun. Kendine gelmelisin."

Zyon hayır cevabını kabul etmeyen bir sesle, "Kımılda," diye emretti. Anında itaat istiyordu. Kardeşleriyle bir tebaa gibi konuştuğuna hiÇ tanık olmamıştım.

"Zyon." Dorian başını salladı. Yalvaran bakışı neredeyse kalbimi kıracaktı ama Zyon'a hiÇbir Œey yapmadı. Dorian isteksizce kenara Đekildi ve kralın önünde eğilir gibi başını eğdi.

"Benim iÇin en iyisini istediğini biliyorum," dedi Zyon, Dorian'ın yanına geldiğinde elini onun omzuna koyarak. "Ama şimdi yapabileceğin en iyi Œey bana temiz bir Đömlek vermek ve beni Starlight'a Đötürmek."

Dorian'ın bu plana katılmadığı belliydi ama itiraz etmedi. Bana özür dileyen bir bakış attı ve benim de gelmemi işaret etti.

Derin bir nefes verdim ve gözlerimde biriken yaşları kırıştırarak uzaklaştırdım. GerĐek, Zyon'la hayatımın nasıl olacağını hayal ettiğim fanteziden Đok uzaktı. İnatĐı eşek, ne olursa olsun, hayatını riske atmak anlamına gelse bile kendi bildiğini okurdu.

Valeria

"En iyi adamlarımızı **topla**," diye telefonda emir veren Zyon'un yüzünde acı dolu bir buruşukluk vardı ama endişeli bakışlarımı fark edince ifadesi anında değişti.

"Evet, çatı katıma," diye onayladı kaşlarını çatarak. Arkada bana eşlik etmeyi reddettiği için yolcu koltuğuna oturdum ama sürekli dönüp onu kontrol ediyordum.

"Tamam, birkaç dakika içinde orada oluruz." Zyon aramayı bitirdi ve telefonu Dorian'a geri verdi. "Beni Starlight'ta bırak ve Valeria'yı eve götür," diye emretti, gözlerini kapatıp başını arkaya yaslayarak. "Bize sonra katılırsın."

"Ben de seninle gelmek istiyorum," dedim Dorian'la bakışarak. Sanki içinde bulunduğumuz durumun sorumlusu oymuş gibi kaşlarını çatarak yola baktı.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye karşılık verdi Zyon.

Onun sözleri son damlaydı. Davranışlarına karşı sabrımın son damlası da tükenmişti.

"Belki," diye tükürdüm, kibirli ifadesiyle yüzleşmek için döndüm. Chester hakkında yalan söylediğim için bana kızgın olduğunu anlıyordum ama bazı sınırlar koymamız gerekiyordu. "Ama ben senin kız arkadaşınım ve bana tebaandan biriymişim gibi patronluk taslayabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Sana patronluk taslamıyorum Valeria," dedi daha yumuşak bir sesle. "Bu en güvendiğim adamlarımla gizli bir toplantı ve konu senin hassas kulaklarına göre değil."

"Yaraların ve depodaki acil ameliyatın benim hassas gözlerime uygun mu sanıyorsun?" Ona ters ters bakarak karşı çıktım. İnatçılığı sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Valeria," diye iç geçirdi Zyon, gözlerini ovuşturarak.

"Bana *Valeria* deme," diye tısladım, ona bağırmamak için elimden geleni yapıyordum çünkü beni hiç dinlemiyordu. "Chester'ı öldürmeyi planlıyorsun."

"Hayır, planlamıyorum." Yavaşça başını salladı ve yola baktı. Starlight binasına yaklaşmıştık. "Sana elini sürdüğü için onu pişman etmeyi planlıyorum."

"Bekle, ne?" Dorian aniden bana döndü, yüzünde şaşkınlık i f a d e s i vardı. "Neden bahsediyor bu Valeria?"

Gözlerimi kırptırdım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Chester'ın beni fena halde dövdüğünü herkesin bilmesini istemiyordum.

Zyon, davranış ve hareketlerinin kardeşi tarafından destekleneceğini bildiğinden, "Söyle ona, mon cœur," diye beni yönlendirdi.

"Valeria?" Dorian'ın bakışları bir açıklama beklediğini gösteriyordu. Bir nefes verdim, omuzlarım çöktü.

"Chester bana vurdu," diye fısıldadım, ona ya da Zyon'a bakmayı reddederek. Bu konu hakkında konuşurken ne kadar rahatsız, savunmasız ve utanmış hissettiğim hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Siktiğimin piçi," diye tükürdü Dorian, ışıklar değiştiği için gaz pedalına basarak. "Malin yüzünde bir şey fark etti ama biz makyaj olduğunu düşündük."

"Evet, kalıcı," diye kestirip attı Zyon, emniyet kemerini çözerek. Starlight binasının yeraltı garajına girdik.

Dorian'ın arabadan çıkmasını engelleyerek, "Bu konuda yaygara koparmak istemiyorum," dedim. "İnsanların beni istismar edilmiş bir eş olarak görmesini istemiyorum."

"Kimse seni öyle görmeyecek Valeria," diye cevap verdi, asansöre doğru yürüyen kardeşini izlerken. "Sadece ona karşı sabırlı ol, tamam mı?" Bana nazik bir gülümseme verdi ve elimi nazikçe sıktı. "Zyon seni güvende tutmak için çok mücadele etti. Bu ifşaat onun doğru şeyi yaptığına dair tüm inancını sarstı."

"Sence ona daha önce söylemeli miydim?" En azından Dorian'ın yaptıklarını anlayacağını umarak gergin bir şekilde elbisemin eteğiyle oynadım.

"Evet, ama kararına saygı duyuyorum." Elimi bıraktı ve kapıyı açtı.

Ben de onu takip ederek Zyon'un geniş sırtına kaşlarımı çattım. Belli ki acı içindeydi ve karnının yan tarafını tutuyordu. Aracın gelmesini beklerken gözleri kapalıydı ve güçlkle ayakta duruyordu.

"Neden o da senin kadar anlayışlı olamıyor?" Mırıldandım, Zyon'un çektiği acılara rağmen dünyasını bir kral gibi yönetme kararlılığına inanamayarak başımı salladım.

"Farklı olsaydı onu sever miydin?" Dorian karşı çıktı.

Zyon bakışlarını yakalamak için yaptığım tüm girişimleri reddetti ve ona dokunmaya çalıştığımda elini geri çekti. Çok öfkeliydi. Aurası, etrafındaki her şeyi yutan güçlü bir öfkeyle doluydu. İntikam almak için yanıp tutuşuyordu ve bunu elde edene kadar da durmayacaktı.

Kötü duyguların davranışlarımı etkilemesine izin vermeyerek iç çektim. Zyon'un öfkesi haklıydı. Onun yerinde olsaydım ben de çileden çıkardım. Chester'in ona bir saldırı düzenlediğini düşünmek bile onu ellerimle boğmak istememe neden oluyordu.

Yine de, Zyon'un bariz ilgisizliği ve reddi, Chester'dan yiyeceğim herhangi bir dayaktan ya da onun söyleyeceği herhangi bir hakareten çok daha fazla canımı yaktı. Sevdiğim kişi tarafından itilmek ise acının başka bir boyutuydu.

Asansörle yukarı çıkıp onun katına ulaştığımızda kenara çekilerek Dorian ve Zyon'un benden önce Manhattan'ın muhteşem manzarasına sahip geniş oturma odasına girmelerine izin verdim. Her zamanki gibi ev koyu renklerle döşenmiş ve New York'taki hiçbir galerinin utanmayacağı sanat eserleriyle dekore edilmişti.

Ancak, sadece Jamal'ı tanıdığım dört adam hemen dikkatimi çekti. Diğer üçü ölümcül bakışları, gergin duruşları ve kalçalarındaki silahlarıyla kâbuslarımın vücut bulmuş hallerine benziyorlardı. İkisinin koyu kıvrıkcık saçları ve aynı çarpık burunları olan benzer yüzleri vardı. Kardeş olduklarını düşündüm. Üçüncüsünün topuz yapılmış uzun, kirli sarı saçları vardı ve yeşil gözleri sanki bir uzaylıymışım gibi beni taradı ve beni oldukça rahatsız etti.

"Zyon!" Cemal patronunu görür görmez koltuktan fırladı ve aylardır babasını görmeyen bir evlat gibi ona doğru koştu. Zyon'a sıkıca sarıldığında dudaklarımda nazik bir gülümseme belirdi, yüzünün her yerinde rahatlama yazıyordu.

"Ben iyiyim Cemal," dedi Zyon, bir kahkaha atarak. "Ama beni biraz daha sıkarsan Dorian'ın değerli dikişlerini yırtacaksın."

"Özür dilerim," diye nefes verdi Jamal, yaşlı gözlerini saklamak için arkasını dönerek.

"Ben iyiyim." Zyon omuzlarını sıkarak diğer üç adama ve kanepenin arkasında bir anda beliren Malin'e katıldı.

Kendimi tamamen yersiz hissederek bu tuhaf sahneyi izledim. Belki de Zyon'un işine burnumu sokmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Ya bir şeyler ters giderse ve ona karşı tanıklık etmek zorunda kalırsam?

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyerek panik halindeki düşüncelerimi bölen Zyon, askerleriyle el sıkıştı. "Sizin için yüksek öncelikli bir görevim var."

Kalbim sıkışmıştı. Bu Chester'ın sonunun başlangıcıydı. Dul kalacaktım ve kızım yetim kalacaktı.

Oh, Tanrım!

"Ne istiyorsan söyle patron," dedi sarışın olan kısık bir sesle, gözlerinde ölümcül bir şimşek çakıyordu. "Bunu sana kim yaptıysa hak ettiğini bulacak."

"Bu sadece benimle ilgili değil Connor," dedi Zyon yavaşça doğrulup. Yüzündeki acı dolu çatık kaşlar kısa sürede yerini rahatlamış bir ifadeye bıraktı.

"Bu Valeria." Kolunu bana doğru uzatarak beni yanına davet etti. Tereddütle elini tuttum, tenimizin değdiği yerden sıcaklık yayılıyordu. Parmaklarımızı birbirine doladım, bunun beni çoktan affettiğine dair bir işaret olmasını umuyordum ama bakışlarımı görmezden geldi.

"Valeria, Kellerman'ın eski sevgilisi." Zyon bize merakla bakan adamlarına döndü. "Onunla affedilmez şeyler yaşadı." Durakladı, kara gözlerindeki ölümcül parıltı tüylerimi diken diken etti. "Onu canlı istiyorum."

"Nasıl istersen patron," diye onayladı Connor ve arkasındaki iki kişi de homurdanarak onayladı. "Onu her zamanki gibi gümüş tepside sunacağız."

"Sabırsızlanıyorum." Zyon sırtarak elimi bıraktı. "Malin, Chester'ın başına konacak ödölü duyur."

Onun şeytani yakışıklı ama kana susamış yüzüne bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Yakalanmasını sağlayacak her türlü bilgi için bir milyon dolar," diye ilan etti Zyon, odadaki herkesi şaşkına çevirerek. Connor arkadaşlarıyla bakış alışverişinde bulundu ve Dorian ısıklık çaldı. "Hafta sonuna kadar onu bulursanız beş milyon alacaksınız," diye bitirdi Zyon, adamlarını da motive ederek.

"Onu alacaksın patron." Connor sırttı ve yoldaşlarını da arkasına alarak oradan ayrıldı.

"Haberı yay Malin," diye emir vermeye devam etti Zyon. "Basit uyuşturucu satıcıları ve fahişelerden belediye başkanının ofisine kadar herkesin bunu bilmesini istiyorum. Para istemeyenler ailemizden herhangi bir şey isteyebilirler ve dilekleri yerine getirilecektir. Chester Kellerman karşılığında gönüllerinden ne geçiyorsa alacaklar."

"Peki ya İtalyanlar?" Dorian, Zyon'a hapları ve bir bardak suyu uzatarak sordu. "İnsanlar senin öldüğüne inanıyor."

Zyon büyük beyaz hapa burnunu kırıştırarak, "Dikkat çekmemeye çalış ve medyadan uzak dur," diye cevap verdi. "Ölümüm kullanabileceğimiz bir avantaj."

"Tamam." Dorian başını salladı. "Ben kliniğe gidip evrak işlerini düzeltereğim, böylece kimse eksik malzemeleri fark etmeyecek. Ve sen, dostum, annemizi ara. Çıldırarak üzere."

"Arayacağım," diye söz verdi Zyon ve kardeşlerine el sallayarak veda etti.

Onlar gittikten sonra başını arkaya eğdi ve gözlerini kapatarak ağır bir nefes verdi. Yorgun, neredeyse şeffaf yüzünü, sıkılmış çenesini ve yaraya bastırılmış avucunu izledim. İçindeydi

korkunç bir durumdaydı, ama kocamı yakalamak için bu kadar çok kaynağı feda etme kararlılığına hayran olmamak elde değildi.

Parmak uçlarını Zyon'un kaslı n koluna değdirerek, "Birden ona kadar bir ölçekte," diye yumuşak bir sesle başladım. "Bir kızgın olmadığın, on ise kafamı koparmak istediğin anlamına gelir, bana ne kadar kızgınsın?"

"Yirmi yedi," diye tısladı ama kolunu çekmedi.

"Bu ciddi bir şey," dedim gülümseyerek ve ona yaklaştım. Bana bir kaşını kaldırdı, gözleri yüzümü inceliyordu.

"şaka yapmıyorum Valeria." Parmaklarım gömleğinin etek ucuna geldiğinde aniden durdurdu. Ona baktım, ateşli bakışlarının yoğunluğu karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu. "Sana olan aşkım hayatımda sahip olduğum en saf şey. Onu yalanlarla lekelemene izin vermeyeceğim."

"zr dilerim," diye nefes aldım, alt dudağım titriyordu. Taş gibi soğuk kalbini eritmek için başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"yle misin?" şeytani gözleri benimkileri keskin bıçaklar gibi delip geçti.

"Hayır," diye itiraf ettim, yanaklarıma düşmek üzere olan gözyaşlarımı geri iterek. "Seni korumak anlamına gelecekse bunu seve seve tekrar yaparım." Bakışlarını tutarak titrek bir nefes aldım. "Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi?" diye yineledi, parmakları çeneme dokunuyordu.

"Her şeyi," diye onayladım, elini tuttum ve avucunu usulca öptüm.

"Seni seviyorum Zyon," dedim elimden geldiğince kesin bir ifadeyle. "Yöntemlerinden hoşlanmıyorum. Kızgın olduğun zamanki davranışlarından nefret ediyorum. Yaptığın işi kmsyorum ama seni seviyorum ve kimse seni benden alamayacak."

Dolgun dudaklarında bir gülümseme oluştu ve gözlerinde gurur parladı. "İşte benim kızım," diye fısıldadı, daha yakına eğilerek.

Ağzlarımız, etrafımızdaki dünyayı yok olmaya zorlayan ateşli, tutkulu bir öpücükle çarpıştı. Mümkün olan her duyguyu bu şekilde ifade etmek istedim. Zyon'a söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu göstermenin en iyi yolu buydu. O benim her şeyimdi.

Ama öpüşme seansımız başladığı gibi aniden sona erdi. Zyon beni daha yakına çekti ve yanlışıklıkla yarasına bastırarak acı içinde tıslamasına neden oldum.

"Özür dilerim," diye soluk soluğa etrafı inceledim. "Sen iyi misin?"

"Hâlâ kızgıyım," diye cevap verdi, gözleri karıncalanan, şişmiş ağızma yapışmıştı. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Gülümsedim, aklıma birçok fikir geldi ama hepsi de ağır yaralı olduğu gerçeğiyle reddedildi.

"Seni yatağa yatıracağım," diye başladım, işaret parmağımla yanağını sıyırdım. "İlaçlarını veririm, dinlenebilmen için üzerini baştan aşağı örterim ve kimsenin seni rahatsız etmemesi için nöbet tutarım."

"Hadi anne. Bana daha sıcak bir şeyler ver." Sesi bir yalvarışa dönüştü ve sözleri içimde alışkın olmadığım bir heyecan yarattı.

"İyi bir çocuk ol ve dinlen. Sonra her şeyi alacaksın," diye söz verdim ve alt dudağını dişlerimin arasına aldım. O da hemen bu fırsattan yararlandı ve itirazlarıma aldırmadan alayımı ateşli bir öpücüğe dönüştürdü.

"Seni seviyorum Valeria," dedi beni bıraktığında, saçlarımı okşayarak.

"Ben de seni seviyorum Zyon," diye mırıldandım, onun muhteşem gözlerinde kaybolmuştum. "Sonsuza kadar."

"Her zaman."

-55-

Zyon

Lavabonun kenarına tutunarak avuçlarıma yaslandım ve aynadaki yansımamı inceledim. Saldırıdan üç gün sonra, cehennem beni çığneyip tükürmüş gibi görünüyordum. Sanki Şeytan beni taşaklarımdan tutmuş ve bana yenilmez olmadığımı hatırlatıyormuş gibi hissediyordum.

"Siktir et," diye tısladım, dudaklarımda kibirli bir sırıtma oluştu.

Babamın düşmanları beni ilk kez öldürmeye çalıştığında on beş yaşındaydım. Boynumdaki boğma telinin izi bir dövmeyle kapatıldı ama o korkunç günün anıları sonsuza dek benimle kalacaktı. Ardından on dokuz yaşımdayken arabama yerleştirilen bomba, yirmi bir yaşımdayken silahla vurulma ve yirmi sekiz yaşımdayken bir barda bıçaklı saldırı geldi. Tüm bu başarısız girişimler etrafımda dolaşan efsane ve söylentileri körükledi.

İnsanlar benim yıkılmaz olduğumu sanıyordu. On yılı aşkın bir süre boyunca ben de buna inandım, ta ki Chester ve *parlak* planları beni hazırlıksız yakalayana kadar. Adamlarım beni korurken öldü. Arkadaşlarım, yoldaşlarım ve ortaklarım yanlış zamanda yanlış yerde oldukları için hayatlarını kaybettiler.

Onların fedakârlıklarının intikamını almak benim görevimdi. Bu dünyayı bize ihanet eden adamlardan temizlemek benim sorumluluğumdu. Örgütümü benimle birlikte başarılı kılmak için gece gündüz çalışanlara karşı bir yükümlülüğüm vardı. Halkım bir hiç uğruna acı çekmeyecekti.

Nefes alışım hızlandı ve yaramdaki sızı daha da kötüleşti. Ellerim lavaboyu öyle sıkı kavradı ki neredeyse tezgahdan koparacaktım. Öfkeliydim, öfkemi zor zapt ediyordum.

Ağrı kesicileri yuttuktan sonra mutfağa gitmeye karar verdim. Malin'den sabırsızlıkla bir telefon bekliyordum ve Valeria'yı uyandırmak istemiordum. Bir bebek gibi uyuyordu ve Chester ile yoldaşlarının avlandığı haberi onu sadece üzecekti.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yatak odasından çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Oturma odasındaki iki muhafız beni görünce ayağa fırladılar ama onlara el salladım. Eğer her şey hallolmuşsa, gece vardiyasında televizyon seyretmeleri ya da kâğıt oynamaları umurumda değildi.

Mutfağa doğru yürüdüm ve başımı buzdolabına soktum. Canım bir şeyler çekiyordu ama ne istediğimden tam olarak emin değildim. Tam çikolatalı yoğurt mu yesem yoksa ananas mı yesem diye karar vermek üzereydim ki telefonum çaldı.

Aceleyle pijama pantolonumun cebinden çıkarıp ananas dilimlerini geri attım.

"Konuş," diye bağırdım telefona sabırsızca, adanın arkasında oturuyordum çünkü karnımdaki ağrı gözümü kör ediyordu.

"Her şey plana uygun gitti," diye bildirdi Malin, uzaktan motor sesi geliyordu. "Aileleri minibüse bindirdik ve çocuklar onları Meksika'ya götürecek. Eğer geri dönerlerse sonuçları hakkında uyarıldılar."

"İmzalarınız var mı?" Midemdeki taşlar erirken sordum. Malin ve Dorian'ın bu işi kazasız belasız başarıp başaramayacakları konusunda endişeliydim.

"Evet, her şeyi imzaladılar," diye homurdandı Malin. "Ayrıntıları sonra anlatırım."

"Harika iş," diye övdüm ve bağlantıyı kestim.

Sandalyeye doğru eğilirken yüzüme muzaffer bir gülümseme yayıldı. Planım kusursuz bir şekilde işlemişti. İtalya'yı yöneten ailelerin iki patronu varlıklarını benim paravan şirketlerime devretmiş ve bu gece ecelleriyle buluşmuşlardı. Sabah tüm kanallar bir trajedi duyuracaktı ama kalan üç patron mesajı anlayacaktı.

Onların peşinden gidiyordum. Kardeşlerimin ölümünün intikamını aldığını düşüneceklerdi ama gerçek çok daha şeytaniydi. Bana, aileme ve onlarla anlaşmayı reddeden İtalyanlara yaptıklarından dolayı kellelerini istiyordum. Hepsi düşecekti. Ama Chester Kellerman için özel bir muamele hazırlamıştım ve onu yakalamak için sabırsızlanıyordum. Valeria'ya elini sürdüğü güne pişman olacaktı. Merhamet için yalvaracaktı ama kimse ona yardım etmeyecekti.

Dizimin dürtülmesi ölümcül planlarımın ipini kopardı ve Bluff'a baktım. Pijama altımı ısıyor, hafifçe çekiştiriyordu. Onu takip etmemi istiyordu.

"Ne oldu oğlum?" Ayağa kalkmadan önce kulağının arkasını kaşıyarak sordum. Merdivenlere doğru koştu, bana döndü ve tekrar merdivenlere koştu, acele etmem için hırladı.

"Üzgünüm ama daha hızlı olamam," dedim ona ve dört basamak sonra durdum. Karnımdaki baskı artmıştı ve dikişler her an yırtılacakmış gibi hissediyordum. Dorian'ın onları kontrol etmesine ihtiyacım vardı. Hâlâ yüksek enfeksiyon riski altındaydım.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda nefesimi verdim ama Bluff devam etmem için bacağımı itti. Ona gözlerimi devirerek karanlık koridorda gölgesini takip ettim. Zara'nın yatak odasının kapısının önünde durdu ve kapıyı burnuyla iterek açtı.

İçeriden gelen ağlama ve itiş kakış seslerini duyduğumda kalp atışlarım hızlandı. Zara'yı yorganla boğuşurken buldum, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve tüm minik bedeni titriyordu. Komodinin üzerindeki lamba etrafı aydınlatıyordu ama tek görebildiğim onun sefil ifadesiydi.

"Neler oluyor, Zara?" Nazikçe sordum ama korkudan neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Kocaman gözlerini bana dikti ve geri adım attı. "Sakin ol. Sadece benim, Zyon," dedim, içeri girerken. "Ne oldu? Kabus mu gördün?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı, tekrar ağlamaya başladı. Yorganı sıkıca kavramış, kontrolsüzce titriyordu.

"Ne için üzgünsün prenses?" Ona yaklaştım ama sanki ona zarar vereceğimden korkuyormuş gibi geri çekildi. "Konuş benimle, lütfen."

"Bana bağıracaksın," diye ağladı, kalbim onun sözleriyle kırıldı. Aptal babasıyla neler yaşadığını hayal bile edemiyordum.

"Zara," diye nefes verdim ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. İçimde bir acı hissettim ama bunu görmezden gelerek bakışlarımı onun ıslak yüzünde tuttum. "Sana bağırmaq için bir nedenim yok. Her ne olursa bana anlatabilirsin. Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Kızacaksın," diye hıçkırdı, nefesini zor tutuyordu. Kendimi nasıl kanıtlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Beni tanıımıyordu. Ona ihtiyacı vardı.

Anne.

"Yapmayacağım prenses," diye itiraz ettim, sallanan bedenimi desteklemek için elimi yatağın üzerine koydum ama ıslak bir şeye dokundum. "Bu da ne..." Mırıldandım, tıkladığında parmaklarımı gözlemledim. Valeria Zara'nın gece sorunlarından bahsetmişti ama ben onları tamamen unutmuştum.

Zara'ya baktım, gözleri panik içinde açılmıştı. Ne olduğunu bildiğimi anlayınca aceleyle geri adım attı ve çekmecelere çarptı.

"Bir kaza mı geçirdin, Zara?" Onu daha fazla korkutmamaya çalışarak, yapabildiğim en nazik ses tonuyla sordum.

Tereddütle başını salladı, her hareketimi dikkatle izliyordu.

"Dünyanın sonu değil prenses." Ona cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Annene gidelim, ben de temizlemesi için birini ayarlayayım, olur mu?"

"Lütfen, hayır," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Annem üzülecek ve endişelenecek. Ben temizlerim."

"Yardımcı olabilir miyim?" Sandalyeye oturdum çünkü bedenim bitkin düşmüştü ama küçük kızımı bu karmaşanın içinde asla yalnız bırakamazdım.

"Çarşaf değiştirmeyi biliyor musun?" diye sordu ince bir sesle, yanaklarından süzülen yaşları silerek. Sonunda sakinleşmeye başlaması çok hoşuma gitmişti.

"Elbette," diye cevap verdim, bunu en son yapmayalı otuz yıl olduğunu düşünerek. Ama bunun nesi karmaşık olabilirdi ki?

"O zaman tamam, bana yardım edebilirsin," diye kabul etti Zara, yatağa dönerek, ama benim daha iyi bir fikrim vardı.

"Sen duş alıp pijamalarını değiştirmeye ne dersin? Ben de yatakla ilgilenirim," diye önerdim, Jamal'ın yardım etmek için buralarda olmasını umarak. Graciela havuz evinde yaşıyordu ve kendi başımıza yapabileceğimiz bir şey için onu gecenin bir yarısı uyandırmak istemiyordum.

"Emin misin?" Zara örtüyü bıraktı ve eğilerek pelüş hayvanını aldı. "Bu benim pisliğim."

Bu kız çok çabuk büyü müştü. Ailesinin durumundan mı yoksa zekâsından mı bilmiyorum ama tipik bir yedi yaşındaki çocuk gibi davranmıyordu.

"Eminim prenses," diye onayladım. "Temiz pijamalarının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Dolabı işaret etti, hâlâ bir uzaylıymışım gibi beni izliyordu.

"Duş için yardıma ihtiyacın var mı?" Jamal'a benimle buluşması için bir istek göndererek sordum.

"Hayır." Zara başını salladı ve temiz giysilerini çıkardı. "Ama kapıyı açık bırakacağım."

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Bana gülümseyerek banyoya girdi ve beni kararsız düşüncelerle baş başa bıraktı. Daha önce hiç bir çocukla yaşamamıştım. Nazik, reşit olmayan bir ruhla ilgili herhangi bir durumla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. İyi bir rol model değildim ve birini yetiştirmek zor görünüyordu, ama annem bir keresinde bunun roket bilimi olmadığını söylemişti. Çocukların sevgiye ihtiyacı vardı. Umarım Zara konusunda çuvallamam, çünkü Valeria kafamı koparırdı.

"Bu kadar acil olan ne?" Jamal kapıyı çalmadan içeri girerek düşüncelerimi böldü.

"Bu yatağı temizlememiz gerekiyor," diye cevap verdim, ıslak çarşaf yığnını göstererek.

Dağınıklığa bakarken Cemal'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Burada ne oldu?" diye sustu, bakışları benimle çarşafı arasında gidip geliyordu. "Sen..."

Ancak o anda bu durumun ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Tabii o da en kötüsünü düşündü.

"Delirdin mi sen?" Sinirle başımı sallayarak tısladım. "Zara altına işemiş ve annesinin bilmesini istemiyor."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye rahatlayarak nefes verdi. "Düşündüm de..."

"Kapa çeneni ve çalış," diye bağırdım, yüzündeki pişmanlığı fark ederek.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, kirli örtüyü hızla çekip çıkardı ve yatağı kontrol etti. Elleri hızla çalıştı ve birkaç dakika içinde işini bitirdi. Benim yardımına gerek yoktu, bu yüzden Zara'nın duşu bitirmesini bekledim.

"Her şeyi çamaşır odasına götüreceğim," dedi Jamal, her şeyi alıp almadığını görmek için etrafına bakınarak. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı patron?"

"Hayır, teşekkürler. Ve bu aramızda kalsın."

"Elbette," diye onayladı ve sessizce odadan çıktı.

O gözden kaybolduktan beş dakika sonra Zara banyodan çıktı. Gözleri şişmişti ve gözle görülür bir şekilde yorgundu. Şu lanet olası yarası olmasaydı onu kucağıma alıp yatağına götürebilirdim.

"Hadi uyuyalım prenses," dedim, elini tutarken bakışlarım yumuşamıştı. Kalbimi eriterek yanıma sokuldu.

"Teşekkür ederim Zyon," diye fısıldadı yüzünü gövdemin yan tarafına yaslayarak.

"Bir şey değil." Nefesimin altında gülümsedim, ona bana güvenebileceğini gösterdiğim için mutluydum. İlişkımız için iyi bir başlangıçtı.

"Annemle yatabilir miyim?" diye sordu geyik gözleriyle bana bakarak. Bu kızı hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi zaten biliyordum. Ne isterse alacaktı, tıpkı annesi gibi.

"Evet prenses," diye kabul ettim ve onu koridora doğru yönlendirdim. Bluff sessizce bizi takip etti, Zara yatağa tırmandığında yatağın yanında yere uzandı.

Valeria kıpırdandı ama uyanmadı, Zara da ona sarıldı. İkisinin de üzerini örttüm ve kız beni durdurduğunda gitmeye çalıştım.

"Kalmayacak mısın?" diye mırıldandı annesinin kolunu tutarak.

"Kalmamı istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı, yanındaki yeri okşayarak. "Bizimle kal."

Zara'nın basit ricasının yarattığı duygu dalgalanması yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve gözlerim yaşardı. Hiçbir şey beni onlarla birlikte olmaktan daha fazla mutlu edemez.

Valeria

Hayatımın en güzel iki haftasıydı. Zyon tüm bu süre boyunca evdeydi çünkü halk onun öldüğünü düşünüyordu. İşlerini her zamanki gibi yürütüyor, zamanının çoğunu ofisinde geçiriyordu ama ben istediğim zaman onu kontrol edebiliyordum. Vurulduğunda yaşadığım travmadan sonra bu benim endişemi hafifletti.

Evden ayrılan tek kişi Zara'ydı. Zyon onun okula dönmesi fikrinden hoşlanmıyordu ama dönmek zorundaydı. Onun etrafındaki durumun ne kadar süreceğini bilmiyorduk ve derslere devam etmesi gerekirken onu evde tutmak yanlış geliyordu. Onun sıradan bir hayatı olmasını istiyordum. O sadece bizimle birlikte kapana kısılmış bir çocuktü.

Sonunda Zyon kabul etti ama onun için korumaları onaylamam gerekiyordu ve onun hakkında tek kelime etmemeye söz verdi. İnatçı adamımın kabul etmeye razı olduğu tek uzlaşma buydu.

İki uzun boylu, yapılı, eski asker, küçük kızımı her gün okula götürüyordu ve kızım her saniyesinden keyif alıyor gibiydi. Günün sonunda, sınıfın arkasında oturup ona göz kulak olan bir korumaya itiraz eden tek kişi bendim.

Zyon en az yüz kere "Onun için sorun değil," dedi. Benim sürekli şik yetlerime karşı sonsuz bir sabrı vardı.

"Sadece seni memnun etmek istiyor." Ona kaşlarını çatarak baktım, aralarında bir gecede ilişkilerini değiştiren bir şey olduğunu biliyordum.

Zara ona kesinlikle aşıktı. Yeni erkek arkadaşımı kabul ettiği için mutlu olmadığımdan değil, ama bunun çok hızlı geliştiğini düşünüyordum. Eğer ona trenin altına atlamasını söyleseydi, gözünü kırpmadan bunu yapacağından endişeleniyordum.

"Kıskandın mı, mon c  ur?" Zyon siyah ofis koltuğuna oturarak alay etti. Rahatlamış ve müthiş bir ruh hali içinde görünüyordu. Son üç gündür hiçbir ağrıdan şik yet etmemişti ve Malin bu sabah onu gördüğümde harika haberleri olduğunu söyledi. Belli ki her şey plana uygun gitmişti.

"Hadi ama," diye i  geçirdim, ellerimi kal alarımaya koyarak. "İkinizin iyi anlaşıyor olması beni çok mutlu ediyor."

"Ama?" Arkasına yaslanarak zarif bir kaş kaldırdı. Siyah gömleği yırtık kaslarını ve onu çevreleyen karanlık aurayı vurguluyordu.

Chester'ın onu incittiği anıları hatırlayarak, "Ama çok yapışkan olmasından ve senin onu uzaklaştırmandan endişeleniyorum," diye itiraf ettim. Zyon ona hiç benzemiyordu ama işi başından aşkındı. Stresli olduğu zamanlarda Zyon'un yolu onunla kesişebilirdi.

"Ciddi misin sen?" Zyon başını iki yana salladı, kaşları güzel gözlerinin üzerinde düğümlendi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim masasına yaklaşırken. "Chester'la geçirdiğim yıllar bana tetikte olmayı öğretti. Onun kalbini kaç kez kırdığını tahmin bile edemezsin."

"Mon cœur." Zyon kolunu bana doğru uzattı, ben de memnuniyetle tuttum. Beni kucağına oturttu ve çenesini omzuma yasladı. "Sana ya da Zara'ya asla kasten zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Hata yapmayacağımı garanti edemem ama kasıtlı olmayacağına yemin ederim."

"Sana inanıyorum," diye fısıldadım yanağına dokunarak. Nazik kirli sakalı tenimi tırmaladı. "Sadece..."

"Biliyorum." Avucumu şefkatle öptü, endişelerimi eritti. "Anlıyorum bebeğim. Ama güven bana, ne sen ne de Zara çok yapışkan değilsiniz. Her şey yolunda. Biz bir aileyiz."

Başımı salladım ve alnımı onunkine yasladım. Kelimeler bu adama duyduğum sevgiyi tarif edemezdi.

Dudaklarını yavaş bir öpücükle yakaladım, kollarım boynuna dolandı. O da bu ilgiye karşılık verdi, elleri hızla üstümün altına girdi.

"Yaralısın," diye nefes aldım boynuma geçip hassas derimi ısırdığında.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı, köprücük kemiğime doğru ilerlerken.

Boğazımdan bir inilti kaçtı ve parmaklarım onun ipeksi saçlarına gömüldü. Daha fazlasına açtım ama aynı zamanda henüz tamamen iyileşmediğinden endişeleniyordum.

"Zyon," diye mırıldandım, onu nazikçe iterek. "Yaran."

"Yarayı unut." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına götürdü ve dudaklarımı gagaladı. "Şu anda sana ihtiyacım var."

Çaresiz sesi ve ateşli bakışları amımı sıktı. Vücudum dudaklarının uyandırdığı heyecan ve zevkle karıncalandı. Kafamın içindeki o lanet ses sussa ben de onu istiyordum.

"Bekle." Göğüslerime yaptığı nazik saldırıyı durdurdum ve onun hoşnutsuzlukla inlemesine neden oldum. "Kanepeye geçmemiz gerekiyor ve kararları ben veriyorum. Hiçbir şey yapmayacaksın."

"Sen nasıl istersen anne."

Piyango kazanmış gibi sırtıttı, sözlerinin yarattığı heyecandan habersizdi. Bir saniye içinde kanepenin ortasına oturdu ve ben yavaşça kıyafetlerimi çıkarırken aç bir aslan gibi beni izlemeye başladı.

Zyon'un gözleri vücudumda geziniyor, her santimin tadını çıkarıyor ve beni ateşliyordu. Kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde salladım, kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirdim ve bluzumla sütyenimi çıkarmaya başladım. Göğüslerimi serbest bıraktığımda bakışlarını göğsümden ayıramadı. Sanki onları kontrol altında tutmakta zorlanıyormuş gibi sabırsızca parmaklarını oynattı. Onun şehvet dolu bakışlarından, yüzüne yansıyan arzudan zevk alıyordum.

Yavaşça ona yaklaştım ve ellerimi omuzlarına koydum. Kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Dudakları karnıma dokundu ve beni hafifçe ısırarak gülmeme neden oldu.

"Hey." Ona şakacı bir tokat attım ve saçlarını karıştırdım. "Isırmak yok."

"Aşk ısırıkları," diye mırıldandı, dilinin ucu kırmızı noktayı yalıyordu. Ona sarıldım ve ağzı göğüslerime doğru hareket ederek memnuniyetle nefes vermeme neden oldu, ama ten tene temasa ihtiyacım vardı. Ellerim tişörtünün eteklerine uzandı ve başının üzerinden çekerek yırtık göğsünü ortaya çıkardım. Boynuma döndüğünde parmaklarım kaslarına saplandı ve avuç içleri kıcımlı kavrıldı.

"Siktir," diye nefes verdim, başımı arkaya eğerek. "Seni içimde istiyorum."

Zyon arkamdan içime girdiğinde ağızımdan inlemeyle karışık bir nefes kaçtı. İki parmağı deliğimi gererek beni çaresiz çığlıklar atmaya zorladı.

"Başka ne istiyorsun?" diye sordu kulak mememi dışleyerek.

"Ben..." Usta ağızıyla birlikte vücudumun dans ettiği bir senfoni yaratan nazik itişlerini karşılayarak nefes aldım.

Dili meme ucuma doğru hareket etti ve ıslak ağzının içine çekmeden önce onunla alay etti. Dişleri hassas tomurcuğumu sıyrarak sinirlerime zevk şimşekleri gönderdi. Bedenim kollarının arasında sarsılırken Zyon'un yüzü gözlerimin önünde bulanıklaştı. Kalın parmakları mükemmel bir ritimle içime giriyor, beni arzuladığım zirveye doğru götürüyordu.

Mutluluğa dalmam ve yıldızları görmem uzun sürmedi. Yoğun bir orgazm bedenimi ele geçirdiğinde inleyerek ve nefes nefese Zyon'a sarıldım. Ben kollarının arasında paramparça olurken o beni kendine yakın tuttu, öptü ve saçlarımı okşadı.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun, mon c  ur," dedi boğuk bir sesle, çenemi ve boynumu gagalayarak. Yumuşak dudaklarının nazik fırçaları tüy gibi hissettiriyordu.

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin," diye fısıldadım, bedenimi onunkine bastırarak.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Burnunu benimkine sürterek gülümsedi. Bana bakışındaki sevgi ve şefkat kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?" Düşünüyormuş gibi yaparak fısıldadım. "Sana pasta yapayım mı?"

"Pastan burada." Sırıtarak ıslak kıvrımlarımı sıyırdı. Kıpırdandım, elini hızla amımdan uzaklaştırdım.

"Bu pasta sadece iyi çocuklar için," diye nasihat ettim ve onu uzanmaya ittim. "Kıpırdamadan dur."

Kanepeye uzanan Zyon'un yüzünden heyecan fışkırıyordu. Bacaklarının arasına sokuldum, eşofmanını çıkardım ve kalkmış sikini serbest bıraktım. Eğilip ucunun tadına baktığımda ağzım sulandı.

Zyon yüksek sesle nefes verdi, hipnotize olmuş gibi beni izliyordu. Keyifli ifadesi, onu akıllara durgunluk verecek bir şekilde memnun etmek isteyen içimdeki iyi kızı uyandırdı.

Avucumu sikinin etrafına sardım ve ağzıma almadan önce okşadım. Kapüşonlu gözlerle bana baktı, ağır ağır nefes alıyordu.

"Oh, kahretsin," diye inledi, parmakları saçlarıma dolanmıştı.

Uzunluğunu emdim ve yaladım, hareketlerim hızlandığında daha da sertleştiğini hissettim. Onu olabildiğince içime aldığımda sikinin ucu boğazımın arkasına değdi, öğürmeme ve gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Onu her emdiğimde çıkan tatmin edici iniltilerin tadını çıkararak sikini içime çektim.

Eli saçlarımdayken beni aşağı itti ve neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar onu daha fazla içime almam için beni zorladı. Ağzıma kabaca sahip olurken gözyaşlarım ve tükürüğüm sikine karıştı.

"Lanet olsun, kadın," diye küfretti, sesi şehvet ve zevkle gerilmişti. Bakışlarımı kaldırdım ve gözlerimiz çarpıştı, kavurucu bakışı neredeyse beni yakıp kül edecekti. Onun üzerinde sahip olduğum gücün tadını çıkarıyor, sanki hayatım buna bağılıymış gibi aletini çalıştırıyordum.

Ama tam oraya varmak üzereyken durdum ve sikinin başını sıktım.

"Bu da ne..." Zyon fısıldadı, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Ben..."

"Ne var bebeğim?" Ona gülümseyerek tatlı tatlı sordum. "Bitirmene izin verdim mi?"

Bana bakarken ağzı bir O harfi oluşturdu. Hayatında hiçbir kadın onun doruğa ulaşmasını engellemeye cesaret edememişti.

"Hayır, mon cœur," diye nefes aldı, sersemlemişti, gözleri ıslak yüzüme yapışmıştı. "Sen yapmadın."

"Kesinlikle," diye mırıldandım, yukarı doğru hareket ederek. Ellerim Zyon'un gövdesinde gezindi, taze yara izlerinden kaçınarak lezzetli dudaklarına ulaşana kadar.

Alt dudağının tamamını yaladım ve tepkisi anında oldu. Ağzımı ateşli bir öpücükle yakaladı, siki iç uyluğumu dürttü. Biz öpüşürken, onun üzerine oturdum ve sikinin ıslak amıma sürtündüğünü hissettim. Onu içeri yönlendirdim, duvarlarım boyutuna göre gerildi ve etrafında kenetlendi.

"Beni öldürüyorsun, mon cœur," diye inledi Zyon, elleri kıcımlı yoğuruyordu. Gülümsedim, şaftını aşağı yukarı hareket ettirdim, bana cenneti vaat eden tanıdık dolgunluktan tatmin oldum.

"Oh, Tanrım," diye inledim, arkama yaslandım ve avuçlarımı kaslı kalçalarına yerleştirdim. Karnına dokunmaktan mümkün olduğunca kaçınmak istiyordum ama o aldırıyor gibiydi. Doğrulup beni kendine doğru çekti, kollarıyla beni sardı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, tekrar ağır ağır nefes alıyordu.

Destek için geniş omuzlarını kavrayarak ritmimi hızlandırdım, sikinin üzerinde vahşice zıpladım. Karnımın alt kısmındaki baskı dayanılmaz hale geldi ve patlama çok büyüktü. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı ve yıldızlar gözlerimin önünde dans etti. Zyon benden bir dakika sonra işini bitirdi ve yüzünü boynuma gömdü.

Ona bir yılan gibi sarıldım ve olabildiğince yakın tuttum.

"Ben de seni seviyorum," diye nefes aldım, kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalıştığımda bile onu bırakmak istemiyordum. Kıkırdadı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı indirerek arkasına yaslandı. Yakınımızdaki koltuktan bir battaniye çekti ve çıplak, birbirine dolanmış bedenlerimizi örterek dünyanın geri kalanıyla aramızda bir bariyer oluşturdu.

"Yaran nasıl?" Parmaklarım gövdesinden aşağı yara izine doğru ilerlerken sordum. Dorian dikişleri aldı ama yoğun egzersizin sonuçları konusunda bizi uyardı. Zyon fazla çalışırsa kendini yaralayabilirdi.

"Çok acıyor," diye cevap verdi saçlarımı şefkatle okşayarak.

"Ne?" Kendimi kaldırdım ama beni hemen kollarına geri çekti.

"Şaka yapıyorum. Her şey yolunda."

Kaşlarımı çattım ama sevgi dolu sarılışına itiraz etmedim. Başımı göğsüne yaslayarak dövmelelerinin çizgilerini takip ettim ve saf mutluluk hissinin tadını çıkardım.

"Giovanni Valentino öldü," dedi Zyon, huzurlu anı bozarak. Başımı kaldırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Beş Aile'nin eski kaptanlarından sonuncusuydu. Haberler onun gizemli sonuyla dolu."

"Onu kim öldürdü?" Malin'in bu sabahki gururlu ifadesini hatırlayarak nefes verdim.

"Önemli değil." Zyon arkamda bir yerlere bakarak saçlarımla umursamazca oynamaya devam etti. "İtalyan suç ailelerinin beş lideri de öldü. Yarın için dirilişim planlanıyor."

"Diriliş mi?" Gülümsedim ve eğlenerek başımı salladım.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu, beni daha iyi görebilmek için başını yeniden konumlandırarak.

"Tatilden döndüm," diye cevap verdim geniş bir sırıtışla, eğilip onu öptüm. "Hayatımın en güzel iki haftasıydı."

"Aynı fikirdeyim, mon cœur," diye mırıldandı, beni daha da yaklaştırdı ve ofisinin kapısı çarparak açıldığında öpücüğü derinleştirdi.

"Zyon?" Zara'nın tiz sesi neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu ve hemen battaniyenin altına saklandım. Neyse ki beni hemen göremiyordu ama kanepenin etrafında dolaşırsa çıplak bedenlerimizi müthiş bir şekilde görebilirdi.

"Evet, prenses?" Zyon bir kahkahayı bastırdı, ciddi görünmeye çalışıyor ama beceremiyordu.

"Matematik konusunda yardıma ihtiyacım var," dedi Zara içeri girerken. Kalbim bir kez daha küt küt atmaya başladı. Bunu yedi yaşındaki bir çocuğa nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

"Önemli bir telefon bekliyorum. Bana on dakika ver, tamam mı?" Zyon bana göz kırptı ama onu dışarı çıkaracağından pek emin değildim.

"Tamam. Burada bekleyebilir miyim?" diye sordu, yumuşak adımları ahşap zeminde yankılanıyordu. Zyon bana dehşet dolu bir bakış attı, sonunda durumun ciddiyetini anlamıştı. Kaşlarını çattı, dirseğinin üzerinde destek alarak ona baktı.

"Hayır prenses," dedi üzüntüyle. "O şeyler senin kulakların için değil."

"Peki. Ben oturma odasında olacağım." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama itiraz etmeden onu dinledi.

"Birazdan orada olacağım," diye onayladı Zyon, yüzünde onun yakında gideceğine dair bir umut vardı.

Zara'nın ayakları minik adımlar atıyordu ve ben kapının kapanışını duymak için sabırsızlanıyordum. Zara durduğunda bakışlarıyla ona eşlik eden Zyon'u izledim.

"Tişörtün nerede?" diye sordu masumca. Zyon'un yüz ifadesi karşısında neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

"Kahveyle lekeledim," diye tepki verdi hemen. "Tamamen ıslanmıştı. Bana başka bir tane getirir misin?"

"Elbette," diye cıvıladı Zara, koşarak ofisinden uzaklaşırken.

"Kahretsin," diye yüksek sesle nefes verdi, battaniyeyi kaldırarak. "Bu çok yakındı."

"Matematik ödevi için hazırlansan iyi olur," diye takıldım, hızla giysilerimi topladım. Zara dönene kadar beş dakikadan az vaktimiz vardı, en sevdiği hastasına yardım edebileceği için çok mutluydu.

"O gelmeden önce sana bir şey daha söylemem gerekiyor." Zyon elimi tuttu ve beni yanına oturttu. Ciddi yüzüne baktım, göğsüm sıkışıyordu.

"Chester listemdeki son kişi," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarak. "O sen ve Zara için bir tehdit. Korumalarınız olmadan bu evden ayrılmanızı istemiyorum."

"Sana dün söyledim," diye hatırlattım ona uzun gece konuşmamızı, "o gitti. Kaybettiğini biliyor. Neden kalsın ki?"

"Chester intikam istiyor Valeria," dedi Zyon kesin bir ifadeyle. "Bunu elde edene kadar durmayacak."

"Yarın senin hayatta olduğunu öğrenecek. Eğer daha önce kaçmadıysa, senin *dirilişinden* sonra kesinlikle kaçacaktır." Ona sert bir bakış ve geniş bir gülümseme attım ama bu onu etkilemedi.

Zyon elimi tutarak, "Bana her zaman en az bir muhafızla dışarı çıkacağına söz ver," dedi. Benim ve Zara'nın güvenliğinin onun için çok önemli olduğunu biliyordum.

"Söz veriyorum," diye onayladım, alnımı ona yaslayarak. "Ama sen de bana aynı sözü vermelisin, aşkım. Seni herkesten daha çok istiyor."

"Bunun çok iyi farkındayım, mon c  ur." Elini yanağıma koydu ve başparmağıyla yanağımlı okşadı. "Aynı hatayı iki kez yapmam. O benim olacak, tersi değıil."

-57-

Valeria

Zyon'un dirilişı tüm New York'u sarstı. Yüzü her yerdeydi. Muhabirler yine ana kapımızın önünde kamp kurdu ve araba yolunu işgal etti. Elinde kamera olan biri bizi takip etmeden evden çıkmak imkansızdı.

Ben de ilgi odağı haline gelmiştim. Kötü şöhretli bir mafya babasıyla olan ilişkim tüm gazetelerin sayfalarını dolduruyordu, hala evli olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Koşuya çıktığımda ya da kızımı okula bırakmaya karar verdiğimde insanlar fotoğrafımı çekiyordu. Korumalar sürekli yanımızda olduğu için mutluydum çünkü medya çıldırmıştı. Onların düzenli varlığı olmadan nefes almama izin vermiyorlardı.

"Sanat dersi için yaptığımız projeyi hatırlıyor musun?" Zara arabada, bir haftalık programını gözden geçirirken sordu. Zyon istedi

Onu prestijli bir özel okula göndermek istiyordum ama dönem sonuna kadar beklemek istedim.

"Evet." Dikiz aynasından güvenliğimizi taşıyan aracın nerede olduğunu kontrol ettim. "Zamanında teslim ettiniz mi?"

"Şey..." Bana geniş bir gülümseme attı, benim hoşuma gitmeyecek kadar suçlu görünüyordu. "Unutmuşum ve bugün son gün."

"Zara," diye iç geçirdim, arabayı okulunun önüne park ederken.

"Özür dilerim anne." Ön koltukların arasına eğildi ve bana masumca göz kırptı. "Getirir misin? Lütfen."

"Neden bana daha önce söylemedin?" Başımı salladım, projenin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"Onunla ilgili notu bu sabah buldum," diye yanıtladı bana defterini göstererek. "Gerçekten unutmuşum anne."

"Sorun değil." Ona gülümsedim. "Unuttuğun projeler hakkında bildirim almak için yeni telefonuma okul uygulamasını indirmem gerekiyor."

"Neden? Zyon bana yeni okuldan bahsetti zaten," diye açıkladı, yüzü aydınlanmıştı. "Matematikte ulusal şampiyonada yer alıyor."

"İnanılmaz," dedim ona, dışarıda bekleyen korumasını fark ederek. "Proje nerede?"

"Eski dairemizde," diye cevap verdi, eşyalarını toplarken. "Yatağımın altında. Kuruması için oraya koydum ve unuttum."

"Tamam, getireceğim," diye söz verdim, eline dokunarak.

"Teşekkür ederim anneciğim." Başını öne eğdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Onunla birlikte arabadan çıktım ve binanın içinde kaybolmadan önce ona el salladım.

Bana eşlik etmesi için görevlendirilen korumaya "Yoldan sapmam gerekiyor," dedim. Meslektaşıyla birlikte arabadan çıktı ve arabamda bana katıldı.

"Sorun değil." Omuz silkti ve telefonuna baktı. GPS'te bir şeyi kontrol ediyordu, nereye gittiğimize dikkat etmiyordu.

Yolculuk sessiz geçti çünkü güvenlik görevlisi pek konuşkan biri değildi ve benim aklım Chester'la ilgili düşüncelerle meşguldü. Ülkeden kaçtığından emindim ama orada olanlardan sonra dairemize dönmek bana tuhaf geliyordu. Artık benim hayatım değildi. Ondan kaçmıştım ama yine de ön kapıyı açma konusunda endişeliydim.

Arabayı ön kapının önünde durdurduğumda koruma "Burada kal," diye emretti. Kilidi açmak için anahtarlarımı kullandı ve çevreyi kontrol etti. Onun binanın içinde kaybolduğunu gördüm ve iki dakika sonra eski yatak odamın penceresi açıldı. Bana başparmağıyla işaret etti ve ben de derin bir nefes aldım. Chester orada saklanıyor olamazdı. Zyon'un adamları onu anında bulurdu. Saldırıdan sonra aradıkları ilk yer burasıydı.

Arabadan indim ve ön bahçeye geçtim. Bizim dairenin üst katındaki eski bir komşu perdenin arkasından başını uzatmış bana el sallıyordu. Ben de ona hızlı bir ziyarette bulunmak niyetiyle el salladım.

Kadın tekerlekli sandalyedeydi ve onunla ilgilenen hemşire genellikle başka bir hastayla ilgileniyor ve öğle vakti dönüyordu. Hanımefendinin ailesi pek sık gelmezdi, bu yüzden hanımefendi misafir ağırlamaktan mutluluk duyardı.

Garip bir nostalji hissederek merdivenleri koşarak çıktım. Sonuçta hayatımın sekiz yılını burada geçirmiştım. Ve sadece kötü değildi. Chester'ın karısı olmaktan mutlu olduğum zamanlar da oldu ama yalanları ve tacizci davranışlarıyla ona karşı hissettiğim her şeyi öldürdü.

Bunun yerine Zyon'u düşünmek beni şimdiki zamana geri getirdi. Kaşlarımı çatarak kapıyı itip açtım. Muhafızın giriş holünde beni beklemesini bekliyordum ama hiçbir yerde yoktu. Birinin beni izlediğine dair saçma bir his kapladı içimi ama yine de geri ittim. Daire kontrol edilmişti. Her şey yolundaydı.

Sanat projesini bulmaya çalışırken Zara'nın odasının kapı kolunu kavradım, o sırada yatak odasında bir şey dikkatimi çekti. Yaklaştım ve eşikte durdum. Yerde, yatağın yanında, korumam baygın bir şekilde yatıyordu. Başındaki yaradan akan kan halıya bulaşmıştı ve kolu garip bir açıyla bükülmüştü.

Çaresiz bir çığlığı bastırmak için avucumla ağzımı kapatırken, arabamdan bir başparmak işareti gördüğümü ama yüzünü görmediğimi fark ettim. Arkamı dönüp ön kapıya doğru koşmak isterken tanıdık, ürpertici bir ses beni olduğum yerde dondurdu.

"Vay, vay, vay. Kim varmış burada?"

Chester sakallı yüzünde manyakça bir sırıtişla oturma odasından çıktı. Saçları her zamankinden daha uzundu ve yıpranmış görünüyordu. Yakaşıklı, zarif ve kendinden emin kocamdan eser yoktu. Karşımda duran adam zayıftı, sanki günlerdir bir şey yememiş gibiydi. Her zamanki gibi mükemmel manikürlü parmakları kirliydi ve çökmüş gözleri deli gibi bakıyordu. Kellesinin peşine düşmek onu bir fare gibi saklanmaya zorluyordu, bu da ona zarar veriyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Chester?" Sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak sordum. "Eğer Zyon seni bulursa, işin biter."

"Bana değer veriyormuş gibi davranma, seni hilekâr sürtük!" diye hırladı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Kocan yerine onu seçtin."

"Sen de önce karın ve kızın yerine fahişeleri ve kumar makinelerini seçtin," diye karşı çıktım, midemde kabaran öfkeyi hissederek.

"Bunu sana vermek için yaptım!" Kollarını havaya kaldırarak etrafımızı işaret etti. "Bir çocuk istedin, ben de sana bir çocuk verdim! Sen bir daire istedin, ben de sana bir daire aldım! Sen istediğini elde etmişken ben nasıl kötü adam oldum?"

"Tüm bu süre boyunca bizi kontrol ettin, manipüle ettin ve istismar ettin," diye tısladım, ona ters ters bakarak. "İstediğim hayat asla bu değildi."

"Zyon'un benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Chester bana bir adım daha yaklaşarak sordu. İçgüdüsel olarak geri çekildim, kapalı ön kapıyı ve kilitteki anahtarı fark ettim.

"Bu bir yarışma değil," diye belirttim, onu dikkatle izleyerek. Bana her an saldırabilirdi. Kaçmak zorundaydım.

"Hayır, bu kızımızın hayatı," dedi başını eğerek. "O nasıl? Okulu nasıl?"

"O mutlu, Chester," diye cevap verdim, bakışlarım sehpanın üzerindeki kâğıtlara takıldı. Başını kaldırdı ve ben de hemen gözlerimi ona çevirdim. "Önemli olan tek şey bu, değil mi? Kızımızın mutlu ve güvende olması."

"Onu onunla bırakmayacağım Valeria," dedi Chester kararlı bir şekilde, gözleri bana şimşek gibi çakarak. "Aileme sahip olamayacak."

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

"İşte burada yanıyorsun, bebeğim," dedi sahte bir tatlılıkla ve midemin korkuyla çalkalanmasına neden oldu. "Sen benimsin."

Hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime atladı. Tepkim çabuk oldu ama saçlarımdan tutup beni geri çekmeyi başardı. Acıyla inledim, kendimi kurtarmak için onunla mücadele ettim ama beni duvara çarptı. Kolumu ve alnımı çarptım ama yine de acıyı görmezden geldim. Adrenalin ve kendimi koruma içgüdüm daha güçlüydü.

Yatak odasına doğru koşmaya çalışırken gözlerimin önünde beyaz noktalar belirdi ama Chester beni çabucak yakaladı ve baygın korumanın yanına yere fırlattı.

Elim ıslak halıya gömülmüştü ve ona baktığımda kanla kaplı olduğunu gördüm. Midem bulantıyla bulandı ama nefes alıp vermeye vaktim olmadı çünkü Chester görüş alanımda belirdi.

"O pi ortaya çıkmadan önce çok iyi bir eştin," dedi yanımda diz çöküp çenemi sertçe kavrayarak. "Neden her şeyi mahvetmek zorundaydın?"

"Ben mi?" diye fısıldadım, zonklayan başımı tuttuğu yerden çekerek. "Bütün paramızı kaybettin. Beni aldattın!"

Aniden gelen sert bir tokat nefesimi kesmişti. Avuç içimi yanağıma bastırdım, gözlerimden yaşlar süzöldü.

"Beni hiç yapmadığım şeylerle suçlamayı bırak!" diye bağırdı ve bana tekrar vurdu. "Zyon benim hakkımda yalanlar yayıyor!"

Acımasız yumruklarından başımı korudum, o da göğüs kafesime ve karnıma vurmaya başladı. Top gibi kıvrılarak durması için yalvardım ama transa geçmişti. Tüm hüsranı, kaçamadığım ya da engelleyemediğim vuruşlar şeklinde bana aktarılıyordu.

"Seni kaltak," diye homurdandı Chester, kolumdan tutup beni giriş holüne doğru çekti. Bacaklarımı tekmeledim ve tüm gücümle ona karşı koymaya çalıştım ama o beni şiddetle oturma odasına sürükledi.

Vücudum acıyordu. Ağzımda kan tadı vardı ve sağ gözüm o kadar hızlı şişiyordu ki neredeyse göremiyordum. Chester beni bırakıp acı içinde tısladığında ona dokundum.

Onun mutfağına girişini izlediğimde tüm duyularım alarma geçmişti. Benimle ne yapmak istediğini hayal bile edemiyordum. O

aklını tamamen yitirmişti. En kötüsüne hazırlıklı olmalıydım.

Kendimi savunacak bir şey bulmak için etrafa bakınırken yerde duran telefonumu fark ettim. Benden yaklaşık bir metre uzaktaydı ama mesafe aşılabilir görünüyordu. Dövülmüş bedenim onu almak için sürünmekte zorlanıyordu.

Kırılan camın sesi telefona olan konsantrasyonumu böldü ve bana daha hızlı olmam gerektiğini hatırlattı. Kalan tüm gücümü toplayıp telefonu aldım ama ekranı zar zor görebiliyordum. Şans eseri kilidi açtım ve bulduğum ilk numarayı aradım.

"Ne yapıyorsun sen?!" Chester kükredi ve ben de telefonu kanepenin altına ittim. Hoparlörden bir erkek sesi duydum ama kime ait olduğunu bilmiyordum.

"Bir şey yok Chester," dedim sesimi yükselterek, karşı taraftaki kişinin beni duymasını umarak.

"Seni yalancı orospu!" diye bağırdı, elinde uzun bir bıçakla bana yaklaşarak. Parlak bıçağa baktığımda ağızımdan bir inilti kaçtı. "Neden bana hep *yalan* söylüyorsun?"

"Yalan söylemiyorum!" Ondan sürünerek uzaklaşmaya çalıştım ama bedenim bitkin düşmüştü ve işbirliği yapmayı reddetti. "Lütfen, beni evimizde öldürme!"

Bulabildiğimin en iyisi buydu. Eğer biri hâlâ telefonla konuşuyorsa, bu nerede olduğumu ve hayatım için savaştığımı gösteriyordu.

"Beni mahvettin Valeria," diye hırladı Chester, bıçağı yüzüme doğru savurarak. "Şimdi de ben seni yok edeceğim!"

Gözyaşlarına boğuldum, çaresiz hıçkırıklar neredeyse beni parçalıyordu. Chester beni saçlarımdan tutup kaldırdığında ve kanepeye fırlattığında güzel kızımın görüntüsü gözlerimin önünde dans ediyordu.

"Neden ağlıyorsun?" Chester yüzüme bir tokat daha atarak bağırdı. "Hoşuna gitmedi mi, seni fahişe? Zyon seni yatağa bağladığında bayılmıştın! Neden bundan zevk almıyorsun?"

Sevdiğim adamdan bahsedilince kalbim sıkışmıştı. Ne çılgınlık yaparsa yapsın, bana asla zarar vermezdi. O benim can simidimdi, bu çılgın canavardan koruyucumdu.

Bir yumruk daha neredeyse beni bayıltıyordu. Chester yumruğuyla şakağıma vurdu ve bu benim direncimin son damlasıydı. Uzuvarım çalışmayı bıraktı. Bedenim kanepeye yığıldı. Dünya yok oldu.

İşleyen tek gözümle onun silüetinin üzerimde yükseldiğini ve parçalanmış bedenime yumruklar savurduğunu gördüm.

Ama artık hiçbir şey acımıyordu. Ruhumun bedenimi yavaşça terk ettiğini hissediyordum ve Chester'ı uzaktan izliyordum. Gelmek üzere olan şeyle barış içindeydim. Sadece Zyon'un Zara'ya göz kulak olması için dua ettim. Ondan başka güvenebileceği kimsesi yoktu.

Ani bir patlama sesi irkilmeme neden oldu. Şiddetle gerçekliğe geri döndüm, ne duyduğumdan emin değildim. Silah sesi gibiydi ve o kadar gürültülüydü ki bir an için kulak zarımın patladığını sandım.

Acı veren bir inilti kuru dudaklarımdan süzüldü ve yana döndüm ama kanepeden düştüm. Başımı yere vurdum ve bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Acı tüm gücüyle geri döndü ve beni felç etti.

Vücudumda acımayan tek bir yer kalmamıştı. Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım. Tüm gücüm beni terk etti. Dünya dönüyordu ve her an kusacakmışım gibi hissediyordum. Ama sonra ağır bir nefes alma sesi duydum. Kalbim sıkıştı, Chester'ın ortaya çıkmasını bekliyordum ama kimse gelmedi.

Giriş holünden homurdanmalar duydum ve kendimi zorlayarak kanepenin arkasından baktım.

Yüzünün hatlarını tanıyarak "Zyon," diye fısıldadım. Alnımdan tek sağlam gözüme kan damlıyordu ve ona doğru sürünürken kanı haliya tükürdüm.

"Valeria," diye nefes aldı, kolunu bana doğru uzatarak. "Chester kaçtı."

İçimi bir rahatlama kapladı ama sonra etrafındaki kanı gördüm.

"Yaralısın," diye hıçkırdım, artık kendimi kontrol edemiyordum.

"Sadece bir sıyrık," diye beni rahatlattı, öne doğru eğilip elimi tutmaya çalıştı. "Ambulans çağırdım bile."

Ayaklarının dibine yığıldım. Ben yavaş yavaş zamanın ve gerçekliğin izini kaybederken o bana yaklaştı ve sıkıca sarıldı.

"Dayan Valeria," diye fısıldadı zayıfça, beni uyanık tutmaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Bu çok fazlaydı. Her şey karanlığa gömülmeden önce duyduğum son şey dışarıdaki siren s e s i y d i .

-58-

Zyon

"Benim için neyin var Ethan?" Starlight'taki masamın arkasında otururken sordum.

Memur Ethan Williams daha akademiden mezun olmadan önce benim maaşımla çalışıyordu ve verdiği bilgiler polisin pençesinden kaçmam için çoğu zaman çok önemliydi. Hayatım pahasına güvendiğim birkaç kişiden biriydi.

"Dedektif Lombardi bu binadaki yeraltı otoparkı için arama emrini imzalaması için yargıca baskı yapıyor," dedi not defterini açarak. "Orada gömülü cesetler olduğunu doğrulayan bazı ipuçları var elinde."

"Güya benim haberim olmadan oraya yedi kişi gömülmüş," diye itiraf ettim, çalan telefonumu duymazdan gelerek. Bu toplantı

çok önemliydi. Malin bekleyebilirdi. "Üzerinde çalışan adamlarım var ama zamana ihtiyaçları var. Burası çok büyük bir yer."

Ethan bir şeyler yazarken, "Trojan İnşaat'taki gizemli yangınla zaman kazanıyorum," dedi. "Ama Lombardi senin de bu işin içinde olduğuna inanıyor. Ve üç haftada beş cinayet işimi kolaylaştırmıyor. Ne yapıyorsun, Zyon?"

"Dağınıklığı temizliyorum," diye cevap verdim umursamazca, o iç çekince sııttım. Bu durumun onun ve beni bu işten uzak tutan birkaç kişi için bir kâbus olduğunu biliyordum ama aldıkları para muazzam bir tazminattı.

"Yeni bir karmaşa yaratarak mı?" Ethan defterini kapatarak karşı çıktı. "FBI seni soruyor. Her ne yapıyorsan durmak zorundasın, yoksa başın belaya girecek."

"Bu Dedektif Lombardi," diyerek konuyu değiştirdim ve vaazlarını dinlemeyi reddettim. Riskleri biliyordum. Bana başımın üzerinde asılı duran kılıcı hatırlatmasına gerek yoktu. "Kullanabileceğimiz bir şey var mı? Kumarbaz değil mi ya da genç kızlardan ya da oğlanlardan hoşlanıyor olabilir mi?"

"Kusursuz bir sicili olan eski bir subay, evli, iki çocuğu ve bir ipoteği var. Metresi, kirli sırları ya da rüşvet aldığı falan yok," diye tekrarladı Ethan yüzünü buruşturarak. "Hakkında hiçbir şey bulamadım."

"Tamam, aramaya devam et." Bu dedektifle tanışmam gerektiğine karar vererek koltuğuma yaslandım. Bir süredir ensemde soluyordu ama sorgu için gelmemiştı. "Tecrübelerime göre, herkesin bir bedeli vardır. Sen sadece bunun para mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bulmalısın."

"Nasıl isterseniz." Ethan başını salladı, masamın üst çekmecesini açıp kalın bir nakit zarfı çıkarırken beni izliyordu.

"Bir şey daha var," dedim zarfı ona vermeden önce. "Bilmeniz gereken bir güç değişimi olacak." Gözlerinde merak vardı ama aynı zamanda

Sabırsızlık. Beni mesai saatleri içinde ziyaret etti, bu yüzden patronu onu aramaya başlayabilir. "Bu gerçekleştiğinde, araştırmam için bir isim listesi alacaksın. Onlar hakkında her şeye ihtiyacım olacak."

"Planın tanımadığın birine güç vermek mi?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Ana oyuncularını biliyorum," dedim zarfı ona doğru götürürken. "Piyonlar tarafından şaşırtılmak istemiyorum. Asla çok tedbirli olamazsın."

Ethan daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama kapının çarparak açılmasıyla sözü kesildi. Malin kapıyı öyle sert itti ki, kapı duvara çarpıp onu ezmek için geri döndü. Tekmeledi, sanki cehennem köpekleri onu avlıyormuş gibi görünüyordu.

"Neden telefonunu açmıyorsun?!" diye bağırdı ve kaşlarımın şaşkınlıkla kalkmasına neden oldu. Hayatında kaç kez sesini yükselttiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az sayabilirdim.

"Bir toplantım var," diye cevap verdim, üzgün olduğunu fark ederek. Bu beni ürpertti çünkü kardeşim hiçbir şey hissetmekte zorlanan bir adamdı. Korkunç bir şey olduğunu hemen anladım.

"Dorian, Valeria ve koruması az önce hastaneye kaldırıldı," diye duyurdu sesi titreyerek. "Valeria feci şekilde dövülmüş, Dorian'da kurşun yarası var ve Martin de başından yaralanmış. Durumlarının ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum."

"Ne?" Bağırdım, öyle ani bir şekilde ayağa kalktım ki sandalye arkamdaki kitaplığa çarptı. "Ne oldu?"

"Kellerman," diye hırladı Malin, yüzü öfke ve tiksintiyle buruşmuştu. "Bizim çocuklarla ava çıkıyorum. Sen hastaneye mi gidiyorsun?"

"Elbette." Anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım, dışarı çıkarken kardeşime katıldım.

"Silah sesi duyulunca komşulardan biri polisi aramış," diye bilgi verdi ve arkamızdan yürüyen Ethan'a döndü. "Alabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız var."

"Sizi haberdar edeceğim," diye söz verdi. "Peki ya Kellerman? Size bir şekilde yardım edebilir miyim?"

Asansörü çağırmak için sabırsızlıkla düğmeye basarken, "Biz hallederiz," diye cevap verdim. "Bu işe bulaşmak istemezsin."

Kimse daha fazlasını söylemedi. Garajda ayrıldık ve ben bir manyak gibi hızla hastaneye gittim. Aklıma her türlü senaryo geliyordu. Yine de Chester'ın eğitilmiş eski SWAT üyesini nasıl alt ettiğini ya da Dorian ve Valeria'nın Zara'yı okula bırakırken nerede tanıştıklarını ve o sabah ameliyata girmesi gerektiğini hayal edemiyordum.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak öfkenin beni ele geçirmesine izin vermemek için kendimle savaştım. Öfke göğsümde toplanıyor, içimi kavriyordu ama Valeria ve kardeşim için duyduğum korku şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlüydü.

Yolda hastaneyi aradım ama bana telefonda bilgi vermeyi reddettiler. Sadece üçünün de orada olduğunu ve doktorların gözetimi altında olduğunu biliyordum.

Kulaklarım uğulduyor ve siyah noktalar görüşümü bozuyordu. Kendimi zor kontrol ediyordum. Işıklara ve diğer arabalara aldırmadan gaz pedalına bastım. Tek görevim bir an önce Valeria'ya ulaşmaktı.

Malin'in anonsundan on beş dakika sonra modern hastanenin ön girişinden içeri daldım. Koridorları dolduran o tanıdık dezenfeksiyon ve çaresizlik kokusu, aceleyle hemşirenin masasına giderken burnuma çarptı.

"İhtiyacım var-" diye selam vermeden başladım ama tipik mavi önlüklü, gözlüklü ve nazik bir gülümsemeye sahip hemşire sözümü kesti.

"Benimle gelin Bay Zhumagulov," dedi ve onu takip etmem için bana el salladı. "Kız arkadaşınız sürekli sizi soruyor. Ona vurulmanın siz olmadığınızı açıklamak imkânsız."

Kaşlarım çatıldı ama göğsümü sıkan zincir üzerimdeki baskısını azalttı. Valeria konuşuyordu. Bu iyiye işaretti.

"O nasıl?" Koridorda kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi hemşireyi takip ederek sordum.

Çağrı cihazını kontrol ederken, "Kırık kemiği ya da iç yaralanması olmaması bir mucize," diye cevap verdi. "Ama her tarafı çürük içinde, hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve tek gözüyle görebilmesi için birkaç güne ihtiyacı olacak. Kötü darbe almış."

Avuçlarım sıkıştı ve ağızımdan kaçmak üzere olan hırıltıyı güçlükle bastırdım. Chester'ı elime geçirdiğimde ona ne yapacağımı zaten biliyordum ama adamlarım onu yakında teslim etmezse kelleler uçacaktı. Sabrımın sonuna gelmiştim.

"Ya Dorian?" Neden asansöre binmek yerine merdivenlerden yukarı çıktığımızı merak ederek sordum. Hemşire bana şaşkın şaşkın baktı. "Kardeşim," dedim cevap vermeyince. "Bana benziyor."

"Oh, tabii." Gülümsedi. "Onunla birlikte iki adam geldi. Kardeşin omzundan vuruldu. Kurşun delip geçmiş. Hâlâ ameliyatta."

"Peki ya diğer adam?"

"Tıbbi olarak komada," diye cevap verdi hemşire, bir kapının önünde durarak. Odanın penceresi seyircileri uzak tutmak için gri bir perdeyle kapatılmıştı. "Maalesef aldığı darbe kanamaya neden oldu. Durumu oldukça ciddi."

Elimi yüzümde gezdirerek, "Tamam, teşekkür ederim," diye nefes verdim.

Bu bir felaketti. Bu asla olmamalıydı ve korumaya nerede hata yaptığını sormazdım çünkü bunun bedelini hayatıyla ödeyebilirdi.

"İstediğiniz kadar kalın Bay Zhumagulov," dedi hemşire bana kapıyı açarken. "Sadece çok dinlenmeye ihtiyacı olduğunu unutmayın."

Başımı salladım ve loş odaya girdim. Yatağa doğru yürürken makinenin bip sesi küçük açık alanda yankılanıyordu. Bakışlarım uyuyan Valeria'ya takılınca gözlerim yandı ve ağzım kurudu.

Tanıdığım o muhteşem kadına neredeyse hiç benzemiyordu. Yüzünün yarısı şişmiş ve morarmıştı. Gözü yerine büyük, mor bir çürüğü vardı. Dudakları üç yerden kırılmıştı ve doktor kaşına ve alnına dikiş atmak zorunda kalmıştı.

Şefkatle eline dokundum ve kırık tırnaklarını fark ettim. Sanki yerde sürüklenmiş ve bunu durdurmak için mücadele etmiş gibi kanlı ve kabarıktilar.

Oturmak zorunda kaldım çünkü ayaklarımın altında yer sallanıyormuş gibi hissediyordum. Chester'a, korumaya ama esas olarak bunun olmasına izin verdiğim için kendime o kadar öfkeliydim ki görüşüm bulanıklaştı. Daha dikkatli olmalıydım. Chester'ın intikam için yanıp tutuştuğunu biliyordum ama Valeria'ya uyguladığı şiddet beni şok etmişti. Yaptığı hatalar onun suçu değildi. Dorian orada olmasaydı ona neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum.

Valeria'nın parmak eklemlerini usulca öperek biraz rahatlamaya çalıştım ama ne kadar zorlarsam o kadar bir şeyleri kırmak istiyordum.

Onu elime geçirsem ikiye bölerdim. Ya da daha iyisi, onu canlı hedef olarak kullanırdım. Malin'in gülünç derecede pahalı bir silah koleksiyonu vardı. Neden hepsini denemeyeyim? Chester yürüyemez hale geldiğinde ve vücudu kanamaya başladığında, onu annemin iki timsahla dolu havuzuna atacaktım. Gerisini onlar hallederdi. Bu planı sevmiştim.

"Zyon?"

Valeria'nın boğuk sesi beni gerçeğe döndürdü.

"Buradayım, mon cœur," dedim, kolumu uzattım ve parmaklarımı hafifçe yanağına sürdüm. Morluklardan kaçındım ama o kadar kırılgan ve savunmasız görünüyordu ki onu daha fazla inciteceğimden endişelendim.

"Yine vuruldun," diye kekeledi, hıçkırıklarla mücadele ediyordu.

Gözünden bir damla yaş düştü ve başparmağımla yakaladım. Kalbim onun acısı yüzünden çatırdıyordu ve çektiği acı sadece intikam alma ihtiyacımı artırıyordu. İçimdeki canavar Chester'ın kanını arzuluyordu. Ona kırılma noktasına kadar işkence etmek, iyileşmesine izin vermek ve sonra parçalara ayrılıp kafasına bir kurşun için yalvarana kadar bunu tekrarlamak, tekrarlamak ve tekrarlamak istiyordu.

"Dorian yaptı, ben değil." Onu daha iyi görebilmek için yaklaştım ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Chester onu vurdu."

"Çok korkmuştum." Ağlamaya başladı, elimi sanki ona güç veren tek şeymiş gibi sıkıyordu. Acı dolu hıçkırıkları ruhumu parçaladı. Fiziksel olmayan bu kadar yoğun bir acıyı daha önce hiç hissetmemiştim. Tamamen farklı bir seviyedeydi ve beni öfkeden çıldırtıyordu.

"Sorun yok, mon cœur," diye fısıldadım, alnımı onunkine yaslayarak. Yaralarına karşı sürekli dikkatli olmam gerekiyordu ama varlığım onun sakinleşmesine, en az onunki kadar yardımcı oluyor gibiydi. "Sen iyisin. Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

"Zara?" Valeria mırıldandı, nefesi ağırlaşmıştı. "O

okulda ve hiçbir şeyden haberi yok."

Yatağa tırmanmayı düşünerek yanaklarındaki ıslaklığı sildim. Kollarımda kendini daha iyi hissedecekti ama inlemesi

Hareket etmek beni durdurdu. Belli ki acıyan tek yeri yüzü değildi.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" Sağlam gözlerini açık tutmak için nasıl mücadele ettiğini fark ederek sordum.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sadece benimle kal, lütfen."

"Elbette." Alnından öptüm. "Uyu, mon cœur. Uyandığında burada olacağım."

-59-

Zyon

Günün geri kalanını Valeria'nın yatağını koruyarak geçirdim. Düzenli olarak irkilerek ve terleyerek uyanıyor ve kâbuslar görüyordu. Annesinin yuvasından düşmüş küçük bir kuş gibi korkuyordu. Ona her şeyin yolunda ve güvende olduğuna dair güvence vermeye çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı.

Sonunda, nazik bir gülümsemesi ve keskin bakışları olan orta yaşlı sevimli bir bayan olan doktordan onu sakinleştirecek bir şey vermesini istedim. İyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı vardı, Chester'ın üzerine saldığı iblislerle savaşmaya değil.

Valeria bir doz ilaç aldıktan ve doktor sabaha kadar uyuyacağına dair güvence verdikten sonra kardeşimi ziyaret ettim. Dorian anestezi den sonra sersemlemişti ama bana dairede neler olduğunu anlatabildi.

Valeria'yı nasıl bulduğunu anlatırken soğukkanlı bir maske takıyordum ama içten içe öfkeleniyordum. Chester ona tecavüz etmeye çalıştığında kızımın bilinci zar zor yerindeydi. Dorian, herif daha fazla zarar vermeden önce tam zamanında oraya varmıştı ama Chester'ın kapının açılmasına verdiği hızlı tepkiyi beklemiyordu ve vuruldu. Bir saniye sonra piç gitmişti.

"Teşekkür ederim kardeşim," dedim içtenlikle, sağlıklı omzunu sıkarak. "Onu kurtardın."

Hülyalı bir şekilde gülümsedi, ilaçlar hala vücudunda sihir yapıyordu.

"Evet," diye nefes aldı, kısa bir süre gözlerini kapattı. "Onu kurtarmak için hayatımı tehlikeye attım." Ağır göz kapakları yavaşça açıldı ve bana aşık bir köpek yavrusu gibi baktı. "Bu beni onun yeni erkek arkadaşı mı yapıyor?"

"Umarım anestezi yüzünden böyle konuşuyorsundur, Dorian." Kıkırdadım ve gözlerinin tekrar kapanışını izledim. Bir bebek gibi uykuya daldı ve ben Zara'ya ne söyleyeceğimi düşünerek hastaneden ayrıldım.

Küçük prensesimin annesine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona gerçeği söyleme düşüncesiyle flört ettim ama o sadece yedi yaşındaydı. Babasının vahşi bir piç olduğunu bilmesini bencilce ne kadar istesem de, sağduyum kazandı. Zara, Chester'la yeterince şey yaşamıştı. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Eve girdiğimde beni Jamal, Connor ve bulgularını rapor etmeye gelen iki yoldaşı karşıladı. Malin, Chester'ın izini bulmak için şehri taradı ama sanki lanet olası toprak onu yutmuş gibiydi.

Tüm güçlü dostları ölmüş ya da kovulmuştu. Şehri temizledim ve bana sadakat yemini etmeyenlerin alaşağı edilmesi gerekiyordu. Bu sefer hiçbir şeyi riske atmak istemiyordum. Korumam gereken bir ailem, bakmam gereken bir çocuğum ve müstakbel bir eşim vardı. Her şey ya benim istediğim gibi olacaktı ya da olmayacaktı. Bu yeni bir kural haline gelmişti.

"Onu buldunuz mu?" Onları selamlamadan havladım ve ceketimi koltuğun üzerine attım.

"Henüz değil patron," diye cevap verdi Jamal kaşlarını çatarak. "Ona yardım eden biri olmalı. Tek açıklaması bu."

"Açıklamalar umurumda değil!" Öfkemi ve hayal kırıklığımı daha fazla gizleyemeyerek kükredim. "Sonuç istiyorum!"

Connor göz temasını koruyarak, "Her şeyi hallettik, Zyon," dedi ama ona neredeyse hırlayacak gibi olduğumda anında gözlerini kaçırıldı.

"Belli ki öyle değil," diye tısladım ve bu davada sürekli yaptıkları hatalar yüzünden hepsini vurma dürtüsüyle savaştım. "Valeria ve Dorian sizin beceriksizliğiniz yüzünden hastanede. Ya yarın sabaha kadar onu bulursunuz ya da sonuçlarına hepiniz katlanırsınız."

Jamal'ın gözleri kısıldı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama elimi hızlıca sallayarak onu susturdum.

"Gözümün önünden kaybolun!" Onlara sırtımı dönerek emrettim. Emrime uyup ortadan kayboldular ve beni boş evde çılgın, cani düşüncelerimle baş başa bıraktılar.

Dışarı çıkıp gece boyunca Chester'ı kovalamak için içimde güçlü bir istek vardı ama ilgilenmem gereken başka acil meseleler vardı. Gravaldis ve diğer İtalyan ailelere, liderlerinin avlanmasına yardım etmeleri için verdiğim sözü yerine getirmeliydim. Verdikleri bilgiler ve onlara ihanet etme istekleri kusursuz zaferim için çok önemliydi. Şehrin yeni kralı bendim. Sadece Chester'ı yakalamam gerekiyordu ve her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

Arkamdan gelen bir kıpırtı beni düşüncelerimden uyandırdı ve kaşlarımı çattım. Köpekler dışarıdaydı. Onları kapıda çocuklarla görmüştüm. Ama kim olabilirdi ki...

Oh, lanet olsun!

"Zara?" Prensesim yerine masanın altında saklanan büyük, şişman bir fare olmasını umarak fısıldadım.

Bastırılmış bir hıçkırık kulaklarımı tırmaladı ve kalbimin endişeyle sıkışmasına neden oldu.

Evimde yaşayan küçük bir insanı nasıl unutabilirdim ki? Kahretsin!

"Zara," diye tekrarladım, dizlerimin üzerine çökerek. En uzak köşedeki masanın altına oturmuş, sırtını metal ayağa dayamıştı. Bir topun içine kıvrılmış, kontrolsüzce ağlıyordu. "Prenses," diye fısıldadım, sürünerek yanına gittim. Şiş gözlerini kaldırdı, kıvrıkcık kumral saçları ıslak yüzüne düşüyordu. "Neden burada saklanıyorsun?"

Zara cevap vermeye başladı ama ağzından kelimeler yerine çığlıklar döküldü. Küçük bedeni sarsıldı ve dizlerine daha sıkı sarıldı.

Alçak masanın altına sığmaya çalışarak kendimi garip bir açıyla konumlandırımdım. Bu doğal olmayan pozisyonda on saniye kaldıktan sonra boynum fena halde ağrımaya başladı ama bu, evde bir çocuk varken deli gibi bağırmanın cezasıydı.

"Ben burada seninle kalacağım, tamam mı?" Bacaklarımı uzatarak nazikçe söyledim. Paltomun içindeki telefonum çaldı ve onu en son ne zaman almadığımı hatırladım ama prensesim her şeyden daha önemliydi.

"Annem nerede?" Zara zayıfça hıçkırdı, omuzları titriyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu.

"Hastanede," diye dürüstçe cevap verdim, beni daha önce duyduğunu biliyordum. "O iyi, sadece morarmış."

"Ne oldu?" Zara yanaklarını güzel yeşil elbisesinin uzun kollarına sildi, masum gözleri kara ruhumda delikler açıyordu.

Chester'dan hiç bu kadar nefret etmemiştim; ya kızına onun hasta bir canavar olduğunu söyleyecektim ya da ona yalan söyleyecektim. Valeria'yı hastaneye yatırdığında bile kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Annen bir kavgaya karıştı." Kelimeleri dikkatle seçtim, yalan söylemekten kaçındım ama gerçeği de sakladım.

"Kiminle?" diye sordu, şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak.

"Önceki evinizde davetsiz bir misafir bulmuş." Ön kapıyı görmek için başımı eğdim çünkü açıldığını duydum. Bir saniye sonra annemin aşırı yüksek topuklu ayakkabıları oturma odasına girerken parlak zeminimde tıkırdadı. Avrupa seyahatinden yeni dönmüştü.

"Babam mı?"

Başımı Zara'ya doğru çevirdim ve başımın üst kısmını tahtaya vurdum.

"Zyon?" Annemin sesi odada yankılandı ve Zara irkildi.

"Masanın altına anne!" Zara'nın elini tutarak bağırdım. "Korkma prenses," diye fısıldadım, ona yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "O iyi biri. Eminim onu seveceksin."

"Ama davetsiz misafir." Bana kaşlarını çattı ama annem masanın yanına çömeldiğinde ifadesi hemen değişti.

"Masanın altına saklanmak için biraz büyük değil misin oğlum?" Annem sordu, koyu renk makyajlı yüzü Zara'yı fark edince şaşırdı. "Ooh, burada bir parti veriyorsunuz. Size katılabilir miyim?"

Zara'ya doğru ilerledim ve anneme yer açmak için bacaklarımı büktüm. Sırtarak karşıma geçti. Uzun siyah saçları onu çerçeveliyordu.

Pırıl pırıl parlayan, yaramaz siyah gözleri ve kahverengiye boyanmış dolgun dudaklarıyla oval bir yüzü vardı.

Gotik bir kraliçenin yürüyen, nefes alan bir reklamıydı ve ben onun tarzını çok seviyor ve ona hayranlık duyuyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi tercihlerim onun eşsiz moda seçimlerinden evrildi. Elli sekiz yaşında olmasına rağmen annemden çok kız kardeşime benziyordu ve çok daha genç kadınlar onun çarpıcı fiziğine ve kendine duyduğu sarsılmaz güvene gıpta ediyordu.

"Bu gizli buluşmanın sebebi nedir, küçük aslan yavruları?" Annem Zara'ya gülümseyerek abartılı ayakkabısıyla bacağını dürttü. Bizi, çocukken kardeşlerimle bana taktığı lakapla çağırırdı ve biz de babamın kurallarına karşı isyan planları yapardık.

Zara bana yaklaşarak, "Annem hastanede," diye mırıldandı. Gözleri annemin yüzüne yapışmıştı. Belli ki gergindi.

"Duydum." Annem başını salladı, gözleri yumuşamıştı. "Ama endişelenme. O güçlüdür. Kısa sürede eve dönecektir."

"Ona ne olduğunu bilmek istiyorum." Zara'nın gerçeği bulma konusundaki kararlılığı beni hem etkilemiş hem de korkutmuştu. Kız aklına bir hedef koymuştu ve hiçbir şey onu bu hedeften alıkoyamazdı.

"Bazen sana zarar verecek insanlarla karşılaşırsın tatlım," dedi annem çok iyi tanıdığım kadife gibi sesiyle. "Dünya canavarlarla dolu."

"Benim babam bir canavar," diye patladı Zara, gözleri yaşarmıştı ama güçlü bir yüz ifadesi takınmıştı. Her geçen saniye ona daha fazla hayranlık duyuyordum. "O muydu?"

Annem Zara'nın varsayımını doğrulamak için izin ister gibi bana baktı ama ben yine de tereddüt ettim. Bir yandan bağışlamak istiyordum

Bir yandan Chester'ın kadınları döven bir piç olduğunu düşünürken, diğer yandan Zara'nın kalbini kırmak istemiyordum.

Kolumu koruyucu bir şekilde ince omuzlarına dolayarak kendimi sözümü tutmaya ve ona doğruyu söylemeye zorladım. Valeria'ya sadece bir kez pokerde Chester'dan para kazandığım konusunda yalan söyledim çünkü bunu asla kabul etmezdi. Ona yalan söylememek için göbek adım olan Zefarin'i bile seçmiştim ve bunu prensesime de yapmaya niyetim yoktu. O dürüstlüğü hak ediyordu.

"Evet, Zara," dedim uzun bir aradan sonra, onun kocaman hüznü gözlerine bakarak. "Baban annene saldırdı."

Alt dudağı ve çenesi titredi ve gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzüldü. Onu kendime doğru çektim ve sessizce hıçkırarak yanıma yaslandı.

"Biraz çikolata bulmaya gidiyorum," dedi annem, ona minnetle gülümsediğimde elime dokunarak. "Tanrı biliyor ki bunu hak ediyoruz."

Kolumun arkasından ona bakan ve sürünerek uzaklaşan Zara'ya göz kırptı. Topukları yerde tıkırdarken mutfağın içinde kayboldu ve muhtemelen evin altını üstüne getirdi.

"Ben de bir canavar mıyım, Zyon?" Zara etrafımıza çöken acı dolu ağır sessizliği bölüp başını kaldırarak bana baktı.

"Ne? Hayır prenses," dedim tereddüt etmeden, başımı sertçe sallayarak. "Bu da nereden çıktı?"

Omuz silkti, ellerine bakıyordu.

"Ben bir canavarın çocuğuyum," diye fısıldadı, gözlerinden taze yaşlar dökülüyordu.

"Bu doğru değil." enesini başparmağımla işaret parmağımın arasına aldım ve bakışlarımızı birleştirmeye zorladım. "Sen onun değilsin, Zara. Sen benimsin."

Gözlerindeki masumiyet ve umut beni tamamen silahsızlandırdı. Kalbimi ondan önce hiç kimsenin sahip olmadığı kadar sahiplenmişti. Valeria'ya ya da aile üyelerime karşı hissettiklerimle kıyaslanamazdı. Bu daha önce deneyimlediğimden tamamen farklı bir sevgiydi.

Ailem beni *gerçekten* bu kadar seviyor muydu?

"Benim babam olur musun?" diye fısıldadı, gözlerinin içine korku sinmişti. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve midemden bir sıcaklık yayıldı.

"Hiç sormayacaksın diye endişeleniyordum," diye şaka yaptım, işaret parmağımla yan tarafını dürterek. Kıkırdadı, kabarcıklı bir ses kulaklarımı çınlattı.

"*Yani*, yapacak mısın?" Elimi itti, bir cevap bekliyordu. Cevap

vermeden önce onunla biraz dalga geçerek dramatik bir şekilde

nefes verdim.

"Eğer benim kızım olmak istiyorsan, Zara, o zaman evet, mutlulukla senin baban olurum," dedim, muhtemelen mutluluğumdan bir Noel ağacı gibi parlıyordu.

Zara'nın yüzünde Chester'ın neden olduğu gözyaşlarını ve acıyı silen geniş bir gülümseme belirdi. Kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı, kucağıma saklandı.

"Gelmiş geçmiş en iyi kız evlat olacağım," diye söz verdi, beni bırakmak istemiyordu. "Zaten öylesin prenses."

Başının tepesini öptüm ve uzun saçlarını geriye doğru taradım. Boğazım yoğun duygularla sıkıştı. şaşırdım ve duyulandım. Zara'nın gönlünü kazanmayı ve onunla yakın bir ilişki kurmayı umuyordum ama benden onun olmasını isteyeceğini asla hayal edemezdim.

Baba. Bu hiç beklenmedik bir şeydi ama içimdeki her şeyle bunu memnuniyetle karşıladım. Kız kalbimin sahibiydi ve eğer biri onu incitirse, kıyameti onların üzerine getirirdim.

"Çikolatam, bisküvilerim ve jelibonlarım var!" Annem oturma odasına dönerek bağırdı. "Kim biraz ister?"

Zara benden uzaklaştı ve annemin topuklu ayakkabılarıyla kanepenin etrafında dolaşmasını merakla izledi.

"O senin gerçek annen mi?" diye fısıldadı, daha iyi görebilmek için uzaklaşarak. "Evet," diye onayladım, bir kıkırdamayı bastırarak. "Neden sordun?"

"Bir film yıldızı gibi görünüyor," diye nefes aldı Zara, neredeyse gümüş rengi gözlerinde parlayan hayranlıkla.

Annemin çevresindeki insanları nasıl etkilediğini biliyordum. Onun muhteşem görünüşüne ve etkileyici zekâsına hayranlık duyuyorlardı. Eşsiz kişiliğinin altını çizmek gerekirse, dünyadaki en iyi kalbe sahipti. Düşünceli, huysuz ve suçlu babamın onunla evlendiği için nasıl bu kadar şanslı olduğunu hiç anlamadım. Aralarındaki on yedi yıllık yaş farkı ve toplumsal statüleri arasındaki daha da büyük uçurumla toplum normlarını yerle bir eden sıra dışı bir çifttiler. Onların durumunda aşk gerçekten de her şeye galip gelmişti.

"Tamam, hepsini tek başıma yiyeceğim," diye iç geçirdi annem tiyatral bir şekilde. Kâğıdın çıtırtısına bakılırsa çikolatayı açıyordu.

"Ben de yiyebilir miyim?" Zara bana en masum bakışını atarak sordu. Bana böyle baktığında her şeye izin verirdim.

"Elbette prenses." Ona gülümsedim ve hızla sürünerek annemin yanına gittiğinde başımı salladım.

Benim için o kadar kolay olmadı. Sırtım sanki biri beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissediyordu. Karnımdan bahsetmiyorum bile.

Henüz tamamen iyileşmedi. Bir dahaki sefere aile toplantısı için daha yüksek, daha rahat bir yer seçmem gerekecekti.

Annemin Zara'yla çikolata paylaşmasını izlerken, ceketimin cebinden vızıldayan telefonumu çıkardım. Bana da biraz ikram etti ama Malin'den gelen aramayı kabul ederek reddettim.

"Sonunda," diye homurdandı, sesinde kızgınlık vardı. "Onu yakaladık. Onu ilaç deposuna götürüyorum."

Heyecandan kalbim küt küt atmaya başladı. İşte beklediğim an gelmişti.

"Kimse ona dokunmayacak," diye emrettim, Zara'nın beni duyamayacağı şekilde uzaklaşarak. "O benim."

"Evet patron," diye onayladı Malin, bağlantıyı keserek.

Telefonu cebime sakladım ve annemin uzun kızıl tırnakları hakkında konuşmasını dinleyen Zara'nın nazik gülümsemesine baktım.

Kâbus sona ermişti. Chester bir daha asla ona ya da Valeria'ya zarar vermeyecekti. Bu gece, bundan emin olacağım.

-60-

Zyon

Arabayı, babamın daha önce uyuşturucu işini yürütmek için kullandığı terk edilmiş ilaç tesisinin en uzak köşesindeki eski binanın önüne park **ettim**. Örgütü devraldıktan sonra Kolombiyalı lordlarla tüm bağlarımı kopardım ve bölge boş kaldı. Kardeşlerim ara sıra oyuncaklarıyla oynamak için burayı kullanıyordu ama onun dışında kimse bu Tanrı'nın unuttuğu yeri ziyaret etmiyordu.

Malin beni dışarıda sigara içerek bekledi. Planımı uygulamak için gereken kişileri çoktan aramıştım ama henüz gelmemişlerdi.

"Nerede o?" Soğuk gece havasını içime çekerek Maserati'mden indiğimde sordum.

"İçeride bir sandalyeye zincirlenmiş durumda," diye cevap verdi Malin sakince, burnundan duman üfleyerek.

"Onu nasıl buldun?" Kutusundan bir sigara aldım, yaktım ve duvara yaslandım.

"Bir telefon aldım." Sırıtarak çakmağıyla oynadı. "Büyükanne Santangelo yakında ödülünü isteyecek."

"Ne?" Ona bakarken kaşlarım havaya kalktı. "Chester hakkında bilgisi mi vardı?"

Malin başını salladı ve ben ona bir kez daha inanmaz bir bakış fırlatınca omuz silkti.

"Detaylandırabilir misin?" Meraktan içim içimi yiyordu. Bayan Santangelo neredeyse seksen yaşındaydı ve kocası ile büyük oğlu polisle girdikleri bir çatışmada öldüğünden beri mafyayla ilgili herhangi bir şeye karışmayı reddediyordu.

"Diana Santangelo beni arayıp büyükannesinin benimle konuşmak istediğini söyledi," diye açıkladı Malin sonunda, sigarasının ucunu yakındaki bir çalılığa atarak. "Oraya vardığımda yaşlı kadın hiç vakit kaybetmedi. Bir takas önerdi: Evlilik karşılığında Chester."

"Evlilik mi?" Sesim bir oktav daha yükseğe sıçrayarak yankıladım. "Kiminle evlilik?"

"Hiçbir fikrim yok." Malin omuz silkti ve gelen iki arabayı inceledi. "Ayrıntıları sormadan kabul ettim. Büyükanneyi becermek zorunda kalsam bile, o piçin nerede olduğunu öğrenecektim."

Cinsel partnerleri söz konusu olduğunda ne kadar hassas olduğunu düşününce, bu açıklama tüylerimi diken diken etti.

"Lanet olsun," diye nefes verdim, elimi saçlarımda gezdirirken Malin'in neye razı olduğunu hayal bile edemiyordum. Leydi Santangelo onlarca yıldır ailelerimizi birbirine bağlamak istiyordu ama konu her açıldığında bunu başarıyla atlatmıştık. Ancak bu sefer istediğini elde edecek gibi görünüyordu. Chester'in nerede olduğuyla ilgili bilgi paha biçilemezdi.

Malin, iki arabadan inen yedi adamı izlerken, "Ramzan'ı hapisten çıkarmamız gerek," dedi. "Diana'ya en yakın yaşta olan o."

"Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle değiştirmek isteyeceğini sanmıyorum," diye belirttim, olgunlaşmamış en küçük kardeşimizin hiç tanımadığı biriyle evlenmeyi asla kabul etmeyeceğini çok iyi biliyordum. Bizden farklı yetiştirilmişti ve aileye karşı sorumluluk öğretilmemişti.

Malin kendinden emin bir şekilde, "İsteğinizi reddetmeyecektir," dedi.

"Bu konuyu sonra konuşuruz," diye tısladım ve şahitlerin önünde tartışmayı reddettim. Çocukları karşılamaya giderken onu girişte bırakıp bir sigara daha bitirdim.

"Hoş geldin, Lenny." Elimi sıkmak için uzattım ve diğerlerine doğru başımı salladım. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Teklifiniz göz ardı edilemeyecek kadar cazip," dedi Lenny elimi sıkarak. "Bizden ne istiyorsun?"

Yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi. Haftalardır bu an için hazırlık yapmıştım. Yarattığım intikam planı Chester'in son günlerini cehenneme çevirecekti.

"Lütfen, beni takip edin." Malin tarafından korunan eski metal kapıyı işaret ettim. "İçeride her şeyi açıklayacağım."

Işıkları açarak karanlık koridora girdim. Uzun koridor bizi Chester'in oturduğu geniş, boş arenaya götürdü. Tek bir yoğun ampul onu aydınlatıyor, seyirci grubunu görmesini engelliyordu. Saçları gözlerini kapatıyordu, tamamen çıplaktı, ağzı tıkalıydı ve zincirler bileklerinde ve ayak bileklerinde morluklara neden olmuştu.

"Lenny, sana hizmetlerin karşılığında iki yüz bin dolarlık borcunu silmeyi teklif ediyorum," diye başladım, sırtarak

Chester sesimin binanın içinde yankılanmasıyla irkildi.

Lenny başını salladı, çıplak adama baktığında kaşları çatılmıştı.

"Senin ve adamlarının onu becermesini istiyorum." Bağları umutsuzca çekiştiren Chester'ı işaret ettim.

İki çocuk kıkırdadı, diğerleri de muhtemelen kolay bir iş ve hızlı para olacağını düşünerek hevesle başlarını salladı. Sonuçta hepsi erkek fahişelerdi. Sikişerek ya da sikişerek para kazanıyorlardı. Ama Lenny bir bit yeniği olduğunu fark ederek kaşlarını çattı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu, beni dikkatle izliyordu.

"Tam olarak değil," diye itiraf ettim, Chester'a doğru yürürken. Gözlerini kısarak bana baktı, beni görünce nefes alış veriş hızlandı.

"Bu adam." Etrafından dolaştım, saçlarını kabaca kavradım ve başını geriye çektim. "Kız arkadaşına saldırdı. Onu o kadar kötü dövdü ki sonunda hastanelik oldu." Chester elimden kurtulmaya çalıştı ama çabaları boşunaydı.

"Ona da tecavüz etmeye kalkıştı," diye devam ettim, hırlamasına ve bana savurduğu tehditlere aldırmadan. "Bu yüzden iyiliğinin karşılığını ödemek istiyorum. Böylesine çirkin bir eylem için uygun bir ceza olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Adamlar birbirlerine baktılar ama kimse tek kelime etmedi. Bu sıradan bir istek değildi. İşlerinde çılgınlıklara alışkındılar ama bu farklıydı. Biri çenesini kapalı tutmazsa kendini hapiste bulabilirdi.

Lenny bunu yapacak cesaretleri olup olmadığını anlamak için adamlarını gözden geçirdi. Ona güvendiği kişileri getirmesini tavsiye ettim ama yine de zayıf bir halkayı seçme hatasına düşebilirdi. Ancak, gördüğüm kararlı ifadeler bana bu işten vazgeçmeyi düşünmediklerini söyledi. Slotta kaybettikleri parayı bana geri ödemek için kışkırtıcıydılar.

makineler. Onlara kolay bir çıkış yolu önerdim. Bu fırsatı kullanmamaları aptallık olurdu.

"Dediğim gibi," diyerek sessizliği bozdum ve anlaşmayı tatlandırmaya karar verdim. "Borcunuzu sileceğim ve bunun devam ettiği her gün için her biriniz bir on bin daha alacaksınız."

Adamlar arasındaki anlık vızıltı bana fazlasıyla ilgili olduklarını söyledi.

"Onu bütün gün sikmemizi mi istiyorsun?" Lenny bakışlarını Chester ve benim aramda gezdirerek sordu. Bu adamın ahlaki pusulası çarpıktı ama yine de en azından biraz itiraz etmesini bekliyordum. Ancak, bir sorudan başka bir şey gelmedi. Tek derdi borcundan kurtulmaktı.

"Öğle yemeği molası verebilirsin," diye şaka yaparak Chester'ın yanağına bir tokat attım. Ağzındaki tıkacın içinde çığlık attı; tüm vücudu gergindi ve saf korku gözlerine yansımıştı. Bu tam da istediğim şeydi, onu histeriden bembeyaz yapmak. Binadaki herkes onun uzun süre hayatta kalamayacağını biliyordu ama son günleri de hayatının en uzun, acı ve ıstırap dolu günleri olacaktı.

"Bizden ne istendiğini anlıyor musunuz?" Lenny adamlarına sordu, her birini tek tek gözlemliyordu. Chester'ı öldürmelerini istemiyordum ama yedi sakin neden olduğu travma yüzünden ölmesi mümkündü.

"Evet," dedi içlerinden biri kürdan çiğneyerek. "Çok ihtiyacımız olan parayı kazanacağız."

Diğerleri bu söze güldü, kimse anlaşmayı kabul etmekte tereddüt etmedi. Sırıttım, Chester'ın saçlarını karıştırdım ve kulağına fısıldamak için eğildim.

"Yolculuğun tadını çıkar," diye cıvıladım sanki ona erken bir Noel hediyesi vermişim gibi. "Mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlayacaklar."

Ağzından çıkan bir inilti beni güldürdü. İçime yayılan delice mutluluğa engel olamıyordum. Bu adamların ona yaşatacağı her şeyi hak etmişti.

Çıkarken Lenny'ye "Bir şeye ihtiyacın olursa Malin burada kalacak," dedim. Çocuklar çoktan soyunmaya başlamışlardı.

"Ya ölürse?" diye sordu, kendini kurtarmak için umutsuzca bir o yana bir bu yana savrulan, çığlık atan Chester'a doğru başını sallayarak.

"O zaman pantolonunu yukarı çek ve kaybol," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve küflü yerden ayrıldım. Burada kalıp Chester'ın direncini kırmalarını izlemeyi çok isterdim ama başka planlarım vardı.

Malin düşüncelerimi okuyormuşçasına beni takip ederken sinsi bir sırıtışla, "Videoyu telefonunda yayınlayabilirim," diye önerdi.

"Kanıt yaratma," dedim onaylamak yerine, direksiyonun arkasına oturarak. "Onu daha sonra kontrol edeceğim."

Malin başını salladı ve arabanın kapısını kapattı. Gaz pedalına bastım ve Gravaldis'le buluşmak üzere şehre geri döndüm. Aramamı bekliyordu ama bu işi yüz yüze halletmeyi tercih ederdim. İşleri kontrol altına almama yardım ettiği için ödülünü alabilirdi, sonra da diğer ailelerle bir toplantı ayarlamam gerekiyordu.

Otoyolda hızla ilerlerken içimi bir rahatlık ve memnuniyet kapladı. Chester'ı yakalamak yapbozun son parçasıydı. Cezalandırılması kaçınılmazdı. Herkes bunu duyacaktı. Halkım bu haberi yayacak ve aileme dokunmaya cüret eden herkesin başına geleceklerden korkmasını sağlayacaktı.

Gravaldis'in evinin önünde arabayı durdurdum, ceketimi düzelttim ve ön girişe doğru yürüdüm. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

eve döneceğim. Zara'ya yakında döneceğime söz verdim, böylece yalnız uyumayacaktı.

Bir güvenlik görevlisi benim için kapıyı açtı ve bu meseleyi nihayet sonlandırmak üzere salona girdim. Gravaldis'in istediği tek bir şey vardı: Kızının çektiği acılardan sorumlu olan adamları bulmak ve ben onların isimlerini ve adreslerini çoktan almıştım. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa adamlarım gerekli yardımı sağlayacaktı. Dava kapanmıştır.

Valeria

Hastanede kaldığım süre işkence gibi sıkıcıydı. Taramalarım ve testlerim iyiydi. Sonunda iki gözümle de görebiliyordum ve vücudumdaki izler neredeyse silinmişti. Dayak morluklardan başka kalıcı bir etki bırakmamıştı, bu yüzden doktorların beni neden orada tuttuklarını anlamıyordum. Altı gün boyunca televizyon izledim, tuzsuz yemekler yedim ve telefonumda oyunlar oynadım çünkü Zyon, Alice ya da Dorian yanımda olmadığına sıkıntıdan ölüyordum.

"Neden eve gidemiyorum?" En az onuncu kez sordum ama doktor net bir cevap vermedi. Zyon'un beni orada tuttuğundan şüpheleniyordum ama nedenini anlamamıştım. Adamları Chester'ı yakalamıştı. Şehir onun olmuştu. Yaptıklarından sonra kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezdi. Bunu düşünmek bile hayatlarını riske atabilirdi.

"Her şey yolundaysa, taburcu belgeleriniz yarın hazır olacak," dedi doktor sonunda, telefonunu kontrol eder gibi

bunu söylemek için izin istedi.

"Zyon sonunda izin verdi mi?" Doktora sinirli bir bakış fırlatarak "Zyon sonunda izin verdi mi?" diye sordum. Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı ve telefonunu hızla beyaz önlüğünün cebine sakladı.

"Durumunuz sonunda buna izin verdi," diyerek bir kâğıt imzaladı ve yatağımın ucuna astı. "Sıkıldığını biliyorum Valeria ama beyin sarsıntısı ciddi bir yaralanmadır. Çok dinlenmen gerekiyor."

Bakışlarımı onun keskin gözlerinden uzaklaştırarak yüzümü buruşturdum. Zyon ikinci bir beyin sarsıntısı geçirdiğimden şüpheleniyordu ve Chester beni ilk kez duvara ittikten sonra bir doktor tarafından kontrol edilmediğim için öfkeliydi. Zyon bundan bahsettiğinde, ona yalan söylediğimi ve istismarı sakladığımı iddia ettiğinde, beni kaçırdıktan sonra polise gitmememin tek nedeninin bu olduğunu ağızımdan kaçırdım. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi ama haklı olduğu gerçeğini yok edemedi. Kocamın davranışlarını herkesten gizledim. Bu doğru değildi. Kadınlar bunu yapmamalıydı.

Alice'in bana getirdiği moda dergisini açtığımda salondaki kargaşa dikkatimi çekti. Doktor ve hemşireler her şeyi kontrol ettikten sonra beni yalnız bıraktılar. Tek refakatçilerim beni sürekli koruyan korumalardı.

Yataktan çıkıp kapının arkasına baktım çünkü sesler giderek yükseliyordu. Adamlar sabahları yer değiştiriyordu ve görüşümü engelleyen ikisi korkutucuydu. Gün batımından sonra onlarla karşılaşsam, sırf onlardan kaçmak için bir çöp konteynerine saklanırdım.

"Gelinimi görmek istiyorum." Lisa'nın öfkeli sesini duydum. Sol tarafımdaki adam bana baktı, neredeyse görünmez bir şekilde başını salladı ve müdahale etmemi engellemek için bana sert bir bakış attı ama benim başka planlarım vardı. Lisa onca yıl boyunca benim annem gibiydi. Ben de onu görmek istiyordum.

"Burada neler oluyor?" Adamlarına emir verirken Zyon gibi konuşmaya çalışarak sertçe sordum. Ancak onun buyurgan sesine, güçlü kişiliğine ve en güçlü adamları bile önünde eğilmeye zorlayan otoriter duruşuna sahip değildim. Ben sadece onun kız arkadaşıydım, ama neyse ki bu, fino köpeklerinin onu dinlemesi için yeterliydi.

Sol tarafımdaki adam kaşlarını çatarak, "Dışarıdan ziyaretçi kabul etmen yasak Valeria," dedi. Korumaların hiçbiri soyadımı kullanmıyordu, doktor ve hemşireler de bundan kaçınıyordu. Zyon'un onlara bir daha Kellerman soyadından bahsetmeyi yasakladığından şüpheleniyordum.

"Lisa bana asla zarar vermez," diye kesin bir dille iddia ettim. Zyon'un güvenliğim konusunda takıntılı olduğunu anlıyordum ama bu çok saçmaydı.

"Bize verilen emirler var," diye kuru bir cevap verdi karşımda duran adam.

"Ben de sana yeni bir tane veriyorum," diye karşılık verdim, giderek daha da sinirlenerek. "Kadını içeri alın." Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve onlara ters ters baktım. "Yoksa patronunuzu arayıp ona itaat etmediğinizi söylememi mi istersiniz?"

Adamlar kısa ve tereddütlü bakışlar attılar. Onların yerinde olmak istemezdim. Zyon emirleri son harfine kadar yerine getirilmediğinde tam bir baş belasıydı ama mızımız, şımarık bir kız arkadaş gibi adamlarının emirlerimi yerine getirmeyi reddettiğini ona rapor edersem neler olacağını kimse bilmiyordu. Aslında benim de bu konuda hiçbir fikrim yoktu ama onun öfkesini göze almaya ve etrafıma ördüğü güvenlik duvarını yıkmaya hazırdım. Zaten Zara'ya yaralarımınla ilgili gerçeği söylediği için kuduz hayvanlar gibi tartışıyorduk. Bu da çenesini tutamadığı için yaşadığım hayal kırıklığını ondan çıkamam için bir başka neden olacaktı.

"Bu kadın," dedi koruma, kaşları çatık Lisa'yı göstererek, "seni hastaneye yatıran adamın annesi-"

"O *benim* ailem," diye kestim sözünü, daha fazla saçmalık dinlemeyi reddederek. Chester'ın vahşî bir domuz olması Lisa'nın suçu değildi. "Bırakın geçsin."

Görüşümü engelleyen gardiyan isteksizce kenara çekildi ve Lisa'nın odaya girmesine izin verdi. Kapıyı arkasından kapattım ve yatağa oturup onun sıkıntılı ifadesini izledim. Kırıksıklıkları her zamankinden daha derindi ve her zaman canlı olan gözleri ışıltısını kaybetmişti. Onu son gördüğümünden en az on yaş daha yaşlı görünüyordu. Çantasını sandalyeye koyarken eli titredi ve yavaşça bana döndü.

"Çok üzgünüm Valeria," diye fısıldadı, pişmanlık ve üzüntü dolu sesi kalbimi parçalıyordu. Hiçbir şey onun hatası değildi. Chester'ın davranışları onun sorumluluğunda değildi.

"Sen yanlış bir şey yapmadın Lisa," dedim nazikçe, sırtımı yastıklarla desteklemek için yatağın başına geçerek. Vücudum ağrıyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı, güçlü bir görünüm sergilemek için iyi olduğumu iddia etsem bile.

"Onu durdurmalıydım." Lisa perişan yüzünü avuçlarının arkasına sakladı, sessiz hıçkırıklarla omuzları titriyordu. Pişmanlık dolu bir bakıştı bu. Oğlunun yaptığı yanlışlar kadını yıkmıştı.

"Hayır." Bana bakmak için gözlerini kaldırdığında başımı salladım. "Onu durdurmalıydım. Tüm bu olanlar benim hatam, senin değil. Bunu yapmasına ben izin verdim."

"Sana daha fazla yardım etmeliydim," diye mırıldandı, gözyaşları dökülüyordu. "Neredeyse seni öldürüyordu."

"Dorian ortaya çıkmasaydı Chester beni öldürecekti," diye tereddüt etmeden onayladım.

Chester'ın delirmiş gözleri uzun süre hafızamdan silinmeyecekti. Dorian bana tecavüz etmesini engellemek için tam zamanında geldiğini söylemişti ama bana yapmak istediği her şeyin bu olmadığını biliyordum.

Düşüşü için beni cezalandırmayı arzuluyordu. İşimi bitirmek istiyordu çünkü benim ölümüm en çok Zyon'a zarar verecekti. Bu Chester'in son oyunuydu. En büyük rakibi acı çektiği sürece ben yerin dibine girsem bile ona ne olacağı umurunda değildi. Kazandığına inanarak ölüm hücresinde gülümseyerek yürüyecekti.

"Nasıl bu kadar değişti anlamıyorum," diye hıçkırdı Lisa, yatağın yanındaki sandalyeye çökerek. "Siz çok sevimli bir aileydiniz."

"Açgözlülük Şeytan'ın en sevdiği günahtır," diye rahmetli kayınpederimin bir zamanlar söylediği sözü tekrarladım. Bu söz üzerine Lisa'nın kaşları havaya kalktı. İlk tanıştığımızda oturma odalarında bana ders verirken o da oradaydı. "Chester sahip olamayacağı şeylere açlık duydu ve bu süreçte kendisi de dahil olmak üzere gerçekten önemli olan her şeyi kaybetti. Değiştiremeyeceğin ya da etkileyemeyeceğin bir şey için suçluluk duyma Lisa. O her şeyi berbat etti."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay, tatlım," diye fısıldadı Lisa, yanaklarını silerken. "O benim oğlum. Onun hataları benim başarısızlıklarımdır."

Onu ikna etmeye çalışmanın anlamsız olduğunu bilerek iç çektim. Çocuğuna duyduğu sevgi ile onun bir canavar olduğunun farkındalığı arasında kalmıştı. Chester'a çok öfkeliydim. Ondan tüm varlığımla nefret ediyordum. Bu kolaydı ama onun için durum korkunçtu. Kendine işkence etmeyi bırakmazsa, suçluluk duygusu sonunda onu öldürecekti.

"Lütfen, Lisa." Kolumu ona doğru uzattım ve yatakta bana katılması için çağırdım. İsteksizce yatağın kenarına oturdu ve üzgün bir şekilde beni izledi. "Unutma, bunların hiçbirinden seni sorumlu tutmuyorum." Ağlama isteğinin üstesinden gelerek keskin bir nefes aldı. "Siz benim ve Zara'nın ailesisiniz. Chester'ın yaptıkları bunu değiştirmeyecek. Hayatımızda kalmanı istiyorum."

Lisa acı dolu hıçkırıklara boğuldu, ince omuzları şiddetle titriyordu. Ona doğru ilerledim ve kollarımı ona doladım. Bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu.

Acısını hafifletmek için. Bununla barışması gerekiyordu. Ona sadece yanında olduğumu gösterebilirdim.

"Çok üzgünüm kızım," diye omzuma doğru ağladı, acı gözyaşları pijamalarımın kumaşına işliyordu. Onun çektiği acı kalbimi parçalıyor ve mümkünse Chester'dan daha da nefret etmeme neden oluyordu. Harika bir kadını yok etmişti. Lisa iyi bir adam yetiştirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve Chester'ın ona ödediği bedel çok çirkindi.

"Sorun yok," diye nefes aldım, elimi yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı gezdirdim. "Biz iyi olacağız."

"Peki ya o?" diye sordu, cevabını bilmediğim o korkunç soruyu. Zyon, Chester hakkında konuşmayı reddediyordu ve adamlarının ağzı mühürlüydü. Onu yakaladığını biliyordum ama hepsi bu kadardı. Eski sevgilimi nasıl cezalandırmaya karar verdiği bir muammaydı.

"Bilmiyorum," diye sessizce itiraf ettim, uzaklaştığında kırışmış, solgun yüzüne baktım. "Kaçtıktan sonra ondan hiç haber almadım."

Bu merhametli bir yalandı. Lisa'nın daha fazla acıya ihtiyacı yoktu. Muhtemelen bir şeylerden şüphelenmişti ama kimse bunu doğrulamamıştı. Chester gitmişti.

"Hayatına girmesine izin verdiğin o şeytan onu bulana kadar rahat etmeyecek," dedi Lisa yavaşça nefes vererek. "Oğlumu bir daha asla göremeyeceğim."

Buna ne diyebilirdim ki? Chester'ın ölmediyse bile ölmeye çok yakın olduğundan yüzde yüz emindim. Zyon sebep olduğu şeyden kurtulmasına asla izin vermezdi.

Bir yanım sevdiğim adamın beni incittiği için eski sevgilimi öldürmüş olabileceğini kabul etmekten korkuyordu ama diğer yanım -daha sapkın olan yanım- beni ve kızımı güvende tutmak için her şeyi yapabilecek birine sahip olduğum için çok mutluydu. Bu bana huzur verdi,

Zyon'un bize zarar vermek isteyen herkesi ezeceğini bilerek.

Yaşadıklarımın sonras, korunduğumu hissetmeyi hak ettiğime inanıyordum. Onun bir suç lordu olduğı gerçeğı, benim koruyucum olduğı gerçeğini asla değıştiremezdi. Bana birine değeri vermenin ne demek olduğunu gösterdi. Bana ihtiyaçlarımın ve arzularımın önemli olduğunu öğretti. Zyon hayatıma ışık getiren karanlıktı ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

"Ama kızımızı istediğın zaman görebilirsin," diyerek Lisa'nın moralini biraz olsun düzeltmeye çalıştım. Ona hasta oğlunu bir daha göremeyeceğim için mutlu olduğumu söylemek doğru olmazdı, bu yüzden konuşmayı Zara'ya yönlendirdim. "Seni özlüyor, biliyorsun." Lisa'nın elini sıktım ve yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Bizi ziyaret edersen çok mutlu olacak."

"Peki ya yeni erkek arkadaşın?" diye sordu kuru bir sesle, sesi tiksintiyle karıştı. "Buna izin verecek mi?"

"Onun iznine ihtiyacım yok," diye cevap verdim aynı tonda. "Bir erkekten onay istediğim günler çoktan geride kaldı."

"Umarım haklısındır, kızım," diye iç geçirdi Lisa, ayağı kalkıp çantasını aldı. O kadar ani bir şekilde gitmeye karar verdi ki tepki vermeye fırsatım olmadı. "Sana acil şifalar diliyorum. Zara'ya benden selam söyle. Ohio'da bazı arkadaşlarımı ziyaret etmeyi planlıyorum. Döndüğümde seni ararım" dedi ve bir anda ortadan kayboldu.

Ne olduğundan emin olamadan kapalı kapıya baktım. Chester'ın gittiğine dair varsayımını doğrulayacağımı mı düşünmüştü? Yoksa ona kızacağımı mı düşündü? Davranışı mantıklı değildi ama anlaşılabilirdi. Şok olmuş ve kafası karışmıştı ama ani gidişi beni suskun bırakmıştı.

Beynimi tüm konuşmamızı tekrar etmeye zorladım ama kapıdaki ani bir hareketle irkildiğimde düşüncelerim yarıda kaldı. Zyon bir kasırğa gibi kapıdan içeri daldı ve karanlık gözleriyle odayı taradı.

Gözleri. Sanki her an bir palyaçonun üzerine atlamasını bekliyormuş gibi her köşeye baktı.

"İyi misin?" Gelişine şaşırarak sordum. Gün boyunca İtalyanlarla toplantıları vardı ve yeni liderliğin seçilmesi gerekiyordu. Beni bu akşamdan önce ziyaret etmeyeceğini söylemişti.

"Chester'ın annesi nerede?" Zyon havladı. İki uzun adımla banyo kapısının önünde durdu ve kapıyı çekerek açtı. "Uğradı, değil mi?"

"Evet," diye onayladım, o odada volta atarken kaşlarımı çatarak arkasından baktım. "Ama çoktan gitti."

"Evet ama belki geride bir şey bırakmıştır," diye karşılık verdi, komodinimi, sandalyeleri ve köşedeki masayı kontrol ederek.

"Sen neden bahsediyorsun?" Yataktan fırladım ve kıyafetlerimi dolaptan atmaya çalışırken onu durdurdum. "Zyon, neler oluyor?"

"Değerli kayınvalideniz Chester'ın kayıp olduğunu bildirmiş," diye cevap verdi, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Sorun değil. O onun annesi. Bunu yapmasını beklerdim, ama buraya kablolu olarak gelmesini ve FBI için çalışarak seni Chester'ın kayboluşuyla ilgili bir şeyler söylemen için kandırmasını beklemezdim."

"Ne?" Zyon'a şaşkın şaşkın bakarken ağzım bir karışık açık kaldı.

"Hâlâ onun senin tarafında olduğunu mu düşünüyorsun, mon cœur?" Zyon sordu ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Beni kandırmak için Chester'ın yaptıklarına üzülmüymüş gibi davrandığına inanamıyordum. Yine çaresiz bir anneydi. Zara için her şeyi yaparım. Onun da oğlu için her şeyi yapmasına şaşırmamalıydım.

"Ne yapıyorsun?" Zyon yine eşyalarımı karıştırmaya başladığında fısıldadım.

"Böcek arıyorum." Zyon çantamı yatağın üzerine fırlattı, ardından da kıyafetlerimi. "Eşyalarını topla. Gidiyoruz."

Dilimin ucuna sivri bir laf geldi ama Zyon'un sert yüz ifadesini görünce hemen yuttum. Yüzünde metanetli bir maske vardı ama ben daha iyi biliyordum. O üzgündü. Her hareketimi bir kartal gibi izlemesi durumun ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Zyon?" Cemal'in kullandığı lüks limuzinin arka koltuğunda elimi onun elinin üzerine koydum. Gözlerini telefonundan kaldırıp ekranı kapattı. "Lisa'ya neler oluyor?"

Nefes verdi ve bakışlarını dışarıya kaydırıldı. Uzun bir süre sessiz kaldı. Sorumu duymazdan geleceğini düşünmüştüm ama sonra bana döndü, ifadesi okunamıyordu.

"İki gün önce Lisa beni Chester'ı öldürmekle suçladı," diye açıkladı Zyon, parmaklarımızı yavaşça birbirine dolayarak. "Elinde kanıt yok. Ortada ceset yok, bu yüzden polisin elinde bir dava yok ama FBI bu fırsatı kullandı ve başka bir yerden bilgi almayı önerdi."

"Ben mi?" diye fısıldadım, kalbimin göğsümde hızlandığını

hissederek. Zyon başını salladı, elimi sıkıca kavradı.

"Ve Zara," diye ekledi sessizce. "Lisa onu okulda buldu, ama ona tuhaf sorular sormaya başlayınca Zara korumasını çağırdı."

Akıllı kız."

"Aman Tanrım." Başımı salladım, bilgiyi sindirmeye çalışıyordum.
"Zara iyi mi?"

"Evet." Zyon elimi kendi elinin içine alıp yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Onu okuldan kendim aldım. Bana polis dedektiflerinden daha çok soru sordu."

"Bir şeyler olduğunu biliyor," diye fısıldadım Zyon'un yakışıklı yüzüne bakarak. "Chester'a ne yaptın?"

"İşlediği suçların bedelini ödüyor," diye cevap verdi Zyon, telefonu çalmadan önce.

Chester'ın nerede olduğunu ya da Zyon'un onun için nasıl bir ceza seçtiğini öğrenme şansım ortadan kalkmıştı. Adamım benimle ayrıntıları paylaşacak havada değildi ama benim de bir sonuca ihtiyacım vardı. İş halledeceği konusunda ona güveniyordum ama aynı zamanda Chester'ın hak ettiğini bulduğunu benim gözlerimle görmek istiyordum. O orospu çocuğunun acı çekmesine tanık olmam gerekiyordu.

-62-

Valeria

Zara beni gördüğünde ağlamamak için kendini zor tuttu, aynı şey Alice için de geçerliydi. Kollarıma koştular ve morluklarla kaplı olduğumu fark edene kadar beni sıktılar. Onlara her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdim ama yüz ifadelerinden bana inanmadıkları anlaşılıyordu.

Zara beni kanepeye götürdü, bana çay ve bisküvi getirdi ve yeni matematik ödevinden ve bir matematik dehası olduğu ortaya çıkan Malin'den aldığı yardımdan bahsederken Alice sessizce yanımda oturdu.

Elbette Malin MIT'den mezun olsaydı aptal olmazdı, ama kızıma öğretmek için zaman harcamış olması beni en çok şaşırtan şey oldu. Onları problem çözerken hayal edemiyordum çünkü Malin konuşmaya pek meyilli değildi. Günde ortalama kelime sayısı en fazla beşken bir şeyi nasıl açıklayabilirdi ki?

"Ayrıca," diye düşüncemi böldü Zara, "yeni bir odam var ve orada yalnız uyuyorum."

Kaşlarım havaya kalktı çünkü son FaceTime görüşmemizde bundan bahsetmemişti.

"Yalnız mı?" Sırıtan Zyon'a bakarak yineledim. Hastane odama daldığından beri ilk kez gülümsüyordu. Ve lanet olsun, mutlu olduğunda muhteşem oluyordu. Güneşi bile gölgede bırakabilirdi.

Alice gülümseyerek, "Neredeyse yalnız," dedi.

"Bluff yerde uyuyor ama bu sayılmaz, değil mi?" Zara, yanından nadiren ayrılan iri köpeği kulaklarının arkasından şefkatle tırmaladı. Kocaman başını Zara'nın bacaklarının üzerine koymuş, dünyadaki tüm bağlılığıyla ona bakıyordu. Onda en iyi arkadaşını bulmuştu.

"O bir insan değil." Omuz silktim ve Zyon'un kendine bir bardak viski doldurmasını izledim. Sanki su içiyormuş gibi fondip yaptı. Sadece tadının nasıl olduğunu ve içimi nasıl yaktığını hayal ettiğim için bile tüylerim diken diken oldu.

"Yeni okula transfer olmaya ne dersin?" Zara'nın heyecanlı konuşmasını duymazdan gelerek sordum çünkü Zyon az önce telefonunu eline almıştı. Ama hiçbir şey duyamadım. Ofisine girdi ve kapıyı kapatarak beni her şeyden soyutladı.

Neye imza attığımı biliyordum ama yine de benimle işi hakkında konuşmaması beni rahatsız etti. Ayrıntılara gerek yoktu. Sadece konuşacak birine ihtiyacı olduğunda yanında olduğumu bilmesini istedim. Aramızdaki sırlar geçemeyeceğimiz bir uçurum yaratabilir ve sonunda bizi ayırabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Sen iyi misin?" Alice, Zara'nın odasına gitmesini beni kontrol etmek için bir fırsat olarak kullanarak düşüncelerimi bozdu.

"Olacağım," diye umutla cevap verdim ve ona yorgun bir gülümseme gönderdim. "Zara'yla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman." Elimi sıktı ve bana sevgiyle baktı. "İhtiyacın olan her şey için buradayım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım minnetle. "Baban nasıl?" Konuşmayı başka bir yere yönlendirerek sordum. İlgi odağı olmaktan nefret ediyordum. Bu kâbusun nihayet sona ermesini istiyordum.

"Şimdilik iyi," diye cevap verdi ama daha fazlasını öğrenemedim çünkü Zara bana göstermek istediği okul ödeviyle döndü ve Alice'in işe gitmesi gerekiyordu.

Zara'nın hiç susmadığı hafif bir akşam yemeğinden sonra onu tekrar oturma odasına oturttum ve Lisa'yı sordum. İlk başta bana anlatmayı reddetti ama sonunda büyükannesinin sorularını tekrarladı.

Zara'nın inanılmaz bir hafızası vardı. Sanki gazeteden okuyormuş gibi her şeyi kelimesi kelimesine ezbere söyleyebiliyordu. Onu dinlerken kalbim sıkışıyordu. Zara'nın Lisa'nın ne istediği konusunda kafası karışmıştı ama Zyon'a olan ilgisinin şüpheli olduğunu anlamıştı. Beni terleten bazı sorular sordu ama Chester'dan bahsetmedi, ben de bu konudan kaçındım.

Bir gün onu soracaktı. Bir açıklama isteyecekti ama neyse ki bugün değildi.

Onu saat on civarında yatırdım ve onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkardım. Ben hastanedeyken Zyon'un onu ziyarete getirmesini yasakladım çünkü beni dövülürken görmesini istemiyordum. Bu görüntü onu sonsuza kadar travmatize ederdi. Babasının bana bunu yaptığını öğrenmesi yeterliydi. Onun ustalık eserini görmesine gerek yoktu.

Bluff odadayken, Zara neredeyse anında uykuya daldı. Zyon bunun sonunda kendini güvende hissettiği için olduğunu iddia etti ve ben de aynı fikirdeydim. Ölümcül bir bekçi köpeği, yan odada Zyon ve çevrede devriye gezen korumaların birleşimi de beni rahatlatmıştı.

Uzun bir banyodan sonra pijamalarımı giydim ve Zyon'dan bilgi almak için nasıl bir yol izleyeceğime karar verdim. Tüm planımı hazırlamıştım ama yatağa gelmeyince hepsi çöktü.

Sabrımı kaybedip onu bulmaya kararlı bir şekilde yatak odasından çıktığımda saat gece yarısıydı. Bana mesaj atıp evden çıkacağını söylemedi, ben de ofisinde olduğunu düşündüm ama değildi. Mutfakta, oturma odasında ya da garajda da değildi. Telefonunu açmıyordu ve korumalarla yüzmüyor, bilardo ya da kağıt oynamıyordu. Zyon'un evde olduğunu söylediler ama tüm evi kontrol edip onu bulamayınca onlara inanmak zor oldu.

Sonunda misafir odalarına gitmeyi seçtim. Bu kör bir atıştı çünkü yanımda uyumak yerine yalnız uyumayı seçmesini asla beklemezdim. Yine de sonunda onu birinci kattaki son yatak odasında bulduğumda başımızın gerçekten belada olduğunu anladım.

Zyon kasıtlı olarak benden uzak duruyordu ve bu Chester'ın suratıma indirdiği bir yumruktan daha fazla canımı yaktı. Zavallı kalbimin onu kaybetme korkusuyla sıkışmasına neden oldu. Başka bir yatakta yatan bedenine bir kez bakmak beni sessiz bir panik sarmalına sürükledi.

"Zyon?" Titreyen bir sesle fısıldadım, içeri girdim. Oda karanlığa gömülmüştü ve sadece açık pencereden gelen ay ışığı dövmeli sırtını aydınlatıyordu.

Yavaşça başını kaldırdı ve kapıya doğru döndü. Beni göremiyordu. Belki beni duyduğundan emin değildi, o yüzden tekrar konuştum.

"Benim, Valeria." Avuçlarımın terlediğini fark ederek kapıyı arkamdan kapattım. "Neden buradasın?"

Kolunu uzattı ve lambayı yaktı. Işık, büyüleyici karanlık iç mekânı anında aydınlattı ama ben onun çatık kaşlı yüzüne odaklanmışım. Uyumamıştı. Saçları bir yastığa çarpmak için fazla mükemmeldi ve bildiğim kadarıyla yatakta asla saat takmazdı.

"Tartışmak istemedim," diye cevap verdi uzun, ağır bir duraksamadan sonra, yatak başlığına yaslanarak. "Seninle kavga etmekten nefret ediyorum, bu yüzden bundan kaçınmayı seçtim."

Neredeyse göğsümü ezecek olan iri kaya parçası biraz kalktı.

"Bu konuyu konuşsak daha iyi olmaz mı?" Yavaşça yatağa yaklaşarak sordum. Aramızdaki mesafe sonsuz gibi görünüyordu. Kendimi güvende hissetmek için ona dokunmaya, onu koklamaya ve kollarına saklanmaya ihtiyacım vardı.

"Konuşmuyorsun, mon cœur," diye mırıldandı üzüntüyle. "Bana sürekli bağıırıyorsun. Ne söylesem ya da yapsam Zara'yı, Chester'ı ve güvenlik önlemlerini üzerime atıyorsun. Seni kaçırdığımı haykırıyorsun ve seni bir sandalyeye bağladığımı da unutma. Ben seni kendi çatısı altında yaşamaya zorlayan bir canavarım."

"Bu doğru değil, aşkım." Başımı kararlılıkla salladım ve yatağa tırmandım. "Sadece..."

Birdenbire savunmama ne diyeceğimi bilemedim.

Travma geçirmiş miydim? Evet.

Acısını ondan mı çıkardım? Evet.

Söylediklerimde ciddi miydim? Kesinlikle hayır!

Zyon benim hayatımdı ve o n u şüpheyeye düşürme düşüncesi bile beni neredeyse paramparça ediyordu.

Ama bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Hastanede uyandığımdan beri deli gibi davranıyordum. Beni sevmekten başka bir şey yapmadığı zamanlarda bile her şey için onu suçluyordum. Bilinçaltımda berbat bir halde olduğumu biliyordum ama onu karşımda saf bir üzüntü yığını gibi otururken görene kadar onu ne kadar incittiğimi fark etmemiştim.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, nasıl hissettiğimi anlatacak kelime bulamıyordum. Chester beni mahvetmişti. Sadece fiziksel şiddet değil, zihinsel acı ve manipölasyon da beni çok etkiledi. Sırf bir başkasına zarar vermek için beni öldürmeye hazır olduğunu fark etmek beni şimşek gibi çarptı.

Ben onun çocuğunun annesiydim, Tanrı aşkına! Bana hiç mi saygısı yoktu?

Cevap hayırdı. Bunu biliyordum ama kabullenmekte zorlanıyordum. Beni umursamayan bir adamla sekiz yıl geçirdiğim gerçeğine katlanamıyordum.

"Buraya gel, mon cœur."

Zyon yan yattı ve yanındaki yeri okşadı. Yorganın altında ona katıldım ve yorganı başımızın üzerine attı.

"Burası bizim güvenli balonumuz," dedi nazik bir gülümsemeyle ve elimi tuttu. Ona yaklaştım, bedenim dokunuşuna anında tepki verdi. "Burada konuştuğumuz her şey burada kalır. Bana her şeyi anlatabilir ve sorabilirsin. Burası yargısız, dürüst bir bölge."

Alt dudağımı çiğneyerek başımı salladım. Zyon'un kibarlığı ve mevcut durumuma verdiği tepki beni hazırlıksız yakalamıştı. Ancak bunu tahmin etmeliydim. Bana görüldüğümü, duyulduğumu ve sevildiğimi hissettirme konusunda mükemmeldi. İhtiyacım olduğunu bilmediğim şeyi bana vermekte inanılmazdı. Beni sadece krallığının kraliçesi olarak taçlandırmakla kalmadı, aynı zamanda öyle hissettirdi.

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle Valeria," dedi Zyon, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak. Dokunuşu bir tüy gibi yumuşaktı ve

sesi yaz yağmuru gibi yumuşaktı.

"Lisa ve Chester," diye dürüstçe cevap verdim.

"Lisa Kellerman sorun çıkarmaz," dedi kendinden emin bir şekilde ama ben ona inanmadım.

"Eğer FBI ile çalışıyorsa-" Ben başladım ama Zyon hemen sözümü kesti.

"Adamlarım New York havaalanından Avrupa'ya giden sahte bir rota oluşturdular," diye açıkladı beni daha yakına çekerek. "Buna göre Chester sahte bir isimle uçak bileti almış ve ülkeden kaçmış. Ona benzeyen bir adam iki saat önce Madrid'deki havaalanından ayrılmış."

"FBI'nın gerçeği anlaması uzun sürmez," diye itiraz ettim ama Zyon sadece gülümsedi.

"Suça dair hiçbir kanıt yok, mon cœur. Seni hastaneden aldığımda tedirgindim çünkü tüm bilgilere sahip değildim." Elimin üstünü öptü ve parmaklarımızı birbirine dolayarak beni olabildiğince yakın tuttu. "Lisa onlara hiçbir şey vermedi. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Tamam," diye fısıldadım, hâlâ şüphelerim olsa da. Böyle bir durum her zaman geri dönebilir ve beklenmedik bir şekilde bizi kığımızdan ısırabilirdi. Yine de Zyon kendinden emin görünüyordu, ben de öyle olmasına izin verdim. Tek umudum, bir gün o hapishane hüccresine götürölürken ben sana söylemiştim dememektir.

"Ve," bir an durakladım, derin bir nefes alarak, "Chester nerede?"

"Suçlarının cezasını çekiyor," diye bana daha önce verdiği cevabı tekrarlardı Zyon ama bu yeterli değildi.

"Daha açık konuşabilir misin?" Beni öpmeye çalıştığımda geri çekilerek talep ettim. Yüzünü buruşturdu ve başını minderine üzerine koyarak beni dikkatle izledi.

"Ona defalarca tecavüz etmeleri için yedi adam ayarladım," diye cevap verdi metanetle, gözleri şok olmuş yüzüme yapışmıştı.

"Ne yaptın?" Zyon'un duygusuz ifadesine inanamayarak bakarken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Beni duydun." Açılan ağzımı kapatmak istediğimde elimi sıkıca kavradı. "Hak ettiğini alıyor."

"Bu..." Doğru kelimeyi bulamadığım için fısıldadım.

"Düşünceli? Yaratıcı mı? Çirkin mi?" Zyon yüzünde sinsi bir gülümsemeye karşılık verdi.

"İğrenç," diye nefes verdim, şok olmuşum.

"Ben romantik olmayı hedefledim, mon cœur," diye dudak büktü, şeytani gözleri acımasızca parlıyordu. "Onun için ayarladığım şey hoşuna gitmedi mi?"

"Sen delisin," dedim yanaklarını avuçlayarak.

"Ve sen buna bayılıyorsun." Zyon burnunu benimkine sürttü, hâlâ sıırıyordu. Ona baktıkça ona daha çok hak veriyordum. Chester'ın yaşadıklarını düşündükçe tüm vücudum titriyordu ama aynı zamanda acı çektiği için de mest olmuşum.

Duygularım tarif edilemezdi. Sistemim rahatlama ve minnettarlıkla dolup taşı. Her şey bitmişti. Beni bir daha asla incitemeyecekti.

"Ben de deliyim, biliyorsun," diye mırıldandım Zyon'un baştan çıkarıcı dudaklarına karşı. "Senden kaçmak, çılgılık atmak ve zavallı ruhumu kurtarması için Tanrı'ya dua etmek yerine, ona yaptıkların için minnettar ve mutluyum."

"Rica ederim, ma reine," diye nefes aldı, mükemmel Fransızcası yeni sevgi dolu evcil hayvan isminin altını çiziyordu.

"Ben senin kralien miyim?" Ona yapışarak sordum. Bedenim onun içinde erimek için can atıyordu.

"Bundan hiç şüphe ettin mi?" diye karşılık verdi, sıcak nefesi boynumu okşarken oraya iffetli bir öpücük kondurdu.

"Hayır." Parmaklarımı ipeksi saçlarına gömdüm, bana gösterdiği ilginin tadını çıkarıyordum. Yine de aynı anda, onun dikkat dağıtıcılığını kullanmaya karar verdim. "Yine de bir isteğim var," diye fısıldadım, bacağımı kalçasının üzerine atarak. Eli anında kıcıımı kavradı. Solmakta olan bir morluğun verdiği hafif acı dikkatimi dağıtarak Chester'la ilgili bir anıyı canlandırdı.

"Dileğin benim için emirdir, mon cœur," dedi Zyon burnumun ucunu gagalayarak. "Sadece ne istediğini söyle ve onu alacaksın."

Zavallı adam verdiği sözün ağırlığını tahmin edememişti ve ben de bunu sonuna kadar kullanmayı planlıyordum.

"Chester'ı son bir kez görmek istiyorum," diye tek seferde açıkladım ve Zyon'un kapüşonlu gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledim.

"Neden?" diye sordu, sanki cevap orada yazılıymış gibi yüzümü inceleyerek, belirgin bir inançsızlıkla.

"Kapanışa ihtiyacım var, Zyon," dedim, birden yorganın altında ciğerlerime oksijen almakta zorlandığımı fark ettim. Kırılğan zihinsel durumum sadece tacizcimle karşılaşmayı hayal ediyordu ve kalp atış hızım hızla arttı, nefesim sığılaştı.

"Dinlenmeye ihtiyacın var Valeria. O orospu çocuğundan uzakta," diye bağırdı Zyon, sıkıntımı fark edince örtüyü çekerek. "Neredeyse işi bitti. Hoş bir manzara değil. Unut gitsin onu."

"Bana istediğimi vereceğine söz vermiştin," diye umursamaz sözünü hatırlattım ona. "Onu son kez görmek istiyorum."

"Valeria," diye iç geçirdi Zyon, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir endişe vardı. "Ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Zaten terapiye ihtiyacım var," diye şaka yaparak ortamı aydınlatmaya çalıştım ama Zyon gülümsemedi. Yüzü ölümcül ciddiyetini koruyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım, göğsümü sıkan zincir gevşemişti ama kalp atışlarım hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. "Buna gerçekten bir son vermem gerekiyor."

Uzun bir süre boyunca hiçbirimiz bir şey söylemedik. Nefes alışverişlerimi kontrol ettim ve Zyon'un kollarında rahatlarırken o da benim yakarışımı düşündü. Saçlarımı umarsızca tarayıp şakaklarımı ve alnımı şefkatle öperken kafasının içindeki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordum.

Koruma modundaydı. Chester'a verdiği cezanın gerçekliğiyle yüzleşmemi istemiyordu. Ancak, hayatımın bu bölümünü kapatıp yoluma devam etmenin tek yolu buydu. Onu diz çökmüş, kırılmış ve utanç içinde görmek istiyordum. Gittiğinden emin olmalıydım.

"Eğer yarın hayattaysa," diye düşüncelerimi bozdu Zyon, "seni ona götüreceğim." Gözlerimin içine baktı, bakışlarındaki ciddiyet midemin sıkışmasına neden oldu. "Ama eğer bu çok fazlaysa, hemen gidiyoruz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye onayladım, yanağımdaki avucuna doğru eğildim. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, mon cœur," dedi, daha yakına eğildi ve alnını benimkine dayadı. "O henüz ölmedi."

Valeria

Zyon sözünü tuttu. Bu fikirden nefret ediyordu. Bunu bana bakan kara gözlerinde gördüm. Elimi sıkıca kavradığında, sanki havaya karışıp kaybolacağımdan korkuyormuş gibi dokunuşunda hissettim. Bana o kadar yakın duruyordu ki her adımda omzu omzuma çarpıyordu, sanki ani bir saldırı bekliyormuş ve beni vücuduyla korumaya hazırmış gibi. Bu kadar gergin ve tedirgin olmasaydı gülünç olurdu.

"İyi olacağım Zyon," diye fısıldadım, en azılı suçluların saklandığı bir yere benzeyen eski tesisin gıcırdayan metal kapısını açtığımda. Kokuşmuş, tozlu bina tüylerimi ürpertti ama ne bekliyordum ki? Plaza mı?

"Şu anda iyi değilsin Valeria." Zyon karanlık koridorun ortasında durup başını salladı. "Bunu gördükten sonra nasıl iyi olmak istiyorsun? Bu çok saçma."

"Ben iyiyim." Kaşlarımı çatarak elimi tuttuğu yerden çektim. "Hayatımın bu bölümünü kapatmak ve yoluma devam etmek istiyorum."

"Uykunda ağladın ve çığlık attın, mon cœur," dedi nazikçe, binanın içine doğru ilerlememi engelleyerek. Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım çünkü kâbus gördüğümü hatırlamıyordum. "Etrafını deli gibi yumruklayıp tekmeliyordun," diye devam etti, ellerimi tekrar avuçlarının içine alarak. "Kendine zarar vermeyesin diye bütün gece seni tuttum."

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadım, kontrollü duygularım kaotik bir hal almıştı.

"Biliyorum ve sorun değil." Ellerimi şefkatle tek tek öptü, göğsümdeki kasırgayı yatıştırdı. "Sadece bunun yardımcı olmayacağından endişeleniyorum. Hadi eve gidelim Valeria."

"Yapamam." Gözlerinin içine bakarak aramızda kalan birkaç santimlik mesafeyi kapattım. "Buna ihtiyacım var. Lütfen, güven bana. İyi olacağım."

"Bunu sadece senin kararlarına güvendiğim için yapıyorum," diye iç geçirdi Zyon, belli ki isteğimi kabul etmemişti. "Aksi takdirde, diğer depomdaki sandalyeye bağlanmış olurdun."

"Cumartesi gecesi için güzel bir fikir," diye takıldım, bana alaycı bir bakış fırlattığında ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Hadi. Şu işi bitirelim de çok daha zevkli aktiviteler yapabilelim."

"Bundan sonra sadece kusabilir ve duvara bakabilirsin," diye mırıldanarak beni delici ışığa doğru götürdü.

Bir tüneli geçip geniş bir salona girdiğimizde ayakkabılarımın altındaki toprak çatladı ve soğuk ceketimin altından sızdı. Dikkatim hemen yerdeki bir şeye bakan üç çıplak adama gitti ama vücutları ve yoğun ışık daha fazlasını görmemi engelledi. Zyon önüme çıktığında elimi alnıma koyarak gözlerime bir kalkan oluşturdum.

"Ona ihtiyacın olanı söyle, sonra gidiyoruz," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. Beni buraya getirmesinin ona ne kadara mal olduğunu biliyordum, bu yüzden itaatkâr bir şekilde başımı salladım ve o kenara çekilmeye karar verene kadar sabırsızlıkla bekledim.

Adamlar çoktan gölgelerin içinde kaybolmuştu. Zyon farklı aletlerin yerleştirildiği metal masanın yanına yürüdü, ben de nihayet yerdeki kırık insana bakabildim. Birkaç küçük adım daha yaklaştım, kalbim bu çarpık durumdan kaçmaya çalışıyormuş gibi göğsümde dört nala atıyordu.

Çok iyi tanıdığım bedeni mor lekeler, yaralar ve morluklarla kaplıydı; bazıları solmuş, bazıları tazeydi. Chester cenin pozisyonunda yatıyor, dizlerini göğsüne çekip yüzünü saklıyordu. Saçları dağınıktı, kir ve kurumuş kana benzeyen bir şeyle doluydu. Şiddetle titriyor, hırıltılar çıkarıyor ve nefes nefese kalıyordu. Kesinlikle mahvolmuştu, kırılmış, kullanılmış bir oyuncak bebek gibi görünüyordu.

Yaklaştım, onu taradım ve çektiği acının her santimini ezberledim. Tüylerim diken diken olmuştu ve kalbimin güm güm attığını duyduğumda içimi yoğun bir tatmin duygusu kapladı. Chester'in sefaleti için hiç pişmanlık duymuyordum, tam tersi. Ona yardım edecek kimsesi yokken soğuk zeminde hıçkıra hıçkıra ağlayan ve titreyen görüntüsünden zevk aldım. Tamamen yalnızdı, daha iyi bir yarın için umudu yoktu. Bu onun hak ettiği sondu. Zyon'un dediği gibi, hak ettiği buydu.

"Merhaba Chester," dedim yanında durarak. Üzerinde yükseldim ve altındaki bokla karışık kan birikintisini fark ettim. Midem bulantıyla kıvrıldı ama kusma isteğimi çabucak bastırdım.

Chester yavaşça başını kaldırdı, kirli ve terli saçları ela gözlerini kapatmış, saf bir inançsızlıkla bana bakıyordu. Bir an için gördüklerine inanamıyor gibiydi.

"Evet, buradayım." Yüzünün önünde çömelerek nazikçe gülümsedim. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım. "Veda etmeye geldim."

"Seni lanet olası srtk," diye tısladı Chester, hayal gücünün bir ürünü olmadığını fark etmişti. "Bana gülmeye geldin!"

Arkamdan gelen ayak sesleri Zyon'un müdahale etmeye hazırlandığını gösteriyordu ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. Durumu kontrol altına almıştım. Chester artık bana zarar veremezdi.

"Gülmek için bir nedenim yok," dedim onun tiksindirici bakışlarını üzerimde tutarak. İçimdeki her şey ona yumruk atmamı, onu ve bu saçma cezayı bitirmemi, onu sefaletinden kurtarmamı değil ama sonunda buna bir son verip yoluma devam etmemi istiyordu.

"Sen hayatımın en büyük hatasısn Valeria," diye tükürdü Chester, sesi nefretle gerilmişti. Birkaç saniye önce paramparça olmuş ve mahvolmuştu ama benim varlığım ve bana karşı hissettiği düşmanlık ona bana karşı son bir düşmanlık eylemi için g verdi.

"Birinin hatası diğerinin en büyük başarıdır," diye tekrarladım, beni sinirlendirmesine izin vermeyerek. Değerimi biliyordum. Ben yeterliydim. Onun sözleri beni yıkamazdı.

"Vesaire, vesaire, vesaire." Chester'ın sesi duvarlardan şeytani bir fısıltı gibi yankılandı. "Gerçekten de Zyon'un en büyük başarı olduğuna inanıyor musun?" Vücudunun st kısmını dirseğiyle destekleyerek oturma pozisyonuna geçti. "Emrinde senin gibi yüzlercesi var. Sen zel değilsin, bebeğim. Sen aptalsın."

"En azından beni dvmyor," dedim, Zyon'un nitelikleri hakkında onunla tartışmayı reddederek. Erkeğimden emindim. Kimseye bir şey kanıtlamama gerek yoktu.

"Senin ne tür bir fahişe olduğunu öğrendiğinde başlayacak," diye homurdandı Chester, yüzü küçümsemeyle buruşmuştu. "Umarım kızımız daha iyi biri olur. Ama senin gibi bir rol modele sahip olursa, o da aynı orospu olacak."

Hiç düşünmeden avucumu sıktım ve tüm gücümle ona vurdum. Yumruğum burnuna ve yanağına çarptı, tüm koluma bir acı yayıldı ama bunu görmezden geldim. Küçük kızıma saldırdığı için o piçi boğmaya hazırdım.

"Siktir." Chester yere düştüğünde Zyon arkamdan ısıklık çaldı ve ben de keskin acıyı hafifletmek için elimi salladım. "Bu iyiydi, mon cœur."

Chester'ın şeytani kıkırdaması cevabımı kesti. Kirli avuçlarıyla yüzünü kapattı ama parmaklarının arasından içimi çalkalayan nahoş, delici bir ses çıktı.

"Beni becerebilirsin, dövebilirsin, hatta öldürebilirsin, ama yine de sokakta bulduğum o saf küçük kız olacaksın, Valeria," dedi Chester, çılgın kahkahalarla boğulurken. Aklını kaçırmıştı, ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Ela gözlerindeki çılgın parıltı kafatasımda delikler açıyordu. Artık ona bakamıyordum. Gitmesini istedim. Sonsuza kadar.

Saf öfke ve çiğ nefretle karışık adrenalin patlaması damarlarımdaki kanı kaynattı. Sağduyum kaybolmuş, beynimi bulandıran ve beni sadece düşmanımı ortadan kaldırmaya odaklanmaya zorlayan öfke tarafından kovalanmıştı.

Chester benim hikayemdeki kötü adamdı. Beni neredeyse yok ediyordu. Zyon olmasaydı, onun sevgisinin ve ilgisinin kırıntıları için yaşayan bir enkaz olurdum ve o da beni mükemmel davranışlarla koşullandırır. Mükemmel bir eş olmasaydım hiçbir şey alamazdım ve en üzücü kısmı da Zara için de aynısının geçerli olmasıydı.

Berbat bir babaydı ve onun hayatını etkileme şansına sahip olabileceği düşüncesi bile beni öfkeliyordu. Ona ihtiyacı yoktu. Değiştiremeyeceği şeyler için ona bağırmasın, azarlamadan veya cezalandırmadan doğal olarak babası gibi davranan Zyon'da sevgi dolu ve şefkatli bir yedek buldu. Zyon ihtiyacı olan destektir, sırtını dayayabileceği bir kaya gibiydi.

güvenebileceği bir adamdı. Chester, zamanla yok olacağını umduğu acı bir hatıraydı sadece.

Ama içimdeki koruyucu hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Yeni hayata temiz bir sayfa açarak başlamak istiyordum ama Chester hayattayken bu mümkün değildi.

Aceleyle arkamı dönüp Chester'ın işini bitirecek bir şey bulmaya çalışırken, aletlerin bulunduğu metal masanın üzerinde bir silah gözüme ilişti. Sağlıklı düşünemiyordum. Trans halindeydim, sadece bu kâbusu sona erdirmeye odaklanmıştım ve canavarı öldürmek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Zyon, Chester'ın üzerinde yükseliyordu ve bana dikkat etmiyordu, bu yüzden planımı uygulamak için mükemmel bir fırsatım vardı. Birkaç adım atarak masanın başında durdum ve ağır yarı otomatik siyah silahı elime aldım. Hızla etrafımda dönerek, tetiği çekmeye hazır bir şekilde Chester'a doğrulttum.

Beni hemen fark etti ama mide bulandırıcı gülümsemesi kaybolmadı, tam tersi oldu. Ona doğrulttuğum her işkence dolu saniyede daha da genişledi.

"Buna cesaretin yok, bebek," diye kıs kıs güldü Chester. Zyon başını bana doğru çevirdi, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Valeria?" diye fısıldadı, kollarını teslim olma jestiyle kaldırarak. "Silahını indir."

"Hayır," diye bağırdım, sesim cırtlak ve acı vericiydi. Neredeyse tanıyamayacaktım. "Onun gitmesini istiyorum!"

"Tamam," diye hemen kabul etti Zyon, Chester'ın kıkırdamasını duymazdan gelerek. "Söz veriyorum, icabına bakacağım. Sadece o silahı indir, lütfen."

"Ooh," diye sızlandı Chester, yüzümü buruşturarak. "Çok zavallısın Valeria." Diz çöktü, bakışları bana sabitlenmişti, silahını kaldırdığında

Kaşlarını kaldırarak beni kışkırttı. "Beni asla öldürmezsin."

Hızlı bir adım atarak yaklaştım ve silahı alına sadece iki santim mesafede tuttum. Babamın evde bir tabancası vardı. Nasıl kullanılacağını biliyordum ama tereddüt ettim. Birinin canını almak sandığım kadar kolay değildi ama yine de yapılacak en iyi şeyin bu olduğundan emindim. O asla geri dönmeyecekti.

"Hadi Valeria," Zyon'un yumuşak sesi beynimi bulandıran sisi yarıp geçti ama ben çok uzaktaydım.

"Öldür beni Valeria," diye mırıldandı Chester, sanki acısına son vermek için bana büyü yapmak istiyormuş gibi. "İntikamını alacak kadar güçlü olduğunu kanıtla."

"Yapma bunu, mon cœur." Mantiğın sesi, son birkaç aydır beni hayatta tutan yatıştırıcı melodi gibi geliyordu. "Gerçek ceza onun yaşamasına izin vermektir."

Chester'ın iğrenç yüzüne bakarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Ağzından kan damlıyordu. Sol elmacık kemiği morarmıştı ve delici bakışları gözlerimi delip geçerek doğrudan ruhuma bakıyordu. Ondan ne kadar nefret ettiğimi hissetmeliydi. Bunu görmeliydi. Nefret, temizleyemediğim pis bir koku gibi etrafımda dolaşıyordu. Duygularımdan besleniyor, devasa boyutlara ulaşıyordu.

"Yap şunu, bebeğim," diye fısıldadı Chester, yıllar önce bana bağladığı görünmez ipleri çekerek. Evliliğimiz boyunca yaptığı gibi beni de kendi emirlerini yerine getirmem için manipüle etmek istiyordu. "Öldür beni, yoksa geri gelirim ve seni ele geçirdiğimde-"

Sağır edici bir silah sesi açık alanda yankılanarak beni neredeyse yerimden sıçrattı. Bir an için manyağı susturmak için içgüdüsel olarak tetiği çektiğimi sandım ama ateş eden ben değildim. Zyon'du.

Elindeki altın silah siyah deri eldiveninin üzerinde parlıyordu ve namludan ince bir duman çıkıyordu. Gözleri sabitlenmişti.

Yavaşça dönüp Chester'a baktım ve bakışlarımı tam zamanında ona diktiğimde onun bir patates çuvalı gibi yere düştüğünü gördüm. Cansız bedeni, kulaklarımı ok gibi delen bir gümbürtüyle kirli zemine çarptı. Altında hızla yayılan taze kan birikintisi belirdiğinde gözlerim genişledi.

Şimdi, size yeriniz hatırlatılıyor. Aklımdan bir düşünce geçti ama bunu dile getiremedim. Şok içinde donup kalmıştım, Chester'ın kafasının olmayan yarısına bakakalmıştım. Boş gözleri tavana dikilmiş, dudakları hırıltıyla bükülmüştü. Zyon, asla bitiremeyeceği bir cümlemin ortasında sözünü kesti. Chester'ın hayatındaki ince ipliği keserek onu sonsuza dek susturdu. Tam da istediğim şeydi ama bir el silah sesinin yol açtığı felaketi görünce nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

"Valeria." Nazik bir ses beynimi ve görüşümü bulandıran sisi delip geçti ama yine de gözlerimi ayaklarımın dibindeki cesetten ayıramadım. "Valeria."

Devasa bir beden görüşümü engelledi ve kalbimin sahibi olan adama bakmak için başımı kaldırdım. Ama onu net olarak göremedim. Gözyaşlarım yüzünden yüzü bulanıklaşmıştı.

"Gitmemiz gerek," dedi Zyon yanaklarımı avuçlayarak. Gözlerimi kırıştırdım, sözlerini tam olarak anlamamıştım. Chester'ı orada bırakamazdık. Polis onu bulabilirdi.

"O öldü," diye fısıldadım, Zyon'un arkasını işaret ederek.

"Evet," diye onayladı ve beni nazikçe cesetten uzaklaştırdı. "Ve biz gidiyoruz."

"Ama..." Dizlerim ağırlığımın altında bükülerek jöle bacaklarımın üzerinde yürüdüm. Tüm vücudum titriyordu. "Bekle, Zyon." Göğsüne çarparak durdum. "O öldü."

"Yürü Valeria," diye emretti Zion, kollarımdan tutup beni dışarı iterek.

Gecenin soğuk havası yüzüme çarptığı anda şaşkınlığımdan uyandım ve kâbusun sona erdiğini fark ettim. Her şeyi kendi gözlerimle görmüştüm. Kafatasının yarısı eksik, garip bir açıyla bükülmüş çıplak beden, daha azını hak etmeyen tacizcinin sonuydu. Evliliğimin dönüştüğü dramın son perdesiydi. Beklediğim doruk noktası.

Huzur beni şeffaf bir örtü gibi sardı ve derin, sabit bir nefes aldım. Bir yaprak gibi titriyordum ama aynı zamanda kendimi özgür hissediyordum, sanki içimi kemiren bir kaya göğsümden kalkmıştı. Dehşete kapılmam gerekirdi ama yaşadığım tek şey damarlarımda dolaşan saf mutluluktı. Kollarımı açıp gözlerimi gökyüzüne doğru kaldırdığımda yüzümü kaplayan geniş gülümsemeye karşı koyamadım. O gitmişti. Chester ölmüştü.

"Mon cœur." Zion omzuma dokunarak tatmin anımı bozdu. "Gitmeliyiz. Gerisini Malin halleder."

Aramızdaki mesafeyi silerek yanaklarını avuçladım, parmak uçlarımda durdum ve onu öptüm. Gerildi, belli ki şaşırmıştı ama hemen tepki verdi ve ilgiye karşılık verdi. Dilim lezzetli ağzının içinde kayıyor, sanki dünyadaki son saniyemizmiş gibi tadını çıkarıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, nefes nefese kalmış bir halde, Zion'un başının arkasını okşayarak. "Bitirdiğin için teşekkür ederim ama bu benim işimdi. Tetiği ben çekmek istedim."

"Asla Valeria," dedi sertçe, alnını benimkine yaslayarak. "Onu öldürmene asla izin vermem."

"Neden?" Kaşlarımı çattım, hafifçe uzaklaştım. "Onu soğukkanlılıkla vurdun. Ben neden yapamayayım?"

Zyon elini yanağıma koydu ve şefkatle tenimi okşadı. Gözleri benimkilere dikilmiş, beni bütünyle yutacak karanlık, parlak mücevherler gibi parlıyordu. Bana evreninin merkezi, kraliçesiymişim gibi baktığında tüylerim diken diken oldu.

"Çünkü ilk öldürdüğün şey son nefesine kadar seninle kalır," diye açıkladı, daha yakına eğilip burnunun ucunu benimkine değdirerek. "Beynine kazınır, rüyalarını zehirler, onları kâbusa dönüştürür. Yaptığın şeyi sana sonsuza dek hatırlatan bir gölge. Mutluluğunu yok eden bir hayalet. Senin için bunu istemiyorum. Chester'ın sonsuza dek sana bağlı kalmasını istemiyorum."

"Beni koruyordun," diye fısıldadım, onu hiç bu kadar sevmediğimi biliyordum. Bana ne kadar değer verdiğini sürekli kanıtlıyordu ama bu açıklanamaz bir şeydi. Chester'ın ilk cinayeti olmadığını ama yine de bir şekilde onu etkileyeceğini düşündüm. Riski ve sonuçlarını biliyordu ve yine de yaptı. Benim için. Bizim için.

"Elbette seni koruyordum Valeria," diye cevap verdi alnımdan öperek. Parmakları saçlarıma dolandı ve uğursuz gözleri beni yakıcı bakışlarına hapsetmeden önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Sen *benimsin*. Kurşun yemek için her zaman önünde duracağım. Seni saldırılardan koruyacağım. Gerekirse senin için öldürürüm. Seni güvende ve mutlu tutmak için yapmayacağım şey yok. Bunu asla unutma."

"Ben de senin için aynısını yapacağım, Zyon," dedim kesin bir ifadeyle, paltosunun yakalarını sıkıca kavrayarak.

"Buna ihtiyacım yok, mon cœur." Çeneme dokunarak gülümsedi. "Sadece benimle kal." Sesi bir oktav alçalarak bir yakarışa dönüştü. "Sensiz nefes alamıyorum. Yaşama sebebim sensin."

"Seninle kalacağım," diye onayladım, parmak uçlarımda durdum ve sözlerimi bir öpücükle mühürledim. "Her zaman."

"Sonsuza kadar."

Sonsöz

Valeria

Üç ay sonra

Soğuk güneş ısıll ısıll parlıyor, geniş bahçeyi sarı ve turuncunun tüm tonlarına boyuyordu. Zara'nın Bluff'la yakalamaca oynamasını izledim, güldüğünde ve neşeyle çığlık attığında dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Kucağımdaki kitap açıldı ama henüz tek bir kelime bile okumamıştım çünkü küçük kızımın hayattan aldığı keyfi seyretmekten zevk alıyordum.

Zyon'un Chester'ı öldürdüğü o korkunç akşamdan sonra her şey değişti ama beklediğimden çok daha farklıydı. Gerçek şu ki

Olanlar birkaç gün sonra gecenin bir yarısı çığlık atarak ve ter içinde uyandığımda başıma geldi. Cinayete suç ortağıydım. Sonunda hapse girebilirdim. Bu farkındalık, korkuyla birlikte beni ölümcül bir şekilde saran suçluluk duygusunu daha da yoğunlaştırdı.

Bu yüzden terapiye başlamaya karar verdim ve dün gece kabus görmediğim ilk gece oldu. Terapistimle haftada üç gece görüştüm ve bir kumarbaz, dolandırıcı ve istismarcı ile yaşama deneyimlerimi paylaşmak için her on günde bir grup seansı yaptım.

Başlangıçta evliliğimi kimseye anlatmaya korkuyordum ama destek grubu benzer şeyler yaşamış kadınlarla doluydu. Onların hikayelerini dinlediğimde ben de kendi hikayemi paylaşmayı seçtim ve kendimi durduramadan kelimeler ağızımdan bir şelale gibi döküldü.

Bu özgürleştiriciydi. Zyon iyileşme sürecimde bana müthiş destek oldu ama bazen ne dediğimi anladığından şüphe ediyordum. Ancak etrafım aynı şeyleri yaşamış kadınlarla çevriliyken duyulduğumu ve anlaşıldığımı hissettim. Chester'ın neden olduğu aşağılanma, manipülasyon ve acıdan yavaş yavaş kurtulmama hayal bile edemeyeceğim kadar yardımcı oldu. Önümde uzun bir yol vardı ama doğru yoldaydım.

"Blöf, *dur!*" Zara gülerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Devasa köpek onu yerde gıdıkladı, üzerine yattı ve yüzünü yaladı, o ise tüm gücüyle kocaman kafasını itmeye çalıştı.

Küçük kızım Chester ortadan kaybolduğundan beri çok mutluydu. Gece nöbetleri beş haftadan fazla bir süre önce sona erdi. Artık insanlardan korkmuyordu. Kendine güvenen ve güçlü biri oldu, büyüdüğünde Zyon'un annesi gibi olmak istediğini söylüyordu. Biraz kıskançtım ama Valentina ile tanıştığımda aynı ligde olmadığımı hemen anladım. Kadın tek kelimeyle muhteşem bir rol modeldi.

Kimsesiz çocuklara odaklanan olağanüstü hayır işleri, mankenlik ajansı ve kusursuz tarzıyla.

"Blöf, *hadi* ama!" Zara mızızlandı, anlamsız kavgası beni gülümsetti. Köpek ondan çok daha ağırdı ve onu taciz etmekten vazgeçecek gibi görünmüyordu. Onu yeni oyuncağı yapmıştı.

Kitabı kapattım, ona yardım etmeye çalışıyordum ki bahçede yüksek bir ıslık sesi yankılandı. Bluff hemen Zara'dan uzaklaşarak evin arka girişine doğru döndü. Kulakları dikleşti ve kuyruğu heyecanla sallanarak havayı kesti. Zara ona çarpıması için kuyruğuna çok dikkat etmek zorundaydı çünkü kötü bir morluğa neden olabilirdi.

Zyon üç merdiveni yavaşça inerek şık kıyafetine hayran kalmamı sağladı: siyah bir takım elbise, siyah düğmeli gömlek ve aynı renkte bir palto. Saçları her zamanki gibi kusursuzdu ve kendine özgü hafif kibirli gülümsemesini takınmıştı. Gözlerim geniş omuzlarında ve fit bir kumaşla bastırılmış devasa pazularında gezindi, kaslarının ellerimin altında nasıl hissettiğini hatırladığımda hayal gücüm çılgına döndü.

"Eğleniyor musunuz kızlar?" Zyon yanımda durarak sordu. Kalın bir battaniyeye sarınmışım çünkü hava pek dostane değildi ama Zara tüm boş zamanlarını Bluff'la geçiriyordu ve onu gözetimsiz bırakmak istemiyordum.

Sırıtan Zara'ya bakarak, "Üşütmemeye çalışıyorum," diye yakındım. Bluff onu kovalarken o yine bahçede koşturuyordu.

Zyon soğuk elimi tutup sıcak avuçlarının arasına saklayarak, "Dışarıda yalnız kalabilir," dedi. "Kimse onu çalamaz."

"Asla bilemezsin." Ona sert bir bakış attım ama gözlerini devirince gülümsedim. Muhafızlarla çevrili bir kalede yaşıyorduk. Elinden gelse bize göz kulak olması için bir ejderha yakalardı.

İhtiyacımız olduğundan değil. Şehri temizledikten sonra Zyon her şeyi kontrol altına almıştı. Dokunulmazdı. Kimse ona karşı gelmeye cesaret edemiyordu. Yüksek profilli politikacılar ve iş adamlarından gösterişsiz uyuşturucu satıcılarına kadar herkes kelimenin tam anlamıyla onun ayaklarını yalıyordu.

New York'un aklında hâlâ İtalyan mafya ailelerinin liderlerinin iki hafta süren takibi vardı ve kimse bu çılgınlığı geri getirmek istemiyordu. Zyon'un ordusu şehrin etrafında dolaşıyor, hedeflerine giden yolda önlerine çıkan herkesi ortadan kaldırıyor. Haberler bunu yeraltı dünyasının en karanlık zamanları olarak adlandırdı, ancak kayıp ve ölü bireyler için kimse adalete teslim edilmedi. Polis cinayetleri araştırmak için özel bir ekip kurdu, ancak istenen etkiyi yaratamadı. Herkes saldırıların arkasında Zyon Zhumagulov'un olduğunu biliyordu ama bunu kanıtlamıyorlardı.

Zyon günlerce karakolda kaldı ama dedektiflerin elinde ne onunla ne de kardeşleriyle ilgili bir şey vardı. Malin otoyolda hız yapmaktan, Dorian ise park cezası almaktan suçlanıyordu. Üç aylık çalışmanın ardından polisin bulabildiği tek şey buydu. O ve adamları dedektifleri onlara götürcek hiçbir kanıt bırakmadılar. Kimsenin bu işin aslını öğrenemeyeceğinden emindiler.

"İçeri gel," diye önerdi Zyon, diğer tarafta koşan Zara'ya bakarak. "Bize ihtiyacı yok ve..." gizlice gülümseyerek kapıyı işaret etti, "Sana bir sürprizim var."

"Ne sürprizi?" Kaşlarımı şüpheyile kaldırdım çünkü bu kelimeyi en son duyduğumda bana bir arabadan daha pahalı bir iç çamaşırı takımı almış ve iki dakika giydikten sonra mahvetmişti.

"Gel ve öğren."

Elimi tuttu ve beni eve götürdü, baştan çıkarıcı dudaklarında şakacı bir gülümseme dans ediyordu. Onu bahçe manzaralı oturma odasına kadar takip ettim ve sehpanın üzerindeki dosyayı fark ettim. Zyon dosyayı aldı, yeni bir oyuncağa kavuşmuş sevimli bir çocuk gibi alt dudağını çiğniyordu.

"Bugünden itibaren Zara resmen benim kızım oldu," dedi ciddiyetle ve sözlerini doğrulayan belgeleri bana uzattı. Belgeleri taradığımda Zara Christina Zhumagulov isminin benim ve Zyon'unkinin hemen yanında yazılı olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Son üç aydır yine babamın soyadını kullanıyordum ve Zara'nın adının değişmesiyle Chester'ın anısının son parçası da yok olmuştu. Bu sürpriz beni daha fazla mutlu edemezdi. Bu şimdiye kadarki en güzel haberdirdi.

"Tebrikler," diye fısıldadım, duygu seline kapılmıştım. Gergin sesim zar zor duyuluyordu.

"Teşekkür ederim, mon cœur." Zyon aramızdaki mesafeyi silerek beni göğsüne doğru çekti. Ellerimi omuzlarına koyarak kıkırdadım. Boğazımda bir yumru oluştu ama o bana bu kadar yakinken bunu hemen unuttum.

"Sanırım şimdi senin s o y a d ı n l a ilgili bir şeyler yapmanın da tam zamanı," dedi kaşımı hafifçe gagalayarak. Yanağımı öpmeye devam ederken parmakları kulağımın arkasındaki bir tutam saçı okşadı.

"Ne?" Nefes aldım, kalbim küt küt atıyordu. Az önce...

Zyon utangaç bir şekilde gülümsedi, bu onun için çok alışılmadık bir durumdu. Takım elbise ceketinin iç cebine uzanarak uzaklaştı. Tüylerimi diken diken eden küçük, siyah kadife bir kutu çıkardı.

"Kuyumcum bunu sadece senin için yaptı," diye açıkladı kutuyu açarken. Büyük bir elmas yüzük gururla ortada duruyor, tüm ışığı ve dikkati üzerine çekiyordu. "Başka hiçbir kadın aynısını takamayacak."

Sanki bunun benim için bir önemi varmış gibi. Tüm kalbimle sevdiğim adam bana en güzel yüzüğü göstermiş, zihinsel olarak bana soru *sormaya* hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Bunu eğik bir çiviyle yapsaydı, aldırılmazdım.

Gözlerimi ringden kaldırdığımda, ağlamaklı bakışlarım Zyon'un tutkulu bakışlarıyla birleşti. Tek dizinin üzerine çöktüğünde parlak, koyu renkli gözleri ruhuma bakıyordu. Titrek bir nefes aldım, ellerim ağzımı kapatmak için havalandı. Bu gerçekten oluyordu.

"Valeria Lenders," diye başladı Zyon, heyecandan kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. "Seni seviyorum ve sonsuzluğu seninle geçirmek istiyorum. Benim karım olur musun?"

Avazım çıktığı kadar yüksek sesle, heyecanla evet diye bağırarak istedim ama bu çok kolay görünüyordu. Neden onu biraz kızdırmayayım?

"Üçüncü karın mı demek istiyorsun?" Dudaklarımı yanaklarımı acıtacak kadar geren geniş bir gülümsemeyle sordum.

"Son karım," diye yanıtladı Zyon, her hecesinden kesinlik ve vaat damlıyordu. "Başka bir kadını asla seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim, mon cœur. Bana işkence etme, lütfen. Evet de."

"Emin değilim, aşkım." Düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm. "Dikkate alınması gereken o kadar çok şey var ki. Bu kolay bir karar değil."

Zyon bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. İfadesi karşısında bir kahkahayı zorlukla bastırdım ama daha fazla bir şey ekleyemeden sürgülü kapı açıldı ve bizi böldü.

"Neler oluyor?" Zara, Zyon'un elinde bir yüzükle önümde diz çöktüğünü görünce gözleri fal taşı gibi açılarak sordu.

"Evlenme teklif etmeye çalışıyorum ama annen soruyu geçiştirip duruyor," diye yakındı Zyon ve bana dayanılmaz bir surat ifadesi takındı. Yetişkin bir erkek için uygun bir davranış değildi ama bende her zaman işe yarardı.

"Yüzüğü denemek istiyorum," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, kolumu ona doğru uzatarak. "Uyup uymadığını görmem gerek."

Parmaklarımı sabırsızca oynattım, Zyon yüzük parmağıma dev bir elmasla taçlandırılmış, tam oturan beyaz altın bir daire taktığında kalbim neredeyse göğüs kafesimden çıkacaktı. Üzerine düşen ışık onu gökkuşağı gibi renklendirdiğinde nefes almayı unuttum.

"Çok güzel anne," diye fısıldadı Zara, hayranlıkla elime bakarken.

"Enfes," diye nefes aldım, bakışlarım Zyon'un beklenti içindeki yüzüyle çarpıştı. Zavallı adam hâlâ halının üzerinde diz çökmüş, bir cevap bekliyordu.

"Senin kadar zarif değil, mon coeur," dedi, kara gözlerindeki parlayan hayranlık beni hipnotize ediyordu. "Bu dünyada hiçbir şey seninle boy ölçüşemez ve eğer hayatlarımızı birleştirmeye karar verirsen güneşin altındaki en mutlu, en şanslı piç olacağım. Benimle evlenir misin?"

Bir an için etrafımızdaki dünya var olmayı bıraktı. Zyon beni tamamen büyülemişti. Beni aşktan ve sonsuz mutluluk vaadinden oluşan bir ağın içine hapsetmişti.

Onunla birlikte yaşadığımdan beri geliştım. Travmanın sonuçları olan hafif öfke sorunlarım ve dengesizliğime karşı sonsuz bir sabrı vardı. Destekleyici ve anlayışlıydı. Ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı. Onun için ne kadar önemli olduğumu her gün kanıtladı. Sadece beni değil, Zara'yı da seviyordu. Ne kadar uğraşsam da ona olumsuz yanıt vermek için tek bir neden bile bulamadım.

"Anne," diye sızlandı Zara, aramızdaki büyüyü bozarak. Gözlerimi kırıştıtararak ona döndüm. "Evet de."

"Ah." Kıkırdadım, bunu zaten kafamda yüzlerce kez söylediğimi ama yüksek sesle söylemediğimi fark ettim.

"Evet." Tüm dikkatimi Zyon'a verdim ve mutlu bir şekilde gülümsedim. "Seninle evleneceğim."

"Sonunda," diye nefes verdi, omuzlarından ağır bir kaya parçası kalkmış gibi davranıyordu. Zara ellerini çırparak kanepeye atladı.

Zyon ayağa kalkıp elimini üstünü öperken heyecanla bana baktı.

"Bir saat içinde rahibi hazır edeceğim," diyerek beni tamamen şaşırttı. "Bu gece evleneceğiz."

"Bekle, ne?" Elimi tuttuğu yerden çektim ve sanki bana Antarktika'ya taşınacağımızı söylemiş gibi ona baktım.

"Peki ya elbise?" Zara kaşlarını çatarak sordu. "Annemin güzel, uzun, beyaz bir elbiseye ihtiyacı var."

"Ve pasta," diye ekledim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Zyon'un kara kaşları havaya kalktı ve benimle kızımızın arasına baktı.

"Arkadaşlarını ve aileni unutma," diye hatırlattı Zara ona, koltuktan zıplayıp bir kâğıt kalem alarak.

"Önemli kısma geçemez miyiz?" Zyon iç çekti, yalvaran bakışları anında kalbimi eritti. Dirseğimi kavradı ve Zara'nın kıkırdamasına aldırmadan bana sarıldı. "Daha fazla beklemek istemiyorum Valeria. Hoşuna gitse de gitmese de bu gece benim karım olacaksın."

"Ama..." İtiraz etmeye çalıştım ama işaret parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Elbise umurumda değil. Seninle pijamalarım ile evlenirim," dedi Zyon, gözleri aşkla ve bunu gerçekleştirme kararlılığıyla parlıyordu. "Gerçek bir düğün resepsiyonundan çalmak zorunda kalsalar bile sana bir düğün pastası getirmelerini sağlayacağım. Ve inan bana, en yakınlarımız gelecek." Daha yakına eğildi ve geniş avuçlarıyla yüzümü kavradı. "Bugün benimle evleneceksin Valeria. Yemin ederim, bu gece yatağında Bayan Zhumagulov olarak yatacaksın."

"Elbisem ne olacak?" Zara, Zyon'un yoğun monologunu bölerek sordu. Yüksek sesle nefes verdi, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Pijama da giy prenses," diye cevap verdi, itiraz etmek için ağzımı açtığımda bana sert bir bakış attı.

"Mükemmel!" Zara çığlık atarak ayağa fırladı ve kollarını bize dolamaya çalıştı. Mutlu yüzü Zyon ve benim aramda sıkışmış, bize gülümsüyordu. "Gerçek bir aile olacağız!"

"Pijama ailesi," diye düzelttim onu gülerek. Daha mutlu olamazdım.

Ve işte sonsuza dek mutlu yaşamımız böyle başladı; hızlı bir düğün, çalınan bir pasta ve bizim için her şeyi ifade eden insanlarla çevrili olmak.

Alice her zamanki gibi yanımda durmuş, bu beklenmedik olay karşısında başını sallıyordu. Zyon bunu organize etmekte o kadar acele etmişti ki kimsenin uygun şekilde giyinmeye vakti olmamıştı.

En iyi arkadaşım ve nedimem siyah beyaz spor kıyafetlerini giymiş, diğerleri gösteriye katıldığında gülüyordu. Dorian yeşil önlük ve beyaz doktor önlüğüyle geldi. Malin motosiklet takımıyla sağdıç olarak evrakları imzaladı ve ben de Zyon'un kiyle mükemmel uyum sağlayan pazen pijama takımım ile yeni evlendiğim kocamı öptüm.

Gerçek bir düğünmüş gibi giyinen tek kişi Zyon'un annesi Valentina'ydı. En sevdiği tavşanı tutan Zara'nın yanında durdu ve herkesle mutlu gülümsemeler paylaştı.

O gece yatağımda ilk kez Bayan Zhumagulov olarak yattım ve ölüm bizi ayırana kadar bunu her gün yapmak istedim.

Ancak Zyon'u tanıdığım kadarıyla, o bu kısımla da kesinlikle ilgilenecekti. Dünyadaki zamanımız sona erdikten sonra bile beni asla bırakmayacaktı. Bana olan saplantısının tedavi edilemez olduğunu sayısız kez kanıtladı. Ve aşkımızın her şeye, hatta ölüme bile dayanacağını biliyordum.

Bizim için asla bir son olmayacaktı.

Teşekkür ederim.

Sevgili okuyucularım,

Benimle Kumar Oyna'yı okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER. Umarım beğenmişsinizdir.

Bu kitap size ne hissettirdiyse, Amazon veya Goodreads'te bir yorum yazarsanız minnettar olurum. Kitabım hakkındaki duygu ve düşüncelerinizi bilmek benim için dünyalara bedel.

Eğer daha fazla eserimle ilgileniyorsanız, *His Private Assistant* ve *His Beloved Princess* adında yayınlanmış bir duoloji var. Kitaplara [buradan](#) ulaşabilirsiniz

Haberlere, ön gösterimlere, tanıtımlara, özel tekliflere ve çekilişlere erişmek istiyorsanız, haber [bültenime](#) kaydolabilirsiniz.

İçindekiler

1. Tetikleyici uyarılar

2. -1-

3. -2-

4. -3-

5. -4-

6. -5-

7. -6-

8. -7-

9. -8-

10. -9-

11. -10-

12. -11-

13. -12-

14. -13-

15. -14-

16. -15-

17. -16-

18. -17-

19. -18-

20. -19-

21. -20-

22. -21-

23. -22-

24. -23-

25. -24-

26. -25-

27. -26-

28. -27-

29. -28-

30. -29-

31. -30-

32. -31-

33. -32-

34. -33-
35. -34-
36. -35-
37. -36-
38. -37-
39. -38-
40. -39-
41. -40-
42. -41-
43. -42-
44. -43-
45. -44-
46. -45-
47. -46-
48. -47-
49. -48-
50. -49-
51. -50-
52. -51-
53. -52-
54. -53-
55. -54-
56. -55-
57. -56-
58. -57-
59. -58-
60. -59-
61. -60-
62. -61-
63. -62-
64. -63-
65. Sonsöz
Teşekkür
ederim

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

